Casa Thurston

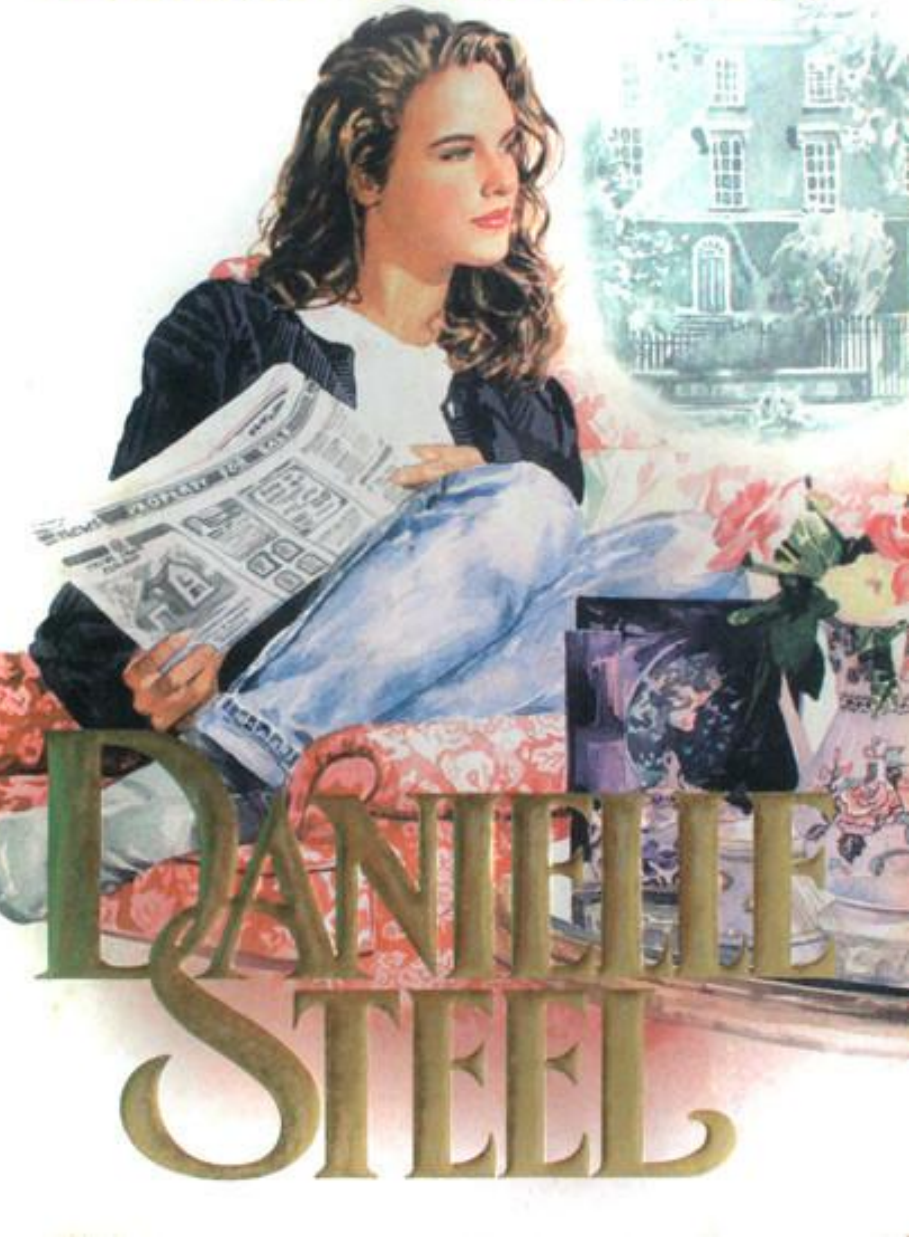

DANIELLE STEEL

CARTEA ÎNTÎI
JEREMIAH ARBUCKLE THURSTON

CAPITOLUL 1

Soarele se scufunda uşor în spatele dealurilor verzi care formau o coroană de splendori ale Văii Napa. Jeremiah privea fîşiile portocalii care încingeau cerul liliachiu, dar mintea îi zbura la mile depărtare. Era un bărbat înalt, spătos, cu o ţinută mîndră, braţe puternice şi un zîmbet cald. La cei patruzeci şi trei de ani ai săi avea părul aproape cărunt, totuşi mîinile sale erau la fel de puternice ca pe vremea cînd lucrase în mină, în tinereţe, ca mai tîrziu, prin 1860, să-şi cumpere prima mină în Valea Napa. El fusese primul care descoperise mercur în această vale. Avea pe atunci şaptesprezece ani, doar un copilandru, dar de ani de zile nu se gîndea decît la minerit, la fel ca tatăl lui. Acesta venise din Est în 1850, iar pentru el goana după aur în Vest fusese răsplătită. După şase luni de la sosire a trimis după soţia şi fiul său, avea buzunarele pline de aur şi aceştia au venit. Dar, cînd Jeremiah sosi, el rămase singur. Mama lui murise în timpul călătoriei. În următorii zece ani el şi tatăl său au muncit cot la cot căutînd aur, apoi argint, iar cînd Jeremiah a împlinit nouăsprezece ani muri şi tatăl său lăsîndu-i o avere mai mare decît visase el. Richard Thurston făcuse economii pentru el, iar Jeremiah deveni deodată mai bogat decît oricine din statul California.

Pentru el, însă, aceasta nu a schimbat cu nimic situaţa. A continuat să lucreze în mină, alături de oamenii pe care-i angajase, a cumpărat şi alte mine, pămînt, clădiri, şi le-a exploatat. Cei din jurul său spuneau că are darul aurului, că tot ce atingea reuşea şi creştea, ca şi minele de mercur pe care le avea în Napa, cînd minele de argint au sucombat. El a făcut trecerea rapid şi, cu înţelepciune, înainte ca alţii să înţeleagă ce făcea. Dar cel mai mult iubea pămîntul. Materia aceea bogată, maronie, pe care o ţinea între degete, sau o ţinea cu iubire în mînă... iubea căldura acestuia, compoziţia şi tot ce reprezenta, fiindcă mergea cu privirea mult mai departe, spre dealuri, copaci, spre vale, spre întindierea catifelată de iarbă pe care călca. Cumpărase şi vii din care îşi făcea vinul preferat. Iubea orice produce pămîntul, mere, nuci, struguri... minereu... această vale însemna mai mult pentru el decît orice... sau oricine... Îşi petrecuse treizeci şi cinci de ani din cei patruzeci şi trei în acest loc, pe dealurile unduitoare, iar cînd va fi să moară dorea să fie îngropat tot aici. Aici era locul lui, singurul unde voia să fie. Oriunde se ducea în lume, iar Jeremiah Thurston călătorise mult, aici voia să trăiască, în Valea Napa, admirînd apusul soarelui peste dealuri.

Şi, totuşi, stînd acolo sub cerul catifelat cenuşiu-rubiniu, mintea îi era departe. Avusese o afacere în Atlanta care i se propusese cu o zi înainte, pentru aproape o mie de bidoane de mercur, iar preţul era convenabil, însă nu-i plăcuse cum fusese abordat... din diferite motive avea un sentiment ciudat şi totuşi nu înţelegea de ce. Afacerea era în regulă şi vorbise la bancă să se facă nişte investigaţii asupra consorţiului. Era ceva neclar în scrisoarea pe care o primise, stilul acesteia îl deranja. Cel care o trimisese părea prea direct, puternic şi îndrăzneţ. Orville Beauchamp era preşedintele grupului şi ar fi fost o copilărie să se lege de stilul înflorat al acestuia, dar... era de parcă Jeremiah era atenţionat de cel de-al şaselea simţ.

– Jeremiah! se auzi glasul cunoscut al lui Hannah. Lucrase pentru el de aproape douăzeci de ani, de la

moartea soţului ei, după ce logodnica lui murise de gripă. Venise la el la mină într-o zi, îl privise, îndoliată cum era, îşi scuturase umbrela şi zisese:

– Casa ta este o ruşine, Jeremiah Thurston! El o privi mirat şi se întrebă cine naiba era şi află că era mătuşa unui om care lucrase cîndva pentru el şi că voia să lucreze acum pentru el. Tatăl lui Jeremiah construise o căsuţă într-un colţ al proprietăţii prin 1852, iar Jeremiah era mulţumit să locuiască acolo cu el. Rămăsese şi după moartea acestuia, dar deja acumulase mai mult pămînt şi îl anexase la terenurile din Valea Napa. Pînă ce Jeremiah împlinise douăzeci şi cinci de ani se gîndi că era vremea să se însoare. Voia copii şi pe cineva la care să se întoarcă noaptea şi cu care să-şi împartă averea. Nici nu putea încă să cheltuiască banii pe care-i avea şi-i plăcea ideea de a răsfăţa pe cineva... o fetişoară drăguţă cu ochi calzi şi mîini delicate, cu un chip pe care să-l poată îndrăgi şi cu un trup alături de care să se încălzească nopţile. Prin prieteni cunoscu o asemenea fată. După două luni de cînd se cunoscuseră îi ceru mîna şi începu să construiască o casă frumoasă pentru ei. Era în partea centrală a proprietăţii, cu vedere spre cîmpuri, în spatele a patru copaci imenşi care formau un parc natural imens, care ar fi dat răcoare casei pe timpul verii. Era aproape ca un palat, aşa gîndeau localnicii, cu trei etaje, două saloane mari la parter, o sufragerie lambrisată, o bucătărie mare cu un şemineu destul de înalt ca să-l adăpostească pe Jeremiah însuşi, stînd în picioare. Sus erau: un birou, un apartament imens şi un solariu pentru mireasa lui, iar la etajul al treilea, şase dormitoare pentru o familie numeroasă la care se gîndea deja. Nu avea nici un rost să mărească locuinţa după naşterea copiilor. Jennie fusese foarte încîntată de casă, ferestrele erau înalte, cu geamuri colorate, iar la pianul imens urma să cînte pentru el seara.

Numai că nu se întîmplă aşa; suferise şi murise în urma epidemiei de gripă care lovise Valea în toamna lui 1868, la numai trei zile după declanşarea bolii. Pentru

prima dată în viaţa lui, norocul lui Jeremiah îl părăsise şi plîngea după ea aşa cum îşi plînge o mamă copilul. De-abia împlinise şaptesprezece ani şi putea fi soţia ideală pentru el. Se plimba prin casă năuc, ca un somnambul, apoi de disperare o închisese şi se mutase în căsuţă, fiindcă nu se mai simţea bine dincolo. În primăvara lui 1869 se mută în sfîrşit în casa în care plănuise să locuiască cu Jennie... Jennie... nu putea suporta să hoinărească prin camerele care trebuiau să fie ale ei, nu se putea gîndi cum ar fi fost, dacă ar fi locuit cu ea acolo. La început îi vizitase pe părinţii acesteia destul de des, dar nu mai suporta să vadă propria-i durere reflectîndu-se în ochii acestora sau modul provocator în care îl privea sora mai mare a lui Jennie. În acest caz închise camerele pe care le nu le mai folosea, iar la etajul al doilea, sau la al treilea se ducea foarte rar, aproape deloc. Jeremiah se obişnui să locuiască la parter şi reuşi, în felul său, să mobileze cele două camere la fel ca pe acelea din căsuţa mică. Unul dintre saloane fusese transformat într-un dormitor pentru el, iar celelalte camere nu se obosi să le mobileze. Pianul nu fusese folosit niciodată de cînd îl atinsese ultima oară Jennie, cînd l-au instalat. Din cînd în cînd intra în bucătărie şi mînca împreună cu cîţiva angajaţi, cînd aceştia îl vizitau. Îi făcea plăcere să mănînce cu ei şi să ştie că se simţeau bine cînd se opreau la el. Nu-şi dădea aere şi nu se credea mare. Ţinea minte de unde venise; dintr-o căsuţă săracă şi rece din Est, în care tremura iarna şi se întreba dacă le va ajunge mîncarea, apoi trecînd Munţii Stîncoşi spre Vest, peste ape şi peste noroaie şi-şi amintea şi de minele unde lucrase cu tatăl său. Dacă acum avea o avere, aceasta se datora muncii lui şi a tatălui său. Jeremiah nu uita nimic... la fel cum nu o uita pe Jennie... cum nu-şi uita prietenii. Nu a mai fost tentat să se căsătorească niciodată, iar anii trecuseră. De multe ori, oricît de atrăgătoare fusese vreo tînără, nu părea să se asemene lui Jennie, dulceţii acesteia, veseliei ei... fiindcă ani de zile îşi amintea rîsul ei şi exclamaţiile de încîntare cînd privea cum se ridică

viitoarea lor casă. Îi făcuse plăcere să o construiască pentru ea, ca pe un monument dedicat iubirii lor, iar după moartea ei casa nu mai însemna nimic. Lăsase zugrăveala în paragină, iar acoperişul din camerele nelocuite nu fusese reparat. Folosea toate cratiţile şi vesela pe care le avea, pînă ce nu mai era nici unul curat şi se spunea că salonul în care dormea nu arăta mai bine ca un depozit. Pînă la sosirea lui Hannah. Ea reuşi să schimbe totul şi făcea curăţenie peste tot.

– Priveşte casa aceasta, băiete! strigase ea cînd au venit de la mină să-i arate locul. Încă nu ştia sigur cum o s-o folosească, însă femeia era hotărîtă să lucreze pentru el. Nu mai avea nimic de făcut acum, că soţul ei era mort, iar Jeremiah avea nevoie de ea, fiindcă aşa îi şi spusese: „Ce eşti, un porc?" voia să ştie, iar el rîdea de faţa ei revoltată. Nu avusese pe nimeni să-l dădăcească de peste douăzeci de ani, iar la cei douăzeci şi şase ai lui îl amuza ideea ca Hannah să o facă. De a doua zi începu să lucreze pentru el. Seara, cînd venea acasă, găsea toate camerele lună, dezolant de curate şi se chinuia să-şi forţeze o nişă din nou răvăşind nişte hîrtii prin cameră, aruncînd scrum de ţigară pe covor şi răsturnînd stîngaci un pahar cu vin. Pînă dimineaţa arăta din nou ca înainte, spre disperarea lui Hannah: „O să te leg de perete dacă nu te porţi frumos, băiete, şi ia naibii ţigara aia din gură, pînă nu-ţi dai scrum pe costum!" Îi smulse ţigara dintre buze şi o aruncă în restul de vin rămas de cu seară, iar Jeremiah deschise gura, însă realiză că se potriveau de minune. El producea o cantitate interminabilă de scrum, dezordine şi murdărie, ceea ce îi oferea ei o cantitate constantă de muncă. Ea se simţea necesară pentru prima oară după atîţia ani, el se simţea iubit pentru prima dată în ultima vreme, iar pînă la Crăciunul anului următor, erau deja o pereche de nedespărţit. Venea la muncă în fiecare zi, fără să-şi ia liber. „Ai înnebunit? Îţi imaginezi ce dezordine aş găsi după două zile de absenţă? Nu, domnule, nu mă poţi ţine departe de casa asta nici o zi... nici o oră, înţelegi?"

Era dură cu el, dar cînd venea acasă găsea o masă

caldă, cearceafurile erau impecabile şi înăuntru era o ordine desăvîrşită. Chiar şi camerele nefolosite erau fără pată, iar cînd aducea vreo doisprezece bărbaţi de la mină ca să discute nişte planuri de extindere sau ca să bea vinul produs din via lui, ea nu se plîngea, indiferent cît s-ar fi îmbătat, sau cîtă dezordine făceau. Cu timpul începu să o tachineze nemilos pentru devotamentul ei, dar o iubea mai mult decît pe oricine... în afară de Jennie, desigur... Hannah era destul de înţeleaptă, încît să nu-l întrebe nimic despre ea. Cînd împlini treizeci, aceasta începu să-l terorizeze cu însurătoarea.

– Sînt prea bătrîn, Hannah, şi nimeni nu poate să gătească precum o faci tu. La care ea îi replică scurt:

– Porcării. Insista că trebuia să-şi găsească o femeie care să-l iubească şi care să-i aducă pe lume copii, dar el nici nu se mai gîndea la aşa ceva. Era parcă o spaimă de a nu se lăsa să îndrăgească pe altcineva, iar apoi acea cineva să moară, precum Jennie. Nu dorea să se gîndească măcar, sau să-şi facă speranţe. Rana lăsată de moartea lui Jennie nu mai era la fel de deschisă ca în trecut. Se mai vindecase, iar el se simţea bine.

– Şi cînd vei muri, Jeremiah? îl ţintuia cu privirea bătrîna. Atunci cui îi vei lăsa totul?

– Ţie, Hannah, cui să-i las? o tachina, iar ea dădea din cap.

– Ai nevoie de o nevastă... şi de copii. Dar el o contrazicea. Protesta şi susţinea că nu dorea altceva decît avea. Era în largul lui, avea minele cele mai mari din stat, pămînt la care ţinea, vii de care era mulţumit, o femeie cu care se culca în fiecare sîmbătă noaptea, şi pe Hannah care avea grijă de casă. Ţinea la oamenii care lucrau pentru el, avea prieteni la San Francisco, pe care-i vizita din cînd în cînd, iar cînd voia distracţii se ducea în Est, fusese chiar în Europa de cîteva ori. Nu-i mai trebuia nimic, în orice caz nu o nevastă. Mary Ellen îi satisfăcea necesităţile acelea o dată pe săptămînă cel puţin şi zîmbea cînd se gîndea la ea. Mîine se va duce la ea cînd va ieşi de la mină... ca de obicei... Va pleca la

prînz, după ce va încuia seiful, căci nu mai rămînea nimeni după acea oră la mină sîmbăta şi va merge pînă la Calistoga, în căsuţa aceea mică. Cu ani înainte era foarte precaut să nu fie văzut, dar acum nu mai era un secret, de ani de zile nu mai era secret, dar lucrurile erau şi aşa destul de complicate. Acolo se întindea în faţa focului şi îi privea părul arămiu sau stăteau pe balansoarul din curtea din spate şi priveau ulmul gigantic din spatele gardului, o strîngea în braţe şi...

– Jeremiah! se auzi vocea lui Hannah alungîndu-i visurile. Soarele coborîse după coline şi se făcuse răcoare. La naiba, băiete! Nu mă auzi cînd te strig? El îi zîmbi, ea îi vorbea ca unui copil de cinci ani, nu ca unui bărbat de patruzeci şi trei.

– Scuză-mă... mă gîndeam la altceva... la altcineva... o privi pe Hannah cu o licărire în ochi.

– Problema ta este că nu gîndeşti deloc, nu asculţi, nu auzi...

– Poate că am surzit, te-ai gîndit la asta? Sînt destul de bătrîn.

– Se poate! Şi ea avea o strălucire în ochi. Era o bătrînă docilă, iar el o plăcea. Ani de zile îl cicălise, iar el conta pe ea. Era o parte a farmecului lor şi o latură esenţială a zeflemelei reciproce. Dar acum devenise serioasă şi îl privea de pe verandă. Sînt nişte probleme la mina Harte. Ştiai?

Jeremiah se încruntă.

– Nu. Ce s-a întîmplat? Foc? Era cel mai mare pericol, se lucra mult cu focul şi se putea produce o explozie dezastruoasă la mină care putea secera multe vieţi. Jeremiah refuza să se gîndească numai. Dar Hannah dădu din cap că nu.

– Nu sînt siguri, cred că e vorba de gripă, dar poate fi şi altceva. Îi loveşte ca trăsnetul. Nu-i plăcea că trebuie să-i spună, o durea să-i reamintească de Jennie, chiar dacă trecuse mult timp. Continuă pe un ton scăzut: John Harte a pierdut-o pe soţia lui azi... şi pe fetiţă... şi spunea că şi băiatului i-e rău. S-ar putea să nu reziste peste noapte... Chipul lui Jeremiah se întristă. Îşi

aprinse o ţigară şi privi în gol, apoi se întoarse spre Hannah care continua să-l informeze: Au închis mina. Minele Harte erau pe locul doi ca mărime din Vale, după a lui.

– Îmi pare rău pentru soţia şi fiica lui, răspunse Jeremiah.

– Săptămîna asta au pierdut şapte oameni. Spuneau că treizeci sînt deja atinşi. Era o epidemie ca în anul în care murise Jennie. Nu se putea face nimic, absolut nimic. Jeremiah fusese cu tatăl lui Jennie cînd a murit. Stăteau tăcuţi în salonul părinţilor, la etaj, sufletul ei se stinsese şi nu mai puteau face nimic, decît să se uite unii la alţii cu disperare. Jeremiah îşi simţi inima sfărîmată ca de o piatră cînd îşi aminti şi nu-şi putea imagina durerea pierderii unui copil.

Nu prea ţinea la John Harte, dar îl admira foarte mult. Harte se luptase mult ca să organizeze o mină solidă şi nu-i era uşor cu minele Thurston la ceafă. Începutul fusese mai greu decît pentru Jeremiah. Harte deschisese prima mină acum patru ani, cînd avea douăzeci şi doi de ani şi muncise împreună cu oamenii peste măsură. Nu era mereu blînd, iar Jeremiah auzise de la unii care îl lăsaseră şi veniseră să lucreze pentru el că era irascibil şi cu o limbă ascuţită, iute la mînie; aşa se spunea.

Dar avea un suflet de aur. Era un om cinstit, cu bun-simţ, iar Jeremiah îl admira. O dată sau de două ori mersese să-l vadă şi observă imediat ce greşeli putea să facă un om mai tînăr, dar Harte nu voia să asculte de sfaturile lui Jeremiah, de fapt, nu-i cerea nimic. Dorea să-şi croiască drum singur, ceea ce se şi întîmpla, cu timpul. Jeremiah îl compătimea acum şi ura soarta crudă, chiar mai crudă decît fusese cu el. O privea pe Hannah, nesigur ce să facă. El şi John Harte nu erau prieteni apropiaţi. Harte îl privea pe Jeremiah ca pe un rival şi păstra o distanţă faţă de el, iar Jeremiah îl respecta pentru asta.

– Nu te amăgi, Thurston, nu sînt prieten cu tine şi nici nu vreau să fiu. Vreau să te întrec în minerit. O voi

face cinstit şi curat, dacă pot, într-un an sau doi îţi vei închide porţile, iar de aici pînă la New York toţi vor cumpăra de la mine. Jeremiah zîmbise la cuvintele răutăcioase. Adevărul era că aveau amîndoi loc, dar John Harte nu privea lucrurile astfel. Era politicos cînd se întîlneau, dar nu ceda un centimetru. Avusese deja un incendiu şi două inundaţii şi, odată, din capriciu, Jeremiah se oferise să-i cumpere mina, la care John Harte îi răspunsese că avea de gînd să-i strivească mutra dacă nu pleca de pe pămîntul lui pînă ce numără pînă la zece. Dar aceste crunte lovituri ale soartei nu aveau nimic de-a face cu rivalitatea dintre ei şi Jeremiah se hotărî, în timp ce mergea încet spre calul său. Hannah ştia că aşa va face. Jeremiah era un om cu suflet. Avea atîta loc în inima lui pentru toţi, inclusiv pentru John Harte, chiar dacă acesta era impulsiv, sau incisiv ca şi limba lui.

– Să nu mă aştepţi cu cina! Nici nu mai era nevoie să-i spună, apoi se urcă pe cal. Ea îl va aştepta oricum, chiar dacă trebuia să stea toată noaptea. Du-te acasă şi odihneşte-te.

– Tu să-ţi vezi de treburile tale, Jeremiah Thurston, apoi îi veni în minte ceva. Stai puţin! Se gîndea că nu prea avea ce să mănînce unde mergea el. Alergă în bucătărie şi puse nişte pui prăjit într-un şerveţel, apoi nişte fructe şi o bucată de prăjitură într-o sacoşă pe care i-o dădu lui Jeremiah. Se grăbi afară, iar el rîse.

– Precis că vor muri dacă ai pregătit tu astea. Ea îi zîmbi.

– Să mănînci şi tu şi ai grijă să nu te apropii de nimeni. Să nu bei nimic de la ei şi să nu mănînci.

– Da, „mamă"!

Cu aceste cuvinte mînă calul şi plecă în noapte, cu gîndurile sale, galopînd peste dealuri.

Peste douăzeci de minute ajunse la complexul minelor Harte şi fu surprins să vadă cît se dezvoltaseră de cîteva luni, de cînd nu mai fusese acolo. John Harte se descurca, dar se vedea că acum era ceva în neregulă. Era o linişte nefirească, nimeni nu trecea dintr-o casă

într-alta, dar în fiecare locuinţă erau luminile aprinse, mai ales pe deal. În fiecare cameră din casa cea mare strălucea lumina şi afară erau oameni care aşteptau să-i prezinte condoleanţe lui John Harte. Jeremiah descălecă şi legă calul de un copac, luă săculeţul dat de Hannah şi se aşeză şi el la rînd. Fu repede recunoscut şi se auziră şoapte de-a lungul rîului: *Thurston... Thurston...* Dădu mîna cu cei pe care-i cunoştea şi după un timp John Harte apăru pe verandă. Avea chipul desfigurat, iar toţi cei prezenţi îl compătimeau. El îi privi, îi recunoscu pe toţi, dădu din cap, apoi îl văzu pe Jeremiah în capătul rîndului, se opri, îl privi, iar Jeremiah îi întinse mîna. Ceva din privirea lui spunea că înţelege durerea celuilalt. Ceilalţi se dădură înapoi, ca să le facă loc celor doi.

– Îmi pare rău pentru soţia ta, John... eu... eu am pierdut pe cineva la care ţineam foarte mult acum mulţi ani... în epidemia din '68... Erau cuvinte nepotrivite, dar John Harte ştia că Jeremiah înţelegea. Îl privi cu ochii plini de lacrimi. Era un tînăr arătos, la fel de înalt ca Jeremiah. Avea părul negru, ochi negri ca tăciunele şi mîini mari, blînde. În anumite privinţe cei doi se asemănau izbitor, în ciuda celor douăzeci de ani care-i despărţeau.

– Îţi mulţumesc că ai venit, omule! Vocea îi era gravă şi tulburată de durere, iar două lacrimi i se prelingeau încet pe obraji. Jeremiah simţi ecoul durerii de demult în inimă cînd îl privi.

– Pot să te ajut cu ceva? Îşi aminti că avea nişte mîncare. Poate cineva din casă vrea să mănînce. John Harte îl privi drept în ochi:

– Azi am pierdut şapte oameni şi pe Matilda... pe Jane... Vocea i se sugruma... Barnaby... Nu reuşi să încheie fraza cînd spuse numele fiului său. Doctorul spune că nu va rezista peste noapte. Trei dintre oamenii mei şi-au pierdut soţiile... cinci copii... nici nu ar trebui să fi venit aici. Îşi dădu seama de riscul pe care şi-l asumase Jeremiah şi era mişcat de gestul său.

– Am mai supravieţuit eu şi altădată şi voiam să văd

dacă pot să te ajut cu ceva. Observă că tînărul era palid, dar bănuia că era din cauza durerii şi nu de teama gripei. Arăţi de parcă ţi-ar trebui un păhărel. Scoase un bidonaş argintiu din taşca de la şa şi i-o întinse lui John. Acesta ezită, îl luă, apoi arătă cu capul spre uşa de la intrare.

– Nu vrei să intri?

Se întreba dacă-i era frică, ar fi trebuit să-i fie, iar Jeremiah zise:

– Desigur. Am adus nişte mîncare, dacă vă e foame. John îl privi surprins şi emoţionat, mai ales amintindu-şi de ultima dată cînd Jeremiah îi oferise ajutorul, iar el îl dăduse practic afară. Nu avea nevoie de nici un ajutor de la el, dar aceasta era o nenorocire, deci cu totul altceva decît un incendiu sau o inundaţie la mină. Se aşeză pe canapeaua capitonată cu catifea verde din sufragerie şi luă o sorbitură din bidonaş, apoi i-l dădu lui Jeremiah, privindu-l pe bărbatul în vîrstă cu ochi întrebători.

– Nu-mi vine să cred că s-au dus... noaptea trecută... începu să se înece luptîndu-se să nu izbucnească în plîns... Noaptea trecută... Jane alerga pe scări să-mi spună „noapte bună", chiar şi cu febră... iar azi-dimineaţă Matilda spunea... Matilda spunea... Nu se mai putu abţine şi izbucni , iar Jeremiah îl ţinea de umeri şi-l consola. Nimeni nu putea face nimic, decît să fie lîngă el. Îl mai privi o dată pe Jeremiah, iar ochii acestuia erau umezi. Cum pot să mai trăiesc fără ei? Cum? Mattie... micuţa mea... şi dacă şi Barnaby... Thurston, o să mor. Nu pot trăi fără ei. Jeremiah se ruga să nu moară şi băiatul, dar ştia că era posibil să moară. Auzise de la cei de afară că şi acesta era într-o stare gravă. Îl privi pe John Harte în ochi.

– John, eşti tînăr, ai o viaţă înaintea ta şi e un lucru groaznic să spui acum că te vei mai căsători sau că vei mai avea copii. Acum ţi se întîmplă ce poate fi mai rău, dar vei continua să... trebuie să... şi aşa vei face. Îi dădu bidonaşul, iar John bău dînd din cap, cu obrajii plini de lacrimi.

Peste mai puţin de o oră doctorul veni după el. John sări ca ars.

– Barnaby?

– Te cheamă. Doctorul nu spuse mai mult, dar se uită la Jeremiah în timp ce John alerga pe scări la fiul său, iar ca răspuns la întrebarea din ochii lui Jeremiah dădu doar din cap negativ. Cînd auzi urletul de durere din camera de sus îşi dădu seama că băiatul murise. John Harte îngenunchease cu copilul în braţe şi se tînguia pentru familia pe care şi-o pierduse în numai două zile. Cu paşi hotărîţi Jeremiah urcă pe scări şi deschise încet uşa camerei. Thurston luă copilul din braţele tatălui său, îl aşeză pe pat, îi închise ochii şi-l conduse afară pe John Harte care murmura numele băiatului. Se strădui să mai ia cîteva înghiţituri şi rămaseră amîndoi pînă dimineaţă, cînd fratele lui şi cîţiva prieteni veniră, apoi Jeremiah plecă acasă tăcut şi îndurerat. Era exact de vîrsta lui John cînd murise Jennie. Se gîndea cum va suporta Harte, dar bănuia, din cîte îl cunoştea, că va suferi mult din cauza băiatului.

Acum îi părea rău de acesta, iar cînd descălecă în faţa casei sale, odată cu soarele care se ridica la orizont peste dealurile pe care le iubea atît de mult se gîndea cît de crudă era soarta care se juca astfel cu viaţa şi cu moartea... cît de repede sînt măturate darurile vieţii... i se părea că aude rîsul lui Jennie răsunîndu-i în urechi cînd intră şi o văzu pe Hannah adormită pe un scaun de bucătărie. Nu-i spuse nimic, ci trecu pe lîngă ea spre salonul pe care nu-l folosea şi se aşeză în faţa pianului pe care-l cumpărase demult pentru fata cu ochii surîzători şi cu cîrlionţi aurii, săltăreţi. Cît de frumoasă fusese! Se întrebă cum ar fi fost să fie căsătorit cu ea, cîţi copii ar fi avut, era prima dată că îşi lăsa mintea să hoinărească pe acest drum; se gîndi la fiica moartă a lui Harte, la fiul său şi spera să se însoare cît de curînd. Acum avea nevoie de aşa ceva, de o soţie care să-i umple inima şi de copii care să-i înlocuiască pe cei doi morţi.

Totuşi Jeremiah nu făcuse aşa; de optsprezece ani

ora singur, iar acum era prea tîrziu. Nu avea cum să schimbe realitatea. Nici nu dorea. Cum stătea şi se uita la clapele îngălbenite ale pianului neatins şi nefolosit se întreba dacă ar fi trebuit să facă acel lucru pe care trebuia să-l realizeze şi John Harte. Ar fi trebuit să se recăsătorească? Ar fi fost bine dacă avea şase copii care să-i umple casa? Nu existase nimeni care să-i fi cîştigat inima, nici o femeie pe care s-o îndrăgească îndeajuns ca să se căsătorească. Cum vorbea cu sine simţea o umbră de durere împlîntîndu-i-se în inimă... Un copil ar fi schimbat totul.. o fetiţă... un fiu... apoi, deodată îşi aminti de copiii lui John Harte şi simţi o uşă închizîndu-se în sufletul lui. Nu. Nu mai putea suporta încă o pierdere. O pierduse pe Jennie şi era de-ajuns. Îi era mai bine aşa... nu?

– Ce s-a întîmplat? Fu surprins cînd auzi vocea lui Hannah şi se uită în direcţia ei; ea îl privea cum atinge clapele pianului. Se opri şi o privi obosit, deprimat. Fusese o noapte lungă, tristă.

– Fiul lui Harte a murit. Se înfioră amintindu-şi cum închisese ochii băiatului şi cum îl scosese cu forţa pe tată din cameră. Hannah începu să plîngă. Jeremiah se duse spre ea, o luă pe după umeri şi ieşi cu ea din cameră. Nu mai putea spune nimic. Du-te acasă şi culcă-te. Ea îl privi, îşi suflă nasul şi îşi şterse lacrimile.

– Ar trebui să te culci şi tu. Îl cunoştea prea bine. Vrei?

– Am ceva de lucru la mină.

– Dar e sîmbătă.

– Hîrtiile de pe biroul meu nu ştiu asta, zîmbi el obosit. Nu putea să doarmă. Ar fi fost bîntuit de figura lui Barnaby Harte. Nu voi lucra prea tîrziu. Ştia şi ea că nu era. Era sîmbătă. Mergea la Calistoga să se întîlnească cu Mary Ellen Browne, însă de data aceasta nu prea avea chef.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea din vasul de pe sobă şi o privi pe bătrîna lui prietenă. O mie de gînduri îi treceau prin cap după cele întîmplate.

– I-am spus că ar trebui să se recăsătorească şi să

facă alţi copii. Am greşit cumva?

– Tu însuţi ar fi trebuit să faci asta, acum optsprezece ani.

– La asta mă gîndeam şi eu, spuse, apoi privi pe fereastră dealurile. Nu o lăsase să pună perdele nicăieri fiindcă iubea peisajul văii atît de mult şi nu erau învecinaţi cu nimeni.

– Nu e prea tîrziu. Vocea îi sună răguşită şi obosită. Era un singuratic, chiar dacă nu recunoştea şi spera ca John Harte să nu aleagă aceeaşi soartă ca şi el. I se părea că greşeşte. Nu avusese copii, dar la ea era destinul, nu alegerea. Jeremiah, eşti încă destul de tînăr ca să te poţi căsători. El rîse de cuvintele ei.

– Acum sînt prea bătrîn pentru asta. Se încruntă şi-i întîlni privirea. Amîndoi se gîndeau la acelaşi lucru. Nu mi-am imaginat niciodată că m-aş putea însura cu Mary Ellen şi pe altcineva nu am. Nu am mai avut de ani de zile. Hannah ştia că nu se vedea decît cu Mary Ellen, dar după noaptea prin care trecuse avea nevoie să discute cu ea, doar îi era prietenă.

– De ce nu vrei să te însori cu ea? Se întrebase întotdeauna, deşi credea că ştie. Nu era, oricum, prea departe de adevăr.

– Hannah, ea nu e genul acela. Nu vreau să vorbesc urît despre ea. La început m-a refuzat, deşi, mai tîrziu, cred că ar fi acceptat. Dorea să fie liberă, zîmbi el, e o puicuţă independentă şi voia să aibă singură grijă de copiii ei. Cred că îi era teamă că oamenii ar fi spus că s-a măritat cu mine pentru averea mea sau că ar fi încercat să profite de mine. Oftă. Şi atunci au preferat să o numească femeie uşoară. E amuzant, dar nu cred că o deranjează prea mult. Zicea mereu că, atîta timp cît ea ştie care e adevărul, că este o femeie cinstită şi că mă are numai pe mine, atunci nu-i pasă ce spune lumea. O dată am cerut-o de nevastă – Hannah părea uimită de vorbele lui, iar el zîmbi – şi m-a refuzat. Era pe vremea cînd afurisitele acelea de femei din Calistoga îi făceau zile fripte şi cred că maică-sa a stîrnit vîlvă, ca să-mi forţeze mîna, dar Mary Ellen mi-a spus să mă duc

la naiba. Spunea că nimeni nu o va sili să se mărite, cu atît mai puţin o adunătură de babe. Şi cred că pe atunci încă îl mai iubea pe beţivanul acela de soţ. O părăsise cu mai bine de doi ani în urmă, dar tot mai spera că se va întoarce la ea. Era clar după cum îmi vorbea. Zîmbi din nou; îmi pare bine că n-a fost aşa. Mă simt bine cu ea.

Şi ea se simţea bine cu el; îi mobilase casa şi o ajuta cu copiii, cînd îi accepta cadourile. Erau împreună de mai bine de şapte ani, iar soţul ei murise de doi ani. Se obişnuiseră cu înţelegerea pe care o aveau. În fiecare sîmbătă seară el se ducea călare la Calistoga şi rămînea la ea. Copiii stăteau la mama ei cînd el era acolo, iar acum relaţia lor nu mai era chiar de clandestinitate. Nu mai era cazul să se ascundă, toată lumea din oraş ştia că era femeia lui Jeremiah Thurston... Cîteodată i se spunea tîrfa lui Thurston, dar acum nu mai îndrăzneau. Jeremiah însuşi avusese grijă de cîţiva dintre ei. Cu toate că ştia ce era Mary Ellen; era genul acela pe care femeile îl disprețuiesc şi-l invidiază, avea bujori în obraji, picioare lungi şi sîni împliniţi. Purta rochii lungi, iar cînd un cowboy trecea prin împrejurimi, îi plăcea să-i arate o bucăţică de picior cînd cobora de pe trotuar şi-şi ridica rochia pînă deasupra gleznelor. Jeremiah fusese atras tocmai de asta la început, iar cînd îi dăduse jos restul de haine se dovedi că era destul de arătoasă pe cît sperase el. Fusese atît de drăguţă cu el, încît venise şi a doua oară la ea, şi iar, pînă ce descoperise că avea un suflet bun, era cinstită şi binevoitoare. Îşi iubea copiii mai mult ca orice pe lume şi era gata să facă totul pentru ei. În urmă cu doi ani rămăsese singură şi lucrase drept chelneriţă, ca dansatoare şi cameristă la hotelul din staţiune.

Chiar după ce începuse să se vadă cu Jeremiah continua să lucreze; insista că nu voia nimic de la el. De cîteva ori Jeremiah încercase să şi-o scoată din minte, dar femeia avea o tandreţe şi o căldură care-i umplu-nora colţişoarele goale din inimă, iar el se simţea tot mai atras de patul ei. În trecut venea în Calistoga de cîteva

ori pe săptămînă, dar era greu cu copiii în casă şi după un an au stabilit să se vadă la sfîrşit de săptămînă. Era greu de crezut că de atunci trecuseră şase ani. Nu-i venea să creadă cînd se uita la copii. Mary Ellen avea deja treizeci şi doi de ani şi era încă frumoasă, dar tot nu şi-o putea imagina căsătorită cu el. Cînd s-au cunoscut ea era deja umblată prin lume, prea trecută, dar iubea curajul, sinceritatea şi cinstea ei. Nu se lăsase niciodată copleşită de ce spunea lumea despre ea şi Jeremiah, deşi ştia că de multe ori îi fusese greu.

– Acum te-ai căsători cu ea? Nu era surprins de întrebarea lui Hannah, dar, chiar şi după şapte ani, nu se putea gîndi la însurătoarea cu ea.

– Nu ştiu, oftă el şi o privi pe bătrînă. Cred că sînt prea bătrîn să mă gîndesc la chestii de-astea, nu crezi? Era o întrebare retorică, dar Hannah veni cu răspunsul.

– Nu, nu cred. Şi cred că ar trebui să te gîndeşti bine înainte de a fi prea tîrziu, Jeremiah Thurston. Nici ea nu credea că Mary Ellen era răspunsul, cu toate că o plăcea. O cunoştea de multă vreme şi o considera prea directă, sau prea fraieră; de fapt fusese prima care îi spusese că era nebună că făcuse cunoscută relaţia ei cu Jeremiah. Totuşi era greu să nu o placi, aşa sinceră cum era. Avea treizeci şi doi de ani, iar el avea nevoie de o soţie tînără care să-i dăruiască mulţi copii. Mary Ellen avea deja trei, iar la ultima naştere aproape era să moară. Ar fi fost nebună să mai încerce, iar ea ştia prea bine. Aş vrea să văd un copil în casa asta înainte de a muri, Jeremiah, zise Hannah. El zîmbi cu tristeţe gîndindu-se la cei doi copii ai lui Harte care muriseră.

– Şi eu aş vrea, buna mea prietenă, dar nu cred că vom vedea nici tu, nici eu asta. Era prima dată cînd îi spunea acest lucru ei, sau oricui.

– Nu fi încăpăţînat. Ai destul timp; dacă ai căuta cu grijă, ai găsi fata potrivită. Cuvintele ei îi reamintiră de Jennie, iar acum încerca să o alunge din minte, ca răspuns la cuvintele bătrînei.

– Sînt prea bătrîn pentru o tînără. Am aproape patruzeci şi patru.

– Vorbeşti de parcă ai avea nouăzeci, mîrîi ea dezgustată, iar el rîse şi-şi trecu degetele peste barba norasă.

– Zilele astea cred că mă apropii de vîrsta asta, am început să o şi arăt. Mă mir că Mary Ellen nu încuie uşa cînd mă vede venind.

– Ar fi trebuit să facă asta demult, Jeremiah, dar ştii doja părerea mea. O ştia, dar lui Hannah nu-i era teamă să-şi repete părerile. Amîndoi aţi fost nişte nebuni că aţi început, iar acum plătiţi preţul nebuniei voastre. Era prima dată cînd punea problema astfel, iar Jeremiah era surprins.

– Amîndoi?

– Ea şi-a pierdut minţile, iar tu ai renunţat la şansa do a te însura cu altcineva care ţi-ar putea dărui copii. Al putea acum să o iei de nevastă, dacă tot ai făcut prostia asta, Jeremiah. El îi zîmbi răutăcios.

– O să-i spun ce mi-ai zis. Hannah se supără şi-şi luă şalul de pe un scaun, iar Jeremiah o privea. Voia să so bărbierească, să facă o baie înainte de a merge la mină şi mai avea nevoie să bea o cafea tare. Noaptea cu John Harte fusese istovitoare, pînă ce au venit rudele acestuia să-l consoleze. Apropo, John mi-a fost recunoscător pentru mîncarea trimisă, Hannah. L-am obligat să o mănînce azi-dimineaţă.

– A apucat să doarmă ceva? Jeremiah îi făcu semn că nu. Cum ar fi putut? Şi nici tu n-ai dormit.

– Eu sînt bine. O să dorm la noapte.

Bătrîna îi aruncă un rînjet cu subînţeles şi se întoarse să-i mai spună ceva din prag.

– Asta nu prea o interesează pe Mary Ellen, nu? El rise, iar bătrîna închise uşa şi plecă.

CAPITOLUL 2

Sîmbăta la mine era o tăcere de mormînt, lucru care-l mulţumea. Totul era liniştit, nu se auzeau voci, sau fluierături, sau bubuituri de la cuptoare. Doi paznici beau cafea în acea dimineaţă de martie, iar Jeremiah descălecă şi-l legă pe Marele Joe la locul său, apoi intră în birou. Hîrtiile pentru care venise îl aşteptau, contracte pentru mercur şi planurile pentru încă patru barăci pentru muncitorii săi. Deja mina arăta ca un orăşel, cu şapte case şi barăci în spate pentru aceia care-şi aduseseră şi familiile. Pentru ei viaţa era grea, dar Jeremiah era receptiv la nevoile lor şi la viaţa de familie. Se hotărîse cu mult timp în urmă, iar oamenii îi erau recunoscători. Complexul se extindea din zi în zi, ca şi producţia minelor. Acum privea planurile care le sporeau posibilităţile de locuinţe. Era mulţumit şi de contractele încheiate, în special de cel cu Orville Beauchamp din Atlanta pentru nouă sute de bidoane de mercur, care se ridicau la cincizeci de mii de dolari. Beauchamp la rîndul lui le vindea în Sud. Era un om de afaceri priceput, Jeremiah îşi dădea seama după contract. Acesta reprezenta un grup de şapte persoane şi era deci împuternicitul lor. Afacerea era destul de importantă, iar peste o săptămînă Jeremiah urma să plece în Atlanta ca să se întîlnească acolo cu consorţiul şi să semneze tranzacţia.

La prînz Jeremiah se uită la ceasul de buzunar, se ridică şi se întinse. Mai avea de lucru, dar noaptea trecută fusese atît de încărcată, încît devenise nerăbdător

nă o vadă pe Mary Ellen. Simţea nevoia de căldură şi de consolare. Din nou se gîndi la John Harte şi la familia lui pierdută. Compătimirea lui Jeremiah pentru bărbatul acesta îl apăsa ca un bolovan, iar cu trecerea zilei gîndul la Mary Ellen devenea şi mai acut. De-abia după ora douăsprezece plecă de la mină şi se îndreptă spre Marele Joe.

– 'neaţa, domnule Thurston, îl salută unul din paznici. Sus pe deal Jeremiah zări un grup de copii jucîndu-se în spatele barăcilor familiştilor. Aceasta îi reaminti de epidemia de gripă de la minele Harte şi se rugă să nu ajungă pînă aici.

– Bună dimineaţa, Tom. Acum avea vreo cinci sute de angajaţi la mină, dar pe cei mai mulţi îi cunoştea pe nume. Petrecuse mult timp la prima mină Thurston, dar şi pe celelalte două le vizita cu regularitate, deşi ştia că administratorii erau foarte pricepuţi. La cea mai mică problemă Jeremiah însuşi era prezent, de multe ori zile în şir la accidente sau la inundaţiile care aveau loc în fiecare iarnă.

– Se pare că a venit primăvara.

– Sigur, zîmbi Jeremiah. Plouase două luni, iar inundaţiile la mine fuseseră devastatoare. La o mină muriseră unsprezece muncitori, la cealaltă şapte, iar aici trei. Iarna fusese dură, dar acum soarele strălucea, iar Jeremiah simţea că îi încălzeşte spatele cum călărea pe Marele Joe spre Calistoga pe Calea Silverado. Zori calul, iar acesta aproape că zbură pe ultimele cinci mile. Cu vîntul în barbă şi în păr Jeremiah se gîndea la Mary Ellen.

Cînd ajunse pe strada principală din Calistoga văzu grupuri de doamne care se plimbau cu umbreluţele de soare. Era uşor de observat care dintre ele veniseră de la San Francisco în vizită, după rochiile moderne care contrastau cu îmbrăcămintea simplă a localnicelor; corsajele erau accentuate, pălărioarele aveau garnituri din pene, iar mătăsurile erau mult mai de calitate decît acoloa din Calistoga. Jeremiah zîmbea cînd le vedea trecînd pe lîngă el, călare pe armăsarul său alb, cu

părul lui negru în contrast cu cel al calului. Cînd avea chef de glume îşi scotea pălăria şi le saluta politicos din şa, iar ochii îi sclipeau drăceşte. Astăzi în grupul de femei era numai una mai drăguţă, o roşcată cu rochie verde-crud, din mătase, culoarea copacilor de pe munte, însă aceasta îi aminti de ce venise în oraş, aşa că dădu pinteni calului, iar cîteva minute mai tîrziu ajunse la căsuţa lui Mary Ellen de pe strada 3, în partea mai modestă a oraşului.

Aici mirosea a sulf de la staţiunea balneară, dar ea se obişnuise, la fel şi Jeremiah. Cînd îl legă pe Marele Joe nu se mai gîndea nici la sulf, nici la staţiune, nici la mină, ci alergă direct pe treptele intrării din spate. Ştia că ea îl aştepta şi deschise uşa fără protocol, iar inima începuse să-i bată mai tare. Oricare i-ar fi fost sentimentele pentru această femeie, un lucru era sigur: cînd se afla în preajma ei avea aceeaşi putere asupra lui ca la început. Se simţea fără răsuflare şi îl îmboldea o pasiune pe care nu o avusese niciodată pentru nimeni. Cînd pleca de lîngă ea se putea simţi în largul lui, totuşi. De aceea nu dorise cu nici un chip să schimbe situaţia. Dar cînd era lîngă ea... cînd o simţea în camera de alături, aşa cum se întîmpla acum, toate simţurile lui o luau razna de pasiune carnală.

– Mary Ellen? Deschise uşa salonaşului unde îi aştepta de multe ori sîmbăta după-amiază. Dimineaţa îi ducea pe copii la mama ei, apoi se întorcea acasă, se îmbăia, îşi ondula părul şi-şi punea cea mai fină lenjerie. Întîlnirile lor aveau o aură de lună de miere, fiindcă se vedeau doar o dată pe săptămînă, sau, dacă se întîmpla ceva la mină, sau dacă el pleca, se vedeau mai rar. Nu-i plăcea să-l ştie departe. În fiecare clipă din zi şi din noapte ea aştepta cu nerăbdare weekend-urile împreună. Era ciudat cum, peste ani, devenise din ce în ce mai dependentă de el. Dar era sigură că el nu-şi dădea seama. Era mult prea concentrat asupra atracţiei fizice, ca să observe că îşi pierduse din independenţă.

Îi plăcea să vină în Calistoga să o vadă. Se simţea bine în căsuţa ei intimă şi, apoi, nu o invitase niciodată

nă vină cu el să locuiască în Sfînta Helena. De fapt, ea văzuse casa o dată.

– Eşti sigură că nu e căsătorit? o întrebase mama ei, dar toată lumea ştia că Jeremiah Thurston nu fusese niciodată însurat şi probabil nu va fi vreodată. Mama ei bodogănea după cîţiva ani de cînd începuse relaţia lor. Acum nu mai avea nimic de protestat. După şapte ani de seri de sîmbătă, ce mai era de spus? Nu protesta cînd îi aducea copiii, nepoata ei cea mai mare avea paisprezece ani, aproape la fel de mare cît fusese Mary Ellen cînd se măritase. Băiatul avea doisprezece ani, iar fata cea mică nouă. Aceasta îl iubea pe Jeremiah în mod deosebit. Dar erau destul de mari ca să ştie că nu trebuie să-i spună nimic bunicii.

– Mary Ellen, strigă Jeremiah din capul scărilor. I se părea ciudat că nu-l aştepta şi urcă tiptil spre cele trei dormitoare, dintre care unul era al ei, unul al fetelor, iar col de-al treilea al băiatului; toate puse cap la cap erau mai mici decît oricare cameră din casa lui Jeremiah. Dar ei nu se mai simţea vinovat; Mary Ellen avea o mîndrie a ei de a se întreţine singură şi era fericită în casa ei. Îi plăcea. Poate că îi păcea mai mult decît dacă ar fi locuit în casa lui. A ei avea mai multă căldură, cel puţin aceasta era părerea ei. Casa lui rămăsese aceeaşi, neocultă, goală, chiar de cînd o construise. Ocupa prea puţine camere. Adevărul era că fusese construită pentru copii, pentru rîsete şi gălăgie, dar, în loc să fie aşa, rămăsese pustie peste douăzeci de ani, nu ca aceasta, mică, dar dezordonată, cu urme de degeţele pe pereţii roz, pînă ce dîrele se integraseră în decor şi chiar se confundau cu acesta.

Jeremiah urcă scările agale şi i se păru că miroase a trandafiri cînd bătu la uşa dormitorului ei. Auzi vocea cunoscută fredonînd un cîntec. Era acolo; o clipă se întrebase dacă nu cumva astăzi ar fi fost prima zi în şapte ani cînd nu o va găsi acasă. Dar era. Iar el avea atîta nevoie de fiinţa ei. Bătu încet, cu sfială, ca un tînăr. Îi plăcea să-l facă să aştepte; stătea acolo cu respiraţia întretăiată.

– Mary Ellen? De data aceasta o spuse pe un ton calm, ca o mîngîiere care ajunse deja la ea.

– Intră... sînt în... Tocmai era pe cale să spună „în dormitorul meu", dar nu era nevoie să mai adauge nimic, iar însuşi faptul că el intră îi făcu sîngele să i se oprească în vene cînd o privi; avea pielea fină şi catifelată, asemenea petalelor de trandafiri albi de pe noptieră, iar părul ei roşcat lucea în razele soarelui care pătrundea prin fereastră. Era pe cale de a-şi pune peste corsetul de dantelă şi peste pantalonaşii legaţi cu funde roz un negligée, tot din dantelă. Arăta ca o adolescentă, iar el o privea. Mary Ellen roşi şi se întoarse cu spatele încercînd totuşi să se acopere cu capotul. De obicei era gata pînă la sosirea lui, dar, pînă ce tăie trandafirii pentru dormitor, trecuse timpul. Aproape sînt... tocmai... of, pentru Dumnezeu... nu pot. Se lupta cu legăturile de dantelă, iar el se apropie şi îi acoperi umerii; după acest început gestul îşi modifică direcţia şi acum o dezbrăca de negligée-ul care o chinuia aruncîndu-l pe pat şi sărutînd-o cu foc. I se părea minunat faptul că foamea pentru această femeie îl răvăşea în fiecare săptămînă, făcîndu-l să-i soarbă fineţea pielii şi mirosul de trandafiri al părului. Cînd se gîndea la ea simţea în nări această floare, iar ea reuşea să-l facă să uite că mai avea şi altă viaţă, în afara clipelor petrecute împreună. Copiii şi locurile ei de muncă şi toate zbaterile erau uitate cînd se simţea în braţele lui, săptămînă după săptămînă, an după an, privind în ochii pe care-i iubea şi nu înţelegea niciodată cît de mult îl iubea. Dar îl cunoştea la fel de bine ca el pe ea. El ţinea la singurătatea sa, la libertatea, la viile şi la minele sale, nu voia o viaţă obişnuită cu o femeie obişnuită şi cu trei copii care nu-i aparţineau. Era prea ocupat pentru aşa ceva, încarcerat în imperiul pe care-l construise şi pe care încă îl dezvolta. Ea îl respecta pentru ceea ce era şi îl iubea îndeajuns ca să nu-l întrebe de ce nu dorea să-i ofere mai mult. Lua ce i se dădea: o noapte pe săptămînă şi un abandon pe care nu l-ar fi putut resimţi dacă ar fi trăit împreună zi de zi, dar care le înfierbînta pasiunea. De

multe ori se întreba dacă lucrurile ar fi fost altfel în cazul cînd ar fi putut să mai aibă un copil, dar nu avea rost să se gîndească la asta; nu mai putea face copii. Doctorul spusese că era prea periculos, iar Jeremiah nu dorea un copil, cel puţin nu-i vorbise de asta, deşi cu copiii ei se purta frumos. Cînd venea la ea nu se gîndea la aceştia; ceea ce avea în faţa ochilor îi umplea mintea şi-i secătuia simţurile. Pielea ei cu miros de trandafiri, delicată, ochii verzi ca smaraldele cu care-l ardea, le vedea pe toate acum cînd o aşeza încet pe pat şi începea să-i desfacă şnururile corsetului; acesta era dat la o parte de degetele lui pricepute, apoi pantalonaşii îi alunecară de pe picioarele lungi, graţioase, pînă ce rămase goală în faţa lui. Pentru asta venise Jeremiah... ca să o devoreze cu ochii, cu limba şi cu mîinile pînă ce o va auzi gemînd sub greutatea trupului său, cerîndu-i mai mult. Astăzi o dorea mai mult ca altădată, parcă nu se sătura de ea, dorea să-i respire aroma părului, a cărnii şi a parfumului. Dorea să lase deoparte amintirea logodnicei moarte demult şi noaptea de durere petrecută cu John Harte, iar Mary Ellen era singura care putea să-l ajute. Simţea că trecuse printr-o săptămînă grea, deşi nu ştia de ce, iar ea încerca să-i dea ceva mai mult decît pe ea însăşi, cu care putea umple golul pe care, intuitiv, îl simţea în sufletul lui. Nu era o femeie care să se exprime uşor prin cuvinte, dar avea totuşi pentru el o înţelegere profundă.

Stătea în braţele lui pe jumătate adormită şi îl privea; îi atinse uşor barba.

– Te simţi bine, Jeremiah?

El îi zîmbi mulţumit.

– Acum da... mulţumită ţie... eşti nespus de bună cu mine, Mary Ellen...

Era încîntată de cuvintele lui, de parcă înţelegea ce-i oferea ea.

– S-a întîmplat ceva?

Jeremiah ezită; ce simţise noaptea trecută se amesteca bizar cu sentimentele pentru Jennie, deşi trecuse mult timp, dar acestea ieşiseră din nou la

suprafaţă. Erau rămăşiţele celor optsprezece ani.

– Ieri am avut o noapte grea. Am stat cu John Harte... Ea păru surprinsă şi se sprijini pe coate ca să-l privească.

– Nu ştiam că vorbiţi.

– M-am dus eu la el. I-au murit soţia şi fiica... ezită, apoi închise ochii amintindu-şi de ochii micuţului Barnaby înainte de a muri... şi fiul, după ce am ajuns eu acolo... am ajuns acolo... O lacrimă i se strecură pe sub gene, iar Mary Ellen îl strînse în braţe. Era atît de masiv şi de puternic şi de viril, dar blînd şi bun. Îl iubea pentru lacrimile pe care le vedea în ochii lui. Era atît de tînăr... Începu să plîngă cu sughiţuri pentru copilul ai cărui ochi îi închisese şi o strîngea pe Mary Ellen la piept, jenat de emoţiile pe care nu putea să şi le stăpînească, izvorîte din adîncul sufletului. Bietul om i-a pierdut pe toţi trei într-o singură zi... Plîngea şi se uita disperat la Mary Ellen.

– A fost frumos din partea ta că te-ai dus la el, Jeremiah, dar nu trebuia să o faci.

– Ştiam ce simte. Mary Ellen ştia povestea cu Jennie de la Hannah. Aceasta o cunoştea din copilărie şi cele două femei se întîlneau adesea la tîrgul din Calistoga. Jeremiah nu-i spusese nimic despre Jennie. Şi mie mi s-a întîmplat aşa ceva cîndva.

– Ştiu, răspunse ea calm.

– Mă gîndeam eu că ştii, zîmbi, apoi îşi şterse obrajii. Îmi pare rău. Se simţea stînjenit acum, dar mult mai în largul său decît în ajun. Mary Ellen era bună cu el şi îl ajuta mult. Bietul băiat, îi va fi foarte greu acum.

– O să-şi revină. Jeremiah încuviinţă, apoi o privi.

– Îl cunoşti?

– L-am văzut prin oraş, dar nu am vorbit niciodată cu el. Ştiu că e încăpăţînat ca un catîr şi poate fi de două ori mai rău. Oameni ca el nu se lasă înfrînţi aşa uşor, indiferent ce li se întîmplă.

– Nu cred că e chiar rău. Cred că e doar foarte tînăr şi puternic şi vrea totul. Nu mi-ar plăcea să lucrez pentru omul acesta, dar admir tot ce a făcut el.

Mary Ellen ridică din umeri; nu o interesa John Harte. O interesa mai mult Jeremiah Thurston.

– Eu pe tine te admir, îi spuse zîmbind şi apropiindu-se de el.

– Nu ştiu de ce. Eu sînt catîrul de care vorbeai mai devreme.

– Dar tu eşti catîrul meu şi te iubesc. Îi plăcea să-i spună asemenea lucruri, mai mult ca să se încurajeze pe ea decît pe el. Nu fusese niciodată cu adevărat al ei, ştia prea bine, dar, o dată pe săptămînă, îi era permis să pretindă asta şi era mulţumită. Cîndva o ceruse în căsătorie, dar ea refuzase, iar acum momentul trecuse şi nu mai avea de ales. Era mulţumit să o vadă o dată pe săptămînă. Mai ales de cînd murise Jake, l-ar fi luat de bărbat pe Jeremiah bucuroasă, dar ştia că oferta nu i se va mai face şi a doua oară. Acum el nu mai dorea, iar ea pierduse deja speranţa. Fusese o proastă că nu acceptase de la început. Era o vreme cînd credea că Jake se va întoarce... beţivan ticălos...

– La ce te gîndeai? îi urmărise faţa. Pari mînioasă. Ea rîse de cît de intuitiv era; aşa fusese întotdeauna.

– La nimic important.

– Eşti supărată pe mine? Ea se grăbi să nege şi zîmbi. Niciodată nu-i dăduse vreun motiv de supărare. Cu Jake fusese altă poveste: se purtase cu ea ca un ticălos. Dar acum ea mort şi îşi pierduse cincisprezece ani din viaţă alături de el, dintre care cinci l-a aşteptat să se întoarcă atunci cînd se dovedise că trăia cu altă femeie în Ohio. A aflat de ea după moartea lui şi fata a venit să o vadă. A avut chiar doi băieţi cu ea. Mary Ellen s-a simţit atunci ca o proastă; se ţinuse departe de Jeremiah, gîndindu-se că soţul ei se va întoarce la ea... Soţ... Fusese o glumă..

– Niciodată nu am fost supărată pe tine, caraghiosule, pentru că nu mi-ai dat nici un motiv. Era adevărat; era un bărbat încîntător şi fusese mereu bun cu ea. Chiar prea bun. Era generos şi politicos şi atent, dar întotdeauna a păstrat o distanţă între ei şi acum nu mai avea nici o speranţă pentru un viitor cu ea. Exista numai astăzi şi săptămîna viitoare şi şapte ani de duminici care îi legau. Dar toate astea nu o supărau pe Mary

Ellen, ci o întristau doar, din cînd în cînd.

– Voi pleca în curînd, îi spunea, ca de obicei, din timp, aşa era felul lui; atent şi politicos.

– Unde, de data aceasta?

– În Sud, la Atlanta. Se ducea adesea la New York, odată, anul trecut se dusese la Charleston, în Carolina de Sud. Niciodată nu o lua şi pe ea. Afacerile erau afaceri. Acum era altceva. Nu voi sta prea mult, doar cît mă duc şi mă întorc, plus cîteva zile pentru afaceri, poate două săptămîni, cu totul. O sărută pe gît. O să-ţi fie dor de mine?

– Tu ce crezi? îl întrebă pasional, apoi se întinseră amîndoi pe pat.

– Cred că mă înnebuneşte să plec oriunde, asta cred... apoi, ţinînd-o în braţe, îi dovedi iar ce simţea pentru ea, iar gemetele ei de profund extaz ar fi fost auzite de toţi vecinii, dacă el nu ar fi avut inspiraţia să închidă toate ferestrele.

A doua zi de dimineaţă se simţea ca un nou-născut, iar ea îi pregătea ouă cu cîrnaţi, o friptură şi păsat de porumb pe soba din bucătărie. El îi propusese să-i cumpere una nouă iarna trecută, dar ea insistase că nu avea nevoie. Lăcomia nu făcea parte din caracterul ei, spre nemulţumirea mamei sale. Adesea îi amintea că Jeremiah era unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din stat, iar ea era cea mai mare fraieră care existase vreodată. Nu-i păsa de asta, avea tot ce-şi dorea... aproape... sau, măcar o dată pe săptămînă, şi atunci se simţea mai bine decît în fiecare zi cu un bărbat neputincios. Nu se plîngea deloc şi avea libertatea să facă aşa cum pofteşte. Jeremiah nu o întreba niciodată ce făcea în restul timpului. Nu se mai întîlnea cu nimeni, nu o mai făcea de ani de zile, dar fiindcă aşa voia ea. Dacă ar fi avut vreun pretendent serios nu avea de gînd să-l refuze. Jeremiah era destul de precaut ca să nu-i ceară prea multe.

– Cînd pleci în Est?

Mîncau şi se priveau. Ochii lui albaştri erau minunaţi şi cînd se uita la ea o topea.

– Peste cîteva zile, zîmbi el degajat. Dormise bine

după ce făcuse dragoste cu ea cîteva ore. Cînd mă voi întoarce, te anunţ.

– Ai grijă să nu dai de „fata visurilor tale" în Atlanta.

– De ce aş face-o? Luă cana de cafea şi rîse. După noaptea trecută, cum mai poţi spune asta? Ea zîmbi satisfăcută.

– Nu se ştie niciodată.

– Nu fi copil. Se aplecă peste masă şi o sărută pe vîrful nasului şi, cum se întinsese şi ea spre el, îi văzu decolteul. Purta o rochie de casă din satin roz, pe care i-o cumpărase el în ultima călătorie în Franţa cînd vizitase nişte vii. Acum îşi strecură o mînă între sînii ei şi simţi căldura lor care îl îmbia. Simţi un fior prin tot corpul şi nu putu să reziste, apoi puse cana pe masă şi veni imediat spre ea. Ce spuneai, Mary Ellen?

De-abia şopti şi o luă în braţe, apoi merse spre scările care duceau în dormitor.

– Spuneam că... nu pleca... dar el nu o lăsă să-şi termine fraza şi-i strivi buzele cu un sărut, apoi o aşeză pe pat şi o dezbrăcă de rochie. Era greu de spus unde se termina fineţea satinului şi unde începea cea a pielii ei, atît de catifelată; o acoperi cu greutatea trupului său şi o luă de la început, contopindu-se cu căldura cărnii ei apetisante, pînă ce valuri de plăcere îi scăldară de nenumărate ori. După apusul soarelui urcă din nou pe cal în sfîrşit, obosit, fericit şi cu simţurile epuizate. Mary Ellen Browne îşi făcuse datoria peste măsură şi acum nenorocirile din noaptea dinainte fuseseră uitate, iar el îşi conducea calul în grajd cînd ajunse la Sfînta Helena. Intră în casă şi cu greu putu să se dezbrace, iar cînd reuşi, încă mai avea în nări mirosul pielii ei; se culcă mulţumit, cu gîndul la Mary Ellen.

CAPITOLUL 3

Să ai grijă cum te porţi acolo unde mergi, îl dădăcea Hannah şi-i făcea semn cu degetul ca unui copil, iar Jeremiah rîdea.

– Vorbeşti ca Mary Ellen.

– Poate că amîndouă te cunoaştem foarte bine.

– Bine, bine, o să mă port frumos! îi răspunse şi o ciupi de obraz. Fusese o săptămînă grea, iar ea ştia asta prea bine. Fusese la înmormîntarea soţiei şi copiilor lui John Harte. Acum erau cîteva cazuri de gripă şi la minele Thurston, dar nu murise nimeni, iar Jeremiah îi obliga pe toţi să se lase controlaţi de doctor, la primele semne ale bolii. Ar fi dorit să-şi amîne călătoria în Est, dar nu putea. Orville Beauchamp insistase în telegrama pe care i-o trimisese ca răspuns; dacă voia să încheie afacerea, Thurston trebuia să vină acum. Jeremiah aproape că-l trimisese la dracul, intenţionase să cedeze contractul în favoarea lui John Harte, dar acesta nu era acum în stare să trateze afaceri, cu atît mai puţin să plece în Est. Deci Jeremiah se hotărî să meargă înainte, să ia trenul spre Atlanta, dar nu era entuziasmat de călătorie. Bărbatul din Georgia îl cam agasa.

Se aplecă şi o sărută pe Hannah pe creştet, apoi plecă; îşi luase valiza de piele într-o mînă şi servieta neagră în cealaltă, trabucul îl strîngea între dinţi, pălăria neagră şi-o aşezase pe frunte şi avea o înfăţişare aproape înfricoşătoare cînd se îndreptă spre trăsura din faţa casei; puse repede bagajele înăuntru, sări pe capră lîngă băiatul care mîna caii şi-i luă hăţurile din mînă.

– Bună dimineaţa, domnule.

– Bună dimineaţa, fiule, zise împrăştiind un nor de fum în jurul său şi dădu uşor cu biciul peste pulpele cailor. Trăsura se îndepărta în ritmul vioi al cailor pe drumul principal. Nu vorbea cu tînărul de lîngă el fiindcă mintea îi zbura deja spre afacerea din Atlanta. Tînărul îl privea fascinat, cu ochii mijiţi, şi îi admira liniile elegante ale feţei concentrate, pălăria modernă, umerii laţi şi hainele impecabile. Se gîndea că bărbatul era prea curat ca să fie un simplu miner, deşi toată lumea ştia că lucrase în mină el însuşi. Era greu de imaginat cum acest bărbat puternic, masiv, se putuse strecura într-o mină. Părea atît de spătos, iar băiatul îl privea cu admiraţie.

Cînd ajunseră pe la jumătatea drumului spre Napa, Jeremiah se întoarse către băiat şi-l întrebă zîmbind:

– Cîţi ani ai, fiule?

– Doisprezece. Se simţea atît de bine lîngă el şi-i plăcea mirosul trabucului. I se părea atît de masculin şi de penetrant. Adică... voi împlini doisprezece în mai.

– Lucrezi la mină?

– Da, domnule, răspunse cu o voce tremurată, iar Jeremiah îl întreba ca să-şi reamintească de el însuşi, cînd avea vîrsta aceea.

– Şi eu am lucrat în mină de la vîrsta ta. E muncă grea pentru un băiat... pentru oricine, vreau să spun. Îţi place?

Urmă o pauză lungă, apoi băiatul se hotărî să fie sincer. Avea încredere în bărbatul uriaş cu trabuc; avea aerul unui om cum se cade.

– Nu, domnule, nu-mi place. E o meserie prea murdară. Vreau să fac altceva cînd voi creşte mare.

– Cum ar fi? Jeremiah era uimit de răspunsul puştiului şi de sinceritatea acestuia.

– O meserie curată, cum ar fi aceea dintr-o bancă, poate. Tata spune că asta e meserie de om slab, dar cred că mi-ar plăcea. Mă descurc cu cifrele. Ştiu să fac adunări în minte mai repede decît pot face alţii pe hîrtie.

– Zău? Jeremiah încerca să-şi păstreze o mină serioasă, dar se vedea clar că era amuzat. Tinereţea celui de lîngă el era atît de profundă, încît îl emoţiona. Ai

vrea să mă ajuți din cînd în cînd, sîmbăta dimineață?

– Să vă ajut? Băiatul rămase uluit. Da, sigur, domnule!

– Eu merg la mină sîmbăta, pînă pe la prînz, cînd e foarte liniște. Cînd mă voi întoarce, treci pe la mine într-o sîmbătă dimineață. Ai putea să mă ajuți cu socotelile și cu contabilitatea. Eu nu fac socoteli atît de repede ca tine, rîse Jeremiah.

Ochii negri ai băiatului se măriră de admirație.

– Cum ți se pare propunerea?

– Minunată! Minunată... Începuse să salte în sus de bucurie, lîngă Jeremiah, apoi se liniști, încercînd să păstreze o atitudine mai bărbătească și asta îl amuză pe Jeremiah și mai mult. Îi plăcea băiatul. De fapt îi plăceau copiii, iar ei îl iubeau. Mînînd calul spre Napa își aminti de copiii lui Mary Ellen. Erau drăguți și îi crescuse bine. Avea multe greutăți pe umeri, dar nu-l lăsa să o ajute. Nici nu avea de gînd să insiste, atîta timp cît era vorba de copii. Contactele lui cu ei se limitau la picnicurile de duminică după-amiază. Nu venea cînd aceștia erau bolnavi sau cînd aveau probleme la școală, cînd trebuia să-l îngrijească pe vreunul din ei, sau cînd îi dojenea. Îi vedea doar în unele duminici, dar nu prea des. Se întreba dacă nu greșise că nu o ajuta cu copiii mai mult, dar nu părea că are nevoie de asta. Nu aștepta mai mult de la el decît avea deja, adică o contopire totală cu el, două zile pe săptămînă, și plăceri nebănuite în căsuța din Calistoga. Ca și cînd băiatul i-ar fi citit gîndurile, Jeremiah îl privi și-l întrebă:

– Îți plac fetele, fiule? Nu știa cum îl cheamă pe băiat și nici nu voia să-l întrebe. Nu avea nevoie să știe, totuși îl cunoștea pe tatăl lui, care era unul dintre muncitorii cei mai de nădejde, care mai avea nouă copii, cei mai mulți fete, după cum își amintea Jeremiah. Acest băiat era printre cei trei care munceau la minele Thurston și era cel mai tînăr. Ca răspuns la întrebarea lui Jeremiah, acesta dădu din umeri.

– Cele mai multe sînt proaste. Am șapte surori și aproape toate sînt pur și simplu proaste. Jeremiah surîse cînd îl auzi.

– Nu toate femeile sînt proaste. Crede-mă, băiete, mult mai puţine decît ne place nouă să credem sînt cum spui tu. Mult mai puţine! Rîse zgomotos şi trase din trabuc. Hannah sau Mary Ellen nu erau proaste cu siguranţă, la fel multe femei pe care el le cunoştea. De fapt erau destul de isteţe să arate chiar cît de deştepte sînt. Îi plăcea asta la o femeie, adică să dea impresia de slăbiciune şi simplitate, cînd, de fapt, dedesubt se ascundea o minte ascuţită. Îi plăcea acest joc. Îşi dădu seama pe dată că, poate, de aceea nu dorea să se însoare cu Mary Ellen. Ea nu prea juca jocul; era directă şi impetuoasă, iubitoare şi senzuală ca focul, dar nu avea mister. Ştia exact la ce să se aştepte de la ea, cît era de scînteietoare şi atît.. nu trebuia să ghicească nimic, nu mai era nimic de descoperit pe sub dantelă şi tocmai asta îl atrăsese la ea, deşi, de cîţiva ani, începuse să-i placă mai mult complexitatea şi se întreba dacă acesta nu era un semn al bătrîneţii. Gîndul îl distra. Îl privi din nou pe băiat, cu zîmbet de expert: Să ştii că nimic nu e mai frumos ca o femeie drăguţă, fiule, sau poate că e mai frumos un cîmp verde cu flori sălbatice. Acum avea în faţă aşa ceva şi i se încrîncena inima cînd îl privea; nu îi plăcea să plece de pe acest pămînt spre Est. Pînă ce se va reîntoarce, îi va lipsi o bucată din sufletul său, din viaţa sa. Îţi place pămîntul, fiule?

Băiatul nu părea impresionat, neînţelegînd bine întrebarea, apoi se hotărî să joace jocul. Fusese destul de îndrăzneţ pentru o dimineaţă, iar acum trebuia să apere promisiunile pentru duminicile dimineaţă.

– Da. Însă Jeremiah ştia, după modul sec în care primise răspunsul, că nu înţelesese ce-l întrebase el... pămîntul... solul... încă mai simţea fiorii care-l treceau cînd era de vîrsta băiatului şi lua în mînă pămînt, apoi îl strîngea între palme... „E al tău, fiule, al tău... tot... să ai grijă de el întotdeauna", erau cuvintele tatălui său care-i răsunau în urechi. Începuse cu puţin, iar acum avea mult. A mai adăugat la el, l-a îmbunătăţit, iar acum era proprietarul unor vaste întinderi de teren în valea pe care o iubea. Asta se naşte în sufletul tău, acesta este

laptele cu care te hrăneşti, nu e ceva la care te gîndeşti mai tîrziu. Era fascinat că nu toţi oamenii simţeau ca el, ştia asta de ani de zile; cel puţin femeile nu aveau deloc asta în sînge. Ele nu înţeleg pasiunea pentru „un pumn de praf", cum îi spun multe. Şi ele, ca şi băiatul alături de care se afla, nu înţelegau nimic, dar Jeremiah nu se supăra. Poate că într-o zi băiatul va lucra într-o bancă şi va fi fericit să se joace cu hîrtii şi sume o viaţă întreagă. Nu era nimic rău în asta. Dacă ar fi fost după Jeremiah, toată viaţa lui şi-ar fi petrecut-o numai pe pămîntul reavăn, sau plimbîndu-se printre vii, sau muncind în minele sale, apoi ajungînd acasă obosit, dar fericit pînă în străfundul sufletului său. Nu-l interesa finalul, atît cît era fascinat de frumuseţea naturală şi de munca manuală necesară pentru a o întreţine.

Era aproape de prînz cînd ajunseră la Napa; au trecut de fermele de la periferie întîi, apoi pe lîngă casele elegante de pe străzile Coombs şi Pine, cu pajiştile tunse îngrijit şi copacii ajustaţi la aceeaşi înălţime, care împrejmuiau casele frumoase, cu mult deosebite de a lui, din Sfînta Helena. Diferenţa era că a lui avea aerul de nelocuit, de casă care nu cunoscuse iubirea, era o casă de burlac şi se cunoştea chiar de la exterior, în ciuda eforturilor lui Hannah. Era locul unde trăia Jeremiah, unde dormea, dar minele şi pămîntul său însemnau mult mai mult pentru el decît lăsa să se vadă. Influenţa lui Hannah se făcea cunoscută numai în bucătăria confortabilă şi în grădina de legume. Pe de altă parte, aici, în Napa, casele erau conduse de gospodine pricepute, care aveau grijă ca perdeluţele din dantelă de la ferestre să fie mereu curate, grădina să radieze de flori, iar camerele de la etaj să fie pline de copii. Casele erau frumoase, iar lui Jeremiah îi făcea plăcere să treacă pe lîngă ele. Cunoştea multă lume din oraş, dar existenţa lui era mult mai rurală decît cea a oamenilor de aici, iar grija lui dintotdeauna în viaţă fuseseră afacerile, nu viaţa socială, care aici, în Napa, era mult mai preţuită.

Înainte de a merge la vapor, Jeremiah se opri la banca din Napa de pe Strada Unu şi retrase banii

pentru călătoria în Atlanta. Băiatul îl aştepta afară cu trăsura, iar după cîteva minute ieşi mulţumit şi se uită la ceasul de buzunar. Trebuia să se grăbească pentru a prinde vaporul spre San Francisco, iar băiatul era foarte bucuros că trebuie să zorească armăsarii pentru Jeremiah care răsfoia nişte hîrtii. Au ajuns în port la timp; Jeremiah sări iute, luă bagajele şi îi zîmbi puştiului.

– Ne vedem în prima sîmbătă după întoarcerea mea. Vino la nouă dimineaţa. Dintr-o dată îşi aminti numele băiatului: Danny. Ne vedem atunci, Dan. Să ai grijă de tine cît sînt plecat; Jeremiah se gîndea la Barnaby Harte, mort de gripă, şi i se puse un nod în gît, iar băiatul îi făcu cu mîna. Se urcă pe vaporul către San Francisco. Avea rezervată o cabină, ca în toate voiajele lui, aşa că se aşeză şi scoase din servietă un teanc de documente. Avea mult de lucru în cele cinci ore, cît avea de mers cu vaporul. Se chema *Zinfandel,* era o navă bună, iar Danny se uita la roata cea mare cu pale şi era fascinat, apoi vaporul se depărtă, iar el părăsi docul.

La ora cinei Jeremiah ieşi din cabina sa şi se aşeză la o masă singur. O femeie care călătorea cu dădaca şi cu cei patru copii îl privi de mai multe ori din capătul opus al sălii de mese, dar el se făcea că nu observă şi pînă la urmă tînăra mamă îi aruncă o privire răutăcioasă cînd plecă de la masă, supărată că nu avusese nici un efect asupra chipeşului uriaş. Jeremiah se opri afară pe punte să fumeze un trabuc după masă şi privea în depărtare luminile oraşului, pe măsură ce se apropiau de San Francisco. Gîndurile îi zburau iar la Mary Ellen mai mult ca alteori, cînd era plecat, şi, în seara aceea, se simţea surprinzător de singur. *Zinfandel* acostă la chei, iar el luă o trăsură pînă la hotelul *Palace*, unde îl aştepta apartamentul său rezervat. Din cînd în cînd mai dădea o raită pe la vreo casă rău famată, la o madamă care îi plăcea lui, dar acum nu avea de gînd să facă asta. În seara aceea rămase în camera lui şi privi oraşul, gîndindu-se în trecut. Fusese foarte melancolic încă din noaptea cu John Harte, iar acum îi era încă greu să-şi revină, deşi se simţea la ani de zile depărtare de Napa,

de necazurile şi de frumuseţea acesteia.

Hotelul fusese construit acum unsprezece ani şi oferea tot confortul. Neputînd să doarmă, Jeremiah coborî în holul mare care era populat de oameni îmbrăcaţi bine, de femei ce-şi etalau bijuterii scumpe, sclipitoare, unii se întorceau de la dineuri, de la teatru şi de la alte distracţii pe care oraşul le punea la dispoziţie. Era o atmosferă de sărbătoare, iar Jeremiah ieşi să se plimbe pe strada Market, apoi se întoarse la hotel şi se culcă. Îl aştepta o zi plină de întîlniri, înainte de a pleca în Georgia, în noaptea următoare, şi se gîndea la neplăcuta şi lunga călătorie cu trenul spre Atlanta. Trenurile îl plictiseau şi adormi cu un zîmbet senzual pe buze căci se întreba de ce nu o luase niciodată şi pe Mary Ellen; dar ideea era total absurdă... nu făcea parte din această latură a vieţii sale... nici o femeie nu făcea... o femeie nu avea loc în afaceri, în viaţa sa particulară, sau se înşela? Nu găsi răspunsul şi dormi sănătos pînă la ziuă, uitînd chiar de întrebare. Avea o stare de indispoziţie cînd sună şi comandă micul dejun, care sosi pe o tavă argintată peste o jumătate de oră. Îi aduseră de la călcat şi o haină pe care o lăsase de cu seară, şi pantofii lustruiţi. Serviciile erau ireproşabile şi nimeni nu se îndoia că *Palace* era unul dintre cele mai selecte hoteluri din ţară, iar Jeremiah ştia că în Atlanta nimic nu se compara cu aici, de fapt, nici nu le prea păsa celor de acolo. Îi era pur şi simplu groază de cele şase zile interminabile cu trenul spre Georgia.

În tren nu erau compartimente separate, aşa că rezervase un vagon întreg numai pentru el. La un capăt era un bufet şi un birou unde putea să lucreze în timp ce trenul mergea, apoi avea un pat rabatabil. Cînd călătorea cu trenul se simţea ca un animal ţintuit într-o cuşcă. Mîncarea pe care o lua în staţii era nedigerabilă. Singurul avantaj al călătoriei era că putea să lucreze în linişte, fiindcă nu era nimeni cu care să vorbească pe parcursul celor şase zile de drum în care traversa ţara.

Cînd ajunse în staţia Elko, Nevada, era deja extenuat de călătorie, după două zile petrecute în tren. Se

duse la restaurant să ia prînzul care bănuia cum va fi: mîncăruri reci, ca toate felurile servite acolo. Observă însă o femeie deosebit de atrăgătoare; era trecută de treizeci de ani, era minionă şi suplă, brunetă ca şi el. Avea ochii mari, de un albastru-violet, pielea delicată şi purta haine foarte moderne, un costum de catifea care provenea precis de la Paris. Se trezi admirînd-o cît timp şezu la masă şi nu se putu abţine să nu-i vorbească, fiindcă au plecat în acelaşi timp, grăbindu-se să nu piardă trenul. Îi ţinu uşa deschisă, iar ea zîmbi, apoi roşi, lucru care-l încîntă.

– E obositor, nu-i aşa? zise el grăbit.

– E practic îngrozitor, răspunse ea rîzînd şi după pronunţie părea englezoaică. Pe mîna stîngă avea un inel cu un safir mare, dar nu purta verighetă. Jeremiah deveni interesat într-atît cît să colinde tot trenul şi să o găsească într-un vagon citind o carte şi bînd un ceai. Ea îl privi surprinsă, el zîmbi galant, dar cu sfială. Nu ştia ce să-i spună, dar toată după-amiaza nu putuse să şi-o scoată din minte, ceea ce i se întîmpla rar. Avea ceva magnetic şi deosebit, iar acum, că se aşeză lîngă ea, era şi mai convins de asta. Îi făcuse semn spre scaunul din faţă şi-l invitase.

– Nu doriţi să luaţi loc?

– Nu vă deranjează?

– Deloc. Se aşeză în faţa ei şi făcură prezentările. O chema Amelia Goodheart şi în curînd află că era văduvă de peste cinci ani şi că îşi vizita fiica în Sud şi pe cel de-al doilea nepot, născut de curînd. Primul era născut în San Francisco. Amelia Goodheart locuia la New York.

– Sînteţi destul de răspîndiţi prin ţară, spuse el, ca să treacă timpul. Îi plăcea zîmbetul ei şi îi admira ochii minunaţi.

– Prea depărtaţi, după părerea mea. Ambele mele fiice mai mari s-au căsătorit anul trecut. Mai am trei copii acasă. Avea patruzeci de ani şi era una dintre femeile cele mai frumoase pe care Jeremiah le cunoscuse. Trenul gonea, iar ochii lui erau îmbătaţi de frumuseţea femeii. Se făcu ora cinei. O invită să ia masa

cu el cînd se opriră în următorul oraş. Au coborît din tren braţ la braţ, iar el se simţea atras de ea. Mergînd alături, Jeremiah îşi dădu seama că era genul de femeie pe care simţi nevoia să o protejezi, să o aperi de tot ce-i rău, dar în acelaşi timp să poţi spune: „Priviţi-o! E a mea!" Era greu de crezut că ar fi putut supravieţui chiar o oră singură, totuşi era veselă, plăcută şi avea o minte teribil de ascuţită. În preajma ei se simţea ca un şcolar, gata să se tîrască la picioarele ei. Se îndrăgostise subit de ea şi o invită în vagonul său după cină, să bea un ceai. Îi vorbea de soţul ei cu căldură şi dragoste, recunoscînd că fusese total dependentă de el, iar acum făcea eforturi să iasă în lume singură, ca această vizită la fiicele ei. Era evident că era prima ei aventură de una singură şi se bucura, întrebîndu-se de ce nu o făcuse şi înainte. Chiar şi cele mai mărunte dezavantaje nu i se păreau iritante. Era o companie plăcută, iar Jeremiah o privea şi recunoştea în sinea lui că era femeia cea mai frumoasă pe care o văzuse în viaţa lui.

Era prima dată cînd cineva reuşea să o alunge pe Mary Ellen din mintea lui. Cît de deosebite erau cele două femei; una atît de simplă şi credincioasă, muncită şi puternică, iar cealaltă mai delicată, mai complexă, elegantă, echilibrată şi, poate, în felul ei, mult mai tare decît Mary Ellen. Era cu siguranţă atras de amîndouă, dar acum Amelia îi captivase atenţia. Îi spusese că era însoţită de o cameristă, fiindcă o verişoară mai în vîrstă care trebuia să vină cu ea se îmbolnăvise, dar Amelia se hotărîse să meargă oricum. Dorea să-şi vadă fetele, apoi spuse:

– Nici nu aveam nevoie de o femeie cu mine. Verişoara Margaret nu va putea să-mi poarte de grijă. Rîse de propriile-i cuvinte, iar Jeremiah păru amuzat. Ochii aceia violet păreau vulnerabili; avu impulsul să o cuprindă în braţe, dar nu îndrăzni. Vorbiră de Europa şi de Napa, de vinurile lui, de copilăria lui, de copiii ei, de munca lui. Ar fi dorit să stea de vorbă cu ea toată noaptea, dar după ora douăsprezece o văzu căscînd discret. Petrecuseră împreună aproape opt ore, dar îi

părea rău să o conducă în vagonul ei şi să o lase acolo.

– Vă simţiţi bine? întrebă îngrijorat, iar ea zîmbi.

– Cred că da, apoi zîmbi galeş. M-am simţit minunat şi vă mulţumesc. Au dat mîna, iar simţurile lui fură din nou inundate de parfumul ei. Îl sesizase în compartimentul lui, iar acum îl percepea din nou. Era o aromă exotică de mirodenii, foarte proaspătă şi, în acelaşi timp, foarte senzuală. Mirosul pe care-l lăsase în urma ei rămase mult timp în compartiment şi toată noaptea avu impresia că încă era acolo, cu el. Ar fi vrut el să fie aşa, se gîndea în goana trenului prin noapte.

Întunericul părea că nu se sfîrşeşte, iar Jeremiah aştepta zorile şi se gîndea numai la femeia întîlnită care nu dormea prea departe de el, în tren. Demult nu mai fusese atît de captivat de cineva, iar la prima oprire coborî optimist, cu dorinţa de a o vedea pe peron în aerul curat al dimineţii, dar nu erau decît cîteva cameriste plimbînd căţei, unul sau doi bărbaţi singuri dezmorţindu-şi picioarele, dar pe Amelia nu o văzu. Se întoarse în compartimentul său, dezamăgit ca un copil, apoi, în sfîrşit, la prînz, se plimbă iar prin tren şi o descoperi citind o carte în faţa unei căni de ceai.

– Iată-te! exclamă el ca un om care şi-a pierdut copilul, iar ea îşi ridică privirea cu un zîmbet clad.

– Mă pierdusem cumva? Era înnebunit după ochii ei şi îi zîmbi şi mai galant.

– De mine, da. Te-am căutat toată ziua.

– Dar am fost aici. Jeremiah era nerăbdător să mai stea în compania ei şi o invită imediat în vagonul său închiriat. Ea nu refuză şi îl însoţi, dar Jeremiah îşi puse întrebarea dacă nu cumva îi crea neplăceri femeii. El era singur, totuşi, şi nu se ştia cine putea fi în tren... de multe ori se gîndise la asemenea lucruri, deci nu dorea să o pună pe Amelia într-o situaţie neplăcută.

– Nu fi caraghios, Jeremiah, nu mai sînt o tînără naivă, alungă ea gîndul ce îl frămînta, cu o mînă elegantă, iar el observă că astăzi purta un inel cu smarald.

Se miră că nu-i era teamă să-şi poarte bijuteriile în tren, dar Amelia nu părea deloc îngrijorată. Află în cu-

rînd că mintea ei era ocupată cu lucruri mult mai plăcute decît griji sau poveşti cu hoţi de bijuterii, sau cu temeri obişnuite pentru alte femei. La sfîrşitul celei de-a doua zi petrecute împreună cu ea, Jeremiah era copleşit de admiraţie. Îi părea chiar rău că nu o cunoscuse cu ani în urmă şi-i destăinui şi ei gîndul său. Ascultîndu-l, Amelia păru impresionată, iar ochii ei mîngîiau obrajii bărbatului.

– Ce frumos ai vorbit...

– Am vorbit foarte serios. Nu am cunoscut pe nimeni ca tine pînă acum... ai mai multă înţelepciune decît multe femei pe care le-am întîlnit, Amelia. O privi tandru. Soţul tău a fost un bărbat norocos.

– Eu am fost cea norocoasă, răspunse ea cu blîndeţe, iar el întinse mîna spre ea.

Stăteau fără să-şi vorbească, trenul gonea, iar peisajele rămîneau în urma lor, dar ei se priveau în ochi; restul lumii nu mai conta.

– Nu te-ai gîndit niciodată să te recăsătoreşti?

– Nu chiar, dădu ea încet din cap, sînt mulţumită aşa. Îi am pe copii cu care sînt fericită şi ocupată şi mă simt împlinită... am casa mea... prietenii mei...

– Ar trebui să mai fie şi altceva. Îşi zîmbiră din nou, iar el îi atinse degetele. Avea mîini delicate, nu era de mirare că soţul ei îi dăruise inele atît de frumoase. Arătau bine pe degetele ei, la fel ca şi hainele scumpe pe care le purta. Privind-o, se întrebă cum ar fi fost dacă s-ar fi însurat cu o femeie ca aceasta. Era greu să ţi-o imaginezi în Napa, totuşi... cînd ar fi venit acasă la ea după orele de muncă grea...

– La ce te gîndeai? O fascinase lumina pe care i-o văzu în ochi; erau atît de profunzi.

– La Napa... la minele mele... cum ar fi dacă ai fi fost acolo cu mine.

Păru surprinsă de cuvintele lui, apoi zîmbi.

– Cred că ar fi o viaţă interesantă, nu-i aşa? Cu siguranţă foarte diferită de cea de la New York. Nici nu-şi putea imagina cum era acolo. Sînt indieni unde locuieşti tu? El rîse cu poftă.

– Nu aşa cum îţi închipui, dar sînt cîţiva ca şi noi, oameni obişnuiţi.

– Dar nu strigă şi călăresc aruncînd cu toporiştile, nu? Părea speriată, iar el o linişti.

– Mi-e teamă că nu.

– Ce păcat, Jeremiah.

– Noi ne distrăm altfel.

– Cum?

Îi reveniră în minte sîmbetele lui în Calistoga, dar se strădui să se gîndească la altceva.

– San Francisco e la numai şapte sau opt ore de mers.

– Petreci mult timp acolo?

– Sincer să fiu, nu. Mă trezesc la cinci, mănînc la şase, apoi plec la mină şi mă întorc odată cu apusul soarelui, de multe ori chiar mai tîrziu. Sîmbetele dimineaţa lucrez – ezită o clipă –, iar duminica mă mănîncă tălpile să merg iar la mină.

– Prietene, dar viaţa pare foarte plictisitoare acolo, răspunse ea tristă, iar el fu mişcat. Ce conta pentru ea dacă muncea el prea mult, sau că era singur? Tu de ce nu te-ai însurat, Jeremiah? îl întrebă mirată.

– Cred că sînt prea ocupat. Odată eram pe cale să o fac, acum douăzeci de ani. Poate că aşa mi-a fost scris mie în stele.

– Asta e o copilărie! Nimeni nu trebuie să îmbătrînească singur. Dar ei i se putea întîmpla dacă nu se recăsătorea.

– Numai pentru asta se căsătoresc oamenii, ca să nu fie singuri cînd îmbătrînesc?

– Desigur că nu. Pentru a fi împreună, pentru prietenie, pentru iubire... ca să aibă cu cine să rîdă şi să vorbească şi să-şi împărtăşească necazurile şi durerile, pe cineva care să-i răsfeţe şi să-i iubească şi la care să alerge acasă, sau cu care să admire prima ninsoare... La aceste cuvinte îşi aminti de fiica sa. Fusese atît de îndrăgostită de soţul său, iar acum îşi iubea atît de mult primul nepot. Amelia îl privi din nou pe Jeremiah. Nu cred că înţelegi despre ce vorbesc, dar ai pierdut mult. Copiii sînt cea mai mare bucurie a mea. Nici pentru tine

nu e prea tîrziu să ai asta, Jeremiah, nu fi caraghios. Cred că sînt o mie de femei care stau la rînd pentru tine, ia-o pe una din ele, însoară-te cu ea şi faceţi o droaie de copii pînă cînd nu e prea tîrziu. Nu te lăsa... Jeremiah era uimit de impetuozitatea cu care îi vorbea şi ceva din cuvintele ei îi atinse coarda sensibilă.

– Aproape că mă faci să mă gîndesc de două ori la viaţa mea de pînă acum. Jeremiah zîmbi şi apoi se aşează pe scaunul tapiţat cu catifea verde închis. Poate că vrei să mă salvezi şi să te căsătoreşti cu mine în următorul oraş. Ce părere crezi că ar avea copiii tăi de asta?

Ea rîse, dar dădu un răspuns calm.

– Ar crede că la bătrîneţe am înnebunit şi ar avea dreptate de data aceasta.

– Chiar aşa? o ţintui el cu privirea.

– Da, aşa ar crede.

– Dar ar fi chiar o nebunie... ca tu şi cu mine? Amelia simţi un fior pe şira spinării; el vorbise serios şi nu voia să glumească în legătură cu asta. Erau doi străini într-un tren şi ştia prea bine că se simţea atrasă de el, dar nu-şi pierduse minţile chiar într-atît. Avea o viaţă a ei, o casă în New York, trei copii acasă, două fiice şi doi gineri cărora ar fi trebuit să le dea un răspuns.

– Jeremiah, nu glumi cu lucruri atît de serioase. Vocea îi era scăzută şi ajunse la el ca o sărutare pe obrajii unui copil. Ţin la tine destul de mult. Vreau să fiu prietena ta, chiar şi după ce coborîm din trenul acesta.

– Şi eu vreau asta. *Mărită-te cu mine,* era cel mai trăsnit lucru pe care-l spusese vreodată şi ar fi fost cea mai mare nebunie pe care ar fi putut-o face; ştia şi el prea bine.

– Nu pot, păli ea, apoi roşi şi păli din nou.

– De ce nu? El vorbea serios şi asta agrava situaţia într-un fel. Era aproape speriată de privirea lui.

– Pentru Dumnezeu, am trei copii de crescut.

Era o scuză slabă, dar nu se putea gîndi la altceva.

– Şi ce contează? Îi putem lua cu noi la Napa. Sînt şi alţii care-şi cresc copiii acolo. Este un orăşel respectabil, în ciuda indienilor. O să le construim chiar şi o

şcoală, spuse el zîmbind.

– Jeremiah! Încetează! sări ea ca arsă. Nu mai vorbi prostii. Îmi eşti simpatic, eşti unul dintre cei mai deosebiţi, mai admirabili şi mai cumsecade bărbaţi pe care i-am întîlnit în viaţa mea, dar de-abia ne-am cunoscut. Pentru mine eşti un străin, la fel sînt şi eu pentru tine, nu ştii dacă nu beau, dacă nu sînt pe jumătate nebună, dacă-mi plac jocurile de noroc, sau dacă trişez... sau îmi bat copiii... dacă nu mi-am ucis, poate, soţul... Un zîmbet i se profilă pe obraz, iar el întinse mîna spre ea; ea o luă şi o duse spre buze. Omule încîntător, fii bun şi nu mă tachina astfel. La primăvară voi împlini patruzeci şi unu de ani, Jeremiah, sînt prea bătrînă pentru jocul acesta. La şaptesprezece ani m-am măritat cu soţul meu şi optsprezece ani am fost fericită alături de el, acum nu mai sînt tînără, iar pîntecul meu nu mai poate dărui copii... sînt deja bunică... şi am destulă judecată ca să nu fac o nebunie şi să fug în California cu tine. Mi-ar plăcea, pare amuzant, dar sîntem aici, acum... peste cîteva zile tu vei fi în Atlanta, iar eu în Savannah unde îl voi ţine în braţe pe cel de-al doilea nepot al meu. Trebuie să fim raţionali amîndoi, ca să nu facem pe nimeni să sufere; mai presus de toate nu vreau să fii tu acela care suferă. Ştii ce-ţi doresc? O tînără, frumoasă soţie, doisprezece copii şi o dragoste ca a mea, care a durat optsprezece ani. Eu ştiu ce înseamnă asta, dar tu nu ştii încă, dar sper să o găseşti în curînd.

I se umplură ochii de lacrimi şi se întoarse pe jumătate. El se apropie de ea şi fără să spună nimic o luă în braţe şi o strînse lîngă el căutîndu-i gura cu buzele; ea nu se opuse deloc, ci îl sărută cu toată pasiunea şi ardoarea care fuseseră demult uitate, apoi se aşezară amîndoi cu răsuflarea oprită.

– Eşti nebun, Jeremiah. Nu se supărase, iar el zîmbea.

– Nu. Sînt oricum, dar nu nebun. O privi direct în ochi. Iar tu eşti cea mai teribilă femeie din lume. Sper că ştii asta. Nu e iubire aprinsă, nici un capriciu. În patruzeci şi trei de ani am cerut doar două femei în căsătorie, iar cu tine aş face-o la următoarea staţie în

care va opri trenul acesta, dacă ai vrea. Şi ştii ce? Am fi fericiţi pînă la sfîrşitul zilelor noastre; ştiu asta la fel de sigur cum sînt că stăm acum, aici.

Era curios, dar şi ea bănuia că are dreptate.

– Am putea fi, sau nu, dar cred că ar fi mai bine să nu încercăm.

– De ce?

– Poate pentru că eu nu sînt la fel de curajoasă ca tine. Mi-ar plăcea să-ţi fiu prietenă. Jeremiah nu o credea pe cuvînt după felul în care îl sărutase cu cîteva minute înainte, iar ca să stingă tensiunea care se acumula între ei se ridică şi merse către un dulap de nuc unde pusese douăsprezece sticle din vinul său cel mai bun.

– Vrei să bem ceva? Am adus cîteva sticle din vinul meu.

– Mi-ar face plăcere, Jeremiah. El scoase dopul şi turnă în două pahare un vin roşu, concentrat, ciocni paharele, le privi mulţumit şi i-l dădu ei pe primul.

– Nimeni nu te poate vedea că bei aici. Ea nici nu ar fi băut vin în tren, dar se simţea uşurată că putea să o facă acum; fu surprinsă de buchetul şi de prospeţimea vinului încă de la prima sorbitură. Încă o dată era impresionată de el şi îl privi cu tristeţe în ochi, apoi puse paharul pe masă.

– Aş fi vrut să nu te plac atît de mult.

– Aş fi vrut să mă placi mai mult. Amîndoi rîseră la aceste cuvinte şi coborîră la următoarea staţie să mănînce în grabă, înainte de continuarea călătoriei. Au cumpărat un coş mare cu fructe; Jeremiah mai avea nişte brînză, aşa că o mîncară cu fructe şi băură vin pînă noaptea tîrziu, în timp ce discutau despre condiţia rasei umane şi reuşiră să se îmbete puţin rîzînd de ei înşişi. Oarecum îşi dădea seama fiecarei că-şi găsise un prieten pe viaţă. Amelia era cea mai isteaţă femeie pe care o cunoscuse el şi tot timpul rămas îi sorbi fiecare cuvînt şi împărţi vinul cu ea în mod egal.

Luau împreună toate mesele, jucau cărţi, rîdeau, spuneau glume şi-şi făceau confidenţe pe care nu le

spuseseră nimănui pînă atunci, iar pînă să ajungă la Atlanta, Jeremiah îşi dădu seama că era îndrăgostit de ea pînă peste cap deşi, în acelaşi timp, ştia că nu va accepta să se mărite cu el şi începu să înţeleagă de ce. În străfundurile sufletului său încă nu renunţase la soţul ei şi poate că nu o va face niciodată. Amelia insista că Jeremiah avea nevoie de o femeie tînără şi de copii care să fie ai lui. Îi povestise despre John Harte şi despre cei doi copii care muriseră, iar el recunoscu faptul că nu ştia dacă ar fi avut curajul să-şi asume acest risc.

– Nu aş suporta să pierd un copil. Am pierdut odată o femeie pe care o iubeam, Amelia, şi asta mi-a fost de-ajuns... spuse într-o noapte, tîrziu, la jumătatea celei de-a doua sticle cu vin, dar Amelia îl dezaproba.

– Nu poţi să trăieşti cu o asemenea teamă. În viaţă trebuie să mizezi şi pe noroc, doar ştii asta...

– Dar inima nu ştie... Îşi aminti de chipul lui Barnaby Harte şi închise ochii. Nu aş rezista la asta Ea îl luă de mînă.

– Trebuie. Nu pierde ocazia. Mai ai o viaţă întreagă de trăit... fă-o... ce naiba, nu o lăsa să treacă pe lîngă tine. Nu te voi lăsa să faci aşa ceva. Caută-ţi fata potrivită, du-te după ea, dacă trebuie, dar găseşte ce-ţi trebuie... ce ai nevoie... ce meriţi...

– Şi anume? Nici nu mai era sigur ce voia.

– O tînără înfocată... pasională... cu dragoste în vene, o fată atît de vioaie, încît să trebuiască s-o legi ca să o prinzi. Jeremiah surîse.

– Parcă ai vorbi de tine, aşa ar trebui să-ţi fac?

– Mai bine nu, Jeremiah Thurston. Cred însă că ai înţeles ce am vrut să-ţi spun, îţi trebuie un bulgăre de foc, care să te încălzească, să te facă fericit şi vesel.

– Mi se pare cam greu de găsit. Trebuia să recunoască însă că, într-un anume fel, ideea îl tenta. Şi unde se poate găsi o asemenea fată?

– Oriunde ar fi ea. Dacă o cauţi cu grijă, trebuie să o găseşti. S-ar putea chiar să-ţi sară în braţe.

– Pînă acum nu a făcut-o, nu în călătoria asta. O

privi cu subînţeles, iar ea surîse. Îşi permisese aproape să se îndrăgostească de el peste măsură, dar nu putea face asta. Avea prea multe de făcut şi, oricum, merita mai mult decît atît. Nu uita ce ţi-am spus! îi spuse ea în ultimele minute ale călătoriei. Trenul se apropia de staţia Atlanta, iar el îşi făcuse bagajele. Stăteau amîndoi în vagonul lui rezervat, iar el dădu instrucţiuni ca ea să-l ocupe împreună cu camerista sa pînă la Savannah, unde ajungeau peste cîteva ore; ea nu se gîndea acum la Savannah, se gîndea numai la el, iar el la ea.

– Afurisită să fii, de ce nu vrei să te măriţi cu mine? O privi tandru, cu un amestec de mîhnire şi de pasiune în ochi. Eşti nebună.

– Ştiu că sînt – lacrimile îi umplură ochii –, dar vreau ceva mai bun pentru tine.

– Tu eşti ce poate fi mai bun.

– Te iubesc, dragă prietene, spuse ea dînd din cap şi plîngînd, apoi îl îmbrăţişă şi rămase lîngă el pînă ce trenul se opri. El se trase înapoi, după care o mai privi o dată.

– Şi eu te iubesc. Ai grijă de tine, draga mea. Ne vedem la New York în curînd.

Ea dădu afirmativ din cap şi-i făcu semn cu mîna, trenul porni, apoi el se întrebă despre soarta care i-o scosese în drum. Nu mai exista altcineva ca ea... poate că nici în viitor nu va mai exista... Lucrul cel mai grav era că, dacă l-ar fi acceptat, s-ar fi însurat cu ea imediat; era ciudat, în cîteva zile, ba chiar în cîteva clipe se îndrăgostise nebuneşte de Amelia... Iar cu Mary Ellen Browne se mulţumea pentru o viaţă, numai sîmbetele. Trebuia să se gîndească la asta, dar acum se îndrepta spre hotel şi admira peisajul.

CAPITOLUL 4

Casa *Kimball* radia o eleganţă desăvîrşită care domina orizontul din Atlanta. O mulţime de valeţi veniră în grabă spre Jeremiah să-i ia bagajele şi să-l invite în vestibulul frumos mobilat prin care trebăluiau o armată de servitori. Arăta mai degrabă ca o sală de bal, decît ca un hol de hotel. Frumuseţea hotelului *Palace* din San Francisco pălea în faţa grandorii acestuia. Jeremiah primi un apartament, intră, privi în jur, bău ceva, iar peste cîteva minute cineva bătu la uşă; era valetul domnului Beauchamp. Un negru înalt, în livrea, cu o mină protocolară, care îi înmînă un plic bej, sigilat cu un sigiliu auriu, foarte masiv. Dîndu- şi seama cine era Jeremiah, acesta îi dădu plicul şi-i spuse:

– De la doamna Beauchamp, domnule.

– Mulţumesc.

Jeremiah deschise plicul şi înăuntru găsi o invitaţie la cină pentru ora opt în seara aceea. Ore franţuzeşti, îşi spuse el în sinea lui şi-i transmise valetului că acceptase invitaţia. Acesta dădu din cap oficial şi ieşi. Jeremiah începu să se plimbe prin cameră şi îşi aminti de noaptea aceea. Apartamentul era decorat cu gust, materialele erau de calitate, antichităţile proveneau din Franţa, dar lui i se părea prea gol acum. Se mai auzi o bătaie în uşă; era camerista, o negresă, care-i aduse pe o tavă din argint sirop de mentă şi un platou cu biscuiţi proaspeţi. Desigur că după lunga călătorie nu se putea gîndi decît la Amelia. În cîteva ore va ajunge şi ea în Savannah şi va fi ocupată cu fiica sa, dar el nu-şi dorea

acum decît să o strîngă în braţe. Sorbi din paharul de sirop şi ieşi pe terasă să admire oraşul. Atlanta se schimbase mult în cei douăzeci de ani trecuţi de la război, iar acum era, în multe privinţe, un oraş deosebit, deşi multe rămăseseră la fel ca înainte, fiindcă sudiştii mai aveau încă resentimente pentru intrarea în Uniune. Erau naturali şi le plăceau vechile tradiţii şi încă sufereau că pierduseră războiul. Se întreba cum arătau Beauchamp şi prietenii acestuia. Ştia că dispuneau de mulţi bani, dar bănuia că Beauchamp era un proaspăt îmbogăţit ostentativ. Era uşor de ghicit după livreaua cu multe garnituri aurii a valetului.

Înainte de cină, Jeremiah a făcut o baie şi a încercat să aţipească, dar stînd lungit pe patul mare, cu baldachin, nu se putea gîndi decît la femeia încîntătoare cu părul negru şi ochi mari ca mărgelele pe care le purta în seara cînd s-au cunoscut. Cum de ţinuse minte toate detaliile îmbrăcăminţii ei? Înainte nu i se întîmpla asta. Dar ea era atît de elegantă şi frumoasă şi senzuală, încît o dorea cu disperare şi simţi un nod în gît, pe care încercă să-l trateze cu încă o înghiţitură de sirop de mentă, însă ea tot în gînd îi rămase; Jeremiah se întreba cum avea să discute afaceri cînd capul îi era plin de Amelia. Cina din această seară, însă, nu era decît o întîlnire mondenă. Ştia că toţi se aşteptau ca el să deschidă discuţia despre tranzacţie pînă la întîlnirea de a doua zi. La fel de adevărat era că sudiştii erau foarte politicoşi şi nu amestecau afacerile cu plăcerile, iar seara aceasta urma să fie doar o cină liniştită la familia Beauchamp, unde i se va demonstra unui vestic necivilizat ce înseamnă ospitalitatea sudistă. Jeremiah zîmbi cînd se îmbrăcă tacticos cu costumul alb şi se privi în oglindă. Contrastul cu pielea foarte bronzată şi cu părul negru era perfect, apoi îşi aminti iar de asemănarea trăsăturilor lui cu ale Ameliei... Amelia... Amelia... Amelia... Ar fi vrut să nu fi coborît din tren cînd ieşea din holul hotelului şi se îndrepta spre trăsura care îl aştepta, trimisă de Orville Beauchamp.

Valetul sări de pe capră şi îi deschise uşa lui

Jeremiah; în acelaşi timp cu el ieşeau din hotel doamne elegante, în rochii de seară strălucitoare, însoţite de domni bine îmbrăcaţi care mergeau probabil la concerte sau la alte evenimente sociale care întreţineau viaţa de noapte din Atlanta.

Trăsura avansa în splendoarea Străzii Piersicii şi în zona rezidenţială a oraşului către casa Beauchamp, aflată puţin mai departe pe aceeaşi stradă. Clădirea era relativ nouă, construită după război, nu era extravagantă, ci pur şi simplu arătoasă. Lui Jeremiah îi părea rău că nu era şi Amelia cu el, la serată. După aceea s-ar fi putut întoarce la hotel, unde ar fi comentat cu ce erau îmbrăcaţi invitaţii, ar fi putut rîde în timp ce ar mai fi degustat din vinul lui din Napa. Se gîndea la ea cînd dădu mîna cu Elizabeth Beauchamp, soţia lui Orville, care fusese cîndva drăguţă, dar acum era destul de trecută. Era o blondă palidă, cu pielea albicioasă, ca laptele, şi cu ochi apoşi şi cam disperaţi. Impresia pe care o lăsa această femeie era aceea de fragilitate, de parcă nu ar mai fi apucat sfîrşitul săptămînii şi căreia nici nu se ştie dacă i-ar fi păsat prea mult de asta. Avea o voce plîngăreaţă, tristă şi subţire, vorbea încontinuu de zilele dinaintea războiului şi de acelea de pe plantaţia lui „tăticu'". Orville părea că nu-i dă atenţie; din cînd în cînd îi mai trîntea un „Ajunge, Elizabeth, oaspeţii noştri nu cred că vor să audă despre viaţa de pe plantaţia lui „tăticu'". Orville era un om cu totul deosebit, rasat, dar mai puţin aristocrat decît soţia lui. Avea trăsături ascuţite şi era tot timpul puţin încruntat de parcă tocmai se gîndea la ceva important. Era evident că pentru el cele mai importante erau afacerile. Era brunet ca Jeremiah, oacheş; spunea că bunicii lui proveneau din sudul Franţei şi că, înainte de a se muta în Georgia, locuiseră în New Orleans. Nu ţinea secret faptul că nu avuseseră nimic cînd au venit în America nici el, nici tatăl său încă treizeci de ani mai tîrziu. Orville a clădit averea familiei profitînd de industrializarea Sudului în timpul şi după război. Îşi construise un mic imperiu care, recunoştea el, nu era încă atît de mare pe cît şi

l-ar fi dorit, dar într-o zi va fi, mai ales cu contribuţia fiului său, Hubert, botezat după numele bunicului lui Orville.

Jeremiah bănuia că Hubert nu era nici pe departe la fel de strălucit ca tatăl său. În schimb, avea aceeaşi figură ca mama sa şi părea mai interesat în a cheltui banii tatălui decît în a-i dobîndi prin munca sa. Vorbea despre o herghelie de cai de rasă cumpăraţi în Kentucky şi de bordelul lui preferat din New Orleans. Una peste alta, a fost o seară plicticoasă pentru Jeremiah. Doi dintre membrii consorţiului cu care urma să încheie tranzacţia erau şi ei prezenţi, doi bătrînei liniştiţi, cu opinii solide şi soţii dezagreabile care-şi vorbeau în şoaptă tot timpul. Jeremiah observă că vorbeau foarte puţin sau chiar deloc cu Elizabeth Beauchamp, iar aceasta părea că le ignoră complet. Era uşor de observat că le trata ca pe nişte femei cu mult sub statutul ei, dată fiind originea aristocratică a „tăticului" ei cu plantaţii.

Jeremiah mai observă că familia lui Beauchamp era foarte preocupată de averea celorlalţi, cît aveau şi cît scoteau în plus, cum obţinuseră. Elizabeth pierduse totul în timpul războiului; după distrugerea plantaţiei, tatăl său se împuşcase, iar mama ei murise la scurt timp, se gîndea Jeremiah, mai degrabă din cauza averii pierdute, decît din aceea a morţii soţului ei.

Familia Beauchamp avea şi o fată, despre care Orville vorbea ca de o bijuterie originală, dar, după cele văzute aici, Jeremiah se îndoia sincer. În acea seară era la un mare bal, unde toţi băieţii din Atlanta se tîrau la picioarele ei, spunea mîndrul tată, apoi adăugă:

– Aşa şi trebuie... rochia pe care o poartă m-a costat o avere.

Jeremiah zîmbi distant la auzul cuvintelor, obosit de obsesia lor pentru bani, iar restul serii se gîndi că şi-ar fi dorit să fie alături de Amelia în Savannah, unde-şi vizita fiica şi pe cel de-al doilea nepot. Ar fi fost o atmosferă mult mai agreabilă, se gîndea el, apoi rîdea în sinea lui. Nu l-ar fi tentat drăgălăşenia scenei, ci şansa de a fi lîngă Amelia, de a-i respira parfumul senzual, de a-i

săruta buzele şi de a petrece ore în şir privind-o în ochi. Zîmbi cînd îşi aminti de ea, iar Elizabeth Beauchamp crezu că îi zîmbise ei, aşa că îl atinse uşor pe mînă, înainte de a le conduce pe doamne în cealaltă cameră, în timp ce bărbaţii rămîneau să fumeze trabuc şi să bea whisky. Acum veni momentul ca afacerea pentru care venise în Atlanta să fie adusă în discuţie şi se simţea uşurat că putea, în sfîrşit, să discute despre asta, după plictiseala cu care începuse seara.

După ora unsprezece plecară primii oaspeţi, iar Jeremiah se simţi mai în largul său şi se scuză că era obosit după lunga călătorie şi că dorea să se întoarcă la hotel, să se odihnească, înainte de începerea negocierilor de a doua zi dimineaţă.

Aceeaşi trăsură a gazdelor îl duse înapoi la hotel, iar peste o jumătate de oră stătea deja pe terasă şi privea oraşul. Se ducea cu gîndul înapoi la orele pe care le împărtăşise cu Amelia şi acestea i se păreau ca un vis, cînd privea în depărtare. Uitase deja de familia Beauchamp. Iarăşi mintea îi era la Amelia.

– Noapte bună, mica mea iubire, şopti el cînd intră în cameră şi-şi aminti de cuvintele ei... *căsătoreşte-te, Jeremiah... fă copii.* Acum nu dorea copii, o dorea numai pe ea. *Te iubesc,* îi spusese ea... *te iubesc...* ce cuvinte puternice de la o femeie puternică... Mintea şi inima îi erau invadate de Amelia cînd adormi în patul elegant, ceva mai tîrziu, simţindu-se disperat de singur.

CAPITOLUL 5

Tranzacţiile lui Jeremiah cu consorţiul lui Orville Beauchamp au fost fructuoase şi, la o săptămînă după sosirea lui în Atlanta, afacerea era deja semnată. Nouă sute de bidoane cu mercur urmau să le fie livrate, pentru fabricanţii de gloanţe şi alte arme de război, şi pentru mineritul din Sud. Din această afacere Jeremiah obţinea mai mult de cincizeci de mii de dolari. Era mulţumit cu termenii înţelegerii, ca şi Orville Beauchamp, care primise un comision pentru înlesnirea afacerii. De fapt, el era implicat şi în tranzacţii minore, ca revînzarea părţii sale de mercur. Spre deosebire de ceilalţi, el nu avea să-l folosească în propriile fabrici. Era un gen de intermediar şi unul care se ocupa cu afaceri care îi aduceau un profit mare într-un timp scurt. După încheierea afacerii Beauchamp îi strînse mîna lui Jeremiah.

– Cred că ar trebui să sărbătorim diseară, prietene. De cînd începuseră negocierile întîlnirile în afara acestora încetaseră; Jeremiah lua cina în fiecare seară la hotel, iar familia Beauchamp nu- l mai invitase, dar acum apăruse motivul. Cei şapte sudişti şi soţiile lor şi Jeremiah erau invitaţi la cină diseară, la Orville.

– Elizabeth se va simţi onorată, insistă el făcînd un arc larg cu mîna. Jeremiah nici nu îşi putea imagina cît de mulţumită ar fi fost, cu cincisprezece invitaţi la masă, dar aceasta era problema lui Orville, el era cam obosit după această săptămînă încărcată şi lungă şi era şi nerăbdător să ajungă acasă. Încă trei zile nu găsise o

legătură de tren acceptabilă, deci era ţintuit în Atlanta pe timpul weekend-ului, neavînd ce să facă şi nu era deloc mulţumit de ce i se întîmpla. Dorea să plece acasă chiar acum.

O dată sau de două ori îi trecuse prin minte ideea să se ducă la Savannah cîteva zile, dar nu dorea să o inoportuneze pe Amelia. Era în vizită la fiica ei şi simpla apariţie a unui străin, ar fi fost greu de explicat. Aşa că se hotărî să se calmeze în Atlanta şi spera că după seara aceasta nu va mai fi obligat să-l vadă prea des pe Orville Beauchamp. Săptămîna fusese prea lungă, dar şi profitabilă pentru el.

Trăsura îl mai luă o dată la ora opt, dar acum fusese rugat să se îmbrace de gală. Beauchamp voia să-l dea gata. Jeremiah trebui să recunoască, odată ajuns la reşedinţa lor, că totul arăta admirabil. Sute de lumînări erau aprinse în lustrele şi aplicele de pe pereţi, peste tot vedeai numai buchete uriaşe de flori, orhidee şi azalee, lasomie şi boboci mirositori ale unei plante pe care Jeremiah nu o mai văzuse pînă atunci, care adăugau aerului un parfum distins, amestecat cu dansul flăcărilor lumînărilor. Musafirii erau îmbrăcaţi numai în mătăsuri şi satinuri, împodobite cu bijuterii de valoare.

– Arătaţi foarte bine în seara aceasta, doamnă Beauchamp. Imediat, însă, îşi dădu seama că nu trebuia să spună cuvintele acelea, care nu aveau nici un efect asupra lui Elizabeth Beauchamp, fiindcă nu aceasta ea intenţia ei. Îi plăcea mai degrabă aerul bolnăvicios şi paloarea pe care le evidenţia.

– Vă mulţumesc, domnule Thurston, răspunse ea pasiv, apoi îi întîmpină pe ceilalţi oaspeţi. Jeremiah se dădu la o parte şi începu să discute cu un bărbat cu care negociase toată săptămîna; peste cîteva minute li se alătură şi Hubert, care venise cu o poveste despre un cal pe care voia să-l vadă în Chattanooga. Jeremiah se amesteca nepăsător printre oaspeţi, schimbînd cîteva cuvinte cu bărbaţii şi fiind prezentat soţiilor acestora. Cunoscu şi o tînără blondă pe care Hubert o incluse în grupul lor. Era o versiune mai drăguţă, mai veselă şi mai

sănătoasă a mamei lui, iar Orville nu înceta să o admire în timp ce se pregăteau să se aşeze la masă. Atunci observă că erau în număr impar şi o strigă pe soţia sa.

– Unde e Camille? Elizabeth părea nervoasă, iar Hubert rîse, apoi îi răspunse.

– Cred că e în spate, cu vreun „frumos" de-al ei! Nici comentariile, nici rîsetele nu puteau fi mai molipsitoare ca bunătatea frăţească, iar mama sa îl dojeni.

– Hubert! se întoarse către soţul ei.

Orville se încruntă şi vorbi în şoaptă cu ea; era clar nemulţumit de remarca lui Hubert. Camille era miezul inimii sale, iar toţi cei care-l cunoşteau ştiau asta prea bine.

– Spune-i, Elizabeth că sîntem gata pentru cină.

– Nu ştiu dacă s-a îmbrăcat... Elizabeth nu putea suferi să se certe cu fiica ei sau să-i dea dispoziţii, chiar dacă nu erau cu de la ea putere. Camille făcea întotdeauna cum dorea şi în seara aceasta nu era nicidecum o excepţie.

– Spune-i doar că o aşteptăm cu toţii. Musafirii nu obiectară în faţa posibilităţii de a mai bea un sirop de mentă, iar Elizabeth Beauchamp urcă scările şi se întoarse peste cîteva minute, părînd liniştită, şi-i spuse ceva la ureche soţului ei. El dădu din cap mulţumit de răspuns, dar Jeremiah nu păru prea entuziasmat, aşa că se plimbă printre musafirii care conversau. În final păşi dincolo de glasvandul dublu care dădea spre grădină şi aici inhală aerul înmiresmat al primăverii, apoi intră iar în salon.

Cînd păşi înăuntru se opri cu privirea, fascinat de o tînără delicată, cu părul negru ca pana corbului şi o piele atît de albă, încît părea o regină a zăpezii. Avea ochii albaştri ca şi cerul de vară şi purta o rochie bleu de tafta, cu un şirag de topaze albastre la gît care-i accentuau şi mai mult albastrul ochilor. Era fiinţa cea mai strălucitoare pe care o văzuse vreodată Jeremiah şi, ce era uimitor, întruchipa o combinaţie perfectă a ambilor părinţi; părul negru al tatălui şi pielea albă a mamei, plus ochii aceia albaştri. Această zeiţă perfectă

răsărise din doi oameni obişnuiţi; era ca o zînă care mergea dansînd, rîzînd, flirtînd şi sărutîndu-se cu cei pe care-i cunoştea mai bine. Inima lui Jeremiah începu să bată de nerăbdare. Pur şi simplu îţi lua răsuflarea cînd o priveai şi ce-l impresionă cel mai mult era asemănarea cu Amelia... acelaşi păr de abanos, pielea albă... poate că aşa arătase cîndva Amelia. Camille glumea cu oaspeţii, flirta cu bărbaţii, tachina femeile, pînă ce ajunse lîngă tatăl său şi-l luă de braţ.

– Eşti o copilă imposibilă! auzi vocea unei femei, puţin veninoasă. Era evident că o făcea pe mama sa să se simtă nervoasă, iar pentru fratele său era ţinta urii. Totuşi lui Jeremiah i se păru amuzant să o privească zburdînd şi îşi imagina cu uşurinţă că juca acelaşi joc de cînd învăţase să meargă. Era şi mai clar că tatăl ei o adora.

– Domnule Thurston, se auzi glasul lui Orville care anunţa parcă acordarea unui premiu, daţi-mi voie să v-o prezint pe fiica mea. Camile, dînsul este domnul Thurston, din California.

– Încîntat de cunoştinţă, domnişoară Beauchamp! Jeremiah îi sărută mîna politicos şi zări o scînteie în ochii fetei. Era într-adevăr nărăvaşă, dar în acelaşi timp avea aerul unui spiriduş răutăcios şi încîntător, sau al unei ursitoare rele. Nu mai văzuse o persoană atît de îmbătător de frumoasă şi se întreba cîţi ani avea, bănuind că nu putea avea mai mult de şaptesprezece. De fapt, chiar împlinise vîrsta în decembrie, iar de atunci, viaţa ei fusese un şir neîntrerupt de baluri şi petreceri. Tutela i se ridicase de la această vîrstă, iar ea fusese încîntată.

– Bună seara, domnule Thurston, făcu ea o reverenţă, datorită căreia Jeremiah zări o pereche de sîni tari; ştiuse bine ce face, cînd se aplecase. Camille nu făcea nimic fără premeditare. Era isteaţă, inteligentă şi abilă cu efectul calităţilor sale asupra celor din jur.

Cina fu anunţată imediat după sosirea ei, iar Jeremiah merse la braţul lui Elizabeth Beauchamp, cu senzaţia că lumea se întorsese cu susul în jos. Şedea

lîngă Camille şi era încîntat de rînduiala făcută, doamna din cealaltă parte era angajată într-o conversaţie aprinsă cu cineva din dreapta ei, deci Jeremiah trebui să i se adreseze lui Camille. Era veselă şi strălucitoare, flirta, cum bănuise şi el, dar mai avea ceva, în afara acestei vioiciuni; părea că înţelege perfect problemele practice şi avea o minte strălucită pentru afaceri. Puse o mulţime de întrebări interesante despre ultima lui afacere şi el păru surprins de cît de multe ştia despre afacerile tatălui său. La fel de surprins era de cîte îi spusese Orville. Dacă Jeremiah ar fi avut o fată, cu siguranţă că nu ar fi discutat despre aşa ceva cu ea.

– Tatăl dumitale te-a învăţat tot ce ştii? se minună Jeremiah. Mai degrabă l-ar fi crezut interesat în a-l iniţia pe Hubert, deşi acesta nu era dornic să înveţe, cum era sora lui.

– Cîte ceva, răspunse flatată de aprecierea primită asupra cunoştinţelor dobîndite. Multe am auzit eu singură, zîmbi cu un aer inocent, care-l distra pe Jeremiah.

– Aţi reuşit mult mai mult decît să ascultaţi, domnişoară. Aţi şi judecat, apoi aţi tras anumite concluzii interesante.

Fata spusese cîteva lucruri care dovedeau că era extrem de ageră, iar lui nu-i prea plăcea să discute cu femeile despre afaceri, mai ales cînd era vorba de tinere. Majoritatea ar fi tresărit sau s-ar fi eschivat dacă ar fi auzit o zecime din cele ce se petrec într-o zi la birou.

– Îmi place să aud despre munca bărbaţilor, spuse Camille în treacăt, ca şi cînd ar fi afirmat că-i place ciocolata fierbinte la micul dejun.

– De ce? insistă el. Multor femei li se pare plicticos.

– Mie nu, îmi place Îl privi drept în ochi: Mă interesează cum fac oamenii bani. Era o afirmaţie şocantă, iar Jeremiah era prea surprins ca să-i răspundă.

– Şi ce te face să gîndeşti aşa, Camille? Ce se petrecea oare dincolo de ochii aceia albaştri şi de buclele negre? Desigur că nu era preocupată de nimicurile vîrstei ei; era directă şi sinceră cu părerile ei, lucru

neîndoielnic înviorător. Nu era o prefăcută şi nici nu se ascundea în spatele unui evantai de dantelă. Spunea ce gîndea, chiar dacă şoca.

– Cred că banii sînt importanţi, domnule Thurston, zise ea sec. Ei îi fac pe oameni importanţi. Iar cînd pierd aceşti bani, nu mai sînt importanţi.

– Nu e întotdeauna adevărat.

– Ba da, este, dădu ea verdictul. Priviţi ce i s-a întîmplat tatălui mamei mele. A pierdut banii şi plantaţia, apoi a devenit un nimeni şi o ştia prea bine, aşa că s-a împuşcat, domnule Thurston. Priviţi-l pe tata: are bani, e important, iar dacă ar avea mai mulţi, ar fi şi mai important. Îl privi fix. Dumneavoastră sînteţi un bărbat foarte important. Aşa spune şi tata. Cred că aveţi şi mulţi bani, o spuse de parcă avea bani cu găleata, pe verandă şi în beci, iar imaginea pe care i-o dădeau cuvintele ei îl făcu să rîdă jenat, dar şi mulţumit.

– Am mai mult pămînt, decît bani.

– E acelaşi lucru. Pentru unele locuri contează pămîntul, pentru altele vitele... sînt lucruri diferite în locuri diferite, dar esenţialul este acelaşi. Jeremiah înţelegea perfect ce spune, dar se întreba dacă şi ea îşi dădea seama. Era tulburător dacă înţelegea. Cum putea şti atîtea despre afaceri, bani şi putere?

– Cred că vorbiţi despre putere; acea putere pe care o obţii cînd eşti important şi ai succes. Era uimitor că o tînără de şaptesprezece ani percepea lucrurile astfel, mai ales o fată ca ea, apărată şi sudistă. Păru că se gîndeşte la ceva.

– Da, aveţi dreptate, chiar la asta mă refeream. Îmi place puterea, îmi place ce le face ea oamenilor, cum se poartă cei care o au, cum gîndesc ei. Se uită la mama ei, apoi la Jeremiah. Nu-mi plac oamenii slabi. Cred că bunicul meu a fost aşa, dacă s-a împuşcat în felul acela.

– Au fost vremuri îngrozitoare în Sud, Camille, îi spuse Jeremiah cu blîndeţe, avînd grijă să nu-i audă gazda, pentru mulţi oameni schimbarea a fost insuportabilă şi, pur şi simplu, unii nu au mai supravieţuit.

– Dar tata a reuşit, zise ea cu mîndrie, atunci a făcut el avere. Multora nu le-ar fi plăcut să recunoască asta, cum făcea ea. Apoi la fel de brusc pe cît adusese în discuţie acest subiect, îl lăsă baltă şi se întoarse către Jeremiah cu ochii aceia pătrunzători, apoi îi zîmbi într-un fel care ar fi topit chiar şi inima unui bărbat de oţel. Cum e în California?

Jeremiah începu să-i povestească de valea Napa. Un timp îl ascultă politicoasă, apoi se vedea clar că se plictiseşte. Nu era genul pe care o pasiona provincia. Era mult mai interesată de poveştile din San Francisco. Ea începu să-i spună de o călătorie recentă la New York care i s-a părut nemaipomenită şi că, dacă pînă la optsprezece ani nu se va mărita, tatăl ei o va trimite în Europa. Avea o verişoară în Franţa şi de fapt Camille voia să vadă Parisul. Vorbea ca o şcolăriţă, iar Jeremiah o asculta şi, încet-încet, nu mai era atent la poveste, ci la frumuseţea ei delicată.

I se părea că aude cuvintele Ameliei din tren... „Găseşte o fată frumoasă... însoară-te... fă copii..." Această fată putea cu siguranţă să sucească minţile bărbaţilor şi să le înmoaie genunchii. Destul. Nu venise în Atlanta să caute o mireasă, ci pentru afaceri. În valea Napa avea o viaţă normală, sănătoasă, la care să se întoarcă, cinci sute de angajaţi în trei mine, o menajeră, o casă, pe Mary Ellen. Deodată, ca o viziune, o văzu pe Camille dansînd printre invitaţi; era delirant să o priveşti şi se strădui să se gîndească numai la cină, în ciuda efortului teribil.

Au vorbit în continuare şi peste cîtva timp un grup de instrumentişti începu să cînte în salonul cel mare. Jeremiah o invită la dans pe Elizabeth Beauchamp, dar aceasta îi spuse că nu dansa niciodată, dar poate voia să danseze cu fiica ei. Camille era lîngă ei şi auzi, aşa că el nu avu încotro şi îi oferi braţul, deşi se simţea cam caraghios că dansa cu o fată de vîrsta ei. Dar era şi mulţumit, deşi puţin jenat că fata îl atrăgea în asemenea măsură. Trebuia să-i reziste farmecului pe care-l emana în timp ce pluteau pe muzică şi o privea în ochii cei

albaştri ca safirul.

– Îţi place să dansezi la fel de mult cum îţi place să asculţi despre afaceri?

– Da, sigur, zîmbi ea, ca o Frumoasă a Sudului, îmi place să dansez. Era ca şi cînd prima parte a conversaţiei lor nici nu avusese loc, iar acum nu se gîndea decît la dans. Şi lui îi venea să rîdă şi să-i spună că era ca o pisică sălbatică, ceea ce era adevărat. Sînteţi un dansator minunat, domnule Thurston. Era încîntat de dibăcia ei naturală, dar îl amuza extravaganţa ei şi începu să rîdă în timp ce se învîrteau prin salon unul în braţele celuilalt. Jeremiah nu se mai simţise atît de în largul său de ani de zile şi nu ştia precis de ce. Se speriase şi el de cît de mult îl atrăgea tînăra.

– Vă mulţumesc, domnişoară Beauchamp.

Ea remarcă sclipirile din ochii bărbatului şi zîmbea senzual şi provocator, iar el trebui din nou să facă faţă bătăliei interioare. După ce se termină valsul, Jeremiah începu să resimtă căldura din salon, din cauza luminărilor aprinse, mirosul florilor şi o privi în ochi. Era aşa de delicată, încît îi aminti de una dintre florile Sudului din buchetul uriaş care se afla într-un colţ. Voia să-i spună cît era de frumoasă, dar nu îndrăznea; de fapt, fata nu avea decît şaptesprezece ani, iar el avea aproape de două ori vîrsta ei. Se simţi ciudat cînd o conduse lîngă mama ei, iar peste alte cîteva minute le ură „noapte bună". Îi ţinu mîna într-a lui cîteva clipe, iar ochii ei înotau într-ai lui şi-i vorbi atît de şoptit, încît îl atinse la coarda sensibilă şi stîrni în el o parte mai primitivă.

– Ne mai vedem înainte de plecarea dumneavoastră? Tonul era aproape rugător, iar el zîmbi. Ce se alesese din călătoria lui? Inima zdrobită a unei tinere şi faptul că era şi el, totuşi, cuprins de vraja ei. Aşa stînd lucrurile, îşi spunea el în sinea lui, era cazul să se întoarcă în California.

– Nu ştiu sigur. Peste cîteva zile plec din Atlanta.

– Şi pînă atunci ce faceţi? îndrăzni ea, ca un copil răsfăţat. Tata spunea că sînteţi foarte ocupat.

– Sînt, dar nu am nici un tren pînă la San Francisco pînă luni.

– Oh, bătu ea din palme bucuroasă şi-i zîmbi copilăreşte, atunci aveţi timp de joacă.

El începu să rîdă cu poftă şi îşi permise să o sărute pe obraz.

– Noapte bună, mititico. Sînt prea bătrîn pentru asta. Oricum, mult prea bătrîn să mă joc cu tine. Nu mai adăugă nimic, ci sări în trăsură, după ce dădu mîna cu gazda. Pe drumul spre hotel îşi lăsă gîndul să zboare la petrecere şi la zvăpăiata Camille. Era o copilă care te intriga, dar cu ochii aceia imenşi şi albaştri, cu mintea ei ascuţită, putea obţine tot ce şi-ar fi dorit, ceea ce se şi întîmpla. Era clar pentru toată lumea că tatăl său o adora, dar fata chiar merita. Gîndindu-se la ea simţi un fior ciudat; aproape că era ameţit cînd îşi aminti cum se roteau prin salon în ritm de vals, strîngînd-o în braţe. Era ceva imoral în pasiunea pe care o făcuse pentru o copilă atît de necoaptă, aşa că încercă să o înlocuiască pe moment cu amintirea Ameliei, sau cu a lui Mary Ellen, dar nimeni nu putea să o alunge pe Camille din mintea sa. Sfîrşit, se sprijini pe spătarul banchetei şi era mai mult ca sigur că, dacă ea s-ar fi aflat acum, cu el, în trăsură, ar fi strîns-o cu putere lîngă trupul său. Avea ceva exotic în ea, ceva senzual şi enigmatic, care putea scoate din minţi orice bărbat şi, fără un motiv anume, Jeremiah începu să se teamă. Era deodată nerăbdător să plece din Atlanta şi să ajungă în California. Fiindcă, dacă rămînea... era imposibil de spus ce se putea întîmpla...

CAPITOLUL 6

A doua zi dimineaţă aerul cald şi mirosul de primăvară îl făcură pe Jeremiah să se ridice din pat, să-şi ia halatul de casă şi să iasă pe terasa camerei. Se gîndea să se cufunde într-un maldăr de documente pe care le împrăştiase intenţionat pe birou, dar, din nou şi din nou, gîndurile îi hoinăreau în jurul nimfei pe care o cunoscuse aseară. Era furios pe el însuşi pentru asta. Lucrul cel mai rău era că mai avea de aşteptat încă două zile şi jumătate în Atlanta, înainte de plecarea spre California.

Apăsă pe un buton şi făcu o comandă pentru micul dejun. Peste o jumătate de oră i se aduse o tavă cu cîrnaţi şi ouă, biscuiţi şi miere, suc de portocale, cafea şi un coş de fructe proaspete, însă el se uita la toate, nu putea să mănînce, ci numai să o vadă pe Camille; lovi cu pumnul în masă tocmai cînd cineva bătea la uşă. Deschise şi-l văzu pe valetul lui Beauchamp în prag.

– Da? tresări el şi era jenat de bătaia în masă, deşi valetul nu putuse auzi.

– Un bilet pentru dumneavoastră, domnule. Valetul zîmbi politicos şi-i înmînă un plic pe care o mînă delicată scrisese ceva. O fracţiune de secundă Jeremiah ezită, apoi îl luă, iar acesta aşteptă un răspuns.

E o zi minunată pentru o plimbare prin parc, scria în bilet, *nu vreţi să ne însoţiţi în după-amiaza aceasta? Luăm prînzul acasă, apoi mergem cu toţii în parc. Sînteţi în siguranţă,* îl tachina ea, *şi poate veţi accepta să rămîneţi la cină.* Era o drăcoaică la fel ca în seara din

ajun, iar el nu ştia ce să facă. Imaginea ei îl chinuia, dar nu putea fi sigur că Orville Beauchamp se va bucura să-şi vadă partenerul de afaceri plimbîndu-se prin parc cu fiica lui de şaptesprezece ani. Apariţia lui la toate mesele zilei, acasă la el, părea puţin cam îndrăzneaţă. Totuşi, dorea să o vadă şi mai citi o dată biletul, buimăcit. Îl azvîrli pe masă, luă un stilou şi o foaie de hîrtie, parcă teleghidat. Nici măcar nu ştia cum să scrie unei copile de vîrsta ei; nu obişnuia să curteze copii atît de tineri şi, totuşi, Camille Beauchamp nu era în nici un caz o copilă. În toate sensurile era o tînără frumoasă şi apetisantă.

Dacă mama dumneavoastră este de acord, dragă domnişoară Beauchamp, începu el, *voi fi nemăsurat de fericit să iau prînzul şi să accept o plimbare în compania dumneavoastră, a prietenilor şi familiei.* Nu dorea să facă vreo aluzie la o plimbare clandestină, sau în doi. *În acelaşi timp, rămîn al dumneavoastră devotat, Jeremiah Thurston.* Nici nu-şi putea ea imagina cît adevăr era ascuns în cuvintele lui, nici măcar el nu ştia, iar inima începu să o ia razna cînd o revăzu. Purta o rochie de dantelă simplă, iar părul de abanos îi dansa pe spate în cîrlionţi grei. Înainte de prînz se plimbară prin grădină, ea arăta ca o tînără desăvîrşită, dar în acelaşi timp şi ca una deosebit de frumoasă.

– Sînt foarte bucuroasă că aţi venit, domnule Thurston. Cred că e foarte plictisitor la hotel.

– Este, fu el atent la ce răspunde. Camille nu avea nimic plictisitor, dar îl şoca totuşi faptul că părea o prezenţă periculoasă şi, în acelaşi timp, atrăgătoare. Pentru prima dată în viaţa lui Jeremiah înnebunise complet. Ar fi dorit să o ia în braţe furtunos, să-i arunce umbrela şi să-şi plimbe degetele prin părul ei. Se întoarse puţin într-o parte, ca să poată alunga vraja şi propriile dorinţe şi se întrebă dacă atracţia pe care o resimţise pentru Amelia va dispărea şi-l va apropia de Camille.

– Nu vă simţiţi bine? Observase expresia disperată de pe faţa lui şi îşi puse îngrijorată mîna delicată pe braţul lui. Este extrem de cald, aici în Sud. Poate că nu

vă prieşte... Vocea i se pierdu, iar el se întoarse cu faţa spre ea. Cît de inocentă părea. Aproape că leşinase de dorinţă şi de şocul puterii acestei femei asupra lui. De fapt, era ceva mai mult decît un copil. Cu toate că-şi spusese asta încontinuu, nu era nici el prea convins. Era mai mult femeie decît copil. Chiar şi Orville Beauchamp îşi dădea seama...

– Nu, mă simt bine. E atît de plăcut în grădina dumneavoastră. Privea rîndurile de flori, ca să nu se uite la ea, apoi rîse tare. Era absurd pentru un bărbat de vîrsta lui să fie atît de vrăjit de o fetiţă, oricît de frumoasă ar fi fost ea. O mai privi o dată şi reluă ideea începută, în speranţa că-şi va reveni în fire: Ştii, domnişoară Beauchamp, mi-ai cam sucit minţile. Sinceritatea vorbelor sale îl ajută puţin, iar sentimentele nu i se mai păreau deşarte, ci tandre, iar ea rîdea încîntată.

– Am făcut eu asta? Dumneavoastră sînteţi atît de matur ca să... Era foarte adevărat ce spunea, aşa că începură amîndoi să rîdă, iar el o luă de braţ şi se plimbară aşa pînă aproape de prînz. Au vorbit despre vreme şi despre petrecerile la care fusese ea de curînd. Susţinea că tinerii din Atlanta i se păreau foarte stîngaci. Nu sînt... se încruntă şi-l privi, chinuindu-se să-şi găsească acele cuvinte care se potriveau mai bine... nu sînt... importanţi, ca dumneavoastră şi ca tata. Din nou Jeremiah era surprins că o atrăgea puterea.

– Într-o zi s-ar putea ca ei să ajungă mult mai puternici decît sîntem noi.

– Da, încuviinţă ea, conştientă că s-ar putea să aibă dreptate, dar în acelaşi timp sînt plictisitori.

– Cît de neiertătoare sînteţi, domnişoară Beauchamp. Nu ştia de ce, dar era amuzat de ea.

– Şi oamenii cumsecade mă plictisesc, îi făcu ea cu ochiul, iar el rîse şi mai tare. Mama mea este întotdeauna cumsecade, chicoti ea, iar Jeremiah îi făcu dojenitor cu degetul.

– Ar trebui să vă fie ruşine... Bunătatea este o virtute a femeii.

– Atunci nu sînt sigură că asta vreau să devin

cîndva, domnule Thurston.

– Foarte surprinzător!

Se distra mai bine ca oricînd, iar la masă se aşează lîngă ea; Orville Beauchamp se arătă foarte încîntat să-l vadă pe Thurston atît de vesel în compania fiicei sale. Nu păru surprins să-l aibă pe Jeremiah din nou în mijlocul lor, de fapt, tot ce făcea Camille era pe placul tatălui său. Numai mama acesteia părea mai tot timpul nervoasă în compania ei, de parcă i-ar fi fost teamă de o soartă nemiloasă. Era o femeie deosebit de nemulţumită, spre deosebire de fiica ei, mereu veselă şi bine-dispusă.

– Se poartă frumos fiica mea, domnule Thurston? întrebă Beauchamp din celălalt capăt al mesei.

– Cu siguranţă, domnule Beauchamp. Sînt vrăjit. La fel părea să fie şi Camille, care îl privea pe Jeremiah cu ochii ei scînteietori. În timpul mesei păstră o oarecare rezervă, dar cînd ieşiră să se plimbe în parc, începu din nou să-l facă pe Jeremiah să nu se simtă în largul lui.

– Deci, nu credeţi că sînt destul de matură ca să fiu luată în serios, nu-i aşa? îl fixă ea cu privirea şi îşi plecă puţin capul spre el.

– La ce te referi, Camille?

– Ştiţi foarte bine la ce mă refer.

– Te iau foarte în serios, eşti o fată isteaţă.

– Dar credeţi că sînt un copil, păru ea enervată. Nu ar fi arătat asta dacă nu ar fi simţit sîngele clocotind în venele bărbatului.

– Eşti o copilă încîntătoare, Camille.

Îi vorbea cu căldură, dar privirea ei era mult mai aprinsă. Acum îl urmărea furioasă.

– Nu sînt o copilă. Am şaptesprezece ani, spuse ea de parcă ar fi avut nouăzeci şi trei, dar el zîmbi.

– Eu am patruzeci şi trei de ani. Aş putea să-ţi fiu tată, Camille, şi ce-ar fi rău în asta? Nu e rău să fii copil. Într-o zi te vei maturiza şi vei dori ca oamenii să te vadă tot tînără.

– Dar nu sînt o copilă. Iar dumneata nu eşti tatăl meu.

– Aş fi vrut să fiu, mărturisi el calm, dar ochii ei aruncau flăcări.

– Ba nu, este o minciună. Am văzut cum mă priveaţi cînd am dansat aseară. Astăzi, însă, căutaţi să vă amintiţi cine sînt, că tatăl meu este Orville Beauchamp şi că nu sînt decît o copilă. Sînt mult mai femeie decît vă închipuiţi. Spunînd aceasta, se lipi de el şi-l sărută pe buze. Jeremiah rămase atît de surprins, încît încercă să facă un pas înapoi, dar nu reuşi să se mişte şi, pe negîndite, o cuprinse cu braţele şi o strînse tare sărutînd-o cu toată pasiunea dezlănţuită în interiorul său. Cînd în sfîrşit îşi dezlipi buzele de ale ei, îşi dădu seama de ce făcuse. Nici nu-şi mai amintea că ea fusese cea care îl sărutase prima.

– Camille... domnişoară Beauchamp... îmi cer scuze...

– Nu te prosti. Eu te-am sărutat... Nu-şi pierduse deloc sîngele rece, iar acum, cînd musafirii se adunau pe alee în spatele lor, părea chiar stăpînă pe situaţie şi îl luă de braţ. Cred că ar fi mai bine să ne plimbăm ca să nu observe ceilalţi... Ca vrăjit o lăsă să-l ia de braţ, iar apoi începu să rîdă. Nu i se întîmplase aşa ceva niciodată pînă acum. Cu siguranţă că era cea mai revoltătoare tînără pe care o cunoscuse.

– Cum îndrăzneşti să faci aşa ceva?

– Eşti şocat? Părea doar puţin îngrijorată, mai degrabă era mulţumită de gestul ei, iar el ar fi vrut să o zguduie puţin pînă ce va striga în gura mare, apoi să o strîngă lîngă el... dar se abţinu şi o lăsă să vorbească. Ştii, nu am mai făcut asta pînă acum.

– Nădăjduiesc că nu. Oamenii ar putea începe să comenteze, rîse el. Îşi aminti că fusese sărutat de o fată de şaptesprezece ani... apoi că o sărutase şi el... era ca un vis, iar ea îl privea curioasă.

– Vei spune cuiva?

– Şi ce crezi că s-ar întîmpla dacă aş spune, Camille? Te-ar putea cineva lega de pat o săptămînă... sau un an... iar eu aş putea să fiu mînjit cu catran şi acoperit cu pene, apoi alungat din oraş... Ea rîdea cu poftă, încîntată de ce auzea. Îmi face plăcere că te-ar bucura

să fie aşa, dar, de fapt, eu nu plec din oraş astfel.

– Atunci nu pleca, îl rugă ea.

– Mă tem că trebuie. Am mult de lucru. Camille nu obiectă, dar rămase tristă.

– Aş dori să nu fii nevoit să pleci. Aici nu mai e nimeni ca tine.

– Sînt sigur că este. Cred că eşti înconjurată de bărbaţi tineri, încîntători, care tînjesc numai după o privire de-a ta.

– Ţi-am spus; toţi sînt proşti şi plictisitori, se scuză ea privindu-l cu interes. Ştii, nu am cunoscut pe nimeni, aşa ca dumneata, pînă acum.

– Eşti amabilă că-mi spui asta, Camille, la fel ar fi putut spune şi el, dar nu voia să o încurajeze. Sper să ne mai întîlnim cîndva...

– Vrei să fii politicos, îi spuse cu lacrimi în ochi. Se opriră şi îl fixă cu privirea. Nu-mi place aici.

– În Atlanta? Părea şocat. De ce? Ea privi copacii din parc. Ştia foarte bine cît de diferită era viaţa ei de a mamei sale la tinereţe. Auzise multe despre asta.

– Ar fi altceva dacă am locui în Charleston, sau Savannah, dar... Atlanta este cu totul altceva. Aici totul este urît şi nou. Oamenii de aici nu sînt la fel de buni ca aceia din alte zone din Sud, iar cînd mergem printre ei, nu se poartă frumos cu noi. La fel crede şi mama... ea cunoaşte diferenţa şi ne spune mereu asta. Se pare că tata nu e prea bun pentru ea şi crede că şi eu sînt la fel – se strîmbă – iar Hubert e mai rău. Jeremiah rîse. Nu pot să sufăr să stau aici. Toţi cred acelaşi lucru. O acceptă pe mama... dar vorbesc în şoaptă de tata, de Hubert şi de mine... În Nord nu s-ar întîmpla aşa ceva şi m-am plictisit de toate astea. Oricît de mulţi bani ar avea mama şi tata, ei tot vorbesc despre mine, despre cine a fost bunicul, de unde provin banii... Priveşte-o pe mama, ea nu are nici un ban pe numele ei, dar ei toţi cred că e bine, dar greşesc... ai mai auzit o asemenea prostie?

Ochii îi ardeau de mînie şi-l privi pe Jeremiah, care înţelegea perfect unde voia ea să ajungă, însă subiectul

era prea complicat pentru a-l discuta cu ea. Era totuşi şocat că adusese vorba de asta cu atîta seninătate. Era o fată uimitoare. Nimic nu-i era interzis, nici măcar buzele lui.

– Peste cîţiva ani, Camille, nimănui nu-i va mai păsa. Acceptarea se face în timp şi poate că tatăl tău... îi venea greu să spună... averea lui... este oarecum prea recentă. Dar vor uita cu toţii în timp. Pînă ce se vor naşte copiii tăi, îşi vor aminti doar cine a fost bunicul tău şi cît de bine îmbrăcată ai fost în ultimii douăzeci de ani. Nu prea credea ce spunea, dar nici ea.

– Nu-mi pasă. Într-o zi voi scăpa de aici şi voi pleca în Nord.

– Lucrurile nu se prea deosebesc mult: există oameni şi mai snobi în Chicago şi în New York, ba chiar şi în San Francisco, de multe ori, deşi situaţia e alta acolo, fiindcă toţi sînt nou-veniţi.

– În Sud e mai rău, ştiu asta. Nu se înşela în totalitate, iar el o privi uimit. Mi-ar fi plăcut să trăiesc în California cu tine. Cuvintele ei îl şocară şi se întreba dacă nu îl va asalta din nou, cu toate că şi-ar fi dorit asta şi el.

– Camille, poartă-te frumos. Era prima dată cînd îi vorbi sever, dar şi ei îi plăcea.

– De ce nu te-ai căsătorit pînă la vîrsta asta? Ai o femeie în California?

Situaţia se complica. Nu putea să o oprească pe fata aceasta.

– Ce vrei să spui cu asta? Păru deranjat de întrebare şi privi în altă parte.

– Adică ai o amantă? Tata are una în New Orleans. Toată lumea ştie. Ai?

Jeremiah o privi cu asprime cîteva clipe.

– Camille, ce-mi spui tu e şocant.

– Dar e adevărat. Şi mama ştie. Spune-mi, ai?

– Nu am. Şi-o scosese din minte pe Mary Ellen, de fapt nici nu-i era amantă, iar copila aceasta nu avea dreptul să ştie de ea sau de orice altceva. Îşi luase prea multe libertăţi.

– Ce ştii tu despre asemenea lucruri? Jeremiah se gîndi că fata ştia prea multe pentru cei şaptesprezece ani ai ei şi o dezaproba. Au început să se plimbe înapoi şi tot drumul ea îl ţinu strîns de braţ aprinzîndu-i din nou inima. Eşti o pisică sălbatică, o şerpoaică şi, dacă ai fi fost copilul meu, sau femeia mea, cum spui tu, te-aş fi bătut în fiecare zi.

– Ba nu, nu cred, rîse ea melodios, m-ai iubi aşa cum sînt fiindcă ne-am distra de minune.

– Chiar crezi că ne-am distra, cum de eşti atît de sigură? Poate că te-aş pune să freci podele, să smulgi buruieni sau să lucrezi în mină... Ce spunea el? Îi juca jocul? Cum putea să refuze? Fata avea ceva irezistibil.

– Nu ai face asta; am avea o servitoare.

– Ba să ştii că nu. Te-aş trata ca pe o femeie indiană. Era evident că ea nu credea nici o vorbă din cele auzite, iar cînd plecară din parc se trezi prea aproape de ea, îi mirosi parfumul delicat, foşnetul mătăsurilor şi căldura braţului ei fin, gîtul ei graţios... urechile mici... simţi cum îl ia un val de poftă carnală şi se îndepărtă de ea. Ce îi făcea fata aceasta? Acum îl privea ca o vulpe.

– Să ştii că îmi placi foarte mult. După-amiaza era pe sfîrşite, iar cerul avea culoarea ochilor ei.

– Şi tu îmi placi, Camille. I se păru că zăreşte o lacrimă în ochii ei şi era uimit.

– Te voi mai vedea vreodată?

– Sper. Într-o zi. Nu îşi mai vorbiră, ci merseră la braţ spre casă. Cînd îşi luă rămas-bun de la ea, aproape avu sentimentul că pierde ceva, dar se întoarse la hotel. Toată noaptea se suci în pat; trebuia să şi-o scoată din minte. Era şi mai supărat cînd văzu cît de bine se simţi, cînd primi a doua zi un bilet de la Orville Beauchamp, prin care era invitat la cină. Cînd o revăzu pe Camille îşi dădu seama cît de dor îi fusese de ea, deşi trecuse doar o zi; era ridicol, chiar şi pentru el. Ochii lui îi mîngîiau obrajii, iar ea se bucura că îl revede şi era fericită fiindcă se temuse că nu va mai avea ocazia. Practic nu-şi puteau dezlipi ochii unul de pe celălalt, tot

timpul cît dură cina. Beauchamp însuşi remarcă şi se amuza, iar cînd rămase singur cu Jeremiah să bea un whisky şi să fumeze o ţigară, îl privi drept în ochi. Discursul lui nu era dinainte pregătit şi Jeremiah se simţi parcă lovit în piept cînd îl auzi rostindu-i numele.

– Thurston, Camille reprezintă totul pentru mine.

El roşi, ca un tînăr.

– Vă înţeleg perfect. Este o fată încîntătoare. Doamne, ce făcea? Ştia tatăl că-i sărutase fiica? Se simţi ca un puşti prins asupra faptului şi dojenit părinteşte. Aşteptă nervos.

– Întrebarea pe care vreau să ţi-o pun, îl privi pe Thurston drept în ochi, e cît de drăguţă ţi se pare dumitale? Nu căuta cuvintele, iar Jeremiah se fîstîci. Merita ceea ce i se întîmpla. Nu avea nici un drept să flirteze cu o fată de vîrsta ei, totuşi, surprinzător, Beauchamp nu părea supărat, dar acum Jeremiah trebuia să-i dea un răspuns.

– Cred că nu înţeleg prea bine ce vreţi să spuneţi.

– M-ai auzit bine. Cît de atrăgătoare ţi se pare dumitale că e fiica mea? Dumnezeule...

– Foarte atrăgătoare, desigur, domnule. Dar trebuie să-mi cer scuze dacă v-am deranjat pe dumneavoastră sau pe doamna Beauchamp în vreun fel... eu... nu am nici o scuză...

– Sst! Bărbaţii se poartă întotdeauna aşa în compania ei. Bătrîni sau tineri, toţi înnebunesc cînd îi priveşte cu ochii aceia albaştri, iar ea e conştientă de propriile ei puteri. Thurston, nu fi stînjenit. Nu mă refeream la nici un afront. Îţi puneam doar o întrebare directă, ca de la bărbat la bărbat. Poate că ar fi mai bine să mă explic întîi. Pe ea o iubesc cel mai mult pe lumea asta. Dacă ar trebui să renunţ la tot, la afaceri, bani, casă, soţie şi să păstrez ceva... Camille ar fi aceea. Ea este persoana la care ţin cel mai mult – îşi cîntărea cuvintele, apoi judecă afirmaţia –, mă rog, aproape cel mai mult. Zîmbi, apoi redeveni serios. Vreau să o scot din Sud. Aici nu e locul unei fete strălucitoare. Sînt numai nebuni aici, ruinaţi, prea spilcuiţi, sau prost-cres-

cuţi, sau puţini care au bani ca mine. Îl privea sincer pe bărbatul căruia îi vorbea. Nu vreau pentru ea aşa ceva. Cei care au bani, ca mine, sînt necioplţi, duri, iar mai mult de jumătate dintre ei nu sînt deştepţi ca ea. Este o fată remarcabilă, în multe privinţe. Are multe calităţi, dar de aceea locul ei nu e aici. Bărbaţi ca bunicul ei sînt slabi şi săraci, iar ceilalţi nu-s buni de nimic. Thurston, aici nu există nimeni destul de potrivit pentru ea. Nici în Atlanta, sau Savannah, sau Richmond, sau Charleston, sau oriunde, în Sud. Mă gîndeam să o duc la Paris la anul şi să o prezint aristocraţiei. Jeremiah se întreba cum ar fi reuşit Beauchamp să facă asta, deşi era uimitor cîte se puteau face cu bani. De fapt, i-am promis demult. De cînd ai intrat în casa noastră, săptămîna trecută... Thurston, am avut o idee uimitoare. Jeremiah simţea că îl trec fiori reci prin tot trupul. Viaţa lui avea să se schimbe, iar el o ştia prea bine. Dumneata eşti bărbatul perfect pentru ea. Şi se pare că e foarte atrasă de dumneata. Jeremiah se gîndi la sărutarea ei de deunăzi, care nu-i displăcuse deloc. Eşti un bărbat bun. Am auzit acelaşi lucru de la toţi, eu însumi te plac ca om. Mai presus de toate, cred în instinct, iar acesta îmi spune că eşti potrivit pentru ea. Nu oricine i-ar putea face faţă lui Camille. Jeremiah zîmbi la ultimele cuvinte. Era într-adevăr o idee copleşitoare şi îl privea fix pe Beauchamp. Ei? Ce zici? Ai fi interesat să te însori cu fiica mea, domnule? Era cea mai directă întrebare care i se pusese vreodată; ca la cumpărarea unei vite, sau a pămîntului, sau a unei case, totuşi avea o dorinţă nebună să spună „da". Trase aer în piept şi îşi aşeză paharul pe masă înainte de a răspunde gazdei sale şi în cameră se lăsă o tăcere uşor apăsătoare.

– Nu ştiu de unde să încep, sau ce să spun, domnule Beauchamp. Este într-adevăr o fată deosebită, fără îndoială. Mă simt profund flatat de ceea ce mi-aţi spus. Nu e greu de văzut cît de mult o iubiţi, iar ea merită pe deplin sentimentele dumneavoastră. Jeremiah simţi că inima vrea să-i iasă din piept. Aşa se întîmplase de cînd o cunoscuse pe Camille, dar ce va spune acum putea

să-i afecteze restul vieţii şi era esenţial să cîntărească bine fiecare cuvînt mai mult decît ar fi făcut-o cu aurul. Domnule, dar trebuie să vă spun că am de trei ori vîrsta ei.

– Ei, nici chiar atît de mult... Orville Beauchamp păru puţin tulburat.

– Am patruzeci şi trei de ani. Ea are şaptesprezece. Mă gîndeam că o asemenea diferenţă de vîrstă nu i-ar fi agreabilă. În plus, locuiesc la trei mii de mile depărtare, într-un loc nu atît de sofisticat ca acesta. Spuneaţi că vreţi să o introduceţi în rîndurile aristocraţiei din Franţa... eu sînt miner, domnule... am o viaţă simplă, trăiesc într-o casă goală, la zece mile depărtare de cel mai apropiat oraş. Pentru o tînără nu pare o viaţă chiar extraordinară.

– Dacă acesta ar fi singurul lucru care te-ar opri, atunci te-ai putea muta în oraş, la San Francisco. Nu ai avea nici un motiv să nu poţi conduce minele de acolo. Sînt deja bine aranjate. Dacă nu ar fi aşa, nu te-ai mai afla aici. Jeremiah trebui să recunoască măcar sieşi că avea dreptate. Ai putea să construieşti o casă în oraş şi, cu timpul, s-ar obişnui şi cu viaţa în provincie, spuse zîmbind. S-ar putea chiar să-i facă bine. De multe ori mă gîndesc că viaţa aici este prea frivolă pentru ea, deşi, trebuie să mărturisesc, şi eu sînt parţial vinovat, pentru asta. Nu-mi place să o văd că se plictiseşte, aşa că o ducem la baluri de multe ori. Viaţa cu dumneata s-ar putea să-i facă bine. Tatăl lui Camille se încruntă. Dar nu despre asta e vorba acum. Era vorba dacă ţii la ea?

Jeremiah Thurston simţi un junghi în plămîni, de parcă i se apropia sfîrşitul.

– Nu mă aşteptam niciodată să mă aud spunînd asta, domnule, dar cred că o voi face. Adevărul e că nici eu nu înţeleg ce simt pentru ea şi, de cînd am cunoscut-o, mă lupt cu mine însumi, din prea mult respect pentru dumneavoastră. Este de-abia o copilă, o tînără, iar eu sînt mult prea bătrîn pentru aşa ceva. Am o viaţă simplă, liniştită şi, după cum spuneam, am renunţat demult la astfel de visuri... Totuşi o cunoscuse

pe Amelia în tren, iar aceasta atinsese un colţişor din inima lui, înainte de ea îl văzuse pe copilul lui Harte murindu-i în braţe... pentru prima dată în viaţa lui trebuia să recunoască sincer că dorea ceva ce nu avusese niciodată, o soţie pe care să o iubească şi un copil al său... altceva decît să vină în fiecare seară acasă, la Hannah, iar sîmbetele să şi le petreacă în compania lui Mary Ellen Browne... Mai era şi Camille, ca o viziune de vis, întruchiparea a tot ceea ce nu avusese niciodată, sau credea că va avea... Mi se întîmplă ceva în ultima săptămînă, putu doar să spună, şi am nevoie de puţin timp de gîndire. Nici el nu mai ştia ce simte; întîi Amelia, apoi Camille.

Orville Beauchamp nu părea descumpănit.

– Oricum, este prea tînără acum. N-aş vrea să-i spui ceva. Jeremiah păru şocat.

– Dar nici nu aveam vreo intenţie să fac aşa ceva, domnule. Am nevoie de timp şi eu. Vreau să văd ce se va întîmpla cînd mă voi reîntoarce la viaţa mea de zi cu zi, la casa mea pustie, la minele mele, oftă el, simţind imediat singurătatea. I se părea dintr-odată că avea nevoie de ea acolo. Nu avusese acest sentiment pentru nimeni pînă atunci... de la Jennie... sau chiar şi pentru ea... Nu ştiu ce simt pentru ea. Chiar acum v-aş cere mîna ei, din seara asta – vocea îi era solemnă –, dar vreau să fiu sigur că fac ceea ce trebuie pentru amîndoi. Cîţi ani are ea acum? Uitase tot pe moment, nu-şi amintea decît ochii ei, braţele... buzele...

– Şaptesprezece.

– Peste şase luni mă voi întoarce să vă cer mîna ei, dacă şi atunci voi crede că fac ceva înţelept. Dacă nu, vă voi anunţa mult mai devreme de atît. Dacă veţi fi de acord, voi veni la Atlanta şi o voi cere în căsătorie, iar peste şase luni o voi lua cu mine.

– De ce atît de tîrziu? De ce să nu o iei cu dumneata peste şase luni, dacă te vei hotărî?

– Vreau să construiesc pentru ea o casă frumoasă în oraş, dacă mă acceptă de soţ. Îi datorez măcar atît. Staţi liniştit, domnule Beauchamp, dacă mă însor cu

fiica dumneavoastră, îi voi oferi o viaţă frumoasă din toate punctele de vedere. Ochii săi întâreau cele spuse, iar Beauchamp aprobă.

– Nici nu mă îndoiesc de asta. De aceea am şi dorit să vorbesc cu dumneata. Am vorbit sincer. Vei fi cel mai frumos lucru care i se poate întîmpla.

– Sper. Ochii lui Jeremiah străluceau de bucurie. Se simţea de parcă încheiase cea mai importantă afacere din viaţa lui. Cele nouă sute de bidoane din contract nu mai însemnau nimic pentru el. Dar Camille... era un vis împlinit şi ştia deja că se va întoarce peste şase luni. Acest lucru îl făcu să o privească altfel cînd se întoarse cu Orville în sufragerie.

– Ce ţi-a spus tata? şopti ea. Ne-a văzut cineva cînd ne sărutam? Nici măcar nu îi păsa de asta, iar Jeremiah rîse. Privind-o acum, simţea că vrea să o ia în braţe şi să o sărute pe buze.

– Da, zise el, tachinînd-o. Te va trimite la mănăstire, ca să te păzească măicuţele.

– Ba nu va face asta! strigă ea rîzînd, apoi scoase un ţipăt. Nu ar face el aşa ceva. I-ar fi prea dor de mine! Îi veni în minte sacrificiul lui Beauchamp, dacă o va lua de nevastă şi o va duce cu el, dar într-un fel avea dreptate, era mai bine pentru ea. În anumite privinţe, ea nu ar fi niciodată acceptată în Sud, şi o ştia prea bine şi ea. Sîngele ei era combinat cu al familiei Beauchamp, iar pentru asta nu va fi iertată nici măcar peste o sută de ani, poate. Fratele său nu părea prea afectat, dar era clar că pe Camille o deranja. Chiar şi mama ei se purta uneori de parcă în casă ar fi mirosit urît şi vorbea de Savannah ca de un tărîm pierdut pentru ea, indiferent de cît ori îl vizita în fiecare an.

– De fapt – Jeremiah se simţea mai liniştit ca bărbat care îşi pecetluise soarta –, am discutat despre o afacere. S-ar putea să mă întorc în Atlanta să mai vorbim peste şase luni. Camille era intrigată.

– Tot despre mercur? Părea surprinsă. Credeam că au cumpărat destul ca să le ajungă pentru un an. Era permanent uimit de cît de multe ştia şi, mai presus de

toate, şi înţelegea.

– E mai complicat decît s-ar părea. Îţi voi explica odată – se uită la ceas – s-a făcut tîrziu. Trebuie să mă întorc la hotel şi să-mi fac bagajele. Plec mîine dimineaţă, micuţo. Se simţea deja stăpîn pe ea, dar nu dorea să-i arate. Se întoarse şi-i spuse ceva mamei sale, dar aceasta nu-i dădu prea multă atenţie şi plecă, lăsîndu-i singuri. Camille îl privi cu ochi mari şi trişti.

– Dacă o să am timp, pînă te întorci, s-ar putea să-ţi scriu.

– Mi-ar face o deosebită plăcere. Avea nevoie de puţin timp pentru el.

Îl privi ciudat, apoi de parcă ar fi ştiut...

– Tata spunea că vrea să mă ducă în Franţa anul acesta, poate că nu voi fi aici cînd vii... El ştia că va fi. Sau avea de gînd să o vîndă vreunui conte sau duce scăpătat? Ideea îl revolta. Fata nu era un obiect de vînzare, nici măcar pentru el. Era o femeie, o fiinţă... un copil... acum, mai mult ca oricînd, avea nevoie de timp ca să se gîndească dacă va fi sau nu fericită cu el. Voia să privească peste dealurile lui unduitoare şi pe fereastra dormitorului său şi să şi-o imagineze acolo, cu el. California este atît de departe... zise ea cînd el o strînse uşor de mînă.

– Mă voi întoarce. Era o promisiune mai mult pentru el decît pentru ea şi se întreba dacă o va face într-adevăr. Viaţa lui nu va mai fi aceeaşi, dar nu credea că mai voia să fie ca înainte. Privi frumuseţea de fată din faţa lui şi spuse singurele cuvinte pe care ea ar fi vrut să le audă: Te iubesc, Camille... să ţii minte asta... Îi sărută mîna, apoi o sărută pe obraz. Dădu mîna cu Orville Beauchamp şi plecă, dar cei rămaşi nu mai erau ca înainte, cel puţin el nu mai era.

CAPITOLUL 7

Vaporul sosi la Napa într-o duminică dimineaţa, devreme, iar Jeremiah aştepta o trăsură care să-l ducă la casa lui, Sfînta Helena. Telegrafiase la mină că se va întoarce la birou luni dimineaţă; urma să stea acasă în weekend ca să mai rezolve din socoteli şi să verifice viile. Stătea pe doc, privea în jurul său, apoi trase aer în piept; dealurile din depărtare păreau şi mai verzi decît erau cu trei săptămîni în urmă, cînd plecase din Napa. Cum stătea acolo îl văzu pe băiatul căruia îi promisese slujba de sîmbătă dimineaţa, cel care îl dusese la gară la plecare: micuţul Danny Richfield.

– Hei, domnule Thurston! îi făcu semn de pe capră, iar Jeremiah veni spre trăsură zîmbind. Se bucura că văzuse pe cineva cunoscut, chiar şi pe băiatul acesta pe care-l ştia foarte puţin şi, venind spre el îşi aduse aminte că el era cu cîţiva ani mai mic decît Camille. Era o idee ciudată, iar Jeremiah îşi urcă bagajele şi-l salută pe Danny.

– Ce faci aici, fiule?

– Tata mi-a spus că veniţi azi, iar eu l-am rugat să-mi dea trăsura ca să vin să vă iau. Jeremiah se urcă lîngă băiat şi, pe drum spre casă, află noutăţile.

Două ore şi jumătate trecură ca vîntul, iar el privea încîntat în jurul său. De fiecare dată cînd vedea valea Napa se îndrăgostea din nou de ea.

– Văd că sînteţi bucuros că v-aţi întors acasă, domnule.

– Sînt, zîmbi Jeremiah. Nu există un loc pe lume, ca

valea aceasta. Să nu te îndoieşti de asta niciodată. Într-o bună zi s-ar putea să doreşti să călătoreşti, dar, dacă o vei face, să ştii că nu vei găsi un loc care să-ţi placă mai mult decît acesta. Băiatul îl asculta, dar se îndoia de vorbele lui. Existau locuri mai frumoase pe lume, ştia sigur. În plus, dorea să devină bancher şi se gîndea cît de palpitant putea să fie pentru un bancher în valea Napa? Voia să plece la San Francisco... sau la St. Louis... New York...

– V-aţi distrat bine, domnule?

– Da. Privindu-l pe băiat, începu iar să se gîndească la Camille. Ce făcea ea, oare? Unde era acum? Cum i-ar plăcea aici? Toate aceste întrebări i se învălmăşiseră prin minte tot drumul înapoi, iar acum, că ajunsese acasă, se frămînta şi mai mult. Deodată, îi veni ideea să vadă totul ca prin ochii ei, imaginîndu-şi că se găsea în acest loc pentru prima dată.

Stătu pe gînduri şi privi în jurul său, cînd trăsura ajunse în faţa casei. Ce părere ar avea ea? se întrebă el. Era, totuşi, dificil să şi-o imagineze aici, el muncise foarte mult de-a lungul anilor... plantase straturi cu flori, pusese perdele, dar nu făcuse tot ce îi spusese Hannah că trebuie făcut şi toate contau acum mai mult pentru el. Oricum, anticipa prea mult; venise acasă să vadă care urmau să fie sentimentele lui pentru ea, nu ca să-şi refacă lumea ca să o mulţumească pe ea; sau nu era oare asta ceea ce-şi dorea? Deja părea că se hotărîse, totuşi, mai erau şi alte probleme. Era conştient de ele, îi mulţumi băiatului şi intră în casă. Jeremiah ştia că era sîmbătă şi dori să se ducă la mină să verifice situaţia, dar, după aceea... trebuia să vorbească şi cu ea... să fie sincer... Cu cine? Cu Camille... se întrebă el... sau cu Mary Ellen Browne? Îşi simţea capul greu şi o văzu pe Hannah zîmbindu-i cu tandreţe.

– Ei, bine, văd că nu arăţi prea bine... Nu se grăbi să-l îmbrăţişeze, sau să-i ureze bun venit, iar el îi zîmbi.

– Da' ştii să iei un bărbat prin surprindere. Cum s-au purtat oamenii cu tine cît am fost plecat?

– Nu rău. Dar cu tine, băiete? El rîse, căci pentru ea

rămînea tot un băiat.

– E bine acasă. Aşa şi era. Valea în care locuia însemna pentru el mai mult decît orice alt loc de pe lume, chiar dacă era conştient că-i lipsea ceva. Poate că nu-i va mai lipsi mult timp. Hannah îl privea cu suspiciune.

– Ce-ai pus la cale, băiete? Pari vinovat de ceva. Îl cunoştea mai bine ca oricine pe lume, îndeajuns ca să vadă că s-a petrecut ceva cu el cît fusese plecat. Ai făcut ceva năzbîtii, acolo, în Est?

– Cîteva, zîmbi el nevinovat.

– Ce înseamnă cîteva?

Era imposibil să-i explice şi nu ştia cu ce să înceapă.

– Păi, hai să vedem. Am încheiat o afacere foarte importantă. Încerca să o ducă cu vorba, dar nu putea să o păcălească.

– Asta nu mă prea interesează şi ştii că nu la asta mă refer. Ce ai mai făcut?

– Am cunoscut o tînără încîntătoare, se hotărî el să nu o mai pună pe foc.

– Şi cît de încîntătoare este, Jeremiah? Ai plătit-o sau era liberă? El izbucni în rîs, iar ea zîmbi iar.

– Ce întrebare nepoliticoasă mi-ai pus; nu, nu am plătit-o. Are şaptesprezece ani şi e fiica omului cu care am făcut tranzacţia.

– Ai început să alergi după copii, Jeremiah? Şaptesprezece nu e cam puţin pentru tine?

Jeremiah se încruntă. Avea dreptate şi chiar de asta se temea şi el. Îl atinsese într-un punct sensibil, fără să vrea. Se ridică şi încercă să şi-o şteargă pe Camille din minte.

– Mi-e teamă că ai dreptate. Asta i-am spus şi tatălui ei, înainte de plecare. Faţa lui trăda, totuşi, mîhnire şi durere, iar Hannah îl apucă de mînă înainte de a-l lăsa să iasă din cameră.

– Nu fugi ca un viţel rănit, prostuţule. Spune-mi cum arată. Nu mă aşteptam să te văd cu o femeie bătrînă, poate că şaptesprezece ani nu sînt chiar puţini. Intuia că era ceva serios. Haide, Jeremiah. Spune-mi despre

fata pe care ai întîlnit-o... îţi place de ea, nu? Ochii ei îi întîlniră pe ai lui şi se miră cînd văzu ce privire avea. Nu mai văzuse niciodată atîta iubire în ochii vreunui bărbat, deşi nu o cunoştea pe fată de prea mult timp. Deci, Jeremiah... e serios, nu? Vocea i se îmblînzise, iar el dădu încet din cap.

– Cred că este, buna mea prietenă. Nu ştiu... Trebuie să mă gîndesc... nu sînt sigur că ar fi fericită aici. E obişnuită cu o viaţă diferită în Sud. Vocea lui Hannah era blîndă.

– Păi, să ştii că se poate considera o fată norocoasă, dacă o aduci aici. Jeremiah rîdea de cuvintele ei.

– Eu voi fi cel norocos. Este o fată deosebită şi strălucitoare, mai deşteaptă decît mulţi bărbaţi pe care-i cunosc, mai frumoasă decît multe femei. Ce poţi dori, mai mult decît atît?

– E bună? Era o întrebare ciudată, care îi dădu fiori... Bună... asta nu putea spune. Jennie fusese bună, cinstită, caldă, iubitoare, blîndă... Mary Ellen era cinstită, dar Camille? Bună... strălucitoare, veselă, delicioasă, senzuală, pasională, apetisantă...

– Sînt sigur că este. De ce nu ar fi? Are şaptesprezece ani. Hannah îi aduse aminte de ceva.

– Ce vei face cu Mary Ellen, băiete?

– Nu ştiu încă. M-am gîndit la ea toată ziua şi tot drumul spre casă.

– Te-ai hotărît pentru fata asta? Eu cred că da.

– Nu ştiu încă. Am nevoie de timp mai mult decît de orice... timp pentru mine... să mă hotărăsc... Asta ar fi însemnat să se depărteze de toată lumea. Ştia ce avea de făcut, dar se crispă la gîndul că trebuia să-i spună. Îşi aminti vorbele ei, dintr-o sîmbătă după-amiază. *Ai grijă să nu-ţi găseşti fata din vise în Atlanta... Nu fi caraghioasă,* îi spusese el... *Nu fi caraghioasă...* Şi totuşi o găsise... Cum a putut face asemenea lucru, după toţi aceşti ani? Se gîndea că îşi va schimba existenţa radical, ceea ce nu făcuse pentru nimeni pînă acum, cel puţin pentru Mary Ellen nu o făcuse. Tot ce-i putea oferi ei era o noapte pe săptămînă, iar acum era gata să-şi

ofere întreaga lui viaţă acestei copile răzvrătite, dar simţea pentru Camille ceva ce nu mai simţise pînă acum; o pasiune care-i răscolea sufletul. Pentru ea era gata să călătorească o sută de mii de mile, să o ducă prin deşert, să-şi scoată inima şi să i-o ofere pe tavă. O văzu pe Hannah privindu-l insistent.

– Pari bolnav.

– Cred că sînt, murmură el. Era un gen de boală nebunească, neiertătoare, dar, în acelaşi timp, încîntătoare. Ce faci cînd te-ai îmbolnăvit de aşa ceva?

– Te duci după ea, dacă o doreşti atît de mult, dar, mai întîi, ai altceva de făcut.

Amîndoi ştiau că aşa era, iar el era îngrozit. Mary Ellen fusese bună cu el şi nu dorea să o necăjească după toţi aceşti ani, deşi ştia că aşa se va întîmpla. Nu putea face altceva. Se răsuci şi privi valea, în depărtare; era un loc minunat, nu putea crede că exista cineva care să nu fie fericit aici, deşi erau unii nefericiţi. Se întoarse către Hannah.

– L-ai văzut pe John Harte? Ea dădu din cap a negaţie.

– Am auzit că nu vrea să vadă pe nimeni. A încuiat toate uşile şi s-a îmbătat o săptămînă, iar acum munceşte alături de angajaţi, în mină. A pierdut aproape o jumătate din ei, pînă ce s-a potolit molima. Îl privi cu tristeţe pe Jeremiah: Şi noi am pierdut doi, ştii, dar cît ai fost plecat nu a fost prea grav pentru noi. Îi spuse cine erau cei doi, iar el se întristă. De ce nu putea pune capăt necazurilor? Cît de nedreaptă era viaţa uneori. Ea continuă: Se spune că John Harte a devenit neiertător acum. Munceşte toată ziua şi toată noaptea, zbiară la toţi şi, la zece minute după ce iese din mină, se îmbată. Cred că-i mai trebuie timp să-şi revină. Jeremiah îşi aminti iar de logodnica lui moartă şi se temea pentru Camille. Ce se întîmpla dacă se îmbolnăvea şi ea cît timp el ar fi fost plecat, iar cînd se întorcea o găsea moartă? Un val de teroare puse stăpînire pe el, iar Hannah îi citea pe faţă temerile. Cred că o iei prea în serios, fiule.

– Ştiu. Nici nu putea să vorbească după momentul acela de groază.

– Sper să merite, fiindcă ia un bărbat bun, oftă ea, şi mai cred că Mary Ellen Browne este pe punctul de a pierde cel mai bun bărbat din viaţa ei.

– Nu... Se întoarse cu spatele. Nu, la naiba. Poate că greşea că punea punct acum, dar ar fi fost şi mai dureros să continue cu ea, iar apoi să se căsătorească cu Camille. Desigur că putea să-i dea lui Mary Ellen o şansă, dar nu ar fi fost corect să o pună pe ea să aleagă. Oftă şi se ridică în picioare. Voia să facă o baie şi să se schimbe înainte de a se duce la mină şi de a da ochii cu Mary Ellen. Era ciudat, cu cîteva săptămîni în urmă plecase cu regrete, iar acum urma să-şi ia rămas-bun de la ea. Cît de ciudată era viaţa. O privi pe bătrîna lui menajeră şi-i zîmbi:

– Poate că, pînă la urmă, tot răul va fi spre bine.

– Sper să fie aşa pentru tine. Jeremiah plecă, iar peste o jumătate de oră era călare şi se îndrepta spre mină.

CAPITOLUL 8

Cînd Jeremiah îşi legă calul în spatele casei lui Mary Ellen, seara, părea că nu avea copiii cu ea. Merse la uşa din faţă şi bătu, iar ea deschise repede cînd îl văzu. Purta o rochie din dantelă roz, iar părul arămiu îi lucea. Înainte ca el să scoată vreun cuvînt se agăţă de gîtul lui şi-l sărută cu foc. O clipă el se trase înapoi, pe urmă simţi acel imbold al pasiunii care-l măcina şi se lipi de ea savurînd căldura trupului femeii pe care-i plăcea să o strîngă în braţe. Apoi îşi aminti de ce venise şi se dădu înapoi. Îi evita privirea şi o conduse în salon.

– Ce mai faci, Mary Ellen?

– Îţi duc dorul, zise ea încercînd să-i prindă privirea.

Era nespus de fericită că-l revede şi se aşezară în camera destul de micuţă. De puţine ori stăteau aici, iar acum nu se simţea în largul ei. De fiecare dată cînd se întorcea era puţin ciudat, dar ea ştia că, odată ajunşi în pat, vechile obiceiuri vor reintra pe făgaşul normal. Mă bucur că te-ai întors, Jeremiah. Cînd auzi asta bărbatul simţi un junghi în inimă. Se simţea îndurerat, vinovat, şi îi părea rău. Ochii ei îl implorau, iar el îşi simţea inima în gît. Imaginea lui Camille îi reveni, apoi îşi aminti de cuvintele Ameliei... *Căsătoreşte-te...* Avea dreptate, dar ce se va întîmpla cu Mary Ellen?

– Şi eu mă bucur că m-am întors – nu ştia ce altceva să spună – ce mai fac copiii?

– Bine, zîmbi ea sfioasă. Mă gîndeam că ai să vii şi i-am dus la mama. Am aflat că te întorci astăzi.

Jeremiah se simţea ca o fiară. Ce putea să-i spună? Că era o fată de şaptesprezece ani în Atlanta?

– Pari obosit, Jeremiah. Vrei să mănînci ceva? Nu a mai spus şi „înainte să ne culcăm", dar ar fi putut să o facă.

– Nu... nu vreau... sînt bine. Tu eşti bine?

– Da, apoi, fără să mai spună nimic, îşi strecură o mînă sub cămaşa lui şi îl sărută pe gît. Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie mi-a fost. O luă în braţe şi o strînse tare, de parcă voia să o ferească de durerea pe care era pe cale să i-o provoace, deşi, pe moment nici nu mai era sigur că ar trebui să-i spună. De ce trebuia să-i spună, de altfel? Totuşi o făcu, ştiind că era posibil ca şi ea să bănuiască: Mary Ellen, se trase uşor înapoi, trebuie să stăm de vorbă.

– Nu acum, Jeremiah. Părea speriată, iar el simţea inima femeii bătînd cu putere.

– Ba da, acum... eu... trebuie să-ţi spun unele lucruri....

– De ce? Ochii ei erau mari şi trişti. Ştia ce va urma; era sigură. Nu am nevoie să ştiu nimic. Acum eşti acasă.

– Da, dar...

Apoi, deodată îl privi îngroziţă. Urma să audă doar o confesiune sau o indiscreţie? Pe moment presimţise că viaţa ei avea să se schimbe.

– Jeremiah... De fapt simţise ceva chiar înainte de plecarea lui, îi era teamă de asta; dintotdeauna. Ce s-a întîmplat? Poate că avea într-adevăr nevoie să ştie.

– Nu sînt sigur, începuse prost, iar ea vedea cît de tulburat era.

– A intervenit altcineva? Cuvintele erau precise, ochii îi erau trişti şi, privind-o, îşi imagină că-i împlîntă un pumnal în inimă. Cum va putea să-i spună?

Vocea lui se auzea slab cînd începu.

– Cred că asta este, Mary Ellen. Nu ştiu precis. Încerca cu disperare să nu se gîndească la Camille şi, în ciuda acestui fapt, chipul ei îi invadase mintea. Pur şi

simplu nu sînt sigur. În ultimele trei săptămîni toată viaţa mea s-a schimbat.

– Oh, se sprijini ea pe spătar, încercînd să pară calmă. Cine este fata?

– Este foarte tînără. Mult prea tînără... Aceste cuvinte dureau. E aproape o copilă. Nici măcar nu ştiu bine ce simt pentru ea... Cuvintele se pierdeau, iar Mary Ellen sări ca arsă şi se apropie de el punînd o mînă pe braţul lui.

– Atunci ce contează? Nu trebuie să-mi spui mie asta. Poate că, într-adevăr, nu se va schimba nimic, dar el dădea negativ din cap.

– Ba trebuie. S-ar putea să se întîmple multe. I-am spus tatălui ei că am nevoie de şase luni să mă gîndesc. Pe urmă... s-ar putea să mă întorc acolo...

– Pentru totdeauna? Mary Ellen părea şocată. Nu înţelegea, dar el dădu iar din cap.

– Da. Nu mai putea spune altceva, decît adevărul: Mă întorc pentru ea.

Mary Ellen se dădu înapoi, de parcă ar fi fost pălmuită.

– Te-ai însura cu fata?

– S-ar putea.

Urmă o pauză lungă, iar ei stăteau unul lîngă celălalt, înlemniţi, apoi Mary Ellen îl privi cu tristeţe.

– Jeremiah, noi de ce nu ne-am căsătorit pînă acum?

– Cred că nu era timpul potrivit pentru nici unul dintre noi. Cuvintele acestea erau înţelepte, iar vocea îi era scăzută. Nu ştiu. Ne simţeam mai bine aşa. Se sprijini de spătar şi oftă; se simţea obosit peste măsură. Poate că nu sînt genul de bărbat care se însoară. Tocmai la asta vreau şi eu să mă gîndesc mai bine.

– O faci pentru copii? Asta vrei?

– Se poate. Demult nu m-am mai gîndit la asta, dar în ultima vreme... o privi trist... Mary Ellen... nu mai ştiu nici eu.

– Aş putea să încerc, să ştii.

Jeremiah era atît de emoţionat de cuvintele ei, încît

o mîngîie pe mînă şi simţi o durere ascuţită.

– Ai fi nebună dacă ai face-o. Mi-ai spus că la ultima naştere era cît pe ce să mori.

– Poate că de data asta ar fi altfel, zise, dar în ochii ei nu se citea speranţa.

– Acum eşti mai în vîrstă şi ai deja trei copii frumoşi.

– Dar nu sînt ai tăi, spuse ea ca o mîngîiere, aş încerca, Jeremiah... zău aş încerca.

– Ştiu că aşa ai face. Nu mai ştia ce să-i spună şi îi acoperi gura cu un sărut, iar ea se lipi de el şi rămaseră îmbrăţişaţi, cu răsuflarea întretăiată. Jeremiah se retrase din strînsoare. Mary Ellen... nu...

– De ce nu? Plîngea cînd îl întrebă. De ce nu... te iubesc, nu ştii asta? Vocea ei era atît de pasională, încît îl reduse la tăcere. Şi el o iubea, cu o prietenie şi cu o compasiune născute după şapte ani; dar nu dorise niciodată să se însoare cu ea, sau să trăiască împreună, să fie cu ea... aşa cum dorea să fie cu Camille. O ţinu strîns şi o lăsă să plîngă.

– Mary Ellen, te rog...

– Te rog ce? Te rog, „la revedere?" Asta ai venit să-mi spui, nu-i aşa? Acum plîngea şi el. Dar e o nebunie, nici măcar nu o cunoşti pe fată... pe copila asta! Şi tot ce vrei să faci este să te mai gîndeşti şase luni. Dacă vrei să te mai gîndeşti, atunci nu e bine. Femeia se lupta pentru viaţa ei, dar vocea îi era mai puternică decît viaţa. Jeremiah se ridică şi-i privi faţa răvăşită, iar ea începu să suspine; el o luă iar în braţe. Nu mai avea nimic să-i spună.

Urcă pe scări şi o aşeză pe pat, o mîngîie pe păr şi o linişti ca pe un copil.

– Mary Ellen, nu... o să-ţi revii. Ea îl privea ca şi cînd ar fi fost distrusă sufleteşte; pentru ea nimic nu va mai fi ca înainte. Sîmbetele îi vor fi pustii, iar la capătul drumului nu se vedea nimic, decît singurătate. Ce vor spune oamenii? Că a alungat-o? Se înfioră imaginîndu-şi-o pe mama ei şi ce ar spune ea... *Ţi-am spus eu că o să facă asta, curvă ce eşti...* De fapt asta şi era acum. Femeia cu care se culca Jeremiah Thurston în serile de

sîmbătă. Toţi acei ani de mîndrie se duseseră ca vîntul. Ar fi trebuit să pună mîna pe el cu mulţi ani în urmă, se gîndi ea, deşi ştia că el nu ar fi acceptat asta. Amîndoi se simţiseră prea comod în situaţia care era atunci.

Se aşeză pe singurul scaun din cameră lîngă patul ei şi o privea cum plînge şi suferă. După un timp îl privi cu ochii aceia trişti şi verzi.

– Nu voiam să se sfîrşească astfel.

– Nici eu. Poate că nu trebuia să-ţi spun nimic în seara asta, dar aş fi fost necinstit cu tine. Nu voiam să-ţi spun timp de şase luni, fiindcă trebuie să mă gîndesc serios.

– La ce? Apoi întrebă printre sughiţuri: Cum arată?

– Nu sînt prea sigur; e foarte tînără şi strălucitoare, apoi îi spuse de dragul ei o minciună: Nu este drăguţă ca tine.

Mary Ellen zîmbi; întotdeauna fusese galant cu ea.

– Nu pot să te cred.

– Dar e adevărat. Tu eşti o femeie frumoasă. Vei cunoaşte alţi bărbaţi. Mary Ellen, meriţi mult mai mult decît serile de sîmbătă. Mă gîndesc la asta de mult timp. Am fost un egoist.

– Pe mine nu mă deranjează. Jeremiah bănuia că o deranja, dar nu spunea nimic. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, iar el se simţea atît de vinovat că o făcuse să plîngă, încît începu să o sărute pe ochi şi-i şterse lacrimile cu propriile buze. Ea întinse mîinile spre Jeremiah, îl chemă lîngă ea şi, de data aceasta, nu putu să reziste. O strînse în braţe şi stătură îmbrăţişaţi pe pat cîteva clipe. Era flămînd după ea, ca întotdeauna, iar cînd adormi, cu capul pe perna ei, o văzu că schiţase un zîmbet. O sărută pe obraz şi stinse lumina.

Capitolul 9

Jeremiah! Cînd Mary Ellen se trezi a doua zi de dimineaţă el plecase, iar ea se dădu jos din pat îngrozită. Jeremiah! Alergă pe scări tîrîndu-şi pe scări rochia de satin roz. Se opri în pragul bucătăriei, iar el o privi blînd.

– Bună dimineaţa, Mary Ellen, îi zise punînd pe masă două căni, am făcut cafeaua şi te-am aşteptat să te trezeşti. Ea se uită la el înfricoşată. După noaptea trecută era sigură că se răzgîndise, dar acum pierduse orice speranţă. Vorbi cu glas scăzut.

– Mergem la biserică? Uneori se duceau împreună, dar acum nu mai era ca înainte. El luă o sorbitură de cafea, apoi puse cana pe masă.

– Da, mergem – urmă o pauză – pe urmă mă duc acasă. Amîndoi ştiau că mergeau pentru ultima dată împreună, ea, însă, nu abandonase lupta.

– Jeremiah... Trase aer în piept şi puse şi ea cana jos. Nu trebuie să schimbi nimic. Te înţeleg. Ai fost cinstit că mi-ai spus aseară... despre... ea.:. Se căzni să spună cuvintele, dar nu dorea să-l piardă pe bărbatul acesta.

– Era singurul lucru e care-l puteam face. O privea cu asprime şi ştia că o va răni, dar nu avea încotro. Se simţea deja mai puternic decît aseară şi asta o sperie pe Mary Ellen. Ţin la tine. Nu aş putea să te mint în privinţa gîndurilor mele.

– Dar încă nu te-ai hotărît, spuse ea încet şi un muşchi de pe faţa lui Jeremiah începu să vibreze.

– Vrei să aştepţi pînă ce mă voi hotărî? Să te culci cu mine pînă în noaptea nunţii mele? Asta vrei? Se ridică şi-şi calmă tonul: Lasă-mă să fac un lucru cinstit. Pentru Dumnezeu, îmi e şi aşa destul de greu.

– Şi dacă pînă la urmă nu te însori cu ea? Era o idee patetică.

– Nu ştiu. Nu mă întreba asta. Dacă nu mă însor cu ea, m-ai primi înapoi?

Se întoarse, iar ea îl privea insistent.

– Mă vei urî pentru ce am făcut.

– Nu aş putea. Toţi aceşti ani ai fost corect cu mine. Auzindu-i cuvintele începu să se simtă şi mai jignit, apoi se întoarse iar către ea, cu o privire pierdută şi se repezi să o strîngă în braţe.

– Iartă-mă, Mary Ellen. Nu am vrut să terminăm astfel, niciodată nu mi-am imaginat că vom ajunge aici.

– Nici eu, zîmbi ea printre lacrimi strîngîndu-l şi mai tare.

În dimineaţa aceea nu s-au dus la biserică, s-au dus în dormitor şi au făcut dragoste pînă după-amiaza tîrziu, cînd Jeremiah înşeuă în sfîrşit calul, urcă pe Marele Joe şi o privi stînd în prag, în rochia de satin roz.

– Ai grijă, frumuşico.

Mary Ellen plîngea.

– Să te întorci... voi fi aici...

Nici nu mai putea vorbi, ci ridică mîna, el o privi pentru ultima dată şi plecă spre casă, fără ea, fără Camille, fără nimeni; singur, aşa cum fusese dintotdeauna.

CAPITOLUL 10

În acel an vara Valea Napa a fost bogată şi frumoasă, dar nu prea fierbinte. Comanda de mercur a fost trimisă în Sud, după aranjamentul din primăvară, minele prosperau, strugurii se coceau, iar Jeremiah devenea pe zi ce trecea mai nerăbdător. Din cînd în cînd se mai gîndea să se oprească la Mary Ellen, cînd trecea prin Calistoga, iar de multe ori era singur sîmbătă seara, dar nu se mai duse la ea niciodată. În schimb, se ducea de mai multe ori la San Francisco, la bordelurile pe care le cunoştea bine. Avea o rană ascunsă, la care nimeni nu putea ajunge, iar Hannah îl privea cum pleacă şi vine, fără prea multe cuvinte. Observa că se simţea în largul său numai cînd primea poşta şi găsea o scrisoare de la Camille.

Camille îi scria încă de cînd el revenise acasă; scrisorile ei erau vesele, în care povestea despre oamenii pe care i-a cunoscut, balurile la care se ducea, petrecerile date de părinţii ei, cîteva călătorii la Savannah şi Charleston, sau New Orleans şi despre o fată urîtă pe care Hubert o cunoscuse şi după care se ţinea, fiindcă tatăl acesteia avea crescătoriile de cai cele mai bune din Sud. Paginile erau dense, amuzante şi pline de înţelepciune, iar Jeremiah se distra cînd îi admira înfloriturile. Mereu, la sfîrşit, mîzgălea ceva pentru el... de parcă voia să-l întărîte... să-i dea speranţă... să-l aducă înapoi. Acum nu mai era nici o urmă de pasiune adevărată, ci era avertizat că la întoarcere va trebui să alerge mult după ea. Prin august nu mai putu rezista şi

îşi rezervă loc la tren. Trecuseră doar patru luni de cînd nu o mai văzuse, iar Hannah ştia foarte bine asta cînd îl văzu plecînd de la Sfînta Helena. Bătrînei îi părea rău pentru Mary Ellen, o plînsese luni de zile, dar era şi fericită că Jeremiah îşi va aduce mireasa acasă şi că, în curînd, reşedinţa lor va fi plină de copiii lui şi de rîsetele soţiei.

Jeremiah îi telegrafiase lui Orville Beauchamp, ca să-şi anunţe vizita, dar îl rugă să nu îi spună nimic lui Camille. Voia să-i facă o surpriză, ca să vadă care va fi reacţia ei. Patru luni însemnau mult timp în viaţa unei tinere, poate că se răzgîndise. Era obsedat de asta în timpul călătoriei cu trenul şi, de data aceasta, Amelia nu se mai afla cu el. Nu vorbea aproape cu nimeni, iar cînd sosi în gară şi văzu trăsura familiei Beauchamp, ca să-l ducă la hotel, se simţea foarte obosit şi nervos.

La hotel i se rezervase un apartament frumos. Trimise un bilet familiei Beauchamp şi primi repede răspunsul. I se solicita prezenţa la cină, iar Orville Beauchamp îl asigură că fiica lui nu fusese anunţată de sosirea lui. Jeremiah era amuzat de gîndul că o va surprinde prezenţa lui. În acelaşi timp îi era puţin teamă şi, cînd se urcă în trăsură la ora opt, avea mîinile transpirate. Cînd revăzu casa îi sări inima din piept.

A fost primit în salonul frumos decorat, iar Orville veni repede să-l întîmpine şi-i strînse mîna. Ştia, de cînd primise telegrama lui Jeremiah, că vestea va fi bună.

– Ce mai faci... mă bucur că te revăd, omule! îl primi el de-a dreptul extaziat, iar Jeremiah spera că şi fiica lui va fi la fel de bucuroasă că-l revede.

– Foarte bine.

– Nu speram să ne vedem încă două luni, zise Orville.

– Nu am mai putut aştepta două luni, domnule Beauchamp. Zîmbi şi glasul îi era blînd şi sincer.

– Speram că se va întîmpla aşa... eram sigur...

– Ce mai face? Tot nu ştie că sînt aici?

– Nu. Dar ai picat la ţanc. Elizabeth e în vizită la nişte prieteni din Carolina de Sud, iar Hubert e plecat să

cumpere un afurisit de cal. Camille şi cu mine sîntem singuri, oraşul e cam pustiu, fiindcă toţi sînt plecaţi pe perioada verii, iar ea nu a vrut să plece nicăieri. Aşteaptă poştaşul tot timpul şi le-a povestit tuturor prietenilor despre tine. Nu îi spuse lui Jeremiah că fusese prezentat drept cel mai bogat bărbat din Nord, prietenul tatei. Nici nu trebuia să ştie el asta, ci numai că le-a vorbit de el prietenilor.

– S-ar putea răzgîndi cînd mă va vedea. Era neliniştit în această privinţă încă de pe drum; în definitiv era tînără, iar el mult prea în vîrstă; poate că acum i se va părea prea bătrîn pentru ea.

– De ce-ar face aşa ceva? întrebă Beauchamp surprins.

– Cam aşa fac fetele, să ştiţi, zîmbi Jeremiah, iar Beauchamp începu să rîdă.

– Dar nu Camille. Copila asta ştia ce vrea încă de cînd s-a născut. E încăpăţînată ca un catîr, dar şi cu o minte strălucită, zise el, mîndru de fiica lui, deşi nu cred că ar trebui să-ţi spun toate astea, dar te vei descurca bine cu ea. E o fată bună, Thurston, şi va fi, de asemenea, o soţie bună. Îl măsura pe Jeremiah din priviri. Bănuiesc că tot la asta te gîndeşti?

Presupunea că acesta fusese şi scopul călătoriei lui Jeremiah la Atlanta şi avea dreptate. El îi răspunse calm.

– Da, desigur. Dumneavoastră nu v-aţi răzgîndit, domnule?

– Oh, dimpotrivă. Cred că veţi fi o pereche potrivită. Toastă pentru Jeremiah, ciocniră paharele şi tăcură. Acum trebuia să o convingă pe Camille.

Peste zece minute intră şi ea în cameră; uşa se deschise furtunos şi îşi făcu apariţia o viziune în mătase galben-pai. La gît purta un şirag de topaze şi perle, părul îi curgea pe umeri în cascade de bucle, iar la spate avea prins în păr un trandafir frumos, galben. Pluti prin cameră privind la tatăl ei, apoi îi aruncă o privire dezinteresată prietenului de o înălţime apreciabilă. Era foarte cald, iar ea stătuse ore în şir în camera ei. Cînd îl

văzu pe Jeremiah se opri, tresări, apoi, dintr-odată se aruncă în braţele lui şi-şi lipi faţa de pieptul său. După cîteva minute se dădu înapoi şi se vedea că avea lacrimi în ochi, dar zîmbea şi arăta ca un copil încîntător; inima lui era deja sub vraja ei şi se gîndi că niciodată în viaţa lui nu simţise aşa ceva, i se tăiase răsuflarea şi o privea extaziat.

– Te-ai întors! strigă ea de bucurie, iar tatăl ei rîse. Era frumos să-i priveşti; el, un bărbat masiv, iar ea o fetiţă delicată, evident îndrăgostită, nepăsătoare pentru vîrsta lui înaintată. Ce conta era încîntarea din ochii ei şi aprecierea dintr-ai lui. Pasiunea începuse să-i stăpînească.

– Desigur că m-am întors, micuţo. Ţi-am spus că aşa voi face.

– Dar atît de devreme! Dansa în jurul lui şi bătea din palme pînă ce îi căzu trandafirul din păr. El îl ridică, făcu o reverenţă şi i-l dădu cu un gest delicat. De data aceasta el rîse; rîdea de extaz şi de uşurare; vedea în ochii fetei că încă ţinea la el.

– Eşti un copil drăgălaş, ca întotdeauna, Camille. Să plec şi să mă întorc mai tîrziu?

O luă de mînă, iar ea îl privi în ochi.

– Să nu îndrăzneşti! Nu te mai las să pleci. Iar dacă o faci, plec în Franţa cu tata şi mă mărit cu un duce, sau cu un prinţ.

– Ce ameninţare încîntătoare. Nu părea prea afectat. Totuşi voi fi nevoit să plec, să ştii...

– Cînd? întrebă ea îngrijorată, iar Orville zîmbi. Vor fi un cuplu perfect, nu avea nici o îndoială că Thurston o iubea, iar ea era desigur atrasă de el. Era flatată de atenţia unui bărbat mai în vîrstă, la fel cum Thurston se bucura de afecţiunea unei fete foarte tinere. Dar mai era ceva între ei care ardea şi care era greu de stins.

– Hai să nu vorbim încă de plecarea mea, micuţo; de-abia am sosit.

– De ce nu ne-ai anunţat că vii? se alintă ea. Erau chemaţi la cină şi se îndreptară cu toţii spre sufragerie.

– Dar am anunţat, zîmbi către Beauchamp, iar ea îl

atinse uşor pe tatăl ei cu evantaiul, reproşîndu-i.

– Cît eşti de rău, tată. Nu mi-ai spus nimic!

– Mă gîndeam că ar fi mai bine ca vizita domnului Thurston să rămînă o surpriză.

De fapt, nu se înşela prea mult.

– Cît timp stai, Jeremiah? Îl privea victorioasă, savurînd puterea pe care o avea asupra lui şi ştiind cu siguranţă că traversase ţara numai ca să o vadă. Era un bărbat foarte important, tatăl ei îi spusese asta de nenumărate ori. Ea le povestise deja prietenilor ei cît de important era Jeremiah, lucru care conta foarte mult pentru ea.

Aranjase şi îi anunţase pe cei de la mină că va lipsi o lună. Era mai mult decît ar fi putut lipsi de acasă, dar astfel va putea fi cu Camille mai mult de două săptămîni, iar dacă va răspunde da, el se va întoarce acasă şi va mai face nişte aranjamente oricum. Avea deja un plan, iar Hannah fusese şi ea nerăbdătoare înainte de plecarea lui; îl silise să-i promită că-i va scrie şi-i va spune ce a hotărît Camille. Acum nu se gîndea la Hannah, ci la frumuseţea de fată pe care o avea alături. Era chiar mai frumoasă decît primăvara trecută şi parcă mai crescuse puţin. Îi punea multe întrebări despre mină şi se plîngea că în scrisorile lui nu erau niciodată prea multe noutăţi.

– Nu prea am corespondat cu multe fete, zîmbi el stîngaci, iar peste puţin timp tatăl ei o rugă să-i lase singuri. Valetul le servea trabucuri şi whisky, iar Beauchamp îl privea cu încîntare pe potenţialul său ginere.

– Vrei să-i ceri mîna în seara asta?

– Cu permisiunea dumneavoastră, o voi face.

– Ştii că o ai. Jeremiah oftă şi-şi aprinse trabucul.

– Aş vrea să ştiu ce şanse am.

– Ai vreo îndoială?

– Puţin. Poate că-i place doar să se joace, fără să se gîndească pe moment că îi voi cere mîna. Acest lucru poate speria o fată de vîrsta ei.

– Nu pe Camille, insistă el, ca şi cînd ea ar fi fost deosebită de celelalte fete, dar Jeremiah nu era la fel de

sigur. Vrei să anunţi deja logodna?

– Ar fi bine, înainte de a pleca înapoi. Aş putea după aceea să-mi văd de afaceri şi să mă apuc de treabă cînd mă întorc în California.

– Şi ce planuri ai în gînd? Beauchamp îl privea cu interes şi se întreba ce avea pregătit pentru fiica sa.

– Acelea despre care am discutat şi cu dumneavoastră. Jeremiah era prudent. În fond încă nu-l acceptase, dar el se gîndise dinainte şi Beauchamp avea dreptate. Ar fi nefericită la Napa, dacă ar sta prea mult timp acolo, pe cînd el s-ar putea întoarce periodic să vadă ce se petrece la mină. Avea de gînd să construiască o casă în San Francisco pentru ea şi acolo vor locui pe timpul iernii, în condiţii agreabile. Îi explică planul său lui Beauchamp care părea încîntat. Şi, după ce construiesc casa, să zicem în cinci, sau şase luni, pot să mă întorc să facem nunta, apoi o-voi lua cu mine în California. Cum vi se pare?

– Este perfect. În decembrie va împlini optsprezece ani, adică peste patru luni... Crezi că va fi gata casa pînă atunci?

– E cam prea curînd, dar poate voi reuşi. Eu mă gîndeam că în februarie, sau martie, dar... Jeremiah zîmbi ca un copil, eu însumi aş prefera chiar decembrie. Se simţea singur fără Mary Ellen. Vom încerca, apoi se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră, puţin nervos.

– Nu-ţi face griji, omule, zîmbi Beauchamp, apoi îşi dădu seama că era vremea să-l lase să vorbească şi cu Camille. Se ridică şi ieşi lăsîndu-l pe Jeremiah să o caute în grădină. Ea se legăna pe balansoarul ei preferat.

– V-a luat cam mult timp să discutaţi. Ai băut? fură primele ei cuvinte, iar el rîse.

– Nu prea mult.

– Mi se pare atît de stupid că femeile trebuie să plece din salon. Despre ce aţi vorbit?

– Nu despre multe. Afaceri, mină, puţin din toate.

– Dar în seara asta despre ce aţi vorbit? Era isteaţă,

iar el o privea cum se legăna şi începu să-i vorbească pe un ton scăzut.

– Am discutat despre tine. Simţi că ia foc, iar ea se opri din legănat.

– Ce i-ai spus? şopti ea.

– Că aş vrea să mă căsătoresc cu tine. O clipă se lăsă tăcerea, iar ea îl privi cu mirare drept în ochi.

– Chiar ai vrea? Apoi îi zîmbi topindu-i inima: Mă tachinezi.

De data aceasta vocea lui deveni serioasă.

– Nu, Camille, nu-i aşa. De data aceasta am venit la Atlanta să te văd şi să-ţi cer mîna. Jeremiah o văzu că trăge aer în piept şi vine spre el, strivindu-şi buzele de ale lui, iar el o sărută cu patimă de data aceasta, apoi o ţinu strîns la pieptul său. Te iubesc foarte mult, Camille, şi vreau să te iau în California cu mine.

– Acum? întrebă ea uimită.

– Nu chiar. Peste cîteva luni, după ce construiesc o casă pentru tine, iar pînă atunci vei împlini optsprezece ani. Stătea în faţa ei şi o mîngîie uşor pe obraz, apoi îngenunche şi-i şopti: Te iubesc, Camille. Din toată inima... mai mult decît îţi poţi închipui vreodată. Se uită pasional în ochii ei, iar ea se înfioră. Vrei să te măriţi cu mine?

Camille dădu din cap, dar nu reuşi să scoată nici un cuvînt. Sperase că va fi aşa, dar, într-un fel, i se părea numai un vis îndepărtat. Îşi înlănţui braţele în jurul gîtului bărbatului şi zise:

– Cum va arăta casa? Era o întrebare copilărească şi ciudată, dar el rîse.

– Cum vei vrea tu, dragostea mea. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Camille?

– Da! strigă ea de încîntare şi-l strînse cît putu, apoi se îndepărtă speriată. Va trebui să am copii, dacă voi fi soţia ta? El îşi ridică sprîncenele, mirat de întrebare. Oarecum îl deranjaseră cuvintele ei; ar fi trebuit să discute cu mama ei, nu cu el. Se gîndi iar cît era de tînără, în ciuda faptului că, uneori, părea matură.

– Cred că vom avea un copil sau doi. Îi părea rău pentru ea; era chiar un copil. Te-ar deranja foarte mult? Era una din dorințele lui cele mai arzătoare. În ultimele patru luni nu se gîndise decît la asta, la copiii pe care-i vor avea. Ea, însă, părea descumpănită acum.

– Una din prietenele mamei a murit la naştere anul trecut. Era şocant ce-i spunea, iar Jeremiah nu se mai simţea în largul său; nu era un subiect pe care dorea să-l discute cu ea.

– Camille, dar asta nu se întîmplă tinerelor. Ştia prea bine că nu era aşa. Nu cred că trebuie să-ţi faci prea multe griji. Între un bărbat şi o femeie lucrurile vin de la sine... Ea i-o reteză scurt, neimpresionată:

– Mama spune că e preţul pe care femeile îl plătesc pentru păcatul originar. Nu cred că numai femeile trebuie să plătească acest preţ. Nu vreau să mă îngraş şi să....

– Camille! Era profund mîhnit de ce-i spusese ea. Draga mea, te rog, nu vreau să-ţi faci probleme. O luă în braţe, iar ea uită de ce-i spusese mama ei şi subiectul discuţiei redeveni cel asupra casei pe care o va construi, asupra nunţii, după ce va împlini optsprezece ani... anunţarea logodnei lor cînd se va întoarce acasă mama ei... petrecerea pe care o va da Orville în cinstea lor... Toate acestea erau mult mai importante decît temerile lui Camille. Cînd se culcă, seara tîrziu, era atît de emoţionată, încît nu putea adormi. Îi spuseseră şi tatălui său vestea cea bună; el îi strînse mîna lui Jeremiah, o sărută pe Camille şi se simţi foarte mulţumit. Fiica sa urma să fie foarte bogată şi norocoasă. Faptul că va fi şi foarte fericită îl făcu şi pe el să se simtă la fel. Se bucura că-i strecurase ideea lui Jeremiah primăvara trecută.

În acea noapte Jeremiah nu se putu gîndi decît la frumuseţea aceea delicată, brunetă, pe care o strînsese în braţe. De-abia aştepta să fie a lui. Fusese prea singur în ultimele luni, iar pe Mary Ellen nu o mai vizitase. Nici de la Amelia nu mai primise nici o veste, deşi îi scrisese la New York, cu cîtva timp în urmă şi-i povestise de

Camille. Acum avea la ce să se gîndească... la mireasa lui... şi la casa grozavă pe care o va ridica pentru ea. Nu-şi făcea griji pentru teama ei de a avea copii; era normal ca unei fete atît de tinere să-i fie frică. Cu siguranţă că mama ei va vorbi cu ea înaintea nopţii nunţii şi problema se va rezolva de la sine. Se gîndea, pe jumătate adormit că, peste un an, îi va dărui un copil... Zîmbea în somn şi o visa pe Camille şi pe copiii pe care-i vor avea şi care se vor juca la Napa, iar el şi Camille se vor plimba pe cîmpuri admirîndu-i...

CAPITOLUL 11

Elizabeth Beauchamp s-a grăbit să vină acasă imediat ce a primit scrisoarea de la Orville care-i anunţa vestea; la fel făcu şi Hubert, deşi fusese cam greu de găsit. Familia s-a reunit totuşi repede şi au început să trimită invitaţii tuturor prietenilor din Atlanta, pentru petrecerea de logodnă. Deşi majoritatea erau plecaţi, se prezentară peste două sute de persoane, iar Camille era mai frumoasă ca oricînd. Primea oaspeţii la intrare într-o rochie splendidă, albă, împodobită cu perle micuţe, brodată cu flori fine; arăta ca o prinţesă, cu pielea ei ca laptele şi părul negru ca abanosul, stînd lîngă Jeremiah care zîmbea de fericire şi care-i dăruise un inel cu diamant de douăsprezece carate, ca dar de logodnă.

– Dumnezeule, dar este mare cît un ou! exclamase mama ei cînd văzuse inelul, iar Camille începuse să danseze prin cameră de fericire. Eşti o fetiţă rea, dar vei fi foarte bogată, îi spusese rîzînd aceasta şi-l privi cu reproş pe Orville care preferă să nu-i răspundă; era prea fericit pentru Camille.

– Ştiu că sînt. Şi Jeremiah o să-mi facă o casă frumoasă, cu cele mai moderne lucruri în ea, cu tot ce voi vrea eu! Se bucura ca un copil de nouă ani, iar mama sa o dojeni.

– Ce copilă răsfăţată vei fi, Camille.

– Ştiu. Singura ei supărare era că se punea problema copilului, dar preţul nu era prea mare. Va vorbi cu mama ei despre asta şi o va întreba dacă putea să

facă ceva pentru a mai amîna o vreme, cum le auzise pe femei vorbind, dar acum nu spuse încă nimic. Mai avea destul timp pînă în noaptea nunţii.

– Ştii cît de norocoasă eşti?

– Da. Apoi o zbughi pe uşă cînd intră camerista şi-i spuse că Jeremiah era jos.

Cele două săptămîni în Atlanta au fost pentru el ca într-un vis, cu petreceri şi picnicuri, daruri şi anunţuri şi sărutări furate lui Camille. De-abia mai avea răbdare să o aducă acasă şi, de data aceasta, i se rupea inima să-şi ia rămas-bun. Dar mai avea multe de făcut pînă să o ia cu el, trebuia să mai cumpere teren şi să construiască o casă pentru mireasa lui. Tot drumul înapoi şi l-a petrecut făcînd schiţe pentru ceea ce avea în minte şi, înainte de a ajunge la Napa, a petrecut trei zile în San Francisco căutînd terenuri, apoi merse la cîţiva arhitecţi să-i angajeze penru proiect. Dimineaţa în care a ajuns acasă găsise exact ce dorea pentru ea. Locul era imens, în partea de sud a dealului Nob, cu vedere spre oraş şi îşi imagina deja ce voia. Casa va fi mai mare decît reşedinţele Huntington, sau Crocker, ca aceea a lui Mark Hopkins, sau a lui Tobins. Merse la biroul arhitectului să-i descrie planul său şi rîse cînd omul îi spuse că peste doi ani va avea exact ce îşi dorea.

– Nu chiar aşa, prietene. Arhitectul păru încurcat, dar Jeremiah îi zise: Mă gîndesc la ceva mai puţin de doi ani.

– Unul? încerca el, dar Jeremiah rîse. Nu-l cunoştea pe Thurston... sau pe Camille Beauchamp. Jeremiah îşi închipuia că şi ea ar fi fost tot atît de impetuoasă ca şi el, iar dacă nu era, va trebui să se obişnuiască să fie doamna Thurston.

– Mă gîndeam la patru luni, cel mult cinci. Arhitectul aproape că se înecă, iar Jeremiah rîse.

– Nu vorbiţi serios, nu?

– Ba da. Apoi se aşeză la biroul arhitectului şi scrise un cec cu o sumă ameţitoare, dar firma era cea mai bună din oraş; îi fusese recomandată de bancherii lui. Înmînă cecul arhitectului şi îi explică scurt că încă unul îi

va fi trimis la încheierea proiectului, peste patru luni, cel mult cinci. Era o sumă care amuţea pe oricine şi problema timpului era deja rezolvată. Cu o asemenea sumă de bani se putea angaja o armată de muncitori care să ridice casa de pe Nob Hill, teren pe care Jeremiah îl cumpără mai tîrziu cu un singur cec. Era un bărbat care ştia să trateze o afacere. Cînd ajunse la Napa, după-amiază, era foarte mulţumit de ziua care trecuse. Peste o săptămînă arhitectul însuşi avea să vină la Napa cu planurile şi, cu puţin noroc, vor putea începe construcţia peste cîteva zile. Jeremiah nu dorea să piardă nici o clipă şi voia casa gata cînd îşi va aduce mireasa din Est. Se hotărîse să-şi petreacă luna de miere la New York, după nunta din decembrie, apoi o va aduce pe Camille acasă, la Napa, şi la minunata casă din San Francisco. Pe timpul iernii vor locui în oraş, iar la primele semne ale primăverii se vor muta la Napa pînă la sfîrşitul verii. Jeremiah era mulţumit de prospecte, iar cînd arhitectul veni cu proiectele peste o săptămînă, la el la mină, îi plăcură. Omul înţelesese importanţa proiectului lui Jeremiah; era un bărbat de patruzeci şi patru de ani, care se căsătorea pentru prima dată, iar mireasa era o tînără de optsprezece ani care-i cucerise inima, visele şi sufletul. Trebuia să fie o casă în care va locui o prinţesă, în care vor exista mulţi copii şi care va trebui să rămînă peste zece generaţii. Trebuia să arate ca un adevărat palat, cu ferestre largi, cu vedere spre deal, cu un salon imens şi patru turnuri în fiecare colţ. În faţă va avea coloane înalte şi o faţadă luxoasă, curtea mare şi spaţii pentru grădini, o poartă deosebită prin care vor intra trăsurile şi, de jur-împrejur, un gard înalt. Urma să arate mai degrabă ca o proprietate din provincie, decît ca o locuinţă de la oraş, lucru care-l bucura pe Jeremiah, iar ce-l încînta cel mai mult era cupola din sticlă colorată ce va adăposti salonul, care va da senzaţia de lumină chiar şi în zilele mai întunecate. Era un cadou special pentru Camille, căreia dorea să-i ofere o viaţă luminată de soare. Proiectele erau perfecte. Combinau stilul rococo cu cel contemporan într-un fel care bucura

ochiul şi mulţumea sufletul lui Jeremiah. După ce plecă arhitectul, Jeremiah stătea la biroul său şi zîmbea de nerăbdare, la gîndul că de-abia aştepta să vadă şi Camille ce idei avusese el. Şi-o imagina plimbîndu-se prin grădinile elegante sau odihnindu-se în camerele lor, despre care vorbiseră; un dormitor imens, un budoar, o cabină şi o cameră numai pentru ea, iar pentru Jeremiah un birou lambrisat. La acelaşi etaj vor fi o cameră pentru nou-născut, una pentru bonă, iar sus, încă şase camere pentru acelaşi scop. Cine putea şti cîţi copii puteau avea? Sufrageria de la parter era foarte mare, urma să mai fie un salon mai mic, o bibliotecă, o sală pentru dineuri şi una pentru baluri. Bucătăriile aveau să fie printre cele mai moderne din San Francisco, camerele servitorilor mari şi frumoase, iar grajdurile îl vor face invidios chiar şi pe Hubert.

Casa avea absolut tot ce se putea, camerele vor fi îmbrăcate cu panouri din lemn, decorate cu candelabre delicate, scări şerpuite şi covoare groase. Arhitectul l-a asigurat pe Jeremiah că deja vor începe să caute tot ce trebuie, tîmplarii vor fi aduşi imediat ce casa va fi gata. De acum încolo Jeremiah va veni în oraş o dată pe săptămînă să urmărească lucrările şi să vadă cum avansau. Era un proiect mamut din toate punctele de vedere, iar Jeremiah era puţin îngrijorat că nu se va termina la timp; Camille îl bombarda cu scrisori în care-i povestea de pregătirile pentru nuntă. Materialul pentru rochia de mireasă fusese cumpărat de la New Orleans fusese ţesut la Paris şi mai mult nu dorea să-i spună, dar ardea de nerăbdare şi era atît de entuziasmată de trusoul ei şi de casa lor despre care ştia foarte puţin. Nu îi spusese decît că urma să-i construiască o casă în San Francisco, dar nu menţionase că avea să fie casa cea mai frumoasă din oraş şi că, zi de zi, se adunau oameni să privească la înălţarea ei şi că sute de muncitori de la mină veniseră să-l ajute, iar în weekend-uri oferea prime substanţiale acelora care doreau să vină în oraş la construcţie.

În acelaşi timp făcea tot posibilul să renoveze casa

din Sfînta Helena. Nici nu observase cît de dărăpănat era dormitorul după nouăsprezece ani, iar acum îşi dădea seama cît de puţină mobilă era în casă. Cumpără mobilier de la San Francisco şi de la Napa şi o rugase pe Hannah să-i facă perdele pentru fiecare cameră. Dacă venea cu Camille la Napa, trebuia să arate frumos. Ea era tînără şi avea nevoie de lumină, de aer şi de o ambianţă veselă. Plantase flori în jurul casei, o zugrăvise, iar prin octombrie părea ca nouă şi era chiar el surprins de cît de bine arăta. Numai Hannah era enervată de schimbări şi-l bodogănea de cîte ori îl vedea, pînă cînd nu-i mai vorbi deloc, iar Jeremiah, neputînd suporta o luă la sfîrşitul unei lungi zile, turnă o cană de cafea pentru fiecare şi aprinse un trabuc, în ciuda protestelor ei insistente.

– Gata, bătrînico, acum vreau să-mi vorbeşti. Ştiu că nu-ţi plac schimbările pe care le-am făcut şi cu care i-am înnebunit pe toţi în ultimele două luni, dar arată perfect, iar lui Camille îi va plăcea. Ba, mai mult, şi ţie o să-ţi placă de ea, este o copilă fermecătoare, zîmbi el amintindu-şi de scrisoarea primită chiar în dimineaţa aceea, şi mi se pare că mă tot cicăleşti, dar nu ştiu pentru ce, atîta vreme cît tot mă băteai la cap să mă însor. Acum o fac. Atunci de ce eşti atît de supărată pe mine? Hannah refuzase să vină la oraş să vadă casa nouă. Dar nu poţi fi geloasă pe o fată de optsprezece ani. Amîndouă aveţi loc în viaţa mea. Ea ştie de tine şi de-abia aşteaptă să te cunoască, Hannah. Părea tulburat, iar bătrîna îi cam necăjea, în special în ultimele săptămîni. Ce s-a întîmplat? Nu te simţi bine sau eşti supărată pe mine pentru casa aceea?

Ea zîmbi şi într-un fel îi dădu dreptate.

– Ţi-am spus eu că nu ai nevoie de altă casă? O răsfeţi pe fata asta înainte de a veni chiar aici.

– Ai dreptate. Va fi iubita unui bărbat bătrîn.

– E o fată norocoasă. Erau primele cuvinte amabile pe care i le adresase de o lună, iar Jeremiah se simţea uşurat. Fusese îngrijorat pentru ea şi se temea că va fi rece cu Camille, aşa cum era cu el; biata fată din Sud

nu ar fi ştiut cum să reacţioneze la primirea neospitalieră.

– Eu sînt norocosul, Hannah. O privi pe bătrînă, iar ea văzu că era fericit. Era amuzant cît de mult se schimbase viaţa lui în şase luni... amuzant... dar mai era şi altceva. Trebuie să fiu recunoscător pentru multe. Ochii lui nevinovaţi se îndreptară către ea şi văzu că era tristă. Ce s-a întîmplat?

Trebuia să-i spună şi lui adevărul. Indiferent ce promisese; începuse să plîngă şi-l privi.

– Nu ştiu cum să-ţi spun, Jeremiah.

– Care-i problema? tresări el şi îşi aminti de momentele de groază cînd fusese anunţat că Jennie murise de gripă. Acum avea acelaşi sentiment.

– E vorba de Mary Ellen.

Jeremiah se întristă.

– E bolnavă?

– Va avea un copil... copilul tău. Simţi că îi cade o greutate pe cap şi-l striveşte.

– Oh, nu... nu se putea... nu era...

– Eu însămi i-am spus că e nebună cînd am văzut-o în Calistoga. Era să moară la ultimii doi şi nu mai e nici tînără. M-a pus să jur că nu-ţi spun, Jeremiah.

El dădu din cap ameţit şi-şi făcu un calcul în urmă. Trebuia să se fi întîmplat în aprilie, poate ultima dată cînd au fost împreună. Avea sentimentul ciudat că ea voise să se întîmple aşa. Îi spusese că dacă el dorea un copil, ea i-l va face. Dar era nebună. Doctorul îi spusese cu ani în urmă că va muri dacă va mai avea un copil. De ce făcea asta acum? Acum? Fără să-i spună nimic lui Hannah strînse pumnul şi lovi în masa de bucătărie, iar femeia îl privea în ochi. Apoi se ridică în picioare şi se duse spre uşă.

– Ce vei face acum?

– Mă duc să vorbesc cu ea, măcar asta. Este proastă, iar tu eşti mai proastă dacă credeai că nu voi face nimic pentru ea. Se săturase de mîndria ei femeiască şi încăpăţînată. Fusese femeia lui şapte ani şi singurul lucru pe care putea să-l facă acum era să o

ajute. S-o ajute doar; nu putea să nu se mai însoare; nu dorea să schimbe situaţia.

Ieşi, îl înşeuă pe Marele Joe şi plecă la Calistoga. Ajunse la casa ei şi lăsă în urmă un nor de praf care îi sperie pe copiii acesteia; îl priviră miraţi cum intră în casă, iar cel mare îi strigă.

– Mama nu-i acasă. Jeremiah se întoarse la uşă bombănind; văzuse că nu era nimeni.

– Unde este?

– La lucru în staţiune. Vine mai tîrziu.

Ar fi putut să aştepte, dar nu avea chef, aşa că încălecă şi merse pe strada principală, spre staţiune. Afurisită femeie. Poate că tot oraşul ştia că va avea copilul lui. Se blestemă că se culcase cu ea în seara aceea. Nu ar fi vrut, dar o văzuse atît de tulburată şi, ca să fie sincer, o dorise aşa cum a dorit-o dintotdeauna.

Dar era o prostie... prostie... se întreba dacă într-o bună zi Camille va afla de copilul său nelegitim. Aceasta era grija lui cea mai mare. Îl legă pe Marele Joe în faţa staţiunii, dar adevărul era că se simţea îngrijorat pentru Mary Ellen.

O văzu în spatele unei tejghele, notînd numele celor care se programau, ascunsă în spatele unui birou. Măcar, pentru o femeie însărcinată, nu era o muncă prea obositoare. Tresări cînd îl văzu şi parcă vru să se retragă, dar el o apucă de mînă.

– Vreau să vii cu mine afară chiar acum. Scotea flăcări pe ochi de mînie şi îngrijorare şi era totuşi fericit că o vede. Arăta mai bine ca oricînd, iar acum, că era speriată, era mai drăguţă.

– Jeremiah... opreşte-te... eu... te rog. Îi era teamă de o scenă şi nu voia ca el să-i vadă faţa. Nu-şi dăduse seama că Hannah îi spusese şi se speriase, iar un coleg de-al ei se apropie, gata să-l ia la bătaie pe Jeremiah.

– Ai nevoie de ajutor, Mary Ellen? Tocmai îşi freca pumnul, dar ea îl refuză şi-l implora pe Jeremiah din priviri să o lase în pace.

– Te rog... ar fi mai bine dacă... te rog... nu vreau...

– Nu-mi pasă ce vrei. Dacă trebuie te scot de aici în braţe. Ridică-te şi vino cu mine sau te ridic eu.

Femeia se înroşi şi privea în jur cu disperare, îşi luă repede şalul de pe spătarul scaunului şi-l urmă afară. Bărbatul care se oferise să-i ia apărarea se aşeză la birou în locul ei, dar ea promisese că nu lipseşte mult.

– Jeremiah, te rog... O trase după el peste drum lîngă nişte copaci şi o bancă. Nu vreau să... Aproape că o trînti pe bancă şi se uită la ea aspru.

– Lasă ce vrei. De ce nu mi-ai spus?

– Ce să-ţi spun? Părea şocată, apoi se albi la faţă. Nu ştiu la ce te referi. După paloarea obrajilor şi groaza din privire era clar că minţea.

– Ştii foarte bine la ce mă refer. O privea din profil, apoi îi dădu încet la o parte şalul. Ce văzu era neîndoielnic: era însărcinată în şase luni. Cum ai putut să nu-mi spui, Mary Ellen? Ea începu să plîngă şi se ştergea la ochi cu o batistă de dantelă pe care el i-o dăruise demult, lucru care-l afectă şi mai mult.

– Hannah ţi-a spus... mi-a promis să nu... începu să plîngă cu sughiţuri, iar el se aşeză şi o luă uşor de umeri, ca să vadă toată lumea. Niciodată nu-i fusese ruşine cu Mary Ellen. Pur şi simplu nu şi-o dorise de soţie, acum era la fel. Lucrurile erau deja mai complicate acum, cînd urma să aibă copilul lui.

– Mary Ellen, ce ai făcut, prostuţo?

– Am vrut copilul tău, dacă pe tine nu te pot avea... voiam... Nu mai putea să vorbească; era copleşită de plîns.

– Dar e prea periculos pentru tine şi tu ştii foarte bine. Se întreba dacă nu se aşteptase să o ceară de soţie cînd va afla, dar ea se apără imediat. Îi explică doar că voia un copil de la el şi nimic altceva. Asta însă îl înfierbîntă şi pe el: Nu mai vreau să ascult prostiile astea acum, Mary Ellen. Le-am auzit de prea multe ori şi ar fi trebuit să le pun capăt cu mulţi ani în urmă. Chiar acum vei înceta să munceşti. Mîndria dă-o dracului. O să am eu grijă de tine şi de copil, măcar cu banii, dacă altfel nu pot. Măcar asta ţi-o datorez, iar dacă nu-ţi place, e păcat. Vreau s-o fac pentru copilul meu. E clar?

Ea tremura de ferocitatea cuvintelor lui.

– Jeremiah, mai am trei copii de întreţinut, spuse cu mîndrie, şi nu i-am dezamăgit niciodată.

– Nu vreau să mai aud nimic. Se aşează lîngă ea şi o privi îngrijorat. Problema nu se rezolva cu bani puţini. Ai fost la doctor, Mary Ellen? Ea încuviinţă şi-l privi cu dragoste; era clar că-l mai iubea încă, iar el încercă să pară degajat cînd o privi. Acum trebuia să se gîndească la Camille. Peste două luni, vor fi căsătoriţi... înainte chiar de naşterea copilului. Uneori viaţa nu e dreaptă. Situaţia ar fi fost alta dacă Mary Ellen ar fi avut copilul înainte de toată povestea asta.

– Ce spune doctorul?

– Că totul va merge bine. Jeremiah se simţi atît de vinovat, încît parcă-l ustura pielea din jurul inimii uitîndu-se la ea.

– Aş vrea să cred.

– Dar e adevărat. Le-am supravieţuit şi celorlalţi trei, nu-i aşa?

– Da, dar erai mai tînără. Acum ai făcut o prostie.

– Ba nu! Îl privi cu îndrăzneală şi era clar că nu regreta nimic. El se înfurie şi mai tare.

– Ce naiba te-a făcut să-l laşi? Era ceva ce nu va înţelege niciodată. Era chiar o nebunie, dintr-o sută de motive diferite.

– Atît mi-a mai rămas, Jeremiah.... Tonul era blînd iar lui i se rupea inima cînd o auzea. Acum nu mai eşti cu mine şi nu te vei mai întoarce niciodată, ştiu prea bine. Te însori cu fata aceea, nu? El aprobă, se încruntă, dar părea şi mai hotărît. Atunci am făcut bine.

– Dar îţi pui viaţa în pericol.

– Este viaţa mea şi fac ce vreau. Se ridică, iar el o privi; niciodată nu fusese atît de frumoasă. Avea mîndrie şi curaj şi făcuse cum voise... poate că şi Camille făcea la fel... dar Camille avea mai mult stil decît ea, iar el îşi dădea seama. Mai devreme sau mai tîrziu vor umbla vorbele, Camille va afla şi s-ar putea să ştie chiar şi copiii lui. Napa era un ţinut prea mic şi o asemenea indiscreţie nu putea fi ţinută în secret aici, dar acum nu

voia să o supere pe mireasa lui. Ce s-ar întîmpla dacă, la o lună după căsătorie, ar afla de copilul lui bastard? Se cutremură la gîndul acesta.

– Aş fi dorit să nu fi făcut asta, Mary Ellen.

– Regret că gîndeşti aşa, Jeremiah. Îşi ridică bărbia cu mîndrie, iar el voi să o sărute. Mereu am ştiut că ţi-ai dorit un copil.

– Dar nu aşa. Sînt alte feluri în care se pot face copiii.

– Pentru mine nu, Jeremiah. Nu acum. Îţi doresc fericire cu mireasa ta. El ştia că în nici un caz nu-i dorea asta. Şi ea ştia că îşi renovase casa din Napa şi că ridică un palat în oraş. Pe o distanţă de o sută de mile se ştia că o făcea pentru Camille.

– Acum ce vei face? Jeremiah nu se mai gîndea nici la palat, nici la mireasă acum.

– Ceea ce am făcut şi pînă acum. Am slujba de la staţiune şi e bine. Nu mă mai obosesc atît, iar cînd se va naşte copilul le am pe fete care vor sta cu el cît timp sînt la serviciu.

– Ar trebui să stai acasă cu copiii tăi, spuse el dezaprobator, ceea ce nu-i stătea în fire. Înainte nu-i spusese aşa ceva, dar acum, că unul dintre copii era al lui, situaţia era alta. O să am eu grijă, Mary Ellen. A doua zi voia să se ducă la banca din Napa şi să facă nişte aranjamente. Existau multe moduri de a rezolva situaţia. Poate că ar fi trebuit să facă asta pentru ea cu mulţi ani în urmă, dar nici acum nu era tîrziu.

– Nu vreau să faci asta, Jeremiah.

– Nu te întreb ce să fac, la fel cum nici tu nu m-am întrebat. Acum eu iau hotărîrea. În sufletul ei era destul de necăjită că nu fusese mai afectat de naşterea copilului său, dar el se gîndea la multe altele acum... şi la alţi copii decît ai ei. Mary Ellen oftă. Într-un fel făcuse o greşeală şi ştia prea bine, dar refuza cu încăpăţînare să o regrete, aşa cum îi spusese şi lui Hannah de cîteva ori. Era exact ce-şi dorise. Vreau să nu mai lucrezi la staţiune, spuse el, privind-o.

– Nu pot să fac asta.

Acum o privi furios.

– Le dai tu preavizul? sau îl dau eu. Viaţa ta se va schimba începînd din acest moment. E clar? Vei sta acasă cu copiii tăi şi cu al meu şi vei avea grijă de ce a mai rămas din sănătatea şi mintea ta. Dacă vei muri pentru copilul acesta, ce se va întîmpla cu ceilalţi? Ochii ei se măriră cînd îl auzi, iar el regretă vehemenţa argumentelor. Iartă-mă... nu mai... este foarte greu pentru amîndoi. Hai să facem situaţia mai uşoară măcar pentru tine. Vrei?

Ea acceptă cu o privire blîndă. Ar fi vrut să-i spună că încă îl mai iubea, dar nu putea şi trebuia să se întoarcă la birou; începuse să se simtă rău, corsetul o strîngea, ca să nu se vadă. Măcar dacă acum nu ar mai lucra nu ar mai trebui să poarte corset...

– Poate pentru o vreme, Jeremiah, se simţea foarte obosită, pînă după naşterea copilului.

– Nu! O mîngîie pe mînă, lasă-mă pe mine să am grijă. Voia să-l trimită pe bancherul lui să discute cu ea. Mai făcuse asta cîndva. Ea va plînge, el îi va explica şi în fiecare lună i se va plăti o pensie care îi va ajunge pentru ea şi pentru cei patru copii, va avea îndeajuns cît timp va trebui. Era cel mai mic serviciu pe care putea să i-l facă. Nu avea de gînd să se însoare cu ea şi gata. Visul acesta se spulberase demult. Acum construia un palat pentru fata din Atlanta.

Jeremiah se ridică şi o conduse pe Mary Ellen la birou şi se întreba dacă tînărul care o protejase mai devreme avea pentru ea ceva mai mult decît politeţe colegială, dar nu voia să ştie. Nu se îndoia că micuţul era al lui, avea încredere în ea şi ştia că nu se culcase cu nimeni, iar dacă acum o făcea, avea dreptul la asta. El o avea pe Camille.

– Deci îţi părăseşti serviciul?

Ea dădu din cap.

– Vei veni să mă vezi din cînd în cînd, Jeremiah? Îi împlînta cuţitul în inimă cu cuvintele ei, dar ceva în sufletul lui îi spunea că nu ar trebui.

– Nu ştiu. Nu cred că ar trebui, de dragul nostru.

– Nici măcar ca să vezi copilul?

Îl privea insistent, iar el se simţea ca un monstru.

– Atunci voi putea veni să vă văd. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui dinainte. Nu-i era teamă că va profita de bunătatea lui. Nu o făcuse niciodată şi chiar acum, cînd alte femei s-ar fi agăţat de el cu disperare, era foarte decentă. Voi fi plecat... ezită jenat... după 1 decembrie. Se căsătoreau la Atlanta pe '24, dar înainte vor da cîteva petreceri şi îi promisese lui Camille să fie acolo. Acum femeia aceasta din Calistoga avea un copil de la el. Ce ciudată era viaţa. Cînd mergea spre casă se gîndea obsedat cît de mult i se schimbase viaţa în şase luni. Ce era şi mai ciudat era faptul că ar fi fost posibil ca peste un an să aibă deja doi copii. Zîmbi la gîndul acesta şi-l conduse pe Marele Joe în boxa lui... doi copii... unul cu Mary Ellen... unul de la Camille... Nu i se păru straniu, în ciuda celor întîmplate, că îl mai aştepta şi o scrisoare de la Amelia Goodheart, pe masa din bucătărie. Era prima veste de la ea de cînd nu se mai văzuseră din tren. Acum îi scria ca să-l felicite; primise scrisoarea lui şi se bucura pentru tînăra din Atlanta, era puţin geloasă, recunoştea, dar îi spunea că face lucrul cel mai înţelept şi spera să se întîlnească cu ei dacă ajungeau la New York. Între timp, fiica ei din San Francisco aştepta încă un copil, iar la anul urma să meargă din nou la ea. Scrisoarea ei îl bucură pe Jeremiah; se gîndea la cele trei femei şi la cît de diferite erau. Mîncă din mîncarea încălzită de Hannah. Ce ciudată era viaţa; femei şi copii, trenuri transcontinentale ca săgeţile, iar peste nouă săptămîni urma să se însoare cu fata delicată cu pielea ca frişca şi părul negru, cu buze ademenitoare şi ochi sprinţari; tot trupul i se cutremura gîndindu-se la ea.

CAPITOLUL 12

Cînd Jeremiah plecă la Atlanta pe 2 decembrie, construcţia casei de pe Nob Hill avansase atît de mult, încît nu-i venea nici lui să-şi creadă ochilor. Trebuia să revină la San Francisco în jur de 15 ianuarie şi nu se îndoia că, pînă atunci, casa va fi gata. Puseseră deja o placă din alamă, pe peretele exterior pe care scria *Casa Thurston,* cu litere frumos gravate. *Casa Thurston,* iar Camille nu ştia încă nimic despre ea. O ţinuse în secret, dar ştia bine că şi ei îi va plăcea. Turnurile erau deja ridicate. Copacii şi grădina erau deja aranjate. Lambriurile fuseseră montate, la fel candelabrele, iar marmura pentru podea fusese trimisă tocmai din Colorado. Urmau să fie terminate toate instalaţiile, iar lemnul, materialele şi cristalurile erau de cea mai bună calitate. Casa era deja ca un muzeu, deşi nu se mutase încă nimeni în ea, iar el rîsese în sinea lui cînd mai aruncase o privire, înainte de a lua trenul spre Atlanta. Va fi nevoie de mulţi copii ca să umple această casă.

De data aceasta călătoria spre Atlanta i se păru interminabilă; era atît de nerăbdător să ajungă şi aducea cu el cel mai frumos colier din perle care putea fi cumpărat de la magazinul *Tiffany's,* din New York, şi cercei cu perle şi diamante, plus o brăţară foarte frumoasă. I se trimisese un catalog cu modele, iar el avu timp să comande şi să primească bijuteriile, chiar înainte de a pleca spre Atlanta. Cumpărase şi o broşă cu rubine pentru doamna Beauchamp şi un inel cu safir, pe care

voia să-l dăruiască miresei sale cînd vor ajunge la New York în luna de miere. Îi scrisese Ameliei, în speranţa că se vor vedea şi că i-o va prezenta pe Camille pe durata şederii la New York. În sfîrşit începuse şi ea să-i scrie, iar el aprecia mult corespondenţa lor, la fel cum se bucurase de orele petrecute împreună în tren. De fapt, urmase sfatul Ameliei şi era atît de mîndru de mireasa aleasă, încît ardea de nerăbdare să le-o prezinte tuturor cunoscuţilor.

Acum se gîndea la Amelia, la prima călătorie în Est. Trecuse un an de cînd o văzuse ultima oară şi încă îşi amintea de eleganţa şi de frumuseţea ei desăvîrşite. Era uimit cît de mult se asemăna cu Camille, dar Camille îi umplea mintea acum, braţele ei delicate, faţa ei drăgălaşă, degetele lungi, gleznele fine şi părul strălucitor; de-abia aştepta să o ţină iar în braţe şi să-i sărute buzele, să-i asculte rîsul cînd stătea lîngă el.

Camille îl aştepta în gară de data aceasta şi se plîngea că trenul întîrziase patru ore, dar îşi recăpătă buna dispoziţie şi se aruncă în braţele lui cu un strigăt de entuziasm, un sărut şi un rîs zgomotos. Purta o capă din catifea verde, cu glugă şi manşon, toate bordate cu hermină, iar pe dedesubt avea o rochie din tafta verde, pe care voise să o păstreze pentru trusou, dar nu reuşi, fiindcă dorise să se îmbrace cu ea cînd îl va întîmpina la gară. Jeremiah se abţinea cu greu să nu o strîngă mai tare pe drumul spre reşedinţa lui Beauchamp, unde salută întreaga familie, care îl aştepta cu şampanie, apoi merse la hotel unde urma să stea două săptămîni, înainte de nuntă.

Săptămînile care urmară au fost un şir neîntrerupt de petreceri, baluri, dineuri şi prînzuri, toate genurile de sărbători pentru asemenea ocazii. Chiar înaintea zilei nunţii familia Beauchamp a dat un dineu fastuos, pentru prietenii cei mai apropiaţi ai lui Camille, care era un fel de rămas-bun, înainte de plecarea ei din Atlanta. Urmară urări cu lacrimi în ochi, de rămas-bun, iar Jeremiah constată că niciodată nu văzuse pînă atunci atîtea tinere frumoase adunate într-o singură cameră, dar, mai

presus de toate, cea mai frumoasă rămînea tot logodnica lui. Se rotea în ritmul muzicii în braţele lui şi dansa pînă în zori la fiecare petrecere, neobosită, vioaie şi emoţionată, mai ales acum, în preziua nunţii.

Într-o zi Jeremiah vorbea cu viitorul socru.

– Încep să mă îngrijorez, dacă e vorba să ţin pasul cu ea. Am şi uitat că asta înseamnă tinereţea.

– Te va păstra mereu tînăr, Thurston.

– Sper că aşa va fi. De fapt, nu era prea îngrijorat. Nu fusese niciodată atît de fericit ca acum şi aştepta cu nerăbdare călătoria la New York şi întoarcerea la San Francisco, unde îi va arăta casa pe care o construise pentru ea. Trebuia mai întîi să se asigure că totul mersese bine în absenţa lui şi, chiar dacă mai trebuia să facă nişte retuşuri mai tîrziu, efectul era deja spectaculos. Îi spusese lui Orville de asta cînd sosise, iar tatăl lui Camille părea foarte mulţumit de ceea ce făcuse Jeremiah pentru fiica sa. Era ca un omagiu adus acesteia, la care se adăugau şi cadourile copleşitoare ale logodnicului, care era, după părerea doamnei Beauchamp... „atît de gentleman... atît de darnic". Biata femeie arăta tot mai mult ca o relicvă a vechiului Sud, spre deosebire de fiica sa, care se extazia la toate cadourile extravagante ale lui Jeremiah şi le arăta prietenilor ei: douăsprezece carate, repeta ea cînd vorbea de inelul cu diamant, apoi le arăta colierul de perle care era într-adevăr o bijuterie minunată, cu perle de douăzeci şi opt de milimetri în diametru.

– L-au costat o avere, sînt sigură, adăuga ea, iar mama ei o dojenea, însă tatăl era amuzat, iar Jeremiah nu spunea nimic. Se obişnuise deja cu comportamentul membrilor familiei Beauchamp şi ştia că, în realitate, Camille era deosebită de ei.

Cununia a avut loc la ora şase după-amiaza, în ajunul Crăciunului, la Catedrala St. Luke, la intersecţia străzilor North Pryor şi Houston. Slujba a fost celebrată de reverendul Charles Beckwith, un văr al episcopului, în prezenţa cîtorva sute de prieteni care au ţinut să fie martori la jurămintele celor doi îndrăgostiţi. Alte cîteva

sute au mai fost invitaţi la recepţia dată la hotelul unde stătea Jeremiah. Astfel le-a fost mai uşor mirilor să urce în apartamentul rezervat, unde bagajele ei erau deja aduse. Noaptea urmau să rămînă aici, prînzul a doua zi îl vor lua cu părinţii ei, apoi vor lua trenul spre New York seara. Cînd au reuşit să urce în cameră Jeremiah şi Camille erau extenuaţi. Fusese o zi lungă pentru amîndoi, în urmă aveau alte două săptămîni de petreceri, plus masa de prînz în familie, de Crăciun. Jeremiah nu fusese în viaţa lui la atîtea petreceri. Acum o privea pe micuţa lui mireasă, lungită pe o canapea de catifea roz, într-o poziţie languroasă, înveşmîntată ca o zînă. Rochia de mireasă se odihnea pe jos, ca un cort desfăcut, iar Jeremiah se gîndea cît de mult însemna ea pentru el. Aşteptase mai mult de jumătate din viaţă sosirea ei şi nu regreta nimic. Aşteptarea meritase, în ciuda inimilor zdrobite de pînă atunci, a dezamăgirilor, a anilor de singurătate... în final merita şi durerea pricinuită lui Mary Ellen. Nu ar renunţa pentru nimic în lume la Camille. O adora la nesfîrşit şi ştia că îi va fi soţia potrivită, cu toată strălucirea şi focul ei, cu pasiunea pe care o emana. Acum nu mai părea pasionată, ci zăcea întinsă pe canapea în rochia albă şi ochii îi erau obosiţi. Cele două săptămîni de interminabile sărbătoriri o extenuaseră, iar el se temea că ar putea să leşine sau să se îmbolnăvească de atîta agitaţie. Acum nu părea deloc bolnavă, ci arăta ca un copil teribil de obosit.

– Te simţi bine, dragostea mea? Îngenunche lîngă ea, îi sărută mîna, palma, iar ea zîmbi.

– Cred că nu pot nici să mă mişc de oboseală.

– Nu mă mir. Să chem camerista?

Îl privea în ochi, iar el era încîntat de ce vedea în ei. În ultima vreme vorbise adesea fără şir despre rochia scumpă cumpărată de tatăl ei, sau de inelul de logodnă scump cumpărat de Jeremiah, dar acum ochii ei îl pătrundeau pînă în străfundul inimii. Citea în ei dragoste, încredere şi bucurie.

Educaţia primită de la tatăl ei o făcuse atît de conştientă de banii cheltuiţi de alţii. Dar, după o lună sau

două petrecute în Valea Napa, Jeremiah ştia că mintea fetei va începe să se preocupe de plăceri mai banale, cum ar fi strugurii din vie, florile din grădină pe care Hannah le plantase pentru ea, la copiii pe care-i vor avea, şi cu toate că locuinţa din oraş era un adevărat palat, lucrul cel mai de valoare era dragostea cu care fusese construită pentru ea. Era un monument al iubirii lor şi exact aşa i-o va prezenta cînd o va vedea. Pentru prima dată în viaţa lui se simţea împlinit pe deplin, iar acum privind-o stînd liniştită, îmbrăcată în rochia ei de mireasă, îşi simţea inima ieşindu-i din piept de fericire.

– Ei, doamnă Thurston... ce zici? Îi sărută încheietura mîinii, iar zîmbetul ei voluptuos îi stîrni bărbatului pasiunea. Era prea obosită ca să se mişte, dar nu destul de obosită ca să nu îl simtă aproape de ea. Nu o deranja să-l ştie lîngă ea, iar acum, cînd îl privea, îl dorea în aceeaşi măsură ca şi el pe ea. Nu ştiuse că va simţi asta pentru un bărbat vreodată, în orice caz nu pentru un bărbat de vîrsta lui Jeremiah Thurston. Se gîndea că se va mărita cu un tînăr strălucitor, poate cu un francez din New Orleans, sau cu unul din conţii pe care tatăl său i-i promitea... sau cu un bancher bogat din New York, cu ochi cenuşii... dar Jeremiah era mai chipeş decît toate închipuirile ei, avea o bărbăţie viguroasă pe care o admira, dar care acum o speria puţin. Se simţea atrasă de el şi, în ciuda celor spuse de verişoara ei, se gîndea că avea să-i facă un lucru dezgustător. Vedea ce se va întîmpla chiar în ochii lui; vedea în ei pasiunea cu care o privise de la început, dar îi plăcea să-l tachineze şi să-l provoace; îl sărută pe gît, apoi pe ureche şi pe buze şi îl simţea încordîndu-se.

Apoi, fără să mai spună nimic, începu să-i desfacă nasturii rochiei şi să-i sărute pielea fină. Îi scoase de la gît şiragul de perle, începu să-i desfacă nasturii din faţă şi-i privi decolteul delicat, apoi desfăcu legăturile corsetului fin, de mătase şi dantelă. Se pricepea la asta şi peste cîteva minute îi descoperi trupul tînăr din strîn-

soarea rochiei, iar ea stătea în faţa lui fără teamă, în goliciunea ei splendidă, numai cu ciorapii fini, albi, în picioare. Jeremiah i-i scoase pe rînd, încet, apoi îşi îndepărtă toate hainele de pe el şi se minună de lipsa ei de sfiiciune faţă de el, de curajul ei.... o acoperi cu sărutări, o mîngîie, făcînd-o să resimtă atîta plăcere cît nu simţise niciodată în viaţa ei şi cît nu sperase vreodată. Verişoara ei se înşelase... se înşelase... se gîndea la ea şi gemea... era exact aşa cum visase ea... Jeremiah o aşează pe pat şi îi depărtă încet picioarele; Camille simţi întîi limba lui fierbinte, apoi degetele pricepute, iar la urmă o penetră cu virilitatea lui dezlănţuită, iar ea scoase un geamăt mai mult de plăcere, decît de durere... Senzaţia pe care o avea tînăra virgină se asemăna cu o agonie dulce, la care nici nu visase, iar el simţi un extaz atît de profund şi atît de pur, încît scoase un geamăt şi o strînse lîngă el, istovită cum era, lăsînd-o apoi să-şi revină din deliciul primei nopţi.

O privi cum dormea şi se simţi în al nouălea cer lîngă ea. Durerea fusese scurtă, iar el era atît de experimentat, încît o făcuse să treacă peste ea fără probleme. Îi şopti la ureche.

– Eşti a mea acum, Camille, şi ea îi zîmbi acum, ca femeie. De data aceasta ea se trase aproape de el, iar cînd începu din nou să facă dragoste cu ea, deja ţipa de plăcere ascuţit şi pătimaş pînă ce o lăsă şi adormi în braţele lui ca un copil. Peste cîteva ore se trezi şi îi ceru mai mult... de data aceasta strigă el în braţele ei, simţindu-se vrăjit şi lăsîndu-se cu totul în voia ei. Avea o magie pe care Jeremiah nu o bănuise, iar norocul care dăduse peste el îi mai dădu o dată şi încă o dată şi încă o dată şansa să se simtă bărbat împlinit toată dimineaţa, cît făcură dragoste de nenumărate ori. Trebui să o tragă din pat ca să ajungă la prînz la părinţii ei la timp, iar ea îl tachina şi rîdea şi îl provoca. După ce părinţii le urară drum bun la gară şi ajunseră în tren, continuă cu aceeaşi seducţie, tot drumul spre New York. Au ajuns în gara centrală, iar Jeremiah încerca să-şi revină şi arăta ca un bărbat într-adevăr fericit cînd au ajuns la hotelul

Cambridge, unde trăgea el în oraş. Erau momente cînd credea că se va prăbuşi şi va muri de plăcere în braţele ei, dar dacă aşa era să fie, nu-i păsa deloc. Nu se putea gîndi la un mod mai plăcut de a muri decît făcînd dragoste pasional, cu Camille. Era chiar fata pe care şi-o visase. În sfîrşit viaţa lui era împlinită.

CAPITOLUL 13

Jeremiah şi Camille au ajuns la New York a doua zi de Crăciun şi un covor de zăpadă acoperea oraşul, iar mireasa coborî din tren şi începu să bată din palme. Ochii îi străluceau în aerul rece, iar faţa îi era înconjurată de blăniţa glugii, încît părea o prinţesă rusoaică cînd coborî din tren. El o ţinea de mînă şi o sorbea din priviri. Adora toate cadourile pe care i le făcuse Jeremiah şi se gîndea cît de norocoasă fusese că a scăpat de Atlanta. Pentru ea era la fel de bun ca orice prinţ sau duce promis de tatăl său. De-abia aştepta să-i vadă casa din Valea Napa, despre care credea că era mai mare decît o plantaţie.

Au mers pe Strada Treizeci spre hotelul *Cambridge*. Holul de la intrare nu era mare, iar Walmsby, recepţionerul, ştia că trebuia să ţină la distanţă repoterii, fiindcă Jeremiah adora intimitatea şi misterul, iar Walmsby ştia o mulţime de povestioare amuzante cu care-şi delecta clienţii fideli. Camille intră în apartament înaintea lui Jeremiah, de parcă ar fi fost dintotdeauna obişnuită cu hotelurile şi cu prezenţa lui, iar el rîdea acum şi o luă în braţe pe neaşteptate; o aşeză pe pat aşa cum era îmbrăcată.

– Eşti ca o flacără, Camille Thurston. Numele încă îi se părea nostim amîndurora, dar ei îi plăcea. Jeremiah nu-i mărturisi că fusese cam şocat de răceala ei faţă de prietenul lui de la recepţie; poate că juca rolul marii doamne, dar bietul Walmsby rămăsese zdrobit cînd îi întinse mîna, iar ea nu-i dădu nici o atenţie.

– Ce nepoliticos, spuse ea tare şi trecu pe lîngă el. Cine se crede că e?

– Prietenul meu, îi şoptise jenat, Jeremiah. Dar acum că erau singuri îl săruta cu atîta ardoare încît uită şi de Walmsby. Se îmbrăcară pentru cină, iar el se gîndea la casa pe care o ridicase pentru ea la San Francisco. De-abia aştepta să o vadă şi ea.

Nu-i prea vorbise despre asta de cînd venise în Atlanta, iar de cîte ori îl întreba el o tachina şi se făcea că nu aude întrebarea, spunîndu-i că arăta bine şi că va mai dura puţin pînă ce va face ultimele retuşuri, înainte de sosirea ei.

Pentru moment era mai interesat de programul lor la New York. Au mers la teatru de mai multe ori, la Operă o dată, au cinat la *Delmonico's* în prima seară, apoi la *Brunswick*, unde Jeremiah a comandat raţă şi vînat. Jocheii obişnuiau să ia masa aici, iar majoritatea clienţilor erau englezi. În a treia seară, Jeremiah a acceptat invitaţia Ameliei cu nerăbdare şi cu emoţie. Era grăbit să i-o prezinte pe Camille şi dorea să o revadă pe Amelia. Corespondenţa cu ea se transformase într-o adevărată şi sinceră prietenie. Invitaţia Ameliei fusese atît de prietenoasă şi de caldă, încît a accceptat pe dată, deşi, în trăsură, cînd mergeau pe Fifth Avenue spre reşedinţa acesteia începuse să-şi facă griji. Camille era copilăroasă şi răsfăţată. Fusese nepolitioasă cu camerista de la hotel cînd se îmbrăca, iar pe Jeremiah începuse să-l irite.

Camille purta o mantie neagră de catifea, iar diamantul de pe inelar îi lucea ca şi safirul de la mîna dreaptă, de-abia dăruit. Sub mantia comandată la Paris purta o rochie albă de catifea, cu borduri de hermină la umeri şi la tiv. Era o creaţie unicat care-l costase pe tatăl său o avere, după cum el singur îi spusese lui Jeremiah înainte de plecarea lor.

– Arăţi ca o regină, îi spusese el înainte de a pleca de la hotel, apoi o luă de mînă şi încercă să i-o descrie pe Amelia. Este o femeie deosebită... inteligentă... mîndră... frumoasă... îşi aminti de flirtul lor nevinovat din

tren şi zîmbi. Amelia era o femeie fină şi era sigur că se va purta frumos cu Camille cînd o va cunoaşte.

Camille, însă era în toane rele chiar cînd intrară în casa Ameliei. Parcă dispreţuia bunele maniere ale Ameliei, bunul său gust, hainele deosebite, chiar şi comportamentul acesteia gentil; toate adunate au adus la suprafaţă ce putea fi mai dezagreabil în caracterul lui Camille, spre mîhnirea şi evidenta jenă a lui Jeremiah.

Graţia şi şarmul natural al Ameliei îi făceau pe toţi cei care o întîlneau să dorească să o îmbrăţişeze. Jeremiah însuşi uitase cît de drăguţă era, cu o fineţe şi cu o puritate de diamant atent şlefuit, cu ochii strălucitori şi trăsăturile fine, cu felul în care se mişca, cu eleganţa discretă a bijuteriilor fine şi cu toaletele numai de la Paris. Nu o văzuse pînă acum la adevărata ei valoare, deşi prietenia lor se născuse în trenul spre Atlanta; era o prietenie valoroasă care nu-l făcea să o regrete, mai ales cînd o privea mergînd uşor prin casa lăsată de răposatul şi bunul ei soţ, Bernard Goodheart. Peste tot erau valeţi în livrea, candelabrele fine împrăştiau o lumină discretă pe podelele de marmură alunecoasă, cu desene florale care împodobeau încăperile de la un capăt la celălalt. Mobilierul din toate camerele era franţuzesc, cu excepţia bibliotecii şi a salonului, care erau în stil englezesc, iar toată casa era ca un muzeu, sub oblăduirea unei femei discrete.

Era evident că tînăra Camille era invidioasă, mai ales cînd privea stilul şi eleganţa Ameliei. Se părea că nu suporta prezenţa femeii mature şi nimic din ceea ce făcea aceasta nu-i era pe plac. Îi dispreţuia fiecare cuvînt, zîmbet sau mişcare.

– Camille, poartă-te cuviincios! îi şopti Jeremiah cînd Amelia ieşi din cameră o clipă, să vadă ce şampanie trebuia să servească după cină. Ce s-a întîmplat cu tine în seara asta, nu ţi-e bine?

– Este o curvă! strigă ea către Jeremiah cu o voce pismaşă, şi se ţine după tine, iar tu eşti orb dacă nu vezi! Accentul ei sudist era mai distinct ca oricînd, iar el ar fi fost impresionat de criza de gelozie făcută, dacă nu

s-ar fi purtat la fel şi cu vechiul său prieten la hotel, însă, pe măsură ce timpul trecea, Camille devenea din ce în ce mai insuportabilă şi la fiecare cuvînt al Ameliei făcea o remarcă, sau un comentariu nepoliticos. Cu toate acestea, Amelia o trata cu mult calm, ca o mamă experimentată şi obişnuită cu copii dificili. Camille, însă nu mai era un copil, iar Jeremiah era furios şi nu se sfii să i-o arate pe drum spre hotel.

– Cum ai putut să te porţi astfel? A fost o ruşine. Sînt revoltat! o dojenea ca pe un copil neascultător şi ar fi vrut să-i tragă o săpuneală cînd coborî furtunos din trăsură, în faţa hotelului. Camille trînti uşa apartamentului tare, încît ar fi putut să trezească toţi oaspeţii hotelului. Ce se petrece cu tine, Camille? Era ca o femeie nebună şi, cu toate că fusese nepoliticoasă cu multă lume în ultimele zile, nu o mai văzuse în această stare niciodată; oricum nu prea stătuse mult în preajma ei şi aşa. Se întrebă dacă nu cumva trecuse cu vederea un aspect important al comportamentului ei; dacă aceasta era situaţia, avea de gînd să ia măsuri.

– Mă port cum îmi place, Jeremiah! strigă ea, iar el rămase înmărmurit.

– Nu cred că e bine ce faci. Şi îţi vei cere scuze faţă de prietena mea, doamna Goodheart. Acum îi vei scrie o scrisoare, pe care eu o voi trimite mîine dimineaţă. Ai înţeles?

– Am înţeles că eşti nebun, Jeremiah Thurston! Nu voi face aşa ceva. El se duse către ea şi o apucă furtunos de braţ împingînd-o pe un scaun cu un gest fulgerător.

– Cred că nu m-am făcut înţeles, Camille. Aştept să scrii scrisoarea de scuze Ameliei.

– De ce? E amanta ta?

– Cum? O privea ca pe o nebună. Amelia era mult prea respectabilă ca să fie considerată amanta cuiva. Cîndva o ceruse în căsătorie. Nu-i spuse lui Camille asta, ca să nu înrăutăţească situaţia. Camille, ai fost inadmisibil de nepoliticoasă, iar acum eşti soţia mea. Nu mai eşti o copilă răsfăţată care face ce poftеşte. Sînt

clar?

Camille se ridică în picioare şi-l sfidă.

– Sînt doamna Jeremiah Thruston din California, iar soţul meu este unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din statul, la naiba... din ţinutul... Îl privea cu nişte ochi care-l speriau, şi pot să fac ce-mi trece prin cap. Am fost clară?

Jeremiah parcă asista la o metamorfoză, însă era hotărît să-i pună capăt.

– Acest comportament, Camille îţi va atrage dezaprobarea şi ura tuturor acelora pe care-i vei cunoaşte. Te-aş sfătui acum, înainte de a ajunge în California, să devii rezonabilă. Eu trăiesc în Valea Napa, cultiv struguri şi sînt miner; atîta tot. Iar tu eşti soţia mea. Dacă tu consideri că acesta este un motiv pentru a te purta urît cu prietenii, cu vecinii, sau cu oamenii care lucrează pentru noi, află că te înşeli amarnic.

Ea începu să rîdă şi luă în mînă blănurile. Acum avea ce-şi dorea. Deşi îl iubea, acum iubea şi ceea ce reprezenta el. Acum reprezenta şi ea ceva. Nu va mai lăsa pe nimeni să o dispreţuiască pentru ceea ce era tatăl ei. Dacă mama sa nu avea acele origini aristocratice care să anuleze situaţia de la care pornise tatăl ei cu umilinţă, atunci ea şi-a croit singură un drum. S-a căsătorit cu cineva din afara poziţiei sociale din care făcea parte şi l-a vrăjit pe bărbatul cel mai bogat din California; acum nimeni nu o va mai privi de sus. Avea starea care-i furniza banii şi poziţia la care nu visase niciodată, cît trăise în Atlanta. Îi auzea pe oameni vorbind în şoaptă oriunde se duceau şi ştia, despre ce era vorba; tatăl său îi spusese. Jeremiah era unul dintre cei mai puternici şi mai importanţi bărbaţi din ţară.

– Nu-mi spune mie că eşti doar un miner, Jeremiah Thurston. E o porcărie şi o ştim amîndoi. Eşti mult mai mult decît asta, iar acum sînt şi eu. Era greu de crezut că avea numai optsprezece ani; părea mult mai matură după cum îi vorbea soţului ei.

– Şi ce se va întîmpla dacă le pierdem, dacă minele se prăbuşesc, dacă pierd totul, Camille? Atunci ce se va

întîmpla? Cine eşti tu, dacă îţi măsori importanţa după aceste lucruri, limitîndu-te la ele? Eşti nimeni.

– Nu vei pierde nimic.

– Camille, cînd eram doar un băieţel la New York, de-abia aveam ce mînca, apoi tata a dat de aur în California. Era visul tuturor atunci, cred că mai este încă. Am avut şi eu noroc. Dar atît: noroc, o soartă bună. Muncă multă, dar toate pot dispărea la fel de uşor cum au venit, dar trebuie să rămîi acelaşi, oricum s-ar petrece lucrurile. M-am însurat cu o fată frumoasă din Atlanta şi te iubesc... acum nu te transforma în altceva fiindcă te-ai măritat cu mine. Nu e cinstit. Mai ales nu e corect faţă de tine; nu e nevoie să faci asta.

– De ce nu? Alţii mi-au făcut asta mie de mult. Chiar şi mama mea. Începu să plîngă şi vorbea ca un copil rău. Mereu s-a purtat cu mine de parcă nu aş fi fost destul de bună, de parcă eram o părticică din tata... de parcă el ar fi fost un gunoi... ei, bine, s-a măritat cu el, şi deşi era un gunoi, i-a făcut ei un bine, era destul de bogat pentru ea, după ce s-a împuşcat bunicul. Toţi oamenii ne-au privit de sus pe mine, pe Hubert, de cînd ne ştim. Lui Hubert nu-i pasă, dar mie da, şi nu mai vreau să fie aşa, Jeremiah. La fel ca ei era şi mama, o aristocrată şi o prefăcută. Îi cunosc. Am văzut ce gen de oameni sînt în Sud, sînt teribil de încîntători, apoi ţi-o servesc.

El asculta şocat. Ce atac nemeritat asupra Ameliei; cu toate acestea înţelegea o parte din mîhnirea lui Camille. Pînă atunci nu fusese conştient de asta, dar acum ştia şi mai ştia că fata suferise mult pînă crescuse. Acum îl înţelegea pe Orville cînd îi spunea că dorea să o scoată din Sud. Pentru ea conta foarte mult, la fel pentru Orville.

– Draga mea, dar Amelia nu ţi-a spus nimic de genul acesta.

– Ar fi făcut-o! Camille plîngea, iar Jeremiah veni şi o luă în braţe.

– Nu aş lăsa pe nimeni, vreodată să-ţi facă asta, iubirea mea. Nimeni nu te va trata astfel. Era fericit că

ridicase casa aceea în San Francisco pentru ea. Poate că îi va da acea încredere în sine de care avea atîta nevoie. Îţi promit că nimeni nu te va trata rău în California. Ştiu că nici Amelia nu ar fi făcut-o. Ar fi trebuit să-i dai o şansă. O ţinea la piept ca pe un copil înfricoşat. Poate că data viitoare. O aşeză pe pat şi o consolă, iar dimineaţa ea nu scrise scrisoarea cerută, iar el nu dorea să o supere insistînd. Îi trimise Ameliei un buchet uriaş de liliac alb, cum nu se întîlnea în toiul iernii şi ştia că ea îl va aprecia şi va înţelege.

Restul zilei tinerii căsătoriţi şi l-au petrecut la cumpărături pentru Camille. Găsiseră şi nişte tablouri pentru casa nouă, un şirag de perle negre, un colier cu smaralde şi diamante fără care ea insistase că nu putea trăi, apoi cufere întregi de materiale, pene şi dantele, în caz că nu va găsi ce-i place în California.

– Dar nu e Africa, pentru Dumnezeu; e California. Jeremiah era amuzat de cumpărăturile ei şi îi făcu toate poftele, iar cînd plecară spre California vagonul rezervat pentru ei era pe jumătate plin cu cutiile şi cuferele lui Camille cu comori. Crezi că am cumpărat ce trebuia, dragostea mea? întrebă el rîzînd în timp ce-şi aprindea un trabuc după ce trenul porni din Gara Centrală. Reuşise să mai vorbească o dată cu Amelia înainte de a pleca, iar ea insistase să nu fie supărat pentru atitudinea lui Camille.

– E tînără, dă-i o şansă să se schimbe acum că e soţia ta, Jeremiah.

Chiar asta şi intenţiona să facă. În tren, cea mai mare parte a călătoriei au făcut dragoste: Pentru o tînără cu o educaţie solidă sudistă, Camille avea un fel unic de a se lăsa în voia lui cînd făceau amor. Nu mai fusese atît de fericit în viaţa lui cu o femeie, iar ea începuse să înveţe mici secrete ale iubirii alături de el, lucru care- l încînta; era o iubită extrem de exotică.

Cînd ajunseră în sfîrşit, Jeremiah era copleşit de încîntare. Murea de nerăbdare să-i arate lui Camille casa... casa lor... Casa Thruston... în toată splendoarea ei, deşi încă o mai tachina:

– Nu, nu e prea spaţioasă, dar pentru noi merge, chiar şi cu primul copil. Primul din cei zece copii ai noştri, rîdea el în sinea lui... stai să o vadă! O ajută să coboare şi o conduse la trăsura care-i aştepta. Era nouă, cafenie cu bordură neagră, la care erau înhămaţi patru cai splendizi, negri, ultima lui achiziţie pe care o făcuse înainte de a pleca la Atlanta pentru nuntă.

– Ce echipaj minunat, Jeremiah! era impresionată, rîdea şi bătea din palme privindu-l cu adoraţie. Mai avea o trăsură pentru bagaje şi amîndouă atelajele purtau iniţialele lui: J.A.T. Jeremiah Arbuckle Thurston. Casa e departe de aici? privea curioasă, dar şi puţin îngrijorată, iar el rîse.

– Destul de departe, micuţo. Credeai că am făcut casa pentru tine chiar aici? Sări în trăsură lîngă ea şi porniră spre San Francisco. Pe drum el îi arătă hotarele şi locurile importante: hotelul *Palace,* unde stătuse de multe ori înainte de construcţia casei, Biserica St. Patrick, Biserica Sfintei Treimi, Piaţa Uniunii, Monetăria, şi Twin Peaks, în depărtare. Cînd începură să urce pe Nob Hill îi arătă casa lui Mark Hopkins, reşedinţa Tobin, Casa Crocker şi Casa Huntington Colton, pe lîngă care trecură, în drum spre Casa Thurston. Era impresionată de casele Crocker şi Flood. Erau mai frumoase decît cele pe care le văzuse ea în Atlanta, sau în Savannah.

– Sînt mai frumoase chiar decît cele din New York! bătea ea din palme. San Francisco nu arată atît de rău; la început nu fusese atît de sigură, iar acum era nerăbdătoare să-vadă casa lor, însă el o avertizase că era mică. Intrară într-un părculeţ, trecură de nişte porţi uriaşe, iar caii alergau acum mai repede înconjurînd un şir de copaci şi garduri. Casa este în interiorul acestora? părea pusă în încurcătură. Vedea numai copaci şi nici o urmă de casă, dar se gîndea că voia să facă întîi o plimbare înainte de a o duce acasă şi, deodată în faţa ochilor ei se întindea cea mai mare casă pe care o văzuse vreodată, un edificiu cu patru turnuri şi un acoperiş ca o cupolă.

– A cui e casa asta? întrebă fascinată. Nu mai

văzuse aşa ceva. Parcă ar fi un hotel, sau muzeu.

– Nici una, nici alta. Jeremiah vorbea seros, iar trăsura se opri, iar ea nu-l cunoştea îndeajuns ca să-i citească în ochi. Cred că e casa cea mai mare din oraş. Voiam să ţi-o arăt înainte de a merge acasă.

– A cui e, Jeremiah? şoptea ea uimită. Era chiar mai mare decît cele cîteva biserici pe lîngă care trecuseră pe drum. Cred că sînt foarte bogaţi, reluă ea rîzînd.

– Vrei să vezi cum e înăuntru?

– Crezi că putem? ezită ea, dar era curioasă. Nu sînt îmbrăcată pentru o vizită. Purta un costum în carouri şi o capă de blană şi o pălărioară drăguţă pe care i-o cumpărase de la New York.

– Mie îmi place cum arăţi. De fapt, aici sîntem la San Francisco, nu la New York şi eşti destul de elegantă. Nu o mai lăsă să spună nimic şi o conduse spre uşa de la intrare, lovi cu inelul masiv din alamă şi imediat le deschise un majordom care îl privea fix pe Jeremiah. Toţi fuseseră anunţaţi despre sosirea lor şi erau instruiţi să nu dea atenţie comportamentului ciudat al stăpînului lor. Jeremiah trecu pe lîngă majordom, Camille părea speriată fiindcă nu-i vorbise acestuia, apoi o luă de mînă şi o aduse în hol. Se aflau sub cupola imensă de sticlă, iar Camille nu mai avea grai. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse şi se uita în sus fascinată admirînd lumina care se reflecta pe podeaua de marmură.

– Oh, Jeremiah, e atît de frumoasă... privea tăcută cu ochii ei mari, iar el zîmbea mulţumit. Exact asta aşteptase să vadă.

– Vrei să vezi şi restul?

– Nu ar trebui să anunţi că sîntem aici? părea îngrijorată. Era imposibil ca oamenii să fie atît de îndrăzneţi la San Francisco. Era altfel decît în Sud. Părinţii ei ar fi fost îngroziţi dacă s-ar intra astfel în casa lor, chiar dacă era vorba de prieteni, dar, oricum, ei nu locuiau într-un asemenea palat. Nu cunoştea pe nimeni de talia aceasta. Chiar şi prietena lui Jeremiah din New York avea o casă mai mică decît aceasta, iar Camille se gîndi că, oricine ar fi fost aceşti proprietari, o întrecuseră pe

Amelia. Jeremiah... Majordomul nu le dădea nici o atenţie, iar el o trase spre scările masive.

– Vino să vezi sus, Camille. Sînt încăperile cele mai desăvîrşite pe care le poţi vedea.

– Dar, Jeremiah, te rog... era revoltător. Ce ar spune proprietarii dacă i-ar vedea? Nu mai spuse nimic, urcară şi el o trase într-un dormitor imens, tapiţat cu mătăsurile cele mai fine. Nu mai văzuse aşa splendoare pînă acum, atîtea tablouri franţuzeşti, atîta extravaganţă şi un pat atît de încăpător. Intrară într-un budoar decorat cu un tapet pictat de mînă, evident cumpărat de la Paris şi o cameră de odihnă plină de oglinzi, unde se afla o cadă din marmură verde, care trebuia să fie a stăpînei casei. Trecură într-un birou lambrisat, apoi reveniră în dormitor. Oricît de jenată s-ar fi simţit într-o casă străină, era atît de copleşită de frumuseţea acesteia încît nu-i mai păsa. Era ca şi cum ar fi mîncat ciocolată pînă la refuz, aproape o cutie întreagă înainte ca gazda să revină în cameră. Era ca într-un vis şi ca un coşmar în acelaşi timp şi se uita la Jeremiah ca vrăjită.

– Cine locuieşte aici? Nu o interesa numele, dar îl va ţine minte astfel. Nu va uita niciodată acest loc, camerele elegante, materialele scumpe şi comorile pe care le văzuse aici. Cine sînt stăpînii? Cum au cîştigat atîţia bani? Ultima întrebare era mai mult şoptită.

– Din minerit, îi şopti şi el.

– Cred că sînt multe mine bogate prin împrejurimi. El zîmbi.

– Destule.

– Cum se numesc?

– Thurston, spuse el cu indiferenţă, iar ea încuviinţă, apoi se opri şi mai privi o dată.

– Thurston? Sînt rude cu tine?

– Mai mult sau mai puţin. Îşi vorbeau tot în şoaptă. Soţia mea locuieşte aici.

– Soţia cui? Era îngrozită. Ce glumă putea fi aceasta? Ar fi început să plîngă, dar îi era teamă. Avea o altă soţie? Se jucase cu ea cu cruzime? El înţelese ce se petrecea în mintea ei şi o întoarse cu faţa spre o

oglindă, arătînd spre imaginea reflectată. Soţia asta, prostuţo. O cunoşti?

Ea se răsuci şi-l privi complet uluită.

– Ce vrei să spui, Jeremiah, că asta este casa ta?

– Casa noastră, dragostea mea. O ridică în braţe şi se bucură mai mult de bucuria ei. Am construit-o pentru tine. Mai sînt poate cîteva colţişoare nefinisate, dar le vom aranja împreună, o strînse la pieptul lui, iar ea se trase înapoi şi scoase un strigăt de uimire, apoi începu să rîdă.

– M-ai păcălit, Jeremiah Thurston! M-ai păcălit! Credeam că ai înnebunit de umbli aşa prin casa unui străin.

– Dar ai fost de acord să intrăm împreună! o tachină el.

– Este cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o pînă acum şi nu voiam să plec pînă ce nu vedeam totul.

– Atunci, hai să-ţi arăt şi restul şi apoi nu va trebui să pleci, iubirea mea, este a ta, de sus şi pînă jos. Acum valeţii din casă zîmbeau cînd îi vedeau, iar o armată de cameriste se adunase să o vadă pe noua stăpînă. Fuseseră cu toţii angajaţi înainte de plecarea lui Jeremiah în Atlanta, iar acum nici el nu-i recunoştea prea bine. Toate erau noi aici; îi arătă bucătăria şi anexele, camera copilului şi celelalte de sus, vederile de la toate ferestrele şi plăcuţa discretă de la intrare pe care scria *Casa Thurston.* Îi arătă tot ce era de văzut, iar la sfîrşitul turului ea căzu istovită pe un pat cu baldachin, zîmbitoare.

– Este cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o în viaţa mea, Jeremiah.

– Şi e toată a ta, iubito. Bucură-te de ea.

– Dar asta şi fac! Deja îşi imagina somptuoasele petreceri pe care le va da şi de-abia aştepta să poată folosi sala de bal. Stai să-i scriu tatei! Aceasta era lauda supremă şi Jeremiah ştia prea bine. Tăticul era un zeu în ochii lui Camille, dar şi Jeremiah începuse să capete aceeaşi importanţă. Acum o impresionase cu adevărat, nici măcar diamantul enorm nu o făcuse atît de fericită. De data aceasta nu mai avea ce spune şi îi zîmbea

doar. Cred că te-a costat o avere, Jeremiah! Eşti mai bogat decît tata. Totuşi, această perspectivă nu o deprima deloc.

Jeremiah era el însuşi uimit de entuziasmul ei pentru casă, de felul cum cîntărea ea preţul lucrurilor, dar fu dezamăgit de reacţia ei cînd o dusese la Napa. După luxul şi eleganţa minunilor din casa de pe Nob Hill, nu părea deloc impresionată de casa pe care el o renovase la Sfînta Helena. Nu-i plăcuse că era prea departe de orăşel, despre care spusese că era prea anost şi la o distanţă prea mare de San Francisco. Trebuia să meargă o zi întreagă cu trăsura şi cu vaporul, iar casa din Napa i se părea deprimantă. Auzise că o construise pentru o iubire apusă şi asta o irita în plus. Voia să se întoarcă la splendorile din Casa Thurston şi să-şi etaleze toaletele. Acum! Nu o interesa nici că acolo îşi petrecuse el douăzeci de ani din viaţă; valea i se părea lipsită de orice farmec şi singurul lucru care o atrăgea erau minele şi cîţi bani aduceau acestea. În fiecare zi îi punea o mie de întrebări atît de mercantile şi de calculate încît nici el nu venea cu răspunsuri prea exacte. Îl deranja să discute cu ea probleme financiare, iar acum avea prea mult de lucru ca să poată să-şi petreacă destul timp alături de ea, după o absenţă atît de lungă. Avea nevoie de o lună de zile pentru a pune din nou situaţia la punct, iar Camille detesta perioadele cînd nu era cu ea.

Voia să pună la punct un sistem complicat care să-i permită să trăiască la San Francisco majoritatea timpului, după cum îi promisese tatălui ei şi trebuia stabilit un sistem de comunicaţie între Casa Thurston şi mine. Îi promisese tinerei mirese că din februarie pînă în iunie vor locui în oraş anul acesta, apoi ea fusese de acord că se vor muta la Napa pe timpul verii. Era un compromis pe care dorea să-l vadă funcţionînd, dar mai erau şi altele pe care ar fi dorit să le stabilească de la început. Pentru moment, Hannah şi Camille nu se prea înţelegeau, iar cînd veni acasă de la mină a doua seară, Jeremiah se întreba care din ele îl va aştepta la

întoarcere. Era nesigur dacă vor supraviețui amîndouă.

Camille o găsea pe Hannah prea directă și prea impertinentă, mult prea familiară, fiindcă îndrăznise să-i spună „fetițo", în loc de doamnă Thurston; mai susținea că o făcuse „puștoaică" și „răsfățată", iar Hannah îi spusese lui Jeremiah că șerpoaica aruncase cu ceva în ea. Pusese deoparte obiectul jignitor ca să-l convingă. Camille se pare că aruncase cu o cutiuță în ea, iar bătrîna menajeră se ferise din calea ei cu dibăcie.

– Camille, este atît de bătrînă încît nu e corect să te contrazici cu ea, încercă Jeremiah să liniștească spiritele. Soția lui ceruse capul bătrînei pe o tavă pînă a doua zi dimineață.

– Nu pot să fac așa ceva, se gîndi el la situația imposibilă.

– Atunci o voi face eu, niciodată nu fusese mai hotărîtă, iar accentul sudist era și mai evident; Jeremiah își dădea seama că trebuia să ia atitudine înainte ca situația să-i iasă total de sub control.

– Nu vei face nimic. Hannah rămîne la noi. Va trebui să te obișnuiești cu ea, Camille. Ea face parte din viața mea din Napa.

– Asta era înainte de a te însura cu mine.

– Da, așa este. Dar nu pot să schimb totul peste noapte. Am renovat casa asta doar pentru tine. Înainte a fost o ruină și acum vom mai angaja servitori, dacă ai nevoie, dar Hannah rămîne.

– Atunci dacă plec eu la San Francisco? îl privea nehotărîtă, iar el o luă și o așeză pe genunchii săi fără prea multe comentarii.

– Atunci te voi aduce înapoi și te voi bate. Ea zîmbi, mai mult silită de împrejurări, iar el o sărută. Așa, acum e mai bine, acum ești femeia pe care o iubesc, dulce și zîmbitoare. Simțea o poftă nebună să facă dragoste cu ea. Se pare că ești cam rea dacă arunci cu lucruri în ea. Poartă-te frumos, Camille. Oamenii de aici sînt foarte cumsecade, simpli și știu că te plictisești aici, dar dacă ești bună cu ei, îți vor rămîne fideli pe vecie. Se gîndea la Mary Ellen și la anii de fidelitate pentru el și se întreba

dacă născuse copilul.

Camille redeveni arţăgoasă, se ridică şi începu să se plimbe prin casă.

– Mie îmi place mai mult la oraş. Şi vreau să dăm un bal, vorbi ca un copil nerăbdător şi voia să-şi serbeze ziua acum, cu orice preţ.

– Toate la vremea lor, micuţo. Ai puţină răbdare. Mai întîi trebuie să termin ce am de lucru. Ai vrea să stai în oraş fără mine? Ea scutură din cap, dar nu era mulţumită; atunci o sărută pe creştet, apoi pe buze, iar peste cîteva minute se aflau din nou în pat; subiectul Hannah fusese temporar,uitat pînă a doua zi dimineaţă, cînd îl readuse la lumină, dar el o convinse să renunţe. O sfătui să facă o plimbare lungă şi sănătoasă şi îi promise că va veni să o vadă la prînz. Perspectiva aceasta nu o prea încînta, dar nu putea protesta mai mult. Plecă de acasă, iar ea rămase acolo cu Hannah care nu schimbă cu ea mai mult de cîteva cuvinte, pînă ce reveni Jeremiah. Începură să discute despre mină şi despre oamenii din oraş pe care Camille nu-i cunoştea; se plictisea ascultîndu-l. De fapt Valea Napa o plictisea în egală măsură; voia să meargă la San Francisco, iar după prînz îi mai spuse o dată cînd îl înşeua pe Marele Joe ca să se întoarcă la mină. De data aceasta scutură din cap şi vorbi serios cu ea.

– Vom rămîne aici pînă la sfîrşitul lunii; încearcă să te obişnuieşti cu ideea, Camille. Aceasta face parte tot din viaţa noastră. Locuim şi aici, nu putem sta tot timpul la Casa Thurston. Ţi-am mai spus de multe ori: sînt miner.

– Ba nu eşti. Eşti cel mai bogat bărbat din California, acum hai să ne întoarcem la San Francisco şi să trăim cum se cuvine. Vorbele ei îl cam supărau, iar el încerca să o facă să înţeleagă.

– Camille, am sperat că îţi va plăcea Valea Napa. Pentru mine e importantă.

– Dar e urîtă, plicticoasă şi stupidă. Pe bătrîna aceasta o urăsc, iar ea la fel, mă urăşte pe mine.

– Atunci citeşte o carte. Sîmbătă te duc la biblioteca

din Napa. Asta însemna că va renunţa la serviciile lui Danny, dar acum Camille era mai importantă. Dorea să se adapteze şi ea la viaţa din Valea Napa. Nu se putea să stea tot timpul la San Francisco şi dorea să o aibă lîngă el mereu.

După cum se dovedi, sîmbăta nu şi-o petrecu nici cu Camille, nici cu Danny. Vineri după-amiază se inundase o mină, ca de obicei, iarna. Au murit şapte oameni şi se luptau din răsputeri să-i salveze pe ceilalţi treizeci. Jeremiah coborîse cu echipele de salvare, plin de noroi şi ajuta la scoaterea celor acoperiţi cu pămînt; nu se putea respira, iar bieţii muncitori erau ca liliecii din peşteri, în aşteptarea salvatorilor. Era o situaţie disperată, îi explică Hannah lui Camillé cînd află vestea că Jeremiah nu va veni acasă. Ştia prea bine că nu se va întoarce pînă ce nu va fi scos şi ultimul om, mort sau viu, iar înainte de a veni acasă, va merge să vorbească întîi cu soţiile acestora, sau cu văduvele. Camille era şi ea îngrijorată, iar cînd îl văzu venind, a doua zi, pe Marele Joe, îşi dădu seama de gravitatea accidentului de pe chipul lui.

– Am pierdut paisprezece oameni, au fost primele lui cuvinte, iar ei îi dădură lacrimile, de parcă ar fi înţeles durerea văduvelor.

– Îmi pare rău, îl privi înlăcrimată, mai mult pentru grija lui, dar şi pentru femeile rămase fără soţi.

Tatăl lui Danny murise, iar Jeremiah suferea mult pentru această pierdere. Îi spusese chiar el băiatului cînd îl luă în braţe. Urma să ia parte la înmormîntarea de duminică, dar îi era greu să-i explice lui Camille. Şi acestea erau realităţi ale vieţii lui, dar ea era atît de tînără şi de nepregătită pentru aşa ceva. Pentru ea nu conta decît frumuseţea casei pe care soţul său i-o construise. Mai erau încă multe şi acum începea să înveţe.

Hannah îi pregăti baia, iar Camille îi aduse o cană de supă pregătită de Hannah. Ea nu se pricepea şi nici nu simţea nevoia să înveţe. Acum îi turna supa, iar Hannah stătea sus cu el. Îl privi o clipă, apoi dădu din cap.

– Ştiu că nu e momentul să-ţi spun... ezită o clipă. Mary Ellen a început să simtă durerile de ieri dimineaţă, dar nu am apucat să-ţi spun pînă acum. Am auzit de la cineva azi-dimineaţă că încă nu a născut. Amîndoi ştiau ce însemna asta; putea să moară. Nu ştiu dacă poţi face ceva pentru ea, îi spuse, fără nici un reproş, era numai o concluzie, dar am crezut că e bine să ştii.

– Mă bucur că ai făcut-o. Nu părea prea încîntat, iar Camille intră cu cana de supă şi se uită nelămurită la amîndoi. Sesiză că Hannah tocmai îi spusese un secret, credea că era vorba de ea.

– Ce ţi-a spus? îl întrebă după ce bătrîna ieşise din cameră.

– Era vorba despre cineva din oraş care are nevoie de ajutorul meu. Mă duc imediat după ce fac baia.

– Dar trebuie să te odihneşti, zise uimită; părea foarte obosit. Lucrase toată noaptea în noroiul îngheţat şi o făcuse cu folos, măcar pentru cei pe care-i salvaseră.

– Mă voi odihni mai tîrziu, Camille. Vrei, te rog, să-mi mai aduci nişte supă? Şi nişte cafea. Îi aduse totul şi cînd veni îl găsi în cadă. Bău amîndouă cănile, apoi se ridică. Trupul său avea o vigoare şi o tinereţe incredibile. Anii de tinereţe petrecuţi în mină îl modelaseră, iar acum avea o constituţie robustă, chiar şi la cei patruzeci şi patru de ani ai săi, iar ea îl privea cu admiraţie.

– Eşti frumos, Jeremiah. El îi zîmbi.

– Şi tu eşti, draga mea. Se îmbrăcă repede şi se pregăti de plecare, dar privirile ei îl făcură să se simtă jenat.

– De ce pleci acum?

– Trebuie. Mă întorc repede.

– Unde te duci? Era prima dată cînd îl întreba aşa ceva iar el se gîndi care era motivul.

– În Calistoga, îi întîlni privirea, dar era nervos. Se ducea să asiste la naşterea copilului său, sau, cel puţin să fie acolo, dacă Mary Ellen ar fi murit, dacă nu murise deja.

– Pot să vin şi eu?

– Nu. Nu acum, Camille.

– Dar vreau să vin. Tonul îi era cam provocator, dar el o dădu deoparte.

– Acum nu am timp de asta. Vorbim mai tîrziu. Înainte să mai poată spune vreun cuvînt, el ieşi, încălecă pe Marele Joe şi porni cu viteză peste dealuri, iar ea rămase să se întrebe unde pleca atît de grăbit.

CAPITOLUL 14

Calul alb îl purta pe spinarea sa peste vale, iar Jeremiah îl zorea. Nu se gîndea decît la oamenii care muriseră cu o seară înainte, se simţea foarte obosit, o dată, sau de două ori aţipi chiar, dar armăsarul ştia bine drumul. Cînd ajunse, îl legă de un copac şi merse la uşă, bătu, apoi intră. Nu se auzea nimic, iar el se întreba dacă Mary Ellen nu era acasă la mama ei să nască, apoi auzi un geamăt puternic de sus. Nu ştia dacă era singură, dar urcă scările, neştiind ce să facă, sau de ce venise; însă trebuia să fie acolo. Femeia se lupta pentru copilul lui şi tot drumul se gîndise că putea să moară.

Stătu cîteva minute la uşa dormitorului, pînă ce gemetele încetară, apoi auzi vocea calmă a unui bărbat. Situaţia era destul de penibilă pentru Jeremiah, iar acum resimţea o durere în oase; făcuse o prostie că venise, dar bătu totuşi. Măcar ar fi putut aduce un doctor. Uşa însă îi fu deschisă chiar de doctor, care avea mînecile suflecate, iar ochii înroşiţi. Cămaşa îi era plină de sînge.

– Scuzaţi-mă, mă întrebam dacă... Se simţea jenat şi vinovat că o lăsase singură să nască propriul său copil. Îl privi pe doctor şi-l întrebă răspicat:

– Ce face? Nici nu se prezentă, dar nu era nevoie; doctorul îl cunoştea. Toată lumea din ţinut îl cunoştea pe Jeremiah Thurston. Închise uşa după ce ieşi şi veni în hol să vorbească cu Jeremiah.

– Nu e bine. A avut primele dureri de miercuri noap-

te şi nu putem să scoatem copilul. Ea se chinuieşte ca un cîine şi e sfîrşită. Jeremiah înţelese şi nu ştia ce să-l mai întrebe; se temea că va muri şi ştia răspunsul. Vreţi să intraţi? Doctorul se gîndea că poate îi va face un bine femeii. Avea dureri atît de mari şi suferise de atîta timp, încît, poate că nici nu-i păsa pe cine vede. Era totuşi copilul lui.

Jeremiah ezită în faţa uşii. Nu se mai pomenise să asiste un bărbat la naştere, dar doctorul nu părea revoltat.

– Nu se va supăra?

– S-ar putea nici să nu-şi dea seama cine sînteţi. Este într-o stare... îi vorbi doctorul sincer, apoi îl privi în ochi: Credeţi că puteţi suporta? Aţi mai văzut aşa ceva pînă acum?

– Numai la vite, zise Jeremiah dînd din cap negativ.

Bătrînul încuviinţă şi se gîndi că-l putea lăsa. Fără să mai spună nimic, deschise uşa şi intră, urmat de Jeremiah. În cameră plutea un miros dulce dar apăsător, acela de corp omenesc şi de apă de trandafiri. Ferestrele erau închise. Ea zăcea pe pat, acoperită cu două pături, iar de la brîu în jos se vedeau cearceafuri îmbibate de sînge. Părea că o omorîse cineva în patul ei. Picioarele îi atîrnau fără vlagă şi tot trupul îi tremura. Privind-o se simţi cuprins de vină şi de mîhnire, şi, deodată, o văzu cutremurîndu-se în urma unei convulsii. Gemu istovită, scoase un ţipăt ascuţit, apoi începu să se zvîrcolească în pat, ochii îi ieşiseră din orbite, iar mîinile îi erau încleştate în aer. Vorbea incoerent, iar doctorul se apropie de ea; nu mai era conştientă şi un val de sînge răbufni dintre picioarele ei. Acum ţipa, iar doctorul era deja cu mîinile în pîntecul ei şi trăgea ceva, dar fără să scoată nimic, apoi se şterse pe un prosop plin de sînge. Scotea nişte strigăte îngrozitoare, iar Jeremiah se apropie şi el şi o privi; chipul desfigurat era de nerecunoscut... Doctorul îi spuse ceva lui Jeremiah ştiind că ea nu-i poate auzi. Între contracţii aţipea.

– A pierdut prea mult sînge. S-a rupt ceva în ea, după cheagurile pe care le elimină, dar nu pot opri

sîngerarea, iar copilul este într-o poziţie inversă. Iese cu umărul înainte. Aşa nu ajungem nicăieri. Vorbea cu glas tremurat. S-ar putea să-i pierdem pe amîndoi, spuse privind femeia istovită, pe ea în mod sigur, dacă nu scoatem copilul imediat. Nu mai are pic de putere.

– Dar copilul? Era totuşi al lui, dar acum îl interesa mai mult Mary Ellen. Parcă nu dorea să o lase să se chinuiască, iar de Camille uitase pe moment.

– Dacă aş putea să-l răsucesc, poate l-aş scoate, dar nu pot singur. Îl privea pe Jeremiah. Puteţi să o ţineţi? El spuse că da, şi era foarte îngrijorat pentru viaţa ei, mai ales acum că se trezise şi ţipa; urmă o altă contracţie. Îl văzu pe Jeremiah, dar i se părea că visează.

– Acum totul va fi bine, îi spuse el cu blîndeţe, o mîngîie şi îngenunche lîngă patul ei. Sînt aici, te voi ajuta. Nu credea nici el ce spunea, văzuse deja prea mulţi oameni murind într-o zi şi acum voia să o salveze măcar pe ea, mai ales cînd o văzu în convulsii, cu sîngele şiroind continuu.

– Nu pot... nu mai pot... răsufla din greu, iar el o susţinu pe după umeri, apoi o văzu că-şi lasă capul pe spate. Leşinase şi faţa i se albise. Doctorul îi luă pulsul şi se uită la Jeremiah.

– Cînd se trezeşte încerc să-l răsucesc şi să-l trag. Tu ţine-o bine şi nu o lăsa să se mişte.

Jeremiah îl asculta cu atenţie şi vorbea în şoaptă cu Mary Ellen, dar ţipetele ei erau atît de ascuţite încît nu se mai putea auzi nimic altceva şi leşină din nou pînă ca doctorul să reuşească să facă ce voia. Jeremiah simţi cum îi curge transpiraţia pe frunte şi cînd se uită la ceas realiză că era lîngă ea de patru ore.

– Doctore, nu cred că mai rezistă mult.

– Ştiu, încuviinţă el şi aşteptă o nouă contracţie, apoi scoase un instrument diabolic pe care-l va folosi ca să tragă copilul. O priveau cum îşi revine, iar acum Jeremiah o ţinu strîns ca să nu se mişte, iar doctorul începu să răsucească înăuntrul pîntecului femeii încercînd să prindă capul copilului. Strigătele ei erau ceva

greu de imaginat, iar el nu le va uita niciodată; după alte patru încercări reuşi să răsucească fătul şi după ce se mai chinui cu instrumentul de cîteva ori, răsucindu-l şi împingînd între picioarele femeii o făcu să scoată nişte sunete care numai omeneşti nu se mai puteau numi. Doctorul mormăi ceva, Jeremiah era transpirat tot, şi, dintr-o dată i se păru că trupul lui Mary Ellen îşi modifică forma. Pur şi simplu se scurse din braţele lui, iar acum faţa i se învineţise, apoi i se albise, iar respiraţia îi era atît de stranie, încît era greu de spus dacă mai era în viaţă. Se întoarse către doctor şi văzu că, în sfîrşit copilul ieşise cu totul şi zăcea mort la picioarele ei, iar hemoragia se pornise deja. Scena era îngrozitoare; doctorul tăie ombilicul şi înfăşură copilul într-un cearceaf curat, apoi începu să oprească hemoragia. Jeremiah avea un sentiment de mînie împotriva sorţii şi se ruga ca primul lui născut să trăiască, apoi imediat o privi pe mamă care era aproape moartă în braţele lui, iar el nu putea interveni cu nimic. Doctorul făcu cîteva încercări disperate, apoi o acoperi pe mamă cu cearceafuri curate şi cu două pături şi veni la capul patului şoptindu-i lui Jeremiah.

– Îmi pare rău pentru copil.

– Şi mie, glasul îi era răguşit. Prea multă nenorocire văzuse în această cameră şi cu o noapte înainte, iar acum era îngrozit pentru Mary Ellen. Îşi va reveni? Parcă îl ruga pe doctor, care era, evident, sceptic.

– Mai mult de atît nu pot face. Voi rămîne cu ea, dar nu vă promit nimic. Jeremiah rămase şi el să aştepte; noaptea, tîrziu, Mary Ellen se trezi oftînd înăbuşit şi răsucindu-şi capul încontinuu pe pernă, dar pînă la ziuă nu deschise ochii.

– Mary Ellen... şoptea el. Doctorul adormise pe un scaun. Mary Ellen... în sfîrşit se întoarse către el ca venind de pe altă lume.

– Chiar eşti aici? Am crezut că visez... apoi îl privi cu ochi întrebători, parcă presimţind răspunsul. Jeremiah, copilul? De fapt ştia şi-şi întoarse capul într-o parte, lacrimile i se scurgeau pe obraji şi el o ţinea de mînă şi

o mîngîia pe păr.

– Te-am salvat pe tine, Mary Ellen... avea şi el lacrimi în ochi şi-i fusese atît de teamă că va muri şi ea. Ar fi dorit să-i spună cît de rău îi părea pentru copil, dar i se pusese un nod în gît şi nu putea vorbi.

– Ce a fost? îl privi din nou şi-l văzu că plînge.

– Băiat. Ea dădu din cap şi închise ochii, apoi adormi, iar cînd se trezi din nou doctorul era deja mai optimist şi spuse că pleacă, dar că se va întoarce după-amiază să o vadă. În hol îi spuse lui Jeremiah că, dacă nu va mai sîngera, va supravieţui, iar părerea lui era că se va face bine.

– E o femeie tare, dar i-am spus cu ani în urmă să nu mai încerce. A făcut o prostie, ridică el din umeri, un accident, presupun. Apoi îl privi pe Jeremiah. O trimit pe soţia mea să stea cu ea dacă trebuie să mergeţi acasă. Nu dorea să pară nepoliticos, dar aflase că îl aştepta soţia lui la Sfînta Helena.

– Vă mulţumesc şi v-aş fi recunoscător. Toată noaptea am avut de lucru cu inundaţia de la mină. Doctorul încuviinţă; îl respecta foarte mult pe acest bărbat. De fapt îi fusese de ajutor toată noaptea. Îi strînse mîna.

– Regret că a pierdut copilul. Jeremiah îşi lăsă capul în pămînt.

– Slavă Domnului că aţi salvat-o pe ea. Doctorul zîmbi, impresionat de sufletul său bun. Nu era primul bărbat din vale care să aibă o amantă şi o soţie şi copii de la amîndouă; oricum era un om foarte discret.

– O voi trimite pe soţia mea imediat. Cînd va veni aceasta, Jeremiah va putea pleca. Acum îşi luă rămas-bun de la Mary Ellen.

– Mă întorc mîine. Tu să te odihneşti şi să faci ce-ţi spune doctorul. O trimit pe Hannah la tine în scurt timp. Poate să rămînă cu tine cît vei avea nevoie de ea.

Mary Ellen încercă să zîmbească şi-l luă de mînă.

– Îţi mulţumesc că ai fost lîngă mine, Jeremiah... aş fi murit fără tine. Fusese pe pragul de a muri cu el acolo, dar el nu-i spuse asta.

– Acum trebuie să fii cuminte. Ea închise ochii şi

adormi din nou înainte să plece el din cameră. Pe drumul spre casă simţea cum fiecare muşchi din trup îl ustură de oboseală. Arăta de parcă ar fi fost bătut şi tîrît prin şanţuri cînd coborî de pe cal în faţa casei. Hannah alergă în întîmpinarea lui. Voia să ştie înainte de a veni şi Camille afară, aşa că aşteptă în tăcere un semn de la el. Jeremiah, din acelaşi motiv, vorbi repede şi în şoaptă.

– Mary Ellen e bine dar copilul s-a născut mort, apoi oftă, era cît pe ce să o pierdem şi pe ea. I-am spus că te duci azi la ea să stai cît are nevoie. Se gîndi pe moment dacă nu cumva fusese prea îndrăzneţ cu oferta, dar bătrîna îi veni în întîmpinare.

– Mă bucur că ai spus asta. Mă duc să mă pregătesc, apoi îl mai întrebă curioasă: Ea cum se simte?

El ridică din umeri istovit, cu imaginea agoniei din noaptea trecută încă în faţa ochilor.

– A fost îngrozitor, Hannah, cel mai trist din cîte am văzut pînă acum. Nu ştiu de ce vor femeile să aibă copii. Fusese foarte impresionat de cele văzute şi era conştient că el însuşi nu ar fi rezistat la atîta chin.

– Unele nu vor, îi spuse ea peste umăr, apoi îl încurajă, nu e întotdeauna aşa, fiule. Ştia dinainte că nu-i va fi uşor; doctorul a avertizat-o încă de la cel dinainte care era să moară. Glasul ei era încărcat cu o umbră de reproş, dar şi de înţelegere, mai mult de dragul lui Jeremiah. Ai fost cu ea tot timpul? El dădu din cap, iar bătrîna îl privi cu şi mai mult respect. Eşti un bărbat minunat, Jeremiah Thurston. În acel moment Camille ieşea din casă cu un chip disperat.

– Unde ai fost toată noaptea, Jeremiah? Nu-i păsa că Hannah era acolo şi auzea.

– La unul dintre oamenii mei care a fost grav rănit în mină, explică el, ca să justifice sîngele de pe mîneci şi faţa desfigurată. Nu dormise două nopţi şi era epuizat. Iartă-mă că nu am venit acasă, iubirea mea.

Ea îl privi cu ură, apoi se răsuci, alergă în casă şi trînti uşa cu putere în timp ce Hannah o privea.

– Asta-mi place mie, spuse bătrîna cu sarcasm, o

soţie înţelegătoare. Îl bătu uşor pe mînă pe Jeremiah, apoi se duse să-şi ia nişte lucruri. Plec imediat, Jeremiah. Nu-ţi face nici o grijă; odihneşte-te. Ţi-am lăsat nişte supă şi friptură pe cuptor.

– Îţi mulţumesc, Hannah. Intră în casă tăcut şi-şi turnă supa în bucătărie, apoi urcă la soţia lui în dormitor.

– Unde ai fost? îl şfichiui ea cu întrebarea.

– Ţi-am spus unde, nu dorea să vorbească despre asta. Noaptea trecută îşi văzuse copilul mort, iar fosta amantă cu care trăise şapte ani fusese pe cale să moară.

– Nu te cred, Jeremiah. Era atît de frumoasă şi de pură în rochia roz-deschis de voal, iar lîngă ea se simţea atît de murdar şi de obosit.

– Nu cred că ai de ales, Camille. Era unul dintre oamenii mei.

– De ce?

– Pentru că era cît pe ce să moară, de aceea, îi aruncă replica şi se aşeză în faţa castronului de supă, la masă, lîngă foc; ea era furioasă şi se plimba prin cameră.

– Nu puteai să mă anunţi că nu vii acasă?

– Scuză-mă, o privi sincer, nu aveam pe cine să trimit. Răspunsul i se păru rezonabil dar îl intriga faptul că era sigură că o minte. Era mult mai perceptivă decît îşi imaginase el, dar nu putea să i-o mărturisească. Continuă să bea supa gîndindu-se cu respect la intuiţia şi flerul tinerei femei.

– Cred că acum vrei să te culci, zise ea, mai calmă şi se aşeză pe un balansoar.

– Aş vrea să merg la biserică după ce mă schimb.

– La biserică? strigă ea uimită. Ura biserica dintotdeauna. Mamei ei îi plăcea să meargă la biserică, dar nu avea prea mare consideraţie pentru ea. Dar tu nu mergi la biserică niciodată.

– Mai merg din cînd în cînd. Dacă nu ar fi fost atît de obosit, l-ar fi amuzat reacţia ei. Au murit paisprezece oameni în mină, Camille, ei şi copilul său, se gîndea el,

dacă nu vrei, nu trebuie să mergi şi tu, dar ai face bine dacă ai veni.

Ea îl privea vădit iritată.

– Cînd ne întoarcem în oraş?

– Cît de repede se va putea. Se ridică şi veni lîngă ea. Voi face tot posibilul să te duc înapoi la San Francisco în curînd, micuţa mea, îţi promit.

Cuvintele acestea păreau că o îmbunează, aşa că se schimbă şi merse cu el la biserică peste o oră. Cînd s-au întors, Jeremiah a dormit somnul cel mai profund din viaţa lui şi nu s-a trezit pînă la cină, cînd a băut doar o cană de supă şi s-a culcat din nou pînă a doua zi dimineaţă cînd trebuia să ia parte la înmormîntarea celor care muriseră vineri la mină. De data aceasta Camille nu-l mai însoţi, ci rămase acasă. Mai tîrziu i-o reclamă pe Hannah care nu se întorsese încă. El îi explică binevoitor că stătea cu o prietenă bolnavă.

– De ce nu mi-a spus mie? Camille fierbea de mînie. Eu sînt stăpîna casei acesteia. Lucrează pentru mine acum. Lui Jeremiah nu-i plăcu ce auzi, dar nu dorea să o provoace.

– Mi-a spus mie duminică dimineaţă cînd am venit acasă.

– Şi ai lăsat-o să plece? se albise de nervi.

– Da. Ştiam că vei înţelege. Încerca să o reducă la tăcere, dar nu reuşi. Se întoarce peste cîteva zile. Cu toate acestea, Hannah se întoarse abia peste o săptămînă şi îi spuse că Mary Ellen se simţea tot slăbită, dar se ridicase din pat. El ascultă şi se linişti, ştiind că situaţia fusese aranjată; îi trimisese un bilet în urmă cu cîteva zile prin care îi spunea că moartea copilului nu schimba nimic. Va continua să-şi primească pensia pe care o încasa deja de cîteva luni. Îi informase pe cei de la bancă de permanenţa acesteia şi o rugase să nu se mai ducă la serviciu. Putea sta acasă să vadă de copii şi să se pună pe picioare. Ea dorise să-i trimită o scrisoare de mulţumire, dar nu îndrăznise, de teamă că ar putea ajunge în mîinile lui Camille. Hannah făcu acest lucru pentru ea.

– Eşti sigură că s-a refăcut, Hannah?

– E încă slabă ca o pisică, dar se înzdrăveneşte pe zi ce trece.

– Cred că mîncarea gătită de tine a ajutat-o, zîmbi el îndatorat bătrînei şi o anunţă de supărarea lui Camille pentru absenţa ei.

– Ţi-a făcut ea mîncare?

– Ne-am descurcat noi. Apoi îi spuse că se vor întoarce la San Francisco peste cîteva zile. Perspectiva plecării lor o mîhni pe Hannah.

– Va fi pustiu aici, Jeremiah.

– Ştiu, dar mai trec pe aici cînd vin la mină.

– Îţi va fi destul de greu. Era totuşi corect faţă de soţie. Nu putea să-i construiască un palat în oraş şi apoi să o condamne să locuiască la ţară, unde era clar că nu-i plăcea.

– O să mă descurc. Vom locui aici probabil vara, adică din iunie pînă în septembrie, sau octombrie. Dacă ar fi fost după el, ar fi locuit aici din martie pînă în noiembrie. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să mă anunţi fără grijă.

– Aşa voi face, Jeremiah.

– Ce-a fost asta? se auzi o voce ascuţită în spatele lor şi tresăriră amîndoi; Jeremiah se întreba cît din conversaţia lor auzise Camille înainte de a-şi face cunoscută prezenţa. Am auzit eu greşit, sau i-ai spus Jeremiah? o întrebă ea pe Hannah.

– Ai auzit bine, răspunse Hannah de parcă nu înţelesese remarca tinerei, deşi nici Jeremiah nu o înţelegea.

– Aş fi foarte mulţumită dacă v-aţi adresa soţului meu cu domnule Thurston de acum încolo. Nu e pentru dumneata nici fiule, nici băiete, nici prietene. Este soţul meu şi stăpînul dumitale, iar numele lui este domnul Thurston. Niciodată nu vorbise atît de sudist şi cu atîta răutate, iar Jeremiah era furios pe ea. Nu spuse nimic în faţa lui Hannah, dar urcă în dormitor după Camille şi trînti uşa după ce intră.

– Ce a fost ieşirea aceea, Camille? Nu era nevoie

să-i vorbeşti atît de nepoliticos lui Hannah. Vorbea despre aceeaşi bătrînă care o îngrijise pe amanta lui după moartea copilului său! Încă se simţea afectat de toate acestea, dar Camille nu trebuia să ştie, iar acum va avea o surpriză. Niciodată pînă acum nu-l văzuse atît de înfuriat. Nu-ţi permit aşa ceva şi vreau să ştii asta foarte bine.

– Nu permiţi ce? Aşteptam puţin respect din partea servitorilor tăi, iar bătrîna aceasta te tratează de parcă ar fi mama ta. Cred că nu este; e doar o bătrînă urîtă cu limba ascuţită şi comportament deplasat şi o să o biciuiesc, dacă îţi mai spune Jeremiah. Părea atît de urîţită de furie, iar Jeremiah ar fi vrut să o zgîlţîie puţin. O luă de braţ şi o trase în mijlocul camerei.

– Să o biciuieşti? Să o biciuieşti? Aici nu sîntem în Sud, Camille şi s-a dus vremea sclaviei. Dacă o atingi cu un deget, sau te mai porţi urît cu ea, eu te voi biciui, ţine minte cuvintele mele. Acum te vei duce imediat jos şi-ţi vei cere scuze.

– Cum? strigă la el nevenindu-i să creadă.

– Hannah a lucrat pentru mine de peste douăzeci de ani; este cinstită şi credincioasă şi nu voi permite nimănui să-şi bată joc de ea; cu atît mai mult cu cît nu am să permit unei puştoaice răsfăţate din Sud să facă asta. Aşa că du-te jos şi cere-ţi scuze imediat, că de nu, îţi înroşesc fundul! Vorbise destul de aspru, iar acum încerca să se calmeze, spre deosebire de soţia lui care scotea flăcări pe ochi.

– Cum îndrăzneşti, Jeremiah Thurston? Cum îndrăzneşti? Nu am de gînd să-mi cer scuze de la baba...

De data aceasta Jeremiah se săturase să o asculte şi îi trase o palmă, iar ea îşi pierdu răsuflarea şi se dădu înapoi, împinsă de forţa palmei şi-şi duse mîna la obrazul înroşit.

– Dacă ar fi tata aici, te-ar biciui pînă ce ţi-ar da sîngele, îi spuse pe un ton veninos, iar Jeremiah îşi dădu seama că lucrurile merseseră prea departe.

– Ajunge, Camille. Ai fost nepoliticoasă cu o persoană de încredere care ne slujeşte şi nu pot accepta

aşa ceva. Să încetezi cu biciuitul şi cu ameninţările. De acum încolo, te rog să te porţi frumos şi nu se va mai întîmpla nimic.

– Să mă port frumos? Să mă port frumos! Să te ia naiba, Jeremiah Thurston. Să te ia naiba, naiba, naiba! Cu aceste cuvinte ieşi din cameră şi trînti uşa şi nu mai vorbi cu el pînă ce plecară la San Francisco. Se purta distant şi rece cu el, dar cînd ajunse în faţa casei de pe Nob Hill uită de toate şi îl luă de gît pe Jeremiah.

Era atît de fericită că se mutau aici, încît uită cît de supărată era pe el, iar Jeremiah o luă în braţe şi o duse sus, în dormitor, apoi făcu dragoste cu ea.

– Ei bine, ai supravieţuit după o lună de zile la Napa, turtureaua mea, glumi el, dar era încă descurajat de resentimentele ei pentru Valea Napa, la care ţinea atît de mult. Acum nu ne rămîne altceva de făcut, decît un copil. Durerea pierderii copilului lui Mary Ellen era acută încă şi dorea cu nerăbdare un copil cu Camille, soţia lui. Mulţumea lui Dumnezeu că era tînără şi spera să nu treacă printr-un asemenea chin cum trecuse cu Mary Ellen. Erau căsătoriţi de două luni deja şi dorea să o lase însărcinată.

– Mama spune că uneori durează, Jeremiah. Nu te mai gîndi la asta. Dar el devenea din ce în ce mai nerăbdător. Ei nu-i plăcea să discute despre asta; încă nu-şi dorea un copil. Avea numai optsprezece ani, locuia într-o casă minunată şi dorea să dea petreceri cît mai des, nu să se îngraşe, sau să se simtă rău şi să stea în casă, apoi să moară la naştere.

Pe toată perioada primăverii reuşise să se ocupe foarte mult de viaţa socială, Jeremiah nu-şi văzu visul împlinit, dar ea era mai fericită ca niciodată. Ascensiunea ei spre statutul dorit se făcuse; dădeau petreceri, baluri şi dineuri, mergeau la operă şi la concerte. În mai organiză un picnic în grădina imensă din faţa casei şi foarte curînd ajunse gazda cea mai lăudată şi apreciată din oraş. Balurile pe care le dădea rivalizau cu cele de la Versailles, iar Camille era entuziasmată de viaţa ei. Jeremiah nu putea spune acelaşi

lucru. Se deplasa de la Napa la San Francisco destul de des şi în mare parte a timpului era extenuat. Ea îl tachina cînd îl vedea că adoarme la unele dintre dineurile somptuoase şi insista să iasă de fiecare dată cînd se afla în oraş, iar cînd el nu era acasă ieşea singură. Era o agitaţie constantă în societatea lor şi începu să se văicărească atunci cînd Jeremiah îi aminti că la întîi iunie se mutau la Napa.

– Dar, Jeremiah, voiam să dăm un bal de vară, spuse ea cu tristeţe, nu putem să plecăm în iulie?

– Nu, nu putem. Trebuie să stau mai mult la mină, Camille, sau, dacă nu o fac, nu vom mai avea cu ce bani să dăm petrecerile tale. O tachina doar; era totuşi omul cel mai bogat din stat şi nu trebuia să- şi facă probleme financiare. Voia, totuşi să petreacă mai mult timp la mină, iar vara îi plăcea să se îngrijească de vie; stătuse prea mult în oraş. Locuiau acolo din februarie şi acum dorea să meargă acasă în valea lui. Îi spusese şi lui Hannah cînd se dusese acasă la sfîrşitul săptămînii trecute.

– Nici un copil pe drum, Jeremiah? îl întrebase ea. Se hotărîse să-i facă plăcerea lui Camille şi să-i spună domnul Thurston cînd era şi ea de faţă, dar cînd erau doar ei doi îi spunea Jeremiah şi aşa îi va spune mereu.

– Nu încă. Era şi el dezamăgit şi spera ca la întoarcerea din oraş, cînd nu va mai fi atît de agitată cu petrecerile, va rămîne însărcinată. Avea nevoie de aerul de ţară, îşi spunea Jeremiah, dar Hannah îl consola:

– Ei bine, nu cred că tu eşti de vină, apoi se încruntă. Dacă nu poate avea copii?

– Mă îndoiesc să fie aşa, Hannah. Au trecut numai cinci luni şi jumătate, trebuie să-i dăm timp, îi zîmbi bătrînei, dacă va respira aerul proaspăt din Sfînta Helena, va rămîne însărcinată într-o lună. Se încruntă cînd îşi aduse aminte de Mary Ellen. Ce mai face? o întrebă pe Hannah. Nu mai fusese în vizită la ea din noaptea morţii copilului. Într-un fel nu dorea; i se părea nedrept faţă de Camille, iar ea era destul de intuitivă ca să poată fi minţită prea uşor.

– Se simte bine. I-a trebuit mult timp să se repună pe picioare. Pot spune acum că se simte bine. Hannah se hotărî să-i spună şi restul; avea şi el dreptul să ştie, fiindcă fusese sincer cu ea. Nimeni nu ar fi putut spune că nu a făcut tot ce s-a putut pentru această femeie. Jacob Stone, bancherul, spusese tuturor cît de generos fusese Jeremiah. Se întîlneşte cu un bărbat care lucrează la staţiune; e destul de drăguţ, munceşte mult, Hannah ridică din umeri, dar nu cred că e prea înnebunită după el.

– Sper că e un om cumsecade, zise Jeremiah încet şi schimbă subiectul conversaţiei. În curînd se vor muta la Napa şi Hannah va avea mult de lucru ca să pregătească totul pentru sosirea lor.

Cînd Camille ajunse la Sfînta Helena cu toate valizele, cuferele şi celelalte lucruri, tot ce făcea era să-i găsească lui Hannah nod în papură în tot ce făcea, iar bătrîna era atît de supărată pe tînăra soţie a lui Jeremiah, încît, într-o zi, sătulă de viclenia şi de răutatea ei, se certă cu ea şi-i spuse că era o mare ruşine că Jeremiah se însurase cu ea şi nu cu cealaltă femeie pe care o avea în Calistoga, înainte de a o cunoaşte pe ea, lucru care o înfurie şi mai tare pe Camille. Astfel începu o campanie prin care încerca să afle cine era femeia, dar nici Jeremiah, nici Hannah, care era măcinată de remuşcări pentru indiscreţia comisă, nu-i spuneau despre această femeie; nici măcar nu mai confirmau cele spuse la mînie de bătrînă. Cu cît făcea mai multe investigaţii, cu atît afla mai puţin, pînă într-o zi cînd, ca să se distreze, merse în staţiune la Calistoga cu un grup de prieteni care veniseră acolo pentru băi de nămol. Se întîlni cu ei la prînz, la hotel şi, aşteptîndu-i, văzu un om în uniformă albă, care lucra în staţiune şi era însoţit de o roşcată drăguţă, într-o rochie verde, lucru care-i atrase atenţia lui Camille. Nu ştia de ce, dar chipul femeii o interesa; avea o umbrelă de soare pe care o ţinea sprijinită de umăr şi rîdea cu bărbatul de lîngă ea. Dintr-o dată, de la distanţă parcă se simţise atrasă de privirea cuiva şi se întoarse instinctiv către

Camille, ştiind că aceasta se uita la ea insistent. Ochii celor două femei s-au întîlnit, iar Mary Ellen înţelese imediat cine era tînăra, arăta exact aşa cum i-o descrisese Hannah şi alţii care o văzuseră, iar în acelaşi moment parcă strigase cineva în urechea lui Camille, sau pusese un semn deasupra capului lui Mary Ellen. Ştiu pe dată cine era şi ce fusese pentru Jeremiah. Se ridică pe jumătate de pe scaun, apoi se aşeză la loc, după ce roşise şi-şi pierduse o secundă răsuflarea, iar Mary Ellen trecu repede mai departe, renunţînd să-l mai ţină de braţ pe prietenul ei, iar toată ziua Camille rămase cu gîndul la femeia aceea. Era una dintre cele mai frumoase fete pe care le văzuse în Valea Napa şi îşi dădu seama că la ea se referise Hannah, din greşeală... cu toate drumurile lui încoace şi încolo, de la mină, toată iarna şi primăvara şi se gîndea că aceasta ştia dacă legătura continua, sau nu. Tot drumul înapoi în trăsură se frămîntă, iar cînd Jeremiah se întoarse de la mină în seara aceea sări cu o întrebare plină de venin care-l uimi şi pe el.

– Nu m-ai păcălit nici un minut, Jeremiah Thurston. Era total luat prin surprindere; la început credea că glumeşte, dar curînd se dovedi că nu era aşa. Toate drumurile tale din iarna aceasta... ştiu ce puneai la cale... eşti la fel ca tata, cu amanta lui din New Orleans. Jeremiah nu-şi putea veni în fire. De cînd se însurase cu Camille nu se uitase la altă femeie, nici nu dorise să o facă şi tocmai se pregătea să-i spună lui Camille. Prostii, ce e cu roşcata din Calistoga?

Dumnezeule, Mary Ellen. Jeremiah păli. Cine îi spusese? Îi spusese cineva şi de copil? Camille vedea că îl şocase. Se aşeză pe scaun cu vădită satisfacţie.

– Văd pe faţa ta că ştii la cine mă refer.

– Camille... te rog... de cînd sîntem căsătoriţi nu a existat nimeni, draga mea. Nici un suflet; nu aş fi putut să-ţi fac una ca asta. Am prea mult respect pentru tine şi pentru căsnicia noastră.

– Atunci ea cine e? Ar fi putut să o mintă, dar nu îndrăzni; nu l-ar fi crezut nici în ruptul capului.

– O veche cunoştinţă, era sincer şi se vedea şi pe faţa lui că aşa era.

– Te mai vezi cu ea?

Întrebarea ei îl agasa, iar acum se vedea şi asta. Nu era obişnuit să fie supus unui interogatoriu de o fată de optsprezece ani.

– Nu mă mai văd cu ea şi găsesc întrebarea foarte nepotrivită. Cred de asemenea că subiectul acesta e departe de demnitatea ta pentru a-l discuta, Camille – se hotărî să lovească în punctul tare – tatăl tău nu ar fi de acord cu comportarea ta. Camille roşi ştiind că tatăl său ar fi consternat dacă ea ar fi ştiut şi, mai mult, dacă ar fi discutat cu el despre amanta lui.

– Am dreptul să ştiu. Se înroşi peste măsură, mersese prea departe şi îşi dădea seama.

– Nu toţi bărbaţii ar fi de acord cu tine, însă eu sînt. Dă-mi voie să-ţi spun, înainte de a încheia acest subiect de prost gust că, din partea mea, nu trebuie să-ţi faci probleme, Camille. Îţi sînt credincios şi am fost din ziua cînd ne-am căsătorit şi intenţionez să rămîn pînă în ultima zi a vieţii mele. Acum te linişteşti, Camille? Îi vorbi pe un ton sever, ca un tată, iar ea se simţea vădit jenată. Seara, în pat mai aduse o dată vorba de acea femeie.

– Jeremiah, este deosebit de frumoasă...

– Cine? întrebă el pe jumătate adormit.

– Femeia aceea... roşcata din Calistoga... el se ridică în capul oaselor în pat şi o privi categoric.

– Nu mai vreau să discut despre asta cu tine.

– Iartă-mă, Jeremiah, spuse ea cu glas stins, apoi se culcă lîngă el şi îi puse o mînă pe umăr, iar ceva mai tîrziu începu să-l mîngîie pînă ce trezi în el pasiunea care-l cucerea de fiecare dată. Cele şase luni petrecute cu ea în pat au fost extatice în patul lor conjugal, iar el ştia prea bine că şi Camille era mulţumită în această privinţă. Singura lui mîhnire era că nu rămînea însărcinată.

Era într-o dimineaţă de august, cînd Hannah îi pregătise micul dejun şi veni cu ceva care îl lămuri asupra

dilemei. Stătea în faţa lui la masă, iar Camille era încă sus, dormind.

– Jeremiah, trebuie să vorbesc cu tine, începu ea, ca o mamă supărată, iar el îşi ridică ochii din farfuria cu ouă şi cîrnaţi; părea surprins.

– S-a întîmplat ceva?

– Depinde cum priveşti lucrurile, aruncă o privire spre scări, s-a trezit?

– Nu, zise el încruntat. Se gîndea că avusese loc o altă altercaţie între cele două femei; nici nu încerca să se amăgească măcar că ar exista vreo fărîmă de înţelegere între ele. Renunţase să vorbească de una în absenţa celeilalte. Ce este, Hannah?

Ea încuie uşa bucătăriei pe dinăuntru, lucru pe care nu-l făcuse niciodată, se apropie de Jeremiah, băgă mîna în buzunarul şorţului şi scoase un cerculeţ auriu, asemănător cu un inel subţire de la o uşiţă de dulap, sau cu un inel de care se agaţă perdeaua pe galerie, numai că era fin, subţire şi moale, prelucrat cu măiestrie. Am găsit asta, Jeremiah.

– Ce este acela? Nu părea prea interesat, dar nici nu avea chef de jocuri la ora aceea prea matinală.

– Nu ştii ce e, Jeremiah? părea şi ea surprinsă. Nu mai văzuse ceva atît de fin, dar văzuse altele, mai simple. Jeremiah dădu din cap plictisit, se aşeză pe alt scaun şi zise.

– E un inel.

– Asta văd şi eu.

– Ştii, e un inel... era jenată să-i explice, dar trebuia să o facă. Fusese tras pe sfoară. Femeile le folosesc drept anticoncepţionale... ca să... Se înroşi peste măsură şi continuă: ca să nu facă copii... Jeremiah... El ascultă şi simţi ca o greutate pe cap; cuvintele ei care căzură ca un bloc de piatră.

Îşi drese vocea şi apucă mînios obiectul. Poate că bătrîna inventase povestea, ca să-i facă necazuri lui Camille. Nu-i stătea în caracter să facă aşa ceva, dar orice era posibil, dată fiind ura dintre ele două şi faptul că soţia lui dorise să o concedieze de nenumărate ori.

De unde ai asta? se ridică în picioare, nemaisuportînd să stea locului.

– L-am găsit în baie.

– De unde ştii la ce se foloseşte?

– Ţi-am spus... am mai văzut din astea... Apoi roşi din nou. Se spune că sînt eficace, Jeremiah, dacă eşti atent cu ele. Era învelit într-o batistă, eu am luat-o să o spăl şi a căzut pe jos... Se întreba dacă era supărat pe ea, dar ştia că nu era.

– Îmi pare rău, Jeremiah, dar am crezut că ai dreptul să ştii.

El o privi înmărmurit, fără să scoată un cuvînt; era atît de furios pe Camille, dezamăgit şi rănit.

– Nu vreau să-i spui nimic ei. E clar? zise pe un ton scăzut, apoi se duse la uşă, o descuie şi ieşi să-l înşeueze pe Marele Joe. Un moment mai tîrziu, o porni spre mină, cu inelul în buzunar.

CAPITOLUL 15

Cele aflate de la Hannah l-au tulburat pe Jeremiah toată ziua şi nu se putea concentra asupra muncii sale. Inelul din buzunar îl ardea la inimă ca o torţă şi în sfîrşit după amiază plecă şi se duse la doctorul care o asistase pe Mary Ellen la naştere. Îi arătă obiectul şi ceru o explicaţie. După ce o ascultă, Jeremiah se cutremură.

– Eu i-am dat unul. Nu v-a spus? doctorul părea surprins, iar Jeremiah era consternat.

– Soţia mea? Acum doctorul era cel consternat; nu ştia că Jeremiah şi Mary Ellen ar fi fost vreodată căsătoriţi, dar cu bogaţii nu se ştia niciodată. Fac ce le place şi se mişcă repede.

– Nu ştiam că eraţi însurat cu ea... vocea i se pierdea în aer, iar Jeremiah înţelese confuzia.

– Nu e vorba de... Jeremiah îi explică. Asta am găsit în baia soţiei mele.

– Este însărcinată?

– Nu. Atunci medicul înţelese şi el.

– Da, înţeleg situaţia... dumneavoastră doreaţi ca ea să rămînă însărcinată... Jeremiah încuviinţă. Păi, cu aşa ceva nu are nici o şansă. Sînt eficiente la fel ca alte metode. Ridică din umeri, apoi îl privi pe Jeremiah: ar avea rost pentru unele femei, cum este Mary Ellen, de exemplu. Ea nu are altă alegere decît să folosească aşa ceva. Mai degrabă s-ar împuşca în cap, decît să mai încerce o dată. Jeremiah dădu iar din cap; nu mai era problema lui, dar nu-i spusese bătrînului nimic. Îl

interesa numai de Camille. Soţia v-a spus că foloseşte aşa ceva? doctorul părea contrariat acum.

– Nu.

Urmă o pauză scurtă, doctorul transpirase, iar Jeremiah era răvăşit, pur şi simplu.

– Nu a fost prea onest din partea ei, nu? întrebă doctorul, iar Jeremiah se ridică.

– Nu, nu a fost.

Dădu mîna cu doctorul şi se întoarse la Sfînta Helena, unde o găsi pe Camille în cămaşă de noapte şi în nişte pantalonaşi, făcîndu-şi vînt cu evantaiul. Fără prea multă pregătire îi aruncă în poală inelul. Ea îl privi mai întîi, neştiind ce să zică, credea că este o bijuterie, apoi cînd văzu despre ce era vorba se feri ca de un şarpe şi se albi la faţă. Îl căutase zile în şir şi credea că îl pierduse.

– Unde l-ai găsit?

O privea stînd în picioare şi în ochii lui nu se mai citea blîndeţea.

– Mai exact, unde l-ai găsit tu, Camille? Şi de ce nu ştiu şi eu de el? Era clar că ştia despre ce vorbea şi că era al ei. Nu ar fi avut nici un rost să nege.

– Îmi pare rău... eu... privea în gol şi se întoarse cu spatele la el. El îşi dorea să rămînă furios, dar nu putea. Îngenunche la picioarele ei şi o forţă să-l privească în ochi.

– De ce ai făcut asta, Camille? Credeam că este ceva în neregulă, dacă noi nu... dacă nu puteam să...

Ea scutură din cap şi începu să plîngă sfîşietor, apoi îşi ascunse faţa între palme.

– Nu doream încă un copil... nu vreau să mă îngraş... şi Lucy Anne spune că e atît de dureros... Jeremiah îşi aminti de Mary Ellen şi încercă să şi-o scoată din minte. Nu pot. Nu pot... Îşi dădea seama cît era de copilă, dar era totuşi femeie, soţia lui, iar el nu întinerea. Nu mai putea aştepta cinci, sau zece ani, îi spusese şi ei asta, cu multă blîndeţe şi o dojeni, totuşi, că se ferise de el în secret. Nu ştiam ce să fac, Jeremiah... îmi era teamă... dar ştiam că te-ai supăra.

– Am fost. M-am simţit şi rănit, să ştii; vreau să fii întotdeauna sinceră cu mine.

– Voi încerca. Nu-i spuse însă că o va face.

– Acum, mai ai chestii din astea? Ea scutură din cap, apoi se gîndi, şi pînă la urmă spuse că da. Unde? Îl duse în baie unde îi arătă o cutiuţă bine ascunsă. Mai avea două, iar el i le luă.

– Ce vrei să faci cu ele, Jeremiah? intrase în panică, dar el nu o băgă în seamă. Le sfărîmă în palmă pe celelalte trei, apoi le şi rupse, înainte de a le arunca la coşul de gunoi, iar ea începu să plîngă. Nu poţi face asta! nu poţi... nu poţi! începu să-l bată cu pumnii în piept, iar el o ţinea de mîini, apoi o duse pe pat, o aşeză pe cearceaf şi o lăsă să se liniştească. Ieşi puţin în grădină să se plimbe şi încă se mai simţea trădat, iar noaptea, cînd s-au culcat, erau foarte tăcuţi. Jeremiah ea nefericit că descoperise inelul trădător, iar Camille nu scoase nici un cuvînt cînd el stinse lumina; se culcă pe partea ei, cît mai departe de el, lucru neobişnuit pînă atunci. De cele mai multe ori ea era cea care îl stîrnea, fiindcă inelul îi dădea libertatea să se hîrjonească în pat fără teamă, dar acum stătea nemişcată, temîndu-se şi păstrînd o distanţă. De data aceasta Jeremiah fu cel care întinse mîna spre ea, dar Camille încerca să-l împingă şi tremura. Nu... nu... Jeremiah... nu... Acum era neliniştit, în parte din cauza mîniei şi apoi pentru că avea toate drepturile asupra ei. Îi desfăcu picioarele cu forţa şi făcu dragoste cu ea, dar în această noapte nu mai gemea de plăcere, ci plîngea înăbuşit, iar cînd se linişti, o lăsă puţin, apoi a doua zi dimineaţă mai făcu o dată ce simţea că trebuie să facă aşa cum se cuvine.

CAPITOLUL 16

În septembrie Camille şi Jeremiah s-au întors în oraş, după cum îi promisese el, iar ea începu imediat cu obişnuitele petreceri. După două săptămîni, Jeremiah o găsi în dormitor, stînd cu peria de cap în mînă şi privind în gol; cînd se apropie de ea să-i dea bună-dimineaţa se învineţi la faţă.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu. Era evident că nu se simţea bine, iar peste alte două săptămîni Jeremiah bănuia cauza bolii ei, ca de altfel şi Camille însăşi. Cînd îi spuse că vor avea un copil nu arăta deloc bucuroasă. La asta se gîndise şi el, dar era încîntat de veste. Aşteptase cu sufletul la gură să-i spună asta. În după-amiaza aceea, cînd se întoarse la Casa Thurston, avea o cutie de bijuterii, din piele. Camille se simţea epuizată. Nici măcar cadoul nu o interesa. În următoarele două luni nu mai reuşi să se ducă la petreceri, iar de dat un bal la ei nici nu se punea problema. Nu aşa intenţionase să-şi petreacă sezonul la San Francisco.

Amelia veni în vizită la fiica ei în octombrie, iar Jeremiah îi spuse şi ei vestea, iar ea se bucură nespus pentru el; şi fiica ei aştepta cel de-al treilea copil la primăvară. Camille îi spuse mai tîrziu lui Jeremiah că era de părere că nu poate fi decît dezgustător; fata avusese trei copii în trei ani, iar Camille nu intenţiona să calce pe urmele ei. Jelea în tăcere cele trei inele pe care el le distrusese şi, dacă bătrîna vrăjitoare din Napa nu i-ar fi spus de ele, îi spunea ea odată, nu s-ar fi aflat în

situaţia disperată de acum.

– Aşa vezi tu lucrurile? o întrebă el cu tristeţe. Era atît de fericit pentru copil încît aproape că începu să regrete cînd o văzu cît era de amărîtă. Spera ca, odată ce vedea copilul, să-şi schimbe sentimentele. Era de înţeles că nu agrea starea în care se afla din cauză că se simţea rău.

Nu se putea spune că sarcina nu o supăra; vomita des, îi era greaţă, iar de cîteva ori leşină cînd erau în oraş. Deja Jeremiah refuza să o mai ia la teatru, în ciuda protestelor vehemente şi, în plus, acum nici o rochie nu îi mai venea bine, iar ea suferea cumplit că trebuia să le modifice. Le invidia pe femeile care spuneau că la ele sarcina nu se cunoscuse decît prin luna a şaptea, sau a opta, dar, fiind minionă, nu se putea lăuda că nu se cunoaşte, iar pînă la Crăciun, cînd Jeremiah dădu o mică petrecere de ziua ei, era deja vizibil că era însărcinată. Îi făcu cadou o mantie de blană care să-i acopere pîntecul şi un ceas micuţ, bordat cu diamante.

– Cînd vei sfîrşi cu sarcina, micuţa mea, vom merge la New York, şi-ţi voi cumpăra numai lucruri noi. Pe urmă vom face o vizită în Atlanta. Camille de-abia aştepta să se sfîrşească; graviditatea era ceva mai rău decît bănuise ea. Nu dorea să se îngraşe, ura să-i fie greaţă, era tot timpul în toane rele şi îl ura pe Jeremiah care o adusese în această stare. În februarie deveni şi mai furioasă cînd o anunţă că urma să o ducă la Napa pînă ce va naşte.

– Dar mai e mult pînă în mai! Ochii i se umplură de lacrimi, iar protestul era pe un ton ascuţit. Vreau să nasc copilul la San Francisco. El dădu încet din cap. Nu acesta era şi planul lui. Voia să locuiască liniştită la ţară, fără să mai alerge de la dejunuri la cine şi la petreceri, apoi la baluri, obosindu-se şi plîngîndu-se cît îi era de rău sau leşinînd în mulţume. O asigură că şi părinţii ei ar fi fost de acord să stea o perioadă la ţară. Era un moment din viaţa ei cînd era important să se odihnească, să respire aer curat şi să nu facă treabă. Dar ea era convinsă că Jeremiah făcea totul intenţionat, ca să o

chinuiască, apoi ţipă încă o dată la el şi trînti uşa de la sufragerie.

– Te urăsc! fură ultimele ei cuvinte. Fusese arţăgoasă şi răzvrătită din prima clipă cînd află că era însărcinată, iar el se întreba acum dacă lucrurile ar fi mers mai bine între ei dacă ar fi lăsat-o să folosească inelele. Dar asta voise el, fiindcă nu mai era destul de tînăr ca să-i acorde o amînare. Credea cu sinceritate că făcuse ceea ce trebuia, dar devenise ostil soţiei, mai ales cînd o mută la Napa. Era în timpul ploilor de iarnă, dealurile se înverziseră, iarba era înaltă şi strălucea pe meandrele colinelor, dar ei i se păra deprimant să stea în după-amiezele ploioase fără să vorbească cu nimeni, decît cu Hannah.

Făcu un efort să o distreze şi venea mai devreme de la mină, îi povestea ce muncea, ce făceau oamenii, dar ea nu părea deloc amuzată. Nu se simţea bine, era nefericită şi plictisită, iar faptul că era totuşi sănătoasă nu o consola deloc. Aceasta era şi concluzia doctorului din Napa. Jeremiah vorbise cu el să o asiste pe Camille, fiindcă îi fusese recomandat cu căldură; Camille susţinea că era nepoliticos cu ea şi dur, că mirosea a lichior, iar în luna a opta era mai tot timpul înlăcrimată şi insista să meargă acasă la Atlanta.

– De îndată ce se va naşte copilul, iubita mea. Îţi promit. Te vei odihni toată vara aici, iar în septembrie vom merge la New York, apoi la Atlanta.

– În septembrie! urlă mînioasă-la el, gata să explodeze. Nu mi-ai spus niciodată că va trebui să rămîn aici toată vara! Începu iar să plîngă şi îl privea de parcă ar fi vrut să-l ucidă.

– Dar vara trecută am stat aici, Camille. Vara e îngrozitor la San Francisco, iar tu vei fi obosită după naştere.

– Ba nu voi fi! Am fost încarcerată aici toată iarna. Urăsc locul acesta. Aruncă o vază pe jos şi plecă din cameră în timp ce cioburile se împrăştiau pe podea. Hannah veni să-l ajute să le strîngă.

– Nu prea cred că i se potriveşte situaţia de viitoare

mamă, zise Hannah sec. Camille deveni insuportabilă chiar din ziua sosirii, iar pînă în aprilie îi înnebuni pe amîndoi. Vremea se ameliorase şi primăvara era minunată, dar ea nici nu privea pe fereastră ci numai se învîrtea prin casă ca o vijelie plîngînd şi văicărindu-se. Nici chiar aranjarea camerei copilului nu-i făcea plăcere, brodă cîteva cearceafuri şi cumpără materialul pentru perdele, dar Hannah se ocupă de restul: tricota, cosea şi făcea chiar un leagăn pentru cel mic. În fiecare seară Jeremiah se înviora mergînd în cămăruţa veselă, jucîndu-se cu şosetele şi cămăşuţele, privind cu uimire copilărească tot ce se pregătea pentru nou-născut. Cu cît se apropia de data evenimentului, cu atît era mai bîntuit de cazul lui Mary Ellen. Avea o teamă negrăită că şi acest copil se va naşte mort, iar Camille îl teroriza făcînd exact ce îi spunea el să nu facă; se plimba singură pe stînci, se legăna într-un balansoar vechi dintr-un copac din spatele casei, iar cu trei săptămîni înainte de naştere o lăsă trăsnită pe Hannah care o văzu că ia un catîr retras de la mină şi se urcă pe el, apoi se plimbă călare prin vie, fiindcă era plictisită şi obosise să meargă pe jos. Hannah era atît de supărată, încît o pîrî lui Jeremiah cînd veni acasă, iar el alergă sus să-i ceară socoteală lui Camille, dar cînd ajunse în dormitor renunţă. Camille zăcea pe pat, avea o paloare ciudată, iar cînd se aplecă să o sărute văzu că avea dinţii încleştaţi, parcă de durere.

– Te simţi bine, iubirea mea? se îngrijoră imediat. Nu arăta bine, iar pe frunte avea broboane de transpiraţie.

– Sînt bine, era evident că mintea. Insistă să-l însoţească la cină jos, în sufragerie, dar nu mîncă aproape nimic, iar Jeremiah şi Hannah o priveau îngrijoraţi. O rugă să se ducă sus, să se odihnească; ea nu protestă, ci părea că vrea într-adevăr să urce, iar cînd se afla la jumătatea scării se opri şi căzu în genunchi gemînd. El sări în picioare şi veni la ea, o luă în braţe, iar Hannah urcă după ei în dormitor.

– Au început durerile naşterii, Jeremiah. Ştiam de azi după-amiază. Dar, cînd am întrebat-o, mi-a spus că nu

are dureri. A urcat pe catîr şi acum a păţit-o..

– Of, taci... îi strigă ea lui Hannah, dar nu era vocea ei obişnuită, iar Jeremiah bănui că Hannah are dreptate. O aşează pe Camille pe pat şi o privi atent. Avea o paloare nefirească, iar mîinile îi erau încleştate, faţa i se crispă ciudat, de parcă simţea durerea, dar nu voia să o arate. Ca să le dovedească la amîndoi că se înşelau încercă să se dea jos din pat, dar cum puse piciorul în pămînt genunchii i se înmuiară şi începu să strige de durere, întinzînd mîinile către Jeremiah, care o luă în braţe şi o aşează la loc pe pat, apoi îi spuse lui Hannah.

– Ia-l pe Marele Joe şi du-te la Danny. De acolo va merge el să aducă doctorul din Napa. Jeremiah regreta că alesese un medic de atît de departe; oricît de capabil ar fi fost, dacă nu ajungea la timp, nu le va fi de nici un folos, dar nu bănuise că vor avea nevoie de el atît de repede. Hannah plecă în fugă şi peste jumătate de oră se întoarse spunînd că Danny pornise spre Napa. Doctorul va ajunge peste cinci, sau şase ore, şi între timp bătrîna coborî să încălzească apă şi să aducă şervete curate, apoi îi făcu lui Jermiah cafea, într-un vas mare. Nu o compătimea pe Camille; era tînără şi, oricît de dureroasă va fi naşterea, ştia că va supravieţui; în aer plutea un aer de nerăbdare. Copilul pe care Jeremiah îl aşteptase de atîta timp venea în sfîrşit, iar ea era la fel de nerăbdătoare ca şi tatăl. Jeremiah o privi pe Camille cu un zîmbet drăgăstos, iar ea îl strînse de mînă.

– Să nu mă laşi, Jeremiah... suferea, iar faţa îi era crispată din pricina contracţiilor. Să nu mă laşi cu Hannah... mă urăşte... începu ea să plîngă şi se vedea că îi este teamă. Nu seamăna cu Mary Ellen cînd se porniseră durerile, dar aceasta mai trecuse prin aşa ceva de trei ori şi era mult mai în vîrstă decît Camille. Acum arăta ca un copil, torturată de durerile contracţiilor. Oh, fă ceva să se oprească... Jeremiah! Nu pot...

Îl durea şi pe el cînd o vedea cum suferă, dar nu putea face nimic. Îi puse comprese pe frunte, dar ea le azvîrli şi-l strîngea de braţ. Trecuseră deja patru ore de cînd Danny plecase după doctor, iar Jeremiah începu

să se roage ca acesta să ajungă mai repede. După toate aparenţele nu va mai dura mult. Deodată, îşi aminti de Mary Ellen şi de cele trei zile cît s-a chinuit pe patul durerilor. Lui Camille nu i se putea întîmpla aşa ceva; nu o va lăsa el. Începu să se uite la ceas, din cinci în cinci minute, iar Camille îl strîngea de o mînă, iar cu cealaltă strîngea bara de alamă de la capul patului, urlînd de durerile care se repetau la intervale egale. Hannah mai adusese cafea pentru Jeremiah, dar Camille nici nu o mai vedea.

– Nu vrei să stau eu cu ea? îi şopti bătrîna. Tu nu ar trebui să stai aici. Îl privea dezaprobator, dar el îi spuse că va rămîne pînă la sosirea doctorului. Voia să stea cu ea; se simţea în siguranţă dacă vedea ce se petrece cu ea. Ar fi înnebunit să stea afară. Danny se întoarse peste trei ore, iar Jeremiah era epuizat şi tensionat.

– Doctorul este la San Francisco, îi spuse mîhnit lui Jeremiah. Camille o strîngea de mînă pe Hannah care era sus cu ea şi striga din răsputeri că nu mai poate suporta durerile. Bătrîna încerca să o liniştească. Soţia doctorului spunea că e prea devreme pentru copilul dumneavoastră.

– Ştiam şi eu asta, îi spuse printre dinţi băiatului, ce dracu face la San Francisco?

Băiatul ridică din umeri.

– Mama a trimis după doctorul din Sfînta Helena, dar el este în Napa, la o naştere.

– Dumnezeule... nu poate veni nimeni? Îşi aminti de doctorul din Calistoga şi-l trimise pe Danny la el, dar putea să mai dureze o oră. Jeremiah urcă în fugă pe scări şi o auzi pe Camille ţipînd; era mai degrabă un urlet sfîşietor, ca acela scos de un animal rănit pe moarte, iar el deschise uşa şi o privi pe Hannah.

– Unde e doctorul? şopti ea îngrijorată.

– Nu poate veni. L-am trimis pe băiat la doctorul din Calistoga. Doamne, Dumnezeule, sper să fie acasă. Hannah încuviinţă, iar Camille strigă din nou şi îşi smulse cămaşa de pe ea. Tensiunea era maximă în dormitor.

– Jeremiah... cred că e ceva în neregulă. După cît de scurte sînt durerile, copilul ar trebui să se vadă, dar m-am uitat şi nu am văzut nimic. Jeremiah strînse din buze şi o văzu pe soţia lui zvîrcolindu-se în pat. Nu venea nimeni în ajutorul ei prea curînd, iar el nu avea de ales, trebuia să o ajute. Între următoarele dureri el îi depărtă uşor picioarele, iar Camille se lupta cu el să-l dea la o parte; uită de prezenţa lui cînd urmă o nouă contracţie şi atunci el reuşi să privească, sperînd să vadă capul copilului. Ceea ce văzu, însă îi opri respiraţia; era o mînuţă sprînzurată în jos, acolo unde ar fi trebuit să se vadă capul. Copilul era răsucit, la fel ca la Mary Ellen; se putea să fie deja mort, sau să moară în curînd, dacă el nu făcea nimic. Îşi aminti că-l văzuse pe doctorul din Calistoga ce făcuse şi o instrui pe Hannah care o ţinu bine pe Camille cînd urmă contracţia, iar tînăra striga ca din gură de şarpe, iar Jeremiah se temu să nu moară; trebuia să facă tot posibilul să salveze copilul, apoi, încet, încet îl împinse înapoi înăuntru şi simţi capul pe urmă îl răsuci. Acum umerii erau aproape afară, iar capul ieşise deja. Patul era plin de sînge, iar Camille era prea slăbită să mai poată ţipa, dar cînd o făcu copilul ieşi cu totul din pîntecul ei şi alunecă în braţele tatălui şi scoase ţipătul dintîi.

În jurul lui se vedea cordonul ombilical şi nu se observa dacă era băiat, sau fată, apoi, cu lacrimi în ochi Jeremiah strigă:

– E fată! Privea spre Camille care îşi ridicase capul şi începu să plîngă, mai mult de groaza celor îndurate, decît pentru afecţiunea faţă de copil.

Zăcea pe pat şi gemea, iar Hannah o spăla; refuză să ţină în braţe copilul. Mai tîrziu veni şi doctorul şi-l felicită pe Jeremiah pentru treaba bine făcută, apoi îi dădu lui Camille nişte picături ca să adoarmă; Hannah se îngrijea de copil.

– Aţi aruncat inelele, nu-i aşa? îl tachină doctorul pe Jeremiah înainte să plece, iar noul tată începu să rîdă şi-i dădu o monedă de aur. Fusese menită doctorului din Napa, dar, după cele două naşteri la care venise

acesta, o merita din plin. Datorită experienţei cu Mary Ellen Jeremiah ştiuse cum să răsucească fătul. Doctorul îi spuse cu siguranţă că salvase viaţa copilului, deşi recunoscu, că pentru mamă fusese groaznic de dureros. Neavînd ce să facă, Jeremiah încercă să-i spună lui Camille ca să o mai liniştească, de ce îi pricinuise atîta suferinţă. Era într-o criză de isterie ca urmare a traumei prin care trecuse şi nu voia să vadă fetiţa. Jeremiah îi puse pe deget un inel cu smaralde pe care-l păstrase pentru această ocazie. Îi arătă colierul, cerceii şi broşa din setul complet, dar ei nu-i păsa.

Nu dorea decît să-i promită că nu o va mai sili să treacă prin aşa ceva încă o dată. Fusese cea mai nefericită zi din viaţa ei şi îi spuse, printre lacrimi că nu se va mai repeta, decît dacă o va viola. Reacţia ei îl întristă, dar se consolă că peste cîteva zile îşi va reveni. Hannah nu era la fel de convinsă, fiindcă nu mai văzuse nici o mamă care să refuze să-şi ia în braţe copilul chiar şi după trei zile de la naştere. Fetiţa împlini patru zile cînd, în sfîrşit, Camille acceptă să o ţină în braţe, dar refuză să o alăpteze şi trebuiră să găsească o doică în oraş.

– Ce nume îi vom pune, dragostea mea?

– Nu ştiu, spuse cu indiferenţă şi orice i-ar fi spus soţul ei o enerva. Nu dori să aleagă nici un nume, nu o lua pe micuţă în braţe, iar Jeremiah, impresionat de făptura nevinovată stătea mult cu ea în braţe. Nu-l deranja că nu era băiat; era carne din carnea lui, copilul mult aşteptat şi realiză sensul cuvintelor Ameliei cînd îl sfătuia să se însoare şi să aibă copii. Era cea mai senzaţională experienţă din viaţa lui şi adora ghemotocul de scutece, strîngîndu-l adesea la piept. Stătea şi o privea fascinat, vrăjit de mînuţele delicate şi de trăsăturile feţei plăpînde. Nu putea spune cu cine semăna, dar, cînd împlini o săptămînă, se hotărî să o numească Sabrina, iar Camille nu avu nimic împotrivă. Au botezat-o la Sfînta Helena; se numea Sabrina Lydia Thurston. Camille ieşi prima dată din casă cu această ocazie şi purta inelul cu smarald şi rochia verde de vară, dar încă

era slăbită şi supărată că nu putea să poarte multe din toaletele preferate. Hannah îi spuse că era prea devreme încercînd să o consoleze, dar Camille o izgoni din camera ei şi-i spuse să ia şi copilul cu ea.

Puteai să tai tensiunea din aer cu cuţitul; aceasta a fost atmosfera toată vara. Camille se simţea ca o leoaică în cuşcă în casa Sfînta Helena, iar cînd Jeremiah o văzu cîntînd un cîntec de leagăn fetiţei într-o zi nici nu-şi putea imagina nervozitatea tinerei mame şi dorinţa ei arzătoare de a merge înapoi în oraş. Număra cu nerăbdare săptămînile care treceau. Îi promisese o călătorie la New York şi la Atlanta, iar în iulie tatăl ei îi scrise o scrisoare prin care o anunţa că mama ei era bolnavă şi că ar fi fost mai bine să aştepte pînă în decembrie ca să-i viziteze.

Ca de obicei, Camille făcu o criză şi aruncă pe jos o lampă, apoi ieşi trîntind uşa. Ura orice şi pe toată lumea, casa, ţinutul, pe Hannah, pe copil şi chiar Jeremiah cădea cîteodată pradă ieşirilor ei vulcanice. Cei din casă respirară uşuraţi cînd în septembrie începu să-şi facă bagajele şi se mută în oraşul căruia îi ducea dorul. Se simţea de parcă ar fi fost eliberată din închisoare.

– Şapte luni, răsuflă ea din greu cînd intră în holul cel mare al casei din San Francisco, şapte luni!

– Ne-a fost dor de tine! o întîmpinară toţi prietenii.

– A fost perioada cea mai oribilă din viaţa mea, le răspunse ea, un coşmar! Apoi fără să ştie Jeremiah, se duse la un doctor şi cumpără alte inele şi un lichid special, plus esenţă de ulm, care era un contraceptiv eficient; orice îi va spune el de acum încolo, nu o va mai împiedica să-şi ia măsurile de precauţie. Totuşi nu reluase relaţiile intime cu el de la naşterea Sabrinei şi nici nu avea de gînd să o facă. Nu mai dorea să rişte. Fetiţa avea deja patru luni, era frumoasă şi vioaie, cu părul blond buclat şi ochi mari, albaştri, ca ai părinţilor. Avea mînuţele mici şi grăsuţe şi îi plăcea să pună mîna pe orice, dar Camille venea rar să o vadă şi nu o instalase la acelaşi etaj cu dormitorul lor, ci la etajul al treilea.

– Face prea mult zgomot, îi explicase ea lui Jeremiah, care era mîhnit că fetiţa nu era lîngă camera lor, însă se ducea sus foarte des să o vadă. O adora pe micuţă şi nu îi era ruşine să recunoască. Camille era singura care nu simţea asta. Îl repezea cînd el îi spunea ceva, dar pînă ce copilul împlini şase luni, începuse să fie foarte îngrijorat. Camille nu-i dădea nici cea mai mică atenţie fiicei ei şi, pe măsură ce aceasta creştea, urma să simtă lipsa mamei. Era nefiresc pentru Camille să arate atît de puţin interes pentru propriul ei copil şi era evident că nu simţea nimic pentru acesta. Nu-i păsa decît de petreceri, sau de micile sărbători pe care le patrona la Casa Thurston, cînd Jeremiah era plecat la Napa. El îi spusese că nu îi agrează pe prietenii ei, aşa că acum se vedea cu ei în absenţa lui; de cînd rămăsese însărcinată, chiar sentimentele pentru el scăzuseră în intensitate. De multe ori Jeremiah se întreba dacă îl va ierta vreodată.

– Mai dă-i timp, îi spunea Amelia cînd el îi mărturisi nemulţumirile lui. Amelia venise să o vadă pe Sabrina şi o ţinea în braţe, rîdea cu ea, o alinta, iar diferenţa dintre cele două femei îl izbi pe Jeremiah ca un pumnal. Poate că îi e teamă de copiii mici, spuse ea văzînd în ochii lui la ce se gîndea. Eu am deja trei nepoţi. Ultimul născut fusese băiat, în sfîrşit, iar în casa fiicei ei era o mare veselie; cu toate acestea tot găsea timp să vină în vizită la Jeremiah şi la Camille, deşi tînăra mamă nu era acasă la această vizită. Părea că nu mai are timp pentru soţul ei şi copilul lor. Singurele momente cînd era acasă erau acelea cînd dădea un bal, sau o petrecere, iar Jeremiah începuse deja să se plictisească. Ei îi plăcea statutul social de doamna Thurston, cu toate avantajele şi privilegiile, dar ignora îndatoririle pe care, totuşi, le avea ca soţie. Jeremiah se simţea frustrat că nu mai dormea cu soţia lui. Motivînd că se simţea încă rău, ea se culca în camera de odihnă, chiar de cînd veniseră de la Napa.

În schimb, nu era niciodată prea bolnavă, încît să nu se ducă la petreceri. Jeremiah nu îndrăznea să-i spună

Ameliei toate acestea, dar ea le intui din cele pe care totuşi i le povestea şi îi părea rău pentru el cînd îşi luă rămas-bun.

Acest bărbat merita mai mult decît... ea ar fi fost fericită să-l facă să se simtă mai mulţumit decît era acum, însă lucrurile evoluaseră în altă direcţie. Oricum se simţea prea în vîrstă pentru el, aşa credea ea, iar acum era bucuroasă că el o avea pe Sabrina.

De Crăciun, Jeremiah puse capăt distracţiilor. Camille îi spusese în noiembrie că dorea să dea un bal teribil, pentru şase sau şapte sute de persoane, cel mai fastuos dat vreodată aici, îi povestea ea bucuroasă, iar el dădea negativ din cap.

– Nu.

– De ce nu? Furia i se ridicase în obraji. Era doamna Jeremiah Thurston şi dorea să o şi dovedească.

– De Crăciun ne mutăm la Napa. Mama ei nu se simţea încă bine, iar tatăl ei îi sfătuise să nu vină încă în Atlanta. Camille nu părea prea îngrijorată pentru mama ei. Nu făcea un secret din faptul că nu prea o agrea. I-ar fi plăcut, însă, să meargă la Atlanta şi să facă pe marea doamnă, ţinîndu-şi nasul pe sus în faţa celor pe care-i detesta.

– La Napa! şuieră ea. Napa! De Crăciun? Peste cadavrul meu. Erau mulţi care ar fi vrut să o vadă şi pe asta, dar nu şi Jeremiah.

– Trebuie să stau mai aproape de mină, iar au fost inundaţii... de curînd John Harte pierduse douăzeci şi doi de oameni din cei o sută şase pe care-i avea la lucru şi Jeremiah voia să-l ajute. Harte, care în final începuse să se înmoaie, îi era recunoscător.

– Atunci tu te duci la Napa, iar eu rămîn aici, i-o tăie Camille scurt.

– De Crăciun? spuse el şocat. Vreau să fim împreună toţi trei.

– Cine? Tu, eu şi Hannah? Pe mine taie-mă de la socoteală, Jeremiah.

– Mă referam la fiica noastră, o apucă el de mînă într-un acces de nervozitate, sau ai uitat de ea?

– Nu e nevoie să-mi reaminteşti. O văd în fiecare zi.

– Unde? Înainte de a ieşi pe uşă, cînd ea vine din grădină?

– Nu sînt doică, Jeremiah, îl privi mînioasă de jos, iar Jeremiah îşi ieşi din fire.

– Nu eşti nici măcar mamă. De soţie, să nu mai vorbim. Ce eşti tu, de fapt?

Cînd auzi întrebarea Camille îi trase o palmă. El o privea; nu făcură nici unul vreo mişcare. Era începutul sfîrşitului căsniciei lor, iar ei doi ştiau bine asta. Camille vorbi prima, dar nu-şi ceru scuze. Ceva din ea răbufnise cu multe luni în urmă, cînd născuse fetiţa, sau cît timp stătuse la Napa, iar acum îşi dădea şi ea seama. Adevărul era că nu putea să-l ierte pentru că a obligat-o să nască. Mai erau încă multe altele. Ar fi dorit să împartă cu el bucuriile lui profesionale, numai că descoperise că nu avea ce căuta în minele de la Napa. Era o lume exclusiv a bărbaţilor, iar el nu-i povestea nimic de acolo. În schimb avea pretenţia ca el să fie prezent permanent la petrecerile ei şi aici el dădu greş, fiindcă nu-i plăcea viaţa mondenă, aşa era el, refuza să iasă în public cu ea. Camille nu avea nimic din ceea ce-şi dorise, în afară de grandoarea Casei Thurston.

– Jeremiah, eu nu vin la Napa. Dacă vrei să petreci Crăciunul acolo, vei fi singur. Se săturase de locul acela pentru totdeauna, iar acum îi amintea de cele mai groaznice momente din viaţa ei.

– Nu, nu voi merge singur, zîmbi el cu tristeţe, voi merge cu fiica mea. Făcu exact cum spusese. Pe 18 decembrie făcu bagajele pentru el şi Sabrina, luă şi doica şi plecară la Napa. Hannah le făcu o primire regească la Sfînta Helena. După două zile vorbi de absenţa lui Camille, iar Jeremiah îi spuse hotărît că nu dorea să discute subiectul. Suferea în sufletul său pentru comportarea lui Camille, dar, dacă ar fi ştiut totul, ar fi suferit şi mai mult. Ea se pregătise şi dădu balul pe care şi-l dorea. Invitaţiile s-au făcut fără ştirea lui şi, peste două zile, citi în ziar despre petrecere. Realiză că ea fusese cea care schimbase situaţia dintre ei. În loc

să-şi petreacă sărbătoarea Crăciunului cu soţul şi cu fiica ei, ea preferase să fie înconjurată de prieteni, de elită şi de cei mari, noii îmbogăţiţi şi înfumuraţi. Jeremiah nu s-ar fi simţit bine în compania acestui gen de oameni, dar Camille era extaziată şi juca rolul marii doamne a Casei Thurston la vîrsta de douăzeci de ani, încercînd să uite că ar fi considerat-o cineva mai puţin aristocrată în Atlanta, sau că fusese silită să aibă un copil şi să locuiască în Valea Napa, pe care o ura din tot sufletul. Ştia că, dacă Jeremiah ar mai fi silit-o să rămînă gravidă, s-ar fi sinucis, mai degrabă decît să nască încă un copil. Din punctul ei de vedere, Jeremiah obţinuse ceea ce dorise şi îşi merita soarta, fiindcă o făcuse să sufere pentru copil. În mintea ei graviditatea era cel mai teribil coşmar din lume, iar naşterea nu era decît o tortură pe care evita să şi-o amintească. Îşi amintea exact fiecare clipă de agonie de cîte ori dădea ochii cu el, sau cînd îi simţea apropierea, iar Sabrina era simbolul celor nouă luni de infern. Era mult mai simplu să-l evite. Aşa şi făcu şi se limită la amintirea sentimentelor apuse pentru Jeremiah şi la orice ar fi putut să înveţe să simtă pentru fiica ei.

CAPITOLUL 17

Jeremiah nu s-a întors de la Napa imediat după Crăciun, după cum bănuise Camille. Îi înşelă aşteptările şi reveni abia pe la mijlocul lui ianuarie, deşi îi trimisese un bilet prin care spunea că ar fi fost fericit dacă ar fi venit şi ea la Napa.

Acum ea nici nu se gîndea la asta şi nu dorea să renunţe la balurile şi la petrecerile din oraş, explicîndu-le prietenilor că soţul ei nu putea să ia parte la ele din motive obiective; dar ea nu pierdea nici o ocazie din oraş, mai ales la nişte prieteni de-ai ei pe care Jeremiah nu-i agrea deloc. Erau o tînără pereche venită din Est cu un an în urmă şi erau recunoscuţi pentru petrecerile deocheate. Cînd Jeremiah era în oraş nu o lăsa să meargă la ei, iar acum profită de ocazie şi merse la balul dat de ei în ajunul Crăciunului şi fu impresionată de cei pe care-i cunoscu aici. Erau un grup amuzant, mult mai zgomotoşi decît cei pe care-i ştia Jeremiah, iar ea se simţi atrasă de un tînăr nou sosit în oraş, un conte francez, pe nume Thibaut Dupré care întruchipa tot ce putea fi mai decadent în aristocraţia europeană. Era exact genul de bărbat pe care Camille şi-l dorea, dacă s-ar fi dus la Paris cu tatăl ei. Era înalt, chipeş, blond cu ochi verzi şi ten deschis, lat în umeri şi îngust în şolduri, avea un accent delicat şi un talent de a jongla cu cuvintele, iar în ajunul Anului Nou îşi petrecea mult timp alături de Camille sărutînd-o pe gît, lucru care-i şocă pe toţi invitaţii. Vorbea în engleză şi în franceză,

avea un castel în Nordul Franţei, altul la Veneţia, cel puţin aşa spunea, dar nu dădea prea multe amănunte. De la începutul petrecerii se apropie de Camille şi rămase cu ea pînă seara tîrziu. Îi mărturisi că auzise de casa ei minunată, că ar fi încîntat să o viziteze ca să o compare cu a lui, desigur.

Americanii au idei atît de diferite despre arhitectură, insista el în timp ce se învîrteau pe ritmul muzicii şi o ţinea strîns de talie, cu ochii cufundaţi în ai ei. Era un bărbat chipeş, fermecător, deschis şi original, iar ea nu vedea nimic rău în a-i arăta casa a doua zi. Nu i se păru nimic ciudat, pînă ce îl simţi că se lipeşte de ea şi o sărută în budoarul ei, în timp ce îi arăta tapetul franţuzesc.

Cînd o atingea se simţea aprinsă de pasiune şi se gîndea că nu mai fusese în compania unui bărbat cam de mult. Atracţia pentru contele francez era atît de puternică; el o dezmierda cu degetele ca pe o harpă delicată, iar în scurt timp tînji după căldura trupului său. Îşi reveni după cîteva momente de ameţeală şi îl rugă să înceteze, dar cuvintele îi fură şterse de pe buze de gura lui flămîndă; bărbatul era sigur că tînăra înţelesese intenţiile lui cînd o rugase să-i arate casa. Ştia din ajun că soţul ei era plecat şi că, mai tot timpul era singură. Camille se depărtă de el şi insistă să coboare cu ea. Îl amuzau ochii ei temători, buzele delicate, părul ei ca abanosul, iar în săptămînile următoare o copleşi cu cadouri şi flori, o invită la prînz, o duse la plimbare, iar Jeremiah era tot la Napa în acest răstimp. De cîteva ori îi spuse lui Dupré că atitudinea lui era pentru ea ca un afront, dar intonaţia ei sudistă era delicioasă. El îi vorbea în franceză şi o distra cum nimeni pînă atunci nu o mai făcuse. Jeremiah era atît de serios, iar ea se plictisise să tot audă de inundaţiile de la mină. Din nou fusese reţinut la Napa şi patru oameni muriseră în timpul potopului. Thibaut nu vorbea cu ea despre aşa ceva; îi admira frumuseţea, o aprecia pentru copilul pe

care-l născuse, deşi ea spunea cît de mult regretă totul, apoi, prin fervoarea avansurilor, îi cîştigă inima.

– Cred că este o cruzime să obligi femeia să aibă copii. E barbar! părea el revoltat. Eu nu i-aş cere aşa ceva niciodată unei femei pe care o iubesc. O privea cu dublu înţeles, iar ea roşi.

– Nu aş mai trece prin aşa ceva niciodată, mărturisi ea, mai degrabă aş muri.

Ca să-i fie lui Camille pe plac îi spuse că pe el nu-l interesau copiii.

– Sînt dezgustători... şi miros urît! Ea rîdea, iar el o săruta pe buze, apoi nu înţelese cum, dar făcu dragoste cu el pe canapeaua din dormitor după ce băură împreună o sticlă de şampanie din pivniţa lui Jeremiah. Era fericită că mai avea un inel introdus. Îl pusese după Anul Nou, ca să vadă cum se simte... îl lăsase acolo în caz că s-ar fi întors Jeremiah, îşi spunea în sinea ei. Dar acum Jeremiah nu avea nici un amestec. Amestecul venea din partea lui Thibaut Dupré.

Legătura lor secretă a durat patru săptămîni, pînă să revină Jeremiah. Dupré venea la casa Thurston, ea mergea la hotelul lui, deşi ştia că era o nebunie, dar mai puţin periculos decît dacă ar fi venit el acasă la ea. Noaptea tîrziu, doar îl primea, apoi chicoteau pe scări spre dormitor, se ascundeau prin vreo cameră, beau şampanie şi făceau dragoste pînă în zori. Cu el regăsi pasiunea pe care o cunoscuse înainte de naşterea Sabrinei şi îl plăcea mai mult pe acest bărbat, decît pe Jeremiah. Era înalt, slab, exotic, tentant şi îi vorbea în franceză; avea în el un erotism puţin ieşit din comun. Avea numai treizeci şi doi de ani, dar părea mult mai tînăr, îi plăceau jocurile în pat, era neobosit şi impetuos de dimineaţă pînă seara şi nu dorea de la ea un copil. Era extaziat de inelul ei şi îi spuse că în Franţa aveau şi alte mijloace pentru plăcerile amorului. Începu să discute cu ea şi să o convingă să meargă cu el în Europa.

– Ai putea să mă însoţeşti în sudul Franţei... putem să mergem la prietenii mei... petreceri toată noaptea... Camille ciuli urechile cînd el îi spuse ce feluri de distracţii le plăceau lor. Mai mult decît atît, în zilele care urmară chiar îi arătă şi ei cum se face dragoste în ţara lui, iar pe măsură ce trecea timpul ea simţea că se petrece ceva ciudat, de parcă descoperise un drog şi nu mai putea să trăiască fără el. Se simţea legată de acest bărbat într-un mod ciudat, era dependentă de el; zi şi noapte tînjea după mîinile lui, după picioarele lui, avea nevoie ca el să-i umple sufletul. Aproape că o durea să-şi dezlipească trupul de al lui, trebuia să-i simtă apăsarea pe fiinţa ei, mîinile, buzele, limba... tot ce făcea el avea un parfum înrobitor şi ajunse să-i simtă nevoia din ce în ce mai des. Era disperată că Jeremiah venea acasă, iar cînd se întîmplă asta îl scoase pe Dupré cu mare greutate din patul ei. Jeremiah urcă în camera copilului şi ea găsi o sticlă goală de şampanie sub pat, apoi o ascunse repede în budoarul ei. Se simţea descoperită, confuză şi nefericită, iar cînd îl văzu pe Jeremiah începu să plîngă; el crezu că se bucura că-l vede, însă plînsul ei era de disperare şi incertitudine. O clipă doar o ţinu pe fetiţă în braţe după şase săptămîni şi percepu ce însemna viaţa, ce ar fi putut să însemne pentru ea, dar totul se sfîrşise. Se putea să fi fost numai ea, Jeremiah şi Sabrina şi pentru o clipă îi păru rău că nu mersese şi ea la Napa. Acolo ar fi fost în siguranţă, dar astfel pornise în derivă. Intrase în grădinile Edenului şi nu-şi mai amintea drumul spre casă. Stătea în pat lîngă Jeremiah în acea seară, disperată, torturată de gîndurile care o împresurau, iar cînd el o atinse începu să tremure. Era îngrozitor că nu-l mai dorea ca bărbat; pînă a doua zi dimineaţă tînjea după Thibaut. S-a întîlnit cu el la hotel, în mare secret, iar după-amiaza, cînd a venit acasă tot se simţea posedată mental şi sufleteşte de demonul francez. Se gîndea ce ar fi zis tatăl ei dacă ar fi aflat.

Jeremiah hotărîse să stea la San Francisco cîteva luni, iar ea îşi dădea seama că, pînă la sfîrşitul perioadei, va înnebuni de tulburare. Noaptea nu mai ştia ce să-i spună lui Jeremiah şi se culca în camera de alături. Nu avea timp pentru Sabrina, iar cînd ieşea cu soţul ei îl căuta cu privirea peste tot pe conte, care la rîndul lui o privea cu ochi flămînzi, iar într-o zi, la restaurant, cînd trecu pe lîngă el, reuşi să-i atingă sînii, iar ea începu să tremure de pasiune.

Jeremiah îşi închipuia că-i este frig, iar ei îi veni greaţă din cauză că se simţea vinovată.

Thibaut tot dorea să vină cu el în Franţa.

– Dar nu pot! Înţelege! o înnebuni cu privirea pătimaşă şi cu limba uşor ieşită din gură. Sînt măritată! Am o fetiţă! Ar mai fi trebuit să adauge încă multe; o viaţă înaintea ei, siguranţă, Casa Thurston. Aici era o persoană importantă şi nu putea fugi de asta, nici să renunţe.

– Ai un soţ care te plictiseşte de moarte, iar de copil nici nu-ţi pasă. Atunci, iubito, ce te opreşte? Nu vrei să devii contesă în castelul meu din Franţa?

– Ba da... vreau... suspină ea, înnebunită de tentaţie. Era nehotărîtă. Nu ştia ce să facă. După cîteva luni Jeremiah observă că soţia lui devenise palidă şi tristă. Se gîndea că era tot o urmare a naşterii grele şi o rugă să consulte un doctor.

Ea amîna vizita în fiecare zi. Avea altceva de făcut. Trebuia să se întîlnească la hotel cu Dupré... să vorbească de castelele lui... de tatăl său... de prieteni... toţi marchizi şi conţi, prinţi şi duci. Ascultîndu-l, simţea că i se învîrte totul în minte, visînd la balurile din castelele din Franţa. Era la fel ca în visurile promise de tatăl ei înainte de venirea lui Jeremiah. Acum putea să fie contesă, dacă voia, nu trebuia decît să renunţe la viaţa de aici, după cum îi şoptea Thibaut, cu capul între coapsele ei, înnebunind-o.

– Nu mai suport! îi spuse ea odată. Sînt prea tulbu-

rată, dar lui nu-i păsa. Era şi el dependent de trupul ei şi o dorea cu totul, numai pentru el; nu se putea linişti pînă ce nu o va vedea că va ceda. Dorea să vină cu el în Franţa şi spera că măcar o parte din averea de acum să fie a ei.

Zi după zi, Jeremiah o vedea cum se perpeleşte şi se strecoară afară din casă, nu ştia unde, pînă în aprilie cînd un prieten îi spuse ce văzuse. Camille ieşea din hotelul *Palace* cu un blond înalt, apoi se sărutară, iar el chemă o trăsură pentru ea. Jeremiah simţi că se sufocă, ar fi dorit ca prietenul să se fi înşelat, dar privind-o în fiecare zi, începu să bănuiască adevărul spus de acesta. Privirea ei avea ceva ostil cînd îi vorbea şi ţinea morţiş să iasă în oraş în fiecare seară. Jeremiah o vedea că se înviorează de cîte ori pleacă el la mină şi nu mai putea să o convingă să se culce cu el.

Era şi el deprimat cînd se sfîrşi primăvara şi se temea de ceea ce avea să se întîmple cînd va încerca să o ia cu el la Napa, în iunie. Nu voia să o facă să recunoască de teamă că îi va da peste nas cu amanta lui de demult, dar soarta aranjă lucrurile în locul lui. Într-o după-amiază, tîrziu, pleca de la bancherul său, după ce discutase nişte afaceri cu el, şi văzu trecînd prin faţa lui o trăsură în care Camille era îmbrăţişată de un blond. Jeremiah rămase în colţul străzii o jumătate de oră de parcă totul s-ar fi prăbuşit în jurul lui. În seara aceea vorbi cu ea, în linişte, în budoarul ei.

– Nu ştiu cum a început, Camille, – vocea îi era tremurată de lacrimi, dar se stăpînea bine – şi nici nu mă interesează. Cineva v-a văzut mai demult, iar eu am vrut să cred că nu e adevărat, dar acum cred că este. O privi şi îi dădură lacrimile. O iubea atît de mult şi se întreba dacă o pierduse din cauza bărbatului care o săruta în trăsură. Nu-i păsa ce făcuse pînă acum, dacă s-ar fi oprit. Mai puteau salva ceva, dacă ea ar fi dorit. Depindea de ea, mai mult decît de el. Era dispus să ierte şi să meargă înainte. Nu-şi dădea însă seama cît

de tulburată era ea.

– De unde ştii că eram eu? îl privi mîhnită, dar calmă, fiindcă amîndoi ştiau că fusese ea.

– Nu are rost să ne contrazicem pentru asta. Esenţialul este că vreau să pui capăt. Îi vorbea blînd şi tandru ca şi iubirea pe care i-o purta. Trebuie să te opreşti acum, Camille. Aş vrea să plecăm la Napa săptămîna viitoare şi poate că acolo vom reuşi să refacem ce a mai rămas, cu Sabrina. Acum avea iar lacrimi în ochi, iar Camille nu-l mai putea privi. Nu putea suporta gîndul şi nici nu-l putea uita pe Thibaut; nu încă. Avea nevoie de el. Jeremiah vorbi acum aproape în şoaptă: Te rog... Camille deschise ochii.

– Înţeleg... de fapt parcă simţea o mînă ţinînd-o de gît, iar în seara aceea se furişă din nou afară, ca să-l întîlnească pe stradă, pentru un sărut şi cîteva cuvinte. Jeremiah credea că este jos şi că vorbeşte cu bucătarul, dar nu ştia adevărul că ea stătea disperată pe stradă, în spatele grădinii, vorbind cu Dupré care o implora să meargă la hotel cu el. Era un bărbat decăzut, fără pic de onoare şi era în stare să facă orice pentru a o lua cu el. În fond de ce nu? Era frumoasă, senzuală, la fel de perversă ca şi el deja, o expertă în arta iubirii, deşi avea numai douăzeci şi unu de ani. Ştia din auzite că era bogată, iar Dupré avea nevoie de asta. Auzise că avea banii ei şi mai era, desigur ce îi va lăsa Thurston, probabil destul de mult, evaluînd după bijuterii şi blănuri.

A doua zi, însă, se întîlni cu Thibaut la hotel şi suspina în timp ce vorbea, zicînd că legătura lor trebuia să ia sfîrşit. Se gîndise foarte bine; nu dorea să renunţe la tot ce avea pentru el.

– Am făcut eu ceva rău? întrebă el îngrozit. Niciodată nu îl deranjase imoralitatea situaţiei. Juca acest joc de ani de zile, cu soţiile altora care fuseseră femei de treabă, iar cea de acum era mai presus de toate. Acum nu intenţiona să-i dea drumul, acesteia nu. Era prea

proaspătă, prea dulce. Deja era a lui.

– Eu am făcut ceva groaznic, explică ea, nu m-am putut abţine, dar acum trebuie să mă opresc. Soţul meu ştie. Camille se aştepta ca el să fie surprins, dar se miră că rămase insensibil. De fapt, părea preocupat.

– Te-a bătut, *mon amour?*

– Deloc. Vrea doar să plec cu el la Napa săptămîna viitoare, se opri aici, atît de oribilă era ideea de a pleca, vom rămîne acolo patru luni şi... începu să plîngă... tu vei fi plecat cînd ne vom întoarce.

– Nu aş putea să vin şi eu la Napa? Să stau la un hotel din zonă... era o idee trăsnită, dar nu îi spuse nu, atît de disperată era după el..

– Nu, acolo nu se poate. El dădu din cap, se şterse la ochi, apoi o privi.

– Atunci trebuie să vii cu mine. Trebuie să alegi; acum, săptămîna asta – părea hotărît – trebuie să mergem în Franţa. Oricum trebuia să plec acasă, la vară vom locui în castelul meu din Sud, dacă tatăl său îl va primi, vom merge la Veneţia pentru balul verii – aici nu mintea – apoi ne vom întoarce la Paris la toamnă. Ce auzea o încînta mai mult decît Sfînta Helena, dar ştia că nu poate face aşa ceva. Era soţia lui Jeremiah şi avea viaţa ei în California, din care mai avea şi unele avantaje.

– Nu pot să merg, de-abia reuşi să rostească.

– De ce nu? Vei fi contesa mea, *ma chérie.* Gîndeşte-te! Se gîndi şi inima i se rupea în două. Tatăl ei îi promisese dintotdeauna un conte, sau un duce.

– Şi soţul meu? Şi copilul meu?

– Nu dai doi bani pe ei; ştiu la fel de bine ca tine.

– Nu e adevărat... de fapt aşa dăduse de înţeles, iar viaţa pe care Thibaut i-o pendula în faţa ochilor era mult mai potrivită pentru amîndoi. Nu-şi mai dorea copii, nu dorea să fie o soţie respectabilă... nu voia copil, niciodată nu voise... singurul lucru care-i plăcea la Jeremiah Thurston era casa lui, dar Thibaut îi oferea două cas-

tele... Îngrozită, încercă să revină la realitate. Chiar la atît se rezuma totul? La cine avea cea mai mare casă... era consternată de propriile ei gînduri. La asta dorea să ajungă? Nu ştiu ce să fac, se aşeză şi începu să plîngă.

El îi turnă un pahar de şampanie.

— Trebuie să alegi, dragostea mea. Dar alege bine şi cu înţelepciune. Cînd vei putrezi la Napa cîte zile vei mai avea s-ar putea să regreţi şansa pe care ai ratat-o... cînd te va viola şi vei rămîne iar gravidă... Ea se cutremura numai la gîndul acesta. Gîndeşte-te la toate! Eu nu îţi voi cere niciodată asta. Camille ştia că, mai devreme, sau mai tîrziu, Jeremiah o va face. Dar era nedrept... era totuşi soţia lui... bău şampania şi începu să plîngă, iar Thibaut o luă în braţe şi făcu dragoste cu ea. Noaptea tîrziu plecă acasă şi urcă în camera fetiţei; o privi cum se joacă. Avea deja un an vorbea puţin, începuse să meargă, dar Camille nu făcea parte din viaţa ei. Asta fusese alegerea ei. Acum ar fi vrut să-şi acopere faţa cu mîinile şi să plîngă, dar nu ştia ce era cu ea. În seara aceea, cînd Jeremiah îi aminti că plecau peste cinci zile crezu că o să înnebunească. A doua zi, se întîlni din nou cu Thibaut, în camera lui, dar acum el o făcu să se hotărască. Îi prinse în piept o broşă cu un diamant enorm care, spunea el, era o bijuterie de familie, apoi se logodi cu ea, după care făcu dragoste cu ea de şase ori. Cînd ajunse acasă arăta sfîrşită. Ştia că, oricît de bun ar fi fost Jeremiah cu ea, nu putea să se întoarcă la Napa, nu mai putea să-i dăruiască încă un copil şi nu putea să se apropie de acela deja născut; nu simţea nimic pentru ei. Thibaut o ajutase să-şi dea seama de asta, nu cu broşa cu diamant, ci prin cuvinte, iar acum dorea să plece cu el la Paris. Dorea să devină contesă. Poate că pentru asta se şi născuse.

Jeremiah o asculta tulburat, iar cînd îşi termină pledoaria el se duse în camera fetiţei şi merse încet să o privească dormind. Era greu să-şi creadă urechilor că

mama ei o va părăsi şi era mai dureros cînd se gîndea că-l părăseşte şi pe el. Durerea care-l chinuia era greu de redat în cuvinte. Îşi aminti de chinurile în care născuse Camille care erau la fel cu ceea ce simţea el acum. Se gîndi şi la John Harte cînd îi muriseră soţia şi copilul cu ani în urmă. Acum avea idee prin ce trecuse acest om. Niciodată nu fusese atît de îndurerat şi se întreba dacă şi Mary Ellen simţise la fel cînd o părăsise. Poate că toate erau păcate ale trecutului care trebuiau plătite. Îşi luă capul între mîini şi începu să plîngă, apoi plecă spre singurătatea camerei lui.

Camille îşi făcu bagajele în două zile, iar casa era acum plină de şuşoteli. Jeremiah nu vorbea cu nimeni, iar în dimineaţa plecării ei o luă de amîndouă mîinile şi o trase lîngă el, cu lacrimi curgîndu-i pe obraji.

– Nu poţi face asta, Camille. Eşti un copil nesăbuit. Te vei trezi şi te vei întreba ce ai făcut. Nu te gîndi la mine... ci la Sabrina... nu o poţi părăsi acum. Vei regreta toată viaţa. Şi, pentru ce? Pentru un nebun cu castel? Dar tu ai totul, făcu un semn prin aer, însă ea scutura din cap şi plîngea.

– Nu trebuia să fiu aici... să fiu soţia ta... plîngea cu sughiţuri... nu sînt destul de bună pentru tine. Era primul lucru înţelept pe care-l spunea, iar el o strînse la piept.

– Cum să nu fii... te iubesc... nu pleca... oh, Dumnezeule, te rog, nu pleca... Dar ea îşi ridică bărbia şi ieşi repede, alergînd prin grădină, cu rochia fluturîndu-i în vînt, o himeră în bleu şi alb, cu părul fluturînd, pe care Jeremiah o privea din dormitor pe fereastră. Thibaut o aştepta cu o trăsură la poarta principală, iar vizitiul veni seara să-i ia lucrurile. Jeremiah găsi un bilet, lîngă bijuteriile ei: *Pentru Sabrina...* într-o zi... iar în camera lui găsi alt bilet: *Adio.* Cînd lăsase bijuteriile acasă nu ştia cît de furios va fi Thibaut.

Jeremiah crezu că moare şi se plimbă dintr-o cameră în alta toată noaptea. Nu-i venea să creadă că

plecase; făcuse o nebunie. Poate că se va răzgîndi, se va întoarce, îi va telegrafia de la New York... Îşi amînă plecarea la Napa cu trei săptămîni sperînd că se va întoarce, dar nu se întîmplă aşa, nu a mai venit, nu a mai dat nici un semn. Nu o mai văzu niciodată, decît în vise. Îi scrise tatălui ei în cele din urmă şi îi explică sincer că nu înţelegea de ce plecase, iar cînd răspunsul sosi, Jeremiah află că o considerau o copilă inconştientă şi că pentru ei murise, sfătuindu-l şi pe el să o considere tot moartă; acesta era sfatul lui Orville. Nu putea să facă una ca asta, dar ce-i mai rămînea? Camille nu trimise nici o scrisoare, ci dispăru în noapte cu un străin care o luase cu el în Franţa.

Tatăl ei nu resimţea pentru ea nici un pic de compătimire, deşi era şi el parţial vinovat de ce făcuse ea. O învăţase să vrea prea multe şi să se bazeze mai mult pe partea materială. Îi umpluse capul cu prinţi şi duci. Cînd îl văzuse pe Jeremiah însă, recunoscu în el un om adevărat şi un soţ bun pentru fiica lui, şi procedase ca atare. Camille, însă ajunsese prea departe şi tatăl său nu-i putea ierta acest lucru. Dacă s-ar fi întîmplat ca ea să-i scrie o scrisoare, Orville avea de gînd să-i spună că pentru el era moartă. Nu va moşteni nimic din partea lui sau a mamei ei care era încă prea bolnavă pentru a se putea vorbi cu ea. Le mai rămînea Hubert care era un fiu egoist şi nu ţinuse niciodată la Camille.

În California Jeremiah spuse tuturor că soţia lui murise de temuta gripă. Tocmai izbucnise o epidemie, iar Camille fusese destul de înţeleaptă ca să plece în tăcere. Se părea că nimeni nu ştia de plecarea lor. Thibaut Dupré lăsă în urma lui o notă de plată astronomică la hotel, aşa că intenţiona să nu facă cunoscută noua destinaţie. Nu spusese nimănui că o ia cu el pe Camille Thurston. Pur şi simplu, au plecat, iar peste o săptămînă Jeremiah spuse celor din oraş că soţia lui era groaznic de bolnavă. Uşa de la intrare avea o pînză neagră agăţată după scurt timp şi toată lumea rămase

şocată. În ziar apăru un anunţ discret, iar casa fu închisă, chiar sigilată. După aceea Jeremiah plecă la Napa. Toţi cei de aici ştiau că a murit de gripă. Le spuse că trupul ei fusese trimis la Atlanta pentru a fi îngropată în cripta familiei, iar la capela din Sfînta Helena s-a ţinut o slujbă în memoria ei la care au luat parte foarte puţini oameni. Nu prea o cunoşteau mulţi, iar cei care o ştiau nu prea ţineau la ea. Hannah veni îmbrăcată în negru şi cîţiva din muncitorii de la mină, din respect pentru Jeremiah; venise şi John Harte. Nu-l uitase pe Jeremiah că fusese alături de el cînd i-au murit soţia şi copiii. Nu se mai căsătorise, iar noaptea îi era tot groază să se întoarcă în casa goală de pe deal. Îi strînse mîna lui Jeremiah cu înţelegere şi tristeţe.

– Să fii recunoscător că o ai pe fiica ta.

– Sînt, îl privi Jeremiah în ochi. Harte avea douăzeci şi nouă de ani, dar părea mai matur şi mai înţelept, pentru vîrsta sa. Pe spatele său apăsa o mare responsabilitate căreia el îi făcea faţă foarte bine. Într-un fel, Jeremiah chiar ţinea la el; era impresionat că venise, iar la plecare îi strînse mîna cu căldură. Apoi merse acasă la Sabrina care nu mai avea mamă acum. Tot nu putea înţelege ce făcuse Camille şi care erau motivele ei. Cum putuse fugi cu acel bărbat? Un lucru era sigur în mintea lui Jeremiah: nu se punea problema unui divorţ. Nu dorea să se creadă că ea mai trăia încă; acest lucru va fi ştiut numai de el. Urma să perpetueze mitul morţii ei cîte zile va mai trăi, în special pentru fiica lui. Cît despre ceilalţi, Camille Beauchamp Thurston murise; numai el şi Hannah ştiau adevărul. Toţi servitorii de la Casa Thurston fuseseră eliberaţi din funcţii, iar casa fusese închisă pe vecie. Poate că într-o zi o va vinde, sau o va păstra pentru Sabrina, dar nu va mai locui niciodată acolo. Mai rămăseseră haine de-ale lui Camille, cele vechi, fiindcă pe cele noi le luase cu ea: rochii scumpe, blănuri, toalete de seară. Îşi umpluse cuferele bine, iar, dacă într-o zi va dori să se întoarcă

înapoi, va fi tot soţia lui; Sabrina va şti că mama sa murise de gripă, ca şi celelalte rude care ştiau deja, iar el va şterge orice urmă care să-i sugereze adevărul. Nici o scrisoare, nici o explicaţie, nici un divorţ; nu se va întîmpla nimic din toate acestea. Camille Beauchamp Thurston nu mai era. Odihnească-se în pace.

CARTEA A DOUA
SABRINA THURSTON HARTE

CAPITOLUL 18

Înainte de prînz trăsura opri în faţa minei, iar din ea coborî o tînără suplă, cu părul şaten închis, mătăsos, legat cu o bentiţă din satin albastru. Purta o fustă albastră şi o bluză, ţinută care o făcea să pară mai micuţă decît cei treisprezece ani pe care-i împlinise. Traversă curtea interioară şi făcu semn cu mîna bărbatului care ieşea din birou. El se opri o clipă şi-şi feri ochii de lumina soarelui, apoi dădu din cap; zîmbea, ca şi ea. Cu o săptămînă înainte, îi spusese să nu mai vină călare peste dealuri pe calul lui cel mai bun, aşa că luase trăsura şi o condusese singură pînă aici. Nu ştia dacă trebuia să fie supărat, sau amuzat, dar, de obicei se decidea repede. Sabrina nu era un copil uşor de convins şi faptul că era crescută numai de el singur o făcuse să dobîndească anumite ciudăţenii. Adora mirosul de trabuc, îi cunoştea dorinţele şi avea permanent grijă de el, călărea la fel de bine ca el şi cunoştea numele tuturor lucrătorilor de la cele trei mine ale tatălui său. Ajunsese să ştie mai multe despre obţinerea vinului din via lui decît el însuşi. Nimic din toate acestea nu-i displăcea. Jeremiah Thurston era mîndru de singura lui fiică, mai mîndru decît o lăsa pe ea să creadă, deşi în secret, ştia şi ea prea bine. Nu o bătuse

niciodată în treisprezece ani, o învăţase tot ce ştia şi el şi o avea alături tot timpul. Cînd fusese foarte mică, el nici nu mai pleca de la Sfînta Helena, decît foarte rar; stătea cu ea acasă, îi citea poveşti înainte de culcare, o îngrijea cînd era bolnavă, o lua în braţe cînd era tristă şi tot ce era în legătură cu ea făcea singur, mai degrabă decît să o lase pe Hannah, sau pe cameristă.

– Dar nu e firesc, Jeremiah, îl certase odată Hannah. Este fată, nu mai e un copil, las-o cu mine, sau cu celelalte femei. El nu putea să o asculte, nu putea să o piardă din ochi mai mult de cîteva ceasuri. Mă şi mir că mai mergi la mină în fiecare zi, spunea ea. După un timp începuse să o ia cu el; lua cîteva jucării, un pulover gros, o pătură, o pernă şi o lăsa să se joace într-un colţ al biroului, sau să stea pe pătură lîngă foc cînd i se făcea somn după-amiaza. Unora li se părea ciudat, dar de cele mai multe ori erau impresionaţi. Nici chiar cei mai duri bărbaţi cu care mai avea el de a face nu rezistau feţişoarei ei înfăşurată în pătură, buclelor castanii răsfirate pe pernă şi de obicei se trezea din somn cu un zîmbet pe buze şi căsca delicat, apoi venea fuga să-l sărute pe tatăl ei. Dragostea dintre ei îi mira pe unii, iar pe alţii îi făcea invidioşi; era o înţelegere între ei şi o pasiune rar întîlnită între părinţi şi copii. În treisprezece ani nu o certase niciodată, iar ea îi răspundea numai cu afecţiune, zîmbete însorite şi bunătate. În dragostea lui Jeremiah pentru Sabrina nu se vedea nici o urmă de regret pentru pierderea mamei ei. Într-o zi îi spuse simplu că maică-sa murise cînd ea era foarte mică.

– Era drăguţă? întrebase ea. Inima lui tresări.

– Da, era, draga mea. Ca tine, zîmbea, dar, de fapt Sabrina semăna mai mult cu el, decît cu mama sa. Trăsăturile erau ale lui Jeremiah şi se putea vedea că va fi înaltă ca şi el. De la Camille luase puţină răutate; din cînd în cînd îl tachina, dar el se distra şi nu se vedea în comportamentul ei răsfăţul sau felul arţăgos al mamei sale. În toţi aceşti ani nimeni nu făcuse vreo aluzie că mama ei nu murise şi că-i părăsise pe amîndoi; nu avea nici un rost să ştie asta. Ar fi durut-o şi ar fi necăjit-o, iar

Jeremiah îi spusese lui Hannah demult aceste lucruri. De treisprezece ani în viaţa Sabrinei era numai fericire. Traiul ei era liniştit şi oriunde se ducea tatăl ei o lua cu el. Cînd crescu destul de mare îi angajă un profesor. Toată ziua se ocupa de lecţii şi aştepta liniştită să treacă timpul, apoi alerga la el la mină ca să petreacă restul timpului împreună. Aici, cu el, învăţase tot ce dorea să ştie.

– Tăticule, într-o zi vreau să lucrez pentru tine.

– Nu fi prostuţă, Sabrina, dar în secret şi-ar fi dorit să o aibă alături. Era fiica lui, unicul copil şi avea cap pentru afaceri. Se gîndea totuşi că ar fi greu pentru ea să lucreze la mină; nimeni nu ar fi înţeles-o.

– Pe Dan Richfield l-ai lăsat să te ajute cînd era doar un copil. El însuşi mi-a spus. Acum el avea douăzeci şi şase de ani, era însurat şi avea cinci copii. Cît de îndepărtate i se păreau vremurile cînd începuse să lucreze pentru Jeremiah sîmbetele dimineaţa.

– Cu el era altă situaţie, Sabrina, fiindcă era băiat. Tu eşti domnişoară.

– Ba nu sînt! Ea avea unele izbucniri cînd era neascultătoare, lucru care-i amintea lui Jeremiah de mama ei, dar încerca să nu le compare. Nu te întoarce cu spatele la mine, tăticule! Ştiu la fel ca orice bărbat ce se face la o mină! El se aşeza şi o lua de mînă zîmbindu-i.

– E adevărat, draga mea, ştii, dar mai trebuie ceva. E nevoie de o mînă de bărbat, puterea unui bărbat, hotărîre. Tu nu le vei avea niciodată, o mîngîia pe obrazul pe care-l adora, va trebui să-ţi găsim un soţ chipeş.

– Nu vreau un soţ! Chiar şi la zece ani era contrariată de idee, iar la treisprezece subiectul nu o mai interesa deloc. Vreau să stau cu tine întotdeauna! Într-un fel era bucuros de ce auzea. Avea deja cincizeci şi opt de ani, era încă în putere, plin de vitalitate şi de idei care să-l ajute să conducă minele şi viile. Durerea pe care i-o pricinuise Camille îi luase din vlagă. Nu se mai simţise tînăr de atunci; se simţea îmbătrînit şi obosit şi era un ungher din el pe care nu mai voia să-l deschidă, la fel cum nu mai deschisese porţile casei ca un palat

din oraş. De-a lungul anilor primise multe oferte de la oameni care doreau să o cumpere, cineva chiar dorea să o transforme în hotel, dar el nu înclina să o vîndă. Nu mai pusese piciorul acolo şi probabil că nu o va mai face niciodată. L-ar fi durut prea tare să vadă camerele pe care le decorase pentru Camille şi acelea în care sperase să crească şase copii. I-o va lăsa Sabrinei, iar, dacă se va mărita, atunci i-o va dărui ei. Va fi pentru copiii ei, dacă nu fusese pentru ai lui şi găsise o destinaţie adecvată casei pe care o construise cu atîta dragoste.

– Tăticule! strigă ea alergînd prin curte, după ce asigură trăsura. Ştia mult mai multe despre mine şi vii, despre cai şi trăsuri decît mulţi băieţi de vîrsta ei. Totuşi feminitatea ei era neatinsă, de parcă sute de ani de tradiţii aristocratice sudiste îi fuseseră inoculate în vene şi făceau parte din fiinţa ei. Era feminină pînă în măduva oaselor, dar avea blîndeţea şi drăgălăşenia pe care mama ei nu le avusese. Am venit cît de repede am putut; alerga spre el respirînd cu greu, cu buclele fluturîndu-i pe umeri, rîzînd, iar el o privea cu disperare.

– Văd şi eu, Sabrina. Cînd ţi-am spus să treci pe la mine după ce pleacă profesorul nu m-am referit şi la trăsura pe care ai furat-o ca să vii aici. Ea îl privi necăjită şi se uită la trăsură.

– Vorbeşti serios, tată? Dar am mers cu atenţie.

– Sînt sigur că aşa ai făcut; nu asta mă îngrijorează pe mine. Te faci de ruşine dacă mîni astfel o trăsură, fetiţa mea. Hannah îţi va înroşi fundul pentru asta. Dacă ai fi făcut aşa în San Francisco, te-ar izgoni din oraş şi ţi-ar spune că ai mers „cu viteză" şi că te-ai purtat irresponsabil. Acum o tachina, iar ea ridică din umeri cu indiferenţă.

– Atunci ar fi prosti. Conduc mai bine decît tine, tăticule. De data aceasta el se încruntă contrariat.

– E nepoliticos ce spui, Sabrina. Să ştii că nu m-am ramolit de tot.

– Ştiu, ştiu, roşi ea, voiam să spun că...

– Lasă, lasă. Data viitoare să vii călare pe roibul tău.

Va bate mai puţin la ochi.

– Dar mi-ai spus să nu călăresc pe dealuri, ci să vin cu trăsura, ca o doamnă.

El se aplecă şi-i şopti la ureche.

– Doamnele nu conduc trăsuri. Ea începu să rîdă; îi plăcuse să mîne caii şi la Sfînta Helena nu prea avea ce face. Nu cunoştea nici un copil de vîrsta ei, nu avea rude şi-i plăcea să-şi petreacă timpul cu tatăl ei. Cînd se plictisea începea să facă năzdrăvănii, sau venea la mină. Din cînd în cînd Jeremiah o ducea la San Francisco. Întotdeauna stăteau la hotelul *Palace* şi îi lua camera alături de a lui. Cînd era mai micuţă o luau şi pe Hannah cu ei, dar acum bătrîna era prea bolnavă de artrită şi nici nu ascundea faptul că nu-i plăcea la oraş. Sabrina era destul de mare ca să meargă cu tatăl ei.

Mai treceau şi pe la Casa Thurston, iar o dată el a descuiat poarta şi s-au plimbat prin grădină împreună, dar nu o dusese niciodată înăuntru, ea bănuind de ce. Era prea dureros pentru el, din cauza morţii mamei ei. Era totuşi curioasă cum era în casă. O întrebase pe Hannah şi rămăsese dezamăgită cînd află că bătrîna nu fusese niciodată acolo. Insistă la Hannah să-i spună cum arăta mama ei, dar nu primi prea multe informaţii, de unde deduse că Hannah nu o prea agrease pe aceasta. Deşi nu ştia de ce, nu îndrăznea să-l întrebe pe Jeremiah; ochii lui exprimau atîta durere şi tristeţe cînd auzea numele ei, încît prefera să evite întrebările ca să nu-l supere. Deci erau multe mistere şi angoase în viaţa ei, o casă pe care nu o văzuse niciodată, o mamă pe care nu o cunoscuse... şi un tată care o adora.

– Ai terminat de lucrat, tată? insistă ea cînd se îndreptau mînă în mînă spre trăsură. Acceptase să o lase pe ea să conducă trăsura, iar calul îşi-l legase în spatele acestéia şi se cutremură cînd se gîndea ce vor crede oamenii cînd o vor vedea.

– Da, am terminat, pisicuţo. Ştii, eşti un copil neobişnuit. O privea cînd se aşeză lîngă ea. Dacă ne vede cineva, o să creadă că sînt nebun să te las să faci asta.

– Nu te îngrijora, tată, îl bătu ea pe mînă ca o mamă

grijulie, conduc foarte bine.

– Şi eşti foarte năzdrăvană, micuţa mea. Era clar cît de mult o iubea, iar peste cîteva minute îl mai întrebă o dată despre munca lui. Avea un motiv ascuns, iar el bănuia. Da, am terminat; ştiu de ce mă întrebi. Şi da, mîine mergem la San Francisco. Eşti mulţumită?

– Oh, sigur, tăticule! Zîmbi apoi făcu un rond pe drum, fără să se uite şi aproape că era să răstoarne trăsura, dacă tatăl ei nu ar fi ţinut bine frîiele, însă se redresă, apoi zîmbi cu vinovăţie şi rîse în hohote.

– O să mă omori pînă la urmă. Sabrinei nu-i plăcea să audă asta nici măcar în glumă. Faţa i se întristă, ca de obicei, iar lui îi păru rău că spusese asta.

– Nu glumi cu aşa ceva, tăticule. Ştii că tu eşti tot ce am eu pe lume. Întotdeauna îl făcea să regrete cînd spunea asemenea lucruri, iar acum încerca să salveze aparenţele.

– Atunci, te rog să nu încerci să mă omori în trăsură.

– Ştii foarte bine că mai greşesc, dar foarte rar, spuse ea, apoi întoarse după colţ, de data aceasta cu o precizie matematică, apoi îl privi triumfătoare.

– Acum a fost mai bine.

– Sabrina Thurston, eşti un mic monstru. Ea se aplecă în semn de respect.

– Ca şi tatăl meu. De fapt se întreba dacă nu semăna mai mult cu mama sa... cum arătase ea? Cu cine semăna? De ce a murit atît de tînără? Avea o mie de întrebări la care nu ştia răspunsul, în legătură cu această femeie. În casă nu era nici un portret de-al ei, nici o miniatură, nici o schiţă, sau fotografie, nimic. Tatăl său îi spusese doar că murise de gripă cînd ea avea un an; punct. Sfîrşitul poveştii. Jeremiah îi spusese că o iubise foarte mult, că se căsătoriseră în ajunul Crăciunului în Atlanta, Georgia, în 1886 şi că Sabrina se născuse peste un an şi jumătate în mai 1888, iar că peste un an mama ei murise şi-l lăsase îndurerat. Jeremiah i-a mai spus că a construit Casa Thurston înainte de a se însura cu mama ei şi că, în urmă cu cincisprezece ani fusese cea mai mare casă din San Francisco, dar acum

era doar o relicvă, un mormînt, un loc în care ea va intra într-o zi, dar nu acum şi nu cu el. Cînd mergeau la San Francisco era copleşită de curiozitate. Îşi făcuse chiar un plan, iar data următoare cînd vor mai merge în oraş îl va pune în aplicare.

– Mai mergem în oraş mîine, tăticule?

– Sigur, şireată mică, mergem. Dar toată ziua am o şedinţă la Banca *Nevada,* iar tu va trebui să-ţi faci de lucru. De fapt, i-am spus lui Hannah că nu cred că ar trebui să te iau cu mine, dar ea începu să protesteze încă de la primele cuvinte, iar el ridică un deget să o facă să tacă, dar ştiam că asta vei spune, deci, pentru pacea şi liniştea mea te voi lua cu mine. Săptămîna viitoare va trebui să recuperezi cu profesorul, Sabrina. Nu vreau să pierzi lecţiile fiindcă fugi în oraş cu mine. Încerca să pară sever, dar nu-şi făcea probleme. Era o elevă excelentă şi amîndoi ştiau că învăţa şi mai multe cînd era cu el. Desigur că ar fi putut să-i propună să-l însoţească la bancă, dar s-ar fi plictisit la o şedinţă atît de lungă. Să iei cu tine nişte cărţi. La hotel ai putea să înveţi şi vom ieşi în oraş după ce vin de la bancă. Este o piesă nouă pe care mă gîndeam că te-ar interesa să o vezi. Am scris secretarului de la bancă şi l-am rugat să ne ia bilete. Sabrina începu să aplaude, apoi strînse iar frîiele şi încetini caii.

– Va fi minunat, tăticule, ştia exact ce va face în timp ce el va fi la şedinţă. Şi nu ai de ce să te plîngi, fiindcă te-am adus acasă întreg. El o dojeni fumîndu-şi calm trabucul.

– Data viitoare cînd ieşi cu trăsura mea cea mai bună, ţi-aş fi recunoscător dacă ai avea amabilitatea să-mi ceri voie. Sabrina sări de pe capră zîmbind; îi plăcea mirosul tare al trabucului.

– Da, domnule. Zise aceasta şi alergă în casă, îi strigă lui Hannah un „bună ziua" şi-i zise că a doua zi vor merge în oraş.

– Ştiu, ştiu... Îşi acoperi urechile cu palmele. Vorbeşte mai încet. Dumnezeule, ce voce ascuţită ai! Tatăl tău nici nu ar mai trebui să trimită telegrame de la mină.

Ai putea sta la fereastră să strigi ca să se audă pînă la Philadelphia; i-ai face un serviciu.

– Mulţumesc, Hannah, făcu ea o plecăciune, o sărută pe bătrînă pe obrajii zbîrciţi şi alergă pe scări în cameră să se spele pe mîini pentru cină. Era deosebit de curată şi se îmbrăca cu gust fără să-i spună cineva cum. Avea ceva din Camille Beauchamp în ea. Hannah o privi cu îngrijorare şi îi spuse lui Jeremiah:

– Peste cîţiva ani o să ai multă bătaie de cap cu ea, Jeremiah.

El îi zîmbi şi îşi agăţă haina în cuier.

– Mi-a spus că vrea să stea cu mine pentru totdeauna şi să lucreze la mină.

– O adevărată perspectivă pentru o doamnă.

– Aşa i-am spus şi eu, oftă el şi merse cu Hannah în bucătărie. Îi plăcea să stea de vorbă cu ea, erau prieteni de peste treizeci de ani şi era fiinţa cea mai apropiată de el în anumite privinţe. O adora pe Sabrina. Adevărul este că s-ar descurca bine la mină, păcat doar că nu e băiat. De multe ori spunea asta.

– Poate că o să se mărite cu un tînăr chipeş, pe care ai să-l poţi învăţa tot ce ştii şi poţi lăsa totul nepoţilor tăi.

– Poate. Nu se gîndea încă la asta; mai erau mulţi ani pînă ca Sabrina să se mărite. Dar, pe de altă parte, nici el nu întinerea şi anul trecut avusese o problemă cu inima. Sabrina se speriase teribil cînd îl găsise inconştient în dormitor, dar se refăcu repede şi încercaseră cu toţii să uite ce s-a întîmplat. Doctorul îi amintea adesea că trebuia să o lase mai încet, să se odihnească, sfaturi care l-au făcut pe Jeremiah să zîmbească, iar Hannah ştia situaţia. El se întreba cine se va grăbi pentru ca el să poată să o lase mai încet.

– Îmbătrîneşti, Jeremiah. Ar fi bine să te gîndeşti la viitorul tău, îi făcu ea semn cu capul spre scări, pe unde urcase Sabrina, şi la al ei. Tot mai ţii la casa aceea din oraş?

El zîmbi pe jumătate.

– Da. Ştiu că te gîndeşti că sînt nebun, cum ai făcut

întotdeauna, dar am ridicat-o cu dragoste şi i-o voi da Sabrinei tot cu dragoste. Dacă vrea, poate să o vîndă. Nu vreau să se întoarcă la mine şi să-mi spună: De ce nu ai păstrat-o pentru mine, tată?

– Ce să facă ea cu o casă de zece ori mai mare decît un hambar, şi la San Francisco?

– Nu se ştie niciodată. Eu sînt fericit aici. Poate că ea va dori să locuiască la oraş cînd va fi mare, astfel va avea posibilitatea să aleagă. Jeremiah tăcu şi amîndoi se gîndeau la Camille. Ea nu meritase niciodată bunătatea pe care i-o arătase; nu mai ştia nimic de ea, nu mai avea nici un semn, sau o scrisoare de la ea. Totuşi, el era legal însurat cu ea. Tatăl ei îi scrisese de cîteva ori şi se spunea că locuieşte la Veneţia, apoi că s-a mutat la Paris şi că rămăsese cu bărbatul cu care fugise. Se pretindea contesă şi măritată cu el. Nu aveau bani, iar în Franţa iarna fusese grea. Orville Beauchamp se îndurase şi mersese la ea. Soţia lui murise, Hubert se însurase cu o fată din Kentucky. Jeremiah era hotărît să nu-i lase să o vadă pe Sabrina. Nu voia să-i amintească cineva, sau să-i spună altceva decît îi spusese el. Orville Beauchamp nu mai avea pe nimeni. Era singur şi mergea la fata lui, la Paris; se părea că locuieşte în condiţii mizere, într-o casă din afara oraşului şi că născuse un băiat mort, dar cînd bătrînul încercase să o ia cu el în America ea refuzase. O descrisese ca înnebunită de o pasiune pe care el nu o putea înţelege; se agăţase de iubitul ei netrebnic şi refuzase să-l părăsească. Jeremiah mai citi printre rînduri că se apucase şi de băutură, dar, problemele ei nu mai erau şi ale lui. Orville Beauchamp murise cu cîţiva ani în urmă, iar Camille nu venise niciodată acasă. După aceea, Jeremiah nu mai primise nici o veste, dar, de fapt era bucuros de asta. Dorea ca viaţa Sabrinei să nu fie întinată de vreun contact cu ea, sau ca să-i scape cuiva că nu murise de gripă, aşa cum ştia de la el. Uşa lui şi a Sabrinei era închisă, iar Camille nu va mai intra pe ea niciodată.

Pentru el nu mai existase nimeni la care să fi ţinut la fel de mult, sau căreia să-i fi permis atîtea, desigur cu

excepţia Sabrinei. Ea era acum iubirea vieţii lui, raţiunea de a trăi. Mai erau şi alte persoane care să-i ţină simţurile treze; la San Francisco era un bordel pe care-l vizita cînd nu era însoţit de Sabrina şi în Sfînta Helena avea o profesoară cu care lua cina din cînd în cînd. Mary Ellen se căsătorise de mult şi se mutase la Santa Rosa, iar de cîte ori venea Amelia la fiica ei, Jeremiah şi Sabrina se bucurau de compania ei. Amelia era tot minunată, iar Sabrina o adora.

Deşi împlinise cincizeci de ani, Amelia era cea mai frumoasă fiinţă pe care Sabrina o văzuse vreodată şi venea la San Francisco o dată pe an să-şi vadă fata şi nepoţii. Avea deja şase şi odată i-a adus pe toţi la Sfînta Helena. Sabrina o iubea mai mult ca pe orice femeie cunoscută. Avea o bunătate şi o căldură omenească, era atît de strălucitoare şi stilată încît o încîntase pe Sabrina. Era mereu îmbrăcată cu cele mai frumoase haine şi avea nişte bijuterii care o vrăjeau pe Sabrina.

– Este cea mai drăguţă persoană din lume, nu-i aşa, tăticule? spunea Sabrina încîntată, iar Jeremiah rîdea. Şi el era de aceeaşi părere, iar acum regreta că nu insistase să se însoare cu ea de prima dată, în trenul spre Atlanta. Poate că ar fi fost o nebunie, dar nu la fel de mare ca aceea de a se însura cu Camille Beauchamp. De fapt, la cîţiva ani după plecarea ei, cînd era o dată în vizită la New York cu Sabrina, o ceruse din nou în căsătorie pe Amelia, iar ea îl refuzase din nou, cu mai multă graţie.

– Cum aş putea, Jeremiah? Sînt prea bătrînă... atunci avea cincizeci. Sînt obişnuită cu obiceiurile mele, am viaţa mea la New York... casa mea... Pentru Amelia era pregătit să deschidă casa Thurston, îi spusese şi ei, dar era decisă să rămînă aşa, iar în final şi el se gîndea că era mai bine. Fiecare avea viaţa lui, copiii lui, casa lui. Era prea tîrziu să le adune la un loc şi ea nu putea fi fericită decît la New York; era centrul existenţei ei. Dar se vedeau în fiecare an, la San Francisco şi o dată sau de două ori pe an cînd el mergea cu afaceri la New York. Sabrina nici nu ştia că ultima dată locuise la ea.

– La vîrsta noastră, Jeremiah ce rău mai facem? Cine ar vorbi de rău despre noi? Mai degrabă ar şopti admirativ că e minunat că pasiunea noastră mai e în viaţă, chicotea ca o tînără, şi nu poţi să mă laşi nici însărcinată. Fuseseră două săptămîni de vis la ea acasă, el fusese incredibil de fericit, iar cînd plecă îi dărui o broşă cu safir şi o eşarfă cu buton de diamant, iar pe spate era gravat: *Ameliei, cu pasiune, J.T.* Ea rîse şi-l întrebă: Ce vor spune copiii mei cînd vor împărţi bijuteriile mele, Jeremiah?

– Că ai fost, desigur o femeie pasională.

– Nu cred că e chiar atît de rău. Îl conduse la tren şi rămase pe peron făcîndu-i cu mîna cînd trenul se puse în mişcare. Purta o haină elegantă roşie, bordată cu blană, o pălărie asortată, iar el recunoscu din nou că nu mai văzuse în viaţa lui o femeie atît de frumoasă. Dacă ar fi întîlnit-o în tren, ar fi fost la fel de entuziasmat ca şi atunci cînd venise la Atlanta pentru Camille... dacă aş mai avea puterea... îi spusese el înainte de plecare şi ştiau amîndoi că încă o mai avea. O dovedise cu o noapte înainte la New York, iar acum revenea la San Francisco foarte bine dispus.

– La ce te gîndeşti, Jeremiah? Se gîndea la ea cînd bea cafeaua, iar Hannah pregătea cina. Pun pariu că la femeia din New York.

– Ai cîştigat pariul, îi zîmbi el. Se gîndea la Amelia adesea şi, înainte de vizitele ei era nerăbdător ca un adolescent. Vor mai trece şase luni pînă ce va reveni la San Francisco, iar el nu avea treabă la New York decît peste patru luni, deci mai avea de aşteptat.

– E o femeie arătoasă, crede-mă. Hannah nu numai că o aproba, dar o şi plăcea. Amelia îi cîştigase inima de cînd îşi suflecase odată mînecile şi o ajutase să gătească pentru Jeremiah şi Sabrina şi pentru cei şase nepoţi ai ei. Ea pregătise cea mai mare parte a mîncărurilor şi Hannah recunoscuse că gătea bine... diamantele îi străluceau pe degete cînd făcea treabă, mîinile îi zburau, purta un şorţ peste rochia elegantă.

– Nici nu s-a supărat cînd i-a căzut sos pe poalele

rochiei, rămaseră cuvintele pline de admiraţie ale lui Hannah.

– E mai mult decît asta, Hannah. Este o persoană foarte specială.

– Trebuia să te însori cu ea, Jeremiah, îl privi ea cu reproş, iar el ridică din umeri.

– Poate, dar acum e prea tîrziu. Avem fiecare vieţile noastre, copiii noştri. Ne simţim bine astfel. Hannah încuviinţă dîndu-i şi lui dreptate. Trecuse vremea nebuniilor. Acum era rîndul Sabrinei, sau va veni curînd, iar bătrîna spera ca fata să aleagă bine, mult mai înţelept decît tatăl său.

– Mîine chiar pleci în oraş? El încuviinţă.

– Doar două zile.

– Ai grijă ca Sabrina să nu facă vreo poznă cît eşti plecat. Era totuşi de părere că fata trebuia să rămînă acasă.

– I-am spus şi eu acelaşi lucru, dar o ştii pe Sabrina. Se aştepta ca într-o zi să o vadă mînînd o trăsură de împrumut pe Market Street, şfichiuind cu biciul în aer şi zîmbind strengăreşte în timp ce-i va face cu mîna. Imaginea îl făcu să rîdă şi se duse să se spele pe mîini înainte de masă.

CAPITOLUL 19

Jeremiah şi Sabrina au plecat dis-de-dimineaţă la San Francisco; au luat trenul spre Napa, ca de obicei, iar de acolo vaporul, după care Sabrina era înnebunită. Mereu avea impresia că porneau într-o aventură, cînd mergeau la San Francisco; rîdea şi glumea, distrîndu-l pe tatăl său tot drumul, pînă seara cînd au ajuns. La cină Jeremiah o privea pe Sabrina în timp ce mînca în salonul pentru masă al hotelului *Palace.* Într-o zi va deveni frumoasă; chiar şi la treisprezece ani era deja înaltă ca multe doamne din încăpere. Încă mai avea aerul copilăros al vîrstei, dar, cînd începea să discute afaceri cu el parcă devenea altă persoană. Ai fi zis că vorbea cu un asociat, dacă i-ar fi ascultat şi nu ai fi văzut-o la faţă. Acum era preocupată de o boală care se răspîndise în vie. El era uimit de seriozitatea fetei şi o asculta expunîndu-şi teoriile, deşi podgoria nu a fost niciodată grija lui principală. Minele i se păreau mai importante, iar ea îl dojenea pentru că gîndea aşa.

– Tată, dar viile sînt la fel de importante pentru noi. Într-o bună zi vor face a fel de mulţi bani ca şi minele, crede-mă. Îi spusese acelaşi lucru şi lui Dan Richfield cu o lună în urmă, iar el rîsese aşa cum făcea Jeremiah acum. Erau cîteva podgorii în vale care începuseră să facă mulţi bani, dar nu le puteai compara cu profitul adus de minerit şi Jeremiah încerca să o convingă şi pe ea.

– Peste ani de zile s-ar putea să nu mai fie aşa. Priveşte vinurile produse în viile din Franţa şi soiurile de

viţă de acolo.

– Ai grijă să nu devii o băutoare înrăită, domnişoară. Văd că te interesează foarte mult strugurii, o tachina, dar ea nu părea amuzată şi îl privea cu toată seriozitatea celor treisprezece ani ai săi.

– Ar trebui să te intereseze mai mult şi pe tine.

– Las grija asta în seama ta, dacă viile te preocupă. Părea mai potrivit pentru ea decît mineritul, deşi ar fi fost păcat să nu o lase să încerce şi asta. Era strălucită pentru afaceri.

A doua zi dimineaţă, cînd luau micul dejun în camera lui, Jeremiah îşi reaminti calitatea aceasta a fiicei sale, înainte de a merge la şedinţa cu preşedintele Băncii *Nevada;* Sabrina nu înceta să-i pună întrebări despre afacerea pe care o vor discuta şi era evident că ar fi vrut şi ea să meargă, dar de data aceasta nu-i reuşi.

– Şi ce vei face azi, micuţa mea?

– Nu ştiu, părea că se gîndeşte, se uita pe fereastră şi vorbea fără să se uite la el. El o cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că se gîndea la vreo năzdrăvănie. Mi-am adus nişte cărţi şi mă gîndeam că după-amiază aş putea să citesc ceva.

El o privi puţin, apoi se uită la ceas.

– Dacă aş avea timp să mă gîndesc la asta, cred că ar trebui să mă îngrijoreze, domnişoară. Ori eşti prost dispusă, ori mă minţi, dar ai noroc că am întîrziat şi că trebuie să plec. Ea îi zîmbi drăgălaş şi-l sărută pe obraz.

– Ne vedem diseară, tată.

– Să fii cuminte, o mîngîie pe umăr şi o strînse uşor şi nu te băga în bucluc, Sabrina Thurston.

– Tăticule! strigă ea mirată în timp ce-l conducea la uşă, întotdeauna sînt cuminte!

– Ha! rîse el şi ieşi, iar ea se răsuci pe călcîie, cu un zîmbet năstruşnic. Era liberă toată ziua şi ştia precis ce va face. Luase cu ea nişte bani, iar tatăl ei îi lăsase îndeajuns pentru prînz şi ca să-şi mai cumpere ceva cît el lipsea. Băgă toţi banii în buzunarul fustei şi îşi schimbă bluza. Se încălţă cu o pereche de ghete mai uzate cu care putea să meargă mult, iar peste o jumătate de

oră era deja instalată într-o trăsură care o ducea pe Nob Hill. Dăduse vizitiului adresa şi cînd au ajuns îi plăti şi rămase tăcută în faţa porţii principale, cu inima bătîndu-i tare în piept. Nu-i venea să creadă, aşteptase luni de zile, ba nu, ani pentru momentul acesta. Nu ştia ce va face după ce va sări peste poartă. Nu avea intenţia să intre. Era de-ajuns că reuşise să calce înăuntru. Casa o atrăgea ca un magnet, casa pe care tatăl ei o ridicase pentru mama ei.

Casa Thurston era acoperită de tăcere, în mijlocul parcului, iar Sabrina o contemplă cîteva minute apoi, ca şi cînd şi-ar fi luat inima în dinţi, urcă peste poartă prin spatele unui copac şi se rugă să nu fie văzută de vreun trecător, sau de vreun vecin care ar putea anunţa poliţia. Se pricepea la escaladat garduri şi copaci şi într-o clipă ajunse de partea cealaltă. Sări şi se opri iar, bucuroasă că reuşise. Era în interiorul terenului Casei Thurston şi porni spre grădină ca să nu fie văzută de pe stradă, merse repede pe aleea principală spre casă ca hipnotizată.

Era greu să nu se gîndească la mama ei; cît de mult trebuie să o fi iubit, dacă i-a construit această casă şi cît de fericită trebuie să fi fost aici. Sabrina se gîndea ce o fi spus mama ei prima dată cînd a văzut clădirea, ştia că tatăl său voise să-i facă o surpriză şi i se părea minunat. Se întristă cînd văzu inelele de la poartă ruginite, ferestrele murdare şi buruienile care se împrăştiau pe trepte. Casa fusese nelocuită timp de doisprezece ani, iar acum părea îndoliată şi părăsită. I-ar fi plăcut să-şi apese nasul pe o fereastră, să privească înăuntru, să vadă sălile în care se dansa şi camerele în care se locuia. Se aştepta să o vadă chiar pe mama sa, de parcă, dacă ar fi găsit-o aici şi-ar fi dat mai bine seama ce fel de persoană fusese. Jeremiah îi vorbise atît de puţin despre ea, iar Hannah mai tot timpul evita subiectul, încît Sabrina era disperat de flămîndă pentru o cît de mică fărîmitură, o minusculă informaţie despre Camille Beauchamp.

Încet, pe negîndite, Sabrina dădu un ocol casei,

urcă peste buruieni şi privi obloanele. Se mai distingeau straturile de flori şi văzu o statuie italiană ce întruchipa o femeie cu un copil în braţe, în grădina din faţa casei. Era acolo şi o băncuţă din marmură, iar Sabrina se aşeză pe ea întrebîndu-se dacă şi părinţii ei şezuseră aici, mînă în mînă, sau dacă mama ei a stat aici cu ea în braţe în zilele însorite. Aici percepea mai bine spiritul mamei sale decît la Napa, din anumite motive. Casa de acolo făcea parte mai mult din tatăl său şi ştia că locuise acolo mult timp înainte de a se însura. Aici, însă, totul era altfel. Era un palat al iubirii ridicat pentru mama ei, rîdea ea în sinea ei şi hoinărea cu gîndul. Era însă dezamăgită; se aşteptase să vadă mai mult, odată ajunsă aici. Deşi era emoţionată încă din faţa porţii principale, era frustrant să nu poată vedea nimic dinăuntru. Cînd se mai întoarse o dată spre statuia femeii cu copilul în braţe zări un oblon spart. Fisura era destul de mare şi unul din panouri atîrna pe jos. Era posibilitatea pe care o întrezărise şi porni într-acolo, apoi îşi lipi nasul de fereastră. Din păcate nu văzu decît un culoar lung şi întunecat. Se luptă cu panoul rămas şi-l desprinse; nu ştia de ce o făcuse, dar reuşi să desfacă oblonul. Împinse fereastra şi spre uimirea ei se deschise cu greu. Rămăsese cu mîna pe ea încremenită; numai pentru o clipă, apoi, fără să mai ezite, urcă peste pervaz, sări înăuntru, apoi închise fereastra. Holul nu era luminat deloc, dar ea rămase în întuneric uimită. Era în interiorul casei la care visase adesea şi în care începuse viaţa ei: Casa Thurston. Acum era aici.

Nu ştia în ce parte să o pornească, la stînga, sau la dreapta. Era într-un gen de cămară. Totul era curat şi ordonat, iar ferestrele erau cu storurile trase. Ştia că, deşi nimeni nu mai intrase aici de doisprezece ani, casa fusese bine conservată şi nu se depusese prea mult praf peste lucruri. O clipă se temu că puteau apare fantome, dar casa nu era decît goală şi părăsită. Acum nu era loc de a se întoarce; aşteptase prea mult această clipă.

Sabrina merse pînă în capătul culoarului, deschise o

uşă şi rămase uimită. În faţa ei se deschidea o poartă spre paradis. Pătrunse în holul principal şi deasupra capului văzu cupola din sticlă colorată pe care Jeremiah o instalase pentru Camille. Culorile pastelate şi desenele întortocheate răspîndeau o lumină strălucitoare la picioarele ei, iar ea privea ca vrăjită. Urcă pe scara care şerpuia şi ajunse la dormitoare. Văzu camera copilului, dar acum era goală. Totul fusese adus la Napa. În dormitorul cel mare se aşează pe un scaun şi privi în jur. Parcă plutea mîhnirea pe care o resimţise tatăl ei în urmă cu doisprezece ani, iar acum o copleşea şi pe ea. Camera arăta cum şi-o închipuise mama ei, feminină şi încîntătoare. Mătăsurile roz se decoloraseră odată cu trecerea timpului, dar camera avea tot aspectul acela de covor de flori într-o zi de primăvară, iar parfumul se mai păstra încă în materiale, amestecat acum cu un miros de mucegai, dar era acolo. Sabrina intră în budoarul mamei sale şi deschise şifonierele. Jeremiah nu aruncase nimic, plecase doar din casă. Camille lăsase acolo nişte pantofiori de copil şi o eşarfă de satin roşu pe care o purtase la operă, o capă de blană şi rînduri întregi de rochii. Sabrina le scoase afară şi pipăi materialele fine, apoi le mirosi şi recunoscu parfumul. Hainele acestea vechi o făcură să-i dea lacrimile; era de parcă ar fi vizitat-o pe mama ei pe care nu o cunoştea, care plecase pentru totdeauna. Dar stînd în mijlocul camerei roz se gîndi că tocmai de aceea venise aici, ca să o regăsească pe femeia care-i fusese mamă, acea bucăţică lipsă din viaţa ei. Acum crescuse şi mai avea şi ea puţin pînă să devină femeie; avea nevoie de o amintire maternă de care să se agaţe. Era copleşită şi umbla prin casă, acolo unde trăiseră ei, unde ea venise cînd avusese numai patru luni, apoi plecă iar ca să nu se mai întoarcă niciodată aici, la un an, după după moartea mamei sale, cel puţin aşa ştia ea.

Se duse în biroul tatălui ei şi se aşeză la masa de lucru, se învîrti pe scaunul rotativ şi se întrebă cum de el nu ducea lipsa nici unui lucru din această casă. Pe pereţi erau nişte desene interesante, pe birou se aflau

niște ornamente frumoase, toată casa ea plină de cristaluri, porțelanuri și argintărie. Le lăsase pe toate și închisese casa plecînd la Napa, ca apoi să nu mai revină deloc aici. Adesea îi spunea că toate vor fi ale ei într-o zi, dar ea credea că această casă era plină de mobilă veche nu și-o imaginase astfel; era o casă din care se părea că proprietarii plecaseră în grabă, apoi muriseră înainte de a se mai întoarce vreodată. Încă mai erau cărți pe noptiera din dormitorul mamei sale și un teanc de batiste de dantelă într-un sertar. Jeremiah nu aruncase nimic înainte de plecare, iar Sabrina putea vedea totul acum. Ce ar fi vrut cel mai mult era să dea drumul luminii înăuntru, dar nu îndrăznea. Simțea că parcă ar fi pătruns în intimitatea cuiva, în intimitatea durerii cuiva, iar acum îl înțelegea de ce el nu voia să mai vină aici. Ar fi fost ca și cum ar fi vizitat mormîntul soției lui, dacă s-ar fi întors, iar acum lăsase totul de prea mult timp, ca să mai poată revedea casa. I-ar fi văzut hainele, i-ar fi simțit prezența, i-ar fi mirosit parfumul și și-ar fi amintit bucuriile și durerea resimțită după moartea ei. Sabrina era sigură de asta și începu să plîngă pentru tatăl său, chiar în camera acestuia, apoi coborî scările. Casa îi sporea afecțiunea pentru Jeremiah și dădea acum sens frumuseții mamei sale. Ca și la Napa, nici aici nu era nici un portret de-al ei, însă se vedea clar locul unde locuise ea. Sabrina ajunse în holul mare și rămase sub cupolă cîteva minute; știa că, în urmă cu mulți ani, mama ei stătuse în același loc și, poate se uita în sus, ca și ea, cu uimire. Atinsese aceleași clanțe, privise prin aceleași ferestre. Era un gînd ciudat, ca o întoarcere în timp, ca atunci cînd simți atingerea unei persoane cu mult înaintea atingerii tale. Fantomele acestea erau ca aburul, dar prezența lor era puternică, iar Sabrina se simți mai liniștită după ce deschise fereastra din capătul holului și împinse oblonul în afară, apoi ieși. Venise într-un loc care nu era al ei, totuși era bucuroasă că intrase.

Merse gînditoare prin grădina cu iarbă înaltă, absorbită de gîndurile ei și de ceea ce văzuse. Se mai

întoarse de cîteva ori să privească palatul. Era minunat şi cît i-ar fi plăcut să-l fi văzut înainte, cînd grădina era îngrijită şi cînd trăsura o aducea pe mama ei acasă. Era tulburător să te gîndeşti că şi ea fusese aici, ca o părticică din viaţa lor şi ca frumoasă a Casei Thurston. Într-o zi va fi a ei, dar nu va mai putea fi ceea ce a fost cîndva... iar frumoasa fată din Atlanta nu mai era acolo şi poate că nici bărbatul care o iubise mai mult ca oricine. Va fi cu totul altceva. Acest gînd o întristă, dar urcă iar peste grilajul gros al porţii. Se uită cu teamă de jur împrejur. Îşi sfîşiase fusta, iar bluza era puţin murdară, mîinile la fel, iar pe braţ avea o zgîrietură, fie de la săritul porţii, fie de la lupta cu oblonul spart. Nu-i părea rău de ce făcuse şi se grăbea acum spre hotelul *Palace.* Nu avea mult de mers şi avea nevoie de mult aer după ce stătuse atîta în casa închisă. Îşi închipuia chiar că văzuse prea mult, dar nu regreta; intră repede în hotel şi făcu o baie înainte de sosirea tatălui ei de la şedinţă.

La cină părea cam abătută, nu mîncase nici la prînz, iar Jeremiah o duse la *Delmonico's* unde au comandat fripturi. În ciuda poftei evidente de mîncare, era destul de tăcută, iar el sesiză.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, zîmbi ea. Dacă l-ar fi privit în ochi, ar fi început să plîngă. Era încă bîntuită de tristeţea casei părăsite şi de toate lucrurile mamei sale pe care Jeremiah le lăsase în acelaşi loc. Cît o fi iubit-o de mult! Îşi imagina acum un bărbat cu inima zdrobită, refugiindu-se la Napa cu copilul, suportînd cu greu pierderea tinerei soţii, moartă la o vîrstă atît de fragedă, după ce fusese atît de adorată.

– Ce te nelinişteşte, Sabrina? o cunoştea prea bine, dar ea scutură din cap şi se strădui să zîmbească, încercînd să alunge melancolia, dar toată seara nu a fost în apele ei. Înainte să se culce, totuşi, veni la uşa lui şi bătu timid, apoi intră cînd îi auzi vocea.

– Noapte bună, iubito, o sărută el pe obraz, dar îi văzu ochii trişti. Toată seara fusese îngrijorat de privirea

ei. O pofti să se aşeze, iar ea primi bucuroasă. Venise să-i facă o mărturisire. Nu-l minţise niciodată şi nici acum nu o va face. Se hotărîse să-şi spună oful.

– Ce se întîmplă, Sabrina?

– Tăticule, trebuie să-ţi spun ceva. Părea cu cinci ani mai mare decît în realitate, cum se aşezase în cămaşa de noapte şi cu şalul pe umeri, cu vîrfurile picioarelor ieşind de sub tivul de dantelă. Azi am făcut ceva, tăticule, nu a spus „ceva rău", fiindcă nu i se părea aşa, dar ştia că se va necăji oricum. Însă trebuia să-i spună, cu orice preţ. Poate că nu ar fi aflat niciodată, dacă ea nu i-ar spune, dar aveau încredere unul în celălalt de prea multă vreme, ca să-l mintă tocmai acum.În această privinţă era total deosebită de mama ei.

– Ce este, micuţo? întrebă el cu blîndeţe şi o privi. Orice ar fi fost îşi dădea seama că o necăjise mult şi era nerăbdător să afle; un val ciudat de nelinişte trecu pe lîngă el.

– M-am dus... se înecă ea, regretînd că ajunsese să-i spună, dar continuă, m-am dus... la Casa Thurston. Vorbise aproape în şoaptă, iar el credea că se dusese la poartă şi că privise casa de la distanţă.

Zîmbi uimit de mărturisirea ei şi o mîngîie pe părul mătăsos, împletit în codiţe.

– Dar nu ai făcut nimic rău, fetiţa mea. Cîndva a fost o casă frumoasă. Se aşează lîngă ea, amintindu-şi de conacul construit cu ani în urmă. A fost un loc minunat.

– Încă mai este. Ea zîmbi cu tristeţe.

– Din păcate, neglijat. Dar, într-o zi, înainte să ţi-o las ţie şi soţului tău, va trebui să arate iar ca înainte.

– Dar nici acum nu arată rău, vorbea cu o siguranţă prea mare, iar el o privi.

– Cred că pe dinăuntru este totul dărîmat şi jalnic, mieluşeaua mea. De doisprezece ani nu a mai pus nimeni piciorul acolo. Cred că peste toate este un strat de praf de un deget. Ea scutură din cap, privindu-l în ochi, iar el părea surprins. Te-ai uitat înăuntru? apoi mai neliniştit: Erau porţile deschise? Dacă era aşa trebuia să ştie şi el, ca să nu lase pe nimeni să hoinărească pe

acolo, sau să intre cineva cu forţa. Mai avea acolo multe lucruri de valoare. Din cînd în cînd mai trecea pe acolo o patrulă, la rugămintea lui şi pînă acum nu fusese nici o problemă.

Sabrina trase aer în piept.

– Am sărit peste poartă, tăticule. Deci asta era, de aceea era parcă vinovată de ceva, slavă Domnului că pisica sălbatică avea conştiinţă şi i-a spus.

Jeremiah îi vorbi serios.

– Sabrina, o doamnă nu ar face asta.

– Ştiu, tăticule, apoi îi povesti şi restul şi un oblon era spart... păli şi-i vorbi aproape în şoaptă, iar eu am intrat, m-am uitat împrejur... ochii i se umpluseră de lacrimi. Oh, tată, e o casă atît de frumoasă şi cred că pe ea ai iubit-o atît de mult... Începu să sughiţe de plîns, iar el o luă în braţe. Era uimit că Sabrina se dusese acolo.

– Dar de ce? De ce te-ai dus acolo, Sabrina? întrebarea fusese pusă cu blîndeţe. Ce o atrăsese spre locul acela? Nu putea să o înţeleagă. Nu-şi putea aminti că a locuit în acel loc, deci nu se întorcea la ceva cunoscut, totuşi nu o făcuse numai din curiozitate. Jeremiah îi ceru să-i explice. Spune-mi... nu-ţi fie teamă, Sabrina. Ai fost curajoasă şi mi-ai spus că te-ai dus acolo şi mă bucur de asta. O sărută pe obraz şi îi luă mîna. Era şi el surprins că nu se supărase pe ea, dar era tulburat.

– Nu ştiu, tăticule. Dintotdeauna mi-am dorit să o văd... să văd unde ai locuit tu... cum arăta ea... mă gîndeam că voi găsi o fotografie de-a... Se opri, de teamă să nu-l supere, iar el înţelese şi continuă în locul ei.

– De-a mamei tale, se întristase că Sabrina ţinea atît de mult la ea. Acum nu-i mai putea spune altceva. Biata mea copilă... o luă în braţe, iar ea începu să plîngă. Nu trebuia să mergi acolo.

– Dar, tăticule... este atît de frumos... cupola aceea... era uimită, iar el zîmbea. De foarte mult timp nu se mai gîndise la cupolă, dar Sabrina avea dreptate. Era deosebită şi se bucura că o văzuse şi ea.

– La vremea ei a fost o casă frumoasă, Sabrina.

Ea spuse ceva care îl sperie:

– Aş vrea să putem locui acolo.

– Nu-ţi place la Sfînta Helena, draga mea? o privi întrebîndu-se dacă nu cumva, ca şi mama ei, începuse să nu-i mai placă la Napa, dar aceasta fusese dintotdeauna casa ei.

– Ba cum să nu-mi placă? Dar casa Thurston este... este mai frumoasă. Cred că e foarte plăcut să locuieşti în ea. Jeremiah păru amuzat de cuvintele ei.

– Cînd vei fi mare, vei locui acolo. Ţi-am mai spus de atîtea ori. Acum era altceva, ştia cum arată casa şi se întristă cînd auzi ce-i spuse.

– Tăticule, dar ştii că nu vreau să mă mărit.

– Atunci poate că vom merge acolo cu altă ocazie, se gîndise el la o surpriză.

– Chiar aşa, tăticule? Ochii i se aprinseră de nerăbdare.

– Vom putea da un bal cînd vei împlini optsprezece ani. Toată viaţa ţi-ai petrecut-o la ţară şi vei mai rezista cîţiva ani. Poate că aşa te vei mai cuminţi, domnişoară – îi făcu semn cu degetul – dar cînd vei avea optsprezece ani va trebui să faci cunoştinţă cu lumea din San Francisco.

– De ce? păru ea surprinsă.

– Pentru că într-o zi poate că o să vrei să-ţi lărgeşti orizontul. Nu-i mai pomeni de măritiş, era prea tînără ca să-şi facă griji, dar peste cîţiva ani va trebui să dea un bal la San Francisco. Pînă atunci nu se gîndise la asta, dar acum îi plăcea ideea. Se gîndea că va avea aproape vîrsta Camillei cînd s-au cunoscut ei, iar el va fi mîndru de ea. Ştii, se străduia el să-şi amintească, cred că e o idee bună. Am putea să mergem la San Francisco şi să deschidem Casa Thurston, doar pentru tine. Ce crezi? Sabrina era uimită. Un bal doar pentru ea? Să deschidă casa pe care o văzuse... Am putea să dăm balul chiar în sala mare. O văzuse şi ea de dimineaţă şi se gîndea la cei care dansaseră acolo, tatăl ei, cu cincisprezece ani mai tînăr, ţinînd în braţe frumuseţea

delicată din Sud.

– Cum arăta, tăticule? uitase de bal şi se gîndea la mama ei. Jeremiah o privi şi oftă. Din anumite motive şi-ar fi dorit ca ea să nu se fi dus acolo. Se întreba ce văzuse oare şi cît de curioasă fusese să găsească o cheie spre trecutul lor.

– Era foarte frumoasă, Sabrina, se hotărîse să înceapă astfel, apoi să-i spună cîte ceva din poveste, şi era foarte răsfăţată, ca mai toate fetele din Sud. Tatăl ei i-ar fi dat orice pe lumea asta.

– El a văzut casa?

– Părinţii ei nu au venit la noi niciodată. Mama ei s-a îmbolnăvit imediat după nunta noastră, apoi a murit curînd... după moartea mamei tale.

– Le-ar fi plăcut casa, îl privi ea cu adoraţie filială, cred că şi ei i-a plăcut.

– Cred că da, îşi aminti de interminabilele petreceri, îi plăcea să se distreze. Îşi mai aminti şi de balul la care nu o lăsase să se ducă, apoi la petrecerile la care se ducea, probabil cu Dupré, cînd el era la Napa. Îi plăcea să iasă mult.

– Cred şi eu, avea rochii atît de frumoase...

– De unde ştii, Sabrina? se încruntă el. Ea era puţin jenată.

– Azi i-am văzut şi hainele, tată. Sînt toate acolo. Jeremiah ştia că nu erau toate acolo, dar nu comentă mai mult. Oftă din nou.

– Cred că ar fi trebuit să fac ceva cu ele după... după ce a murit... Sabrina observa că îi era greu să pronunţe cuvîntul moarte, de parcă durerea ar fi fost chiar mai adîncă. Acum o privea pe fiica lui. Nu ar fi trebuit să intri, Sabrina.

– Îmi pare rău, tată. Doar că... mă tot întrebam de mult timp.

– Dar, de ce? Avem o viaţă minunată în Sfînta Helena.

– Ştiu, îşi lăsă ea capul într-o parte, dar gîndul îi zbura la măreţia casei, apoi îl privi cu speranţă în ochi: chiar vei da o petrecere pentru mine cîndva? Vom

putea locui acolo?

– Ţi-am spus că aşa va fi, zîmbi el şi o trase în glumă de codiţă, dacă aşa vei fi fericită, prinţesă, atunci îţi promit. Cînd vei împlini optsprezece ani.

– Aş fi foarte bucuroasă. Ochii îi străluceau.

– Atunci îţi promit. Amîndoi ştiau că Jeremiah se ţinea de cuvînt.

A doua zi el nu i-a mai spus nimic de hoinărelile prin oraş, dar vorbi cu prietenul său de la Banca *Nevada* şi-l rugă să trimită pe cineva să repare obloanele stricate şi să baricadeze casa mai bine, dacă era cazul, iar pe drum spre Napa obţinu de la Sabrina o promisiune.

– Nu vreau să te mai duci acolo, mititico. Ai înţeles?

– Da, tăticule, era chiar surprinsă că nu fusese mai supărat pe ea, dar nu putem merge amîndoi într-o zi?

– Nu am de ce să merg acolo, Sabrina, apoi reveni, pînă la balul pentru aniversarea ta. Ţi-am promis şi ştii că mă voi ţine de cuvînt. Atunci vom merge acolo şi vom rămîne ceva timp la San Francisco, dacă vrei. Între timp să nu te mai văd căţărîndu-te pe porţi, sau peste pervazuri, nici cotrobăind prin dulapuri şi hainele altora. Sabrina se înroşi. Adevărul era că asta îl deranjase cel mai mult, că fusese curioasă să găsească o urmă cît de mică a existenţei lui Camille, chiar numai văzîndu-i hainele în dulapuri. Se mai întreba dacă acesta fusese unicul motiv al vizitei ei şi dacă nu cumva fusese ageră şi-i dăduse doar un răspuns evaziv. Tonul îi era puţin mai aspru cînd adăugă: Ai fi putut să cazi şi să te loveşti şi nimeni nu ar fi ştiut unde să te găsească. Ai făcut o faptă rea.

Cu aceste cuvinte, se încruntă şi privi pe fereastra trenului, iar Sabrina nu mai spuse nimic pînă ce ajunseră la Sfînta Helena.

Capitolul 20

Ei, Hannah, să ai grijă de casă cît sîntem noi plecaţi. Bătrîna cobora şchiopătînd pe scări alături de ei. Trăsura era încărcată cu tot felul de lucruri care ar fi trebuit să le ajungă la amîndoi, dar erau, de fapt, rochiile cele noi ale Sabrinei.

Jeremiah zîmbea bătrînei menajere; ar fi dorit să o ia cu ei, dar ea insistase că nu vrea să meargă. La cei optzeci şi trei de ani ai săi avea pe deplin dreptul de a decide ce voia să facă. Oricum era de părere că făceau o mare prostie.

– Dar e vorba numai de două luni. Oricum îi promisese cu mulţi ani în urmă şi nu ştia acum dacă Sabrina mai dorea să şi-o ţină. Fusese surprins cînd, cu cîteva luni în urmă, îi adusese aminte de promisiune, iar ea păru foarte bucuroasă. Îi promisese că va deschide Casa Thurston pentru ea şi că va da acolo un bal cînd va împlini optsprezece ani. Poate că are ceva din mama ei, totuşi, îi spusese el Ameliei cînd fusese în vizită. Şi ea credea că era o idee bună, dar îi părea rău că nu va putea veni la San Francisco; venise deja de două ori în acel an: prima dată pentru căsătoria nepoatei celei mai mari cu unul din băieţii familiei Floods, iar a doua ca să stea cu fiica ei, fiindcă ginerele îi murise. Nu se mai putea întoarce acum şi, întrucît încă erau în doliu, nu s-ar fi cuvenit să ia parte la un bal. Îl sfătui pe Jeremiah în cele mai mici amănunte ce are de făcut, pentru petrecere. Chiar mersese cu el cînd au deschis casa întîia dată şi i se păru chiar că percepe un fior care

trecea prin corpul lui Jeremiah. Era lîngă el şi îl atinse uşor pe mînă.

– Nu e nevoie să faci asta, dacă nu vrei, să ştii. Hotelul *Fairmont* cred că este deja renovat. Ai putea da balul acolo, Jeremiah. Amelia se întrebase adesea de ce nu vînduse oare casa; ştia cît îi venea de greu, dar o ţinuse pentru Sabrina.

– Vreau să dau balul acolo, zise el, iar Amelia observă cum îi tresare un muşchi pe faţă. Intrară amîndoi cu o mulţime de oameni nou-angajaţi pentru casă. Erau o mulţume de lucruri de făcut, reparaţii, curăţenie, zugrăvit, dar se părea că locul arăta în condiţii foarte bune. Ameliei îi păru foarte rău cînd îl văzu în apartamentul de la etaj care fusese al lui; îl durea să intre în aceste camere. Amelia îi sugeră să doarmă în altă cameră, iar el acceptă. Stătea lîngă el cînd a intrat în dormitorul lui Camille şi a deschis dulapurile. Cînd tocmai se pregătea să-l sfătuiască să arunce totul, el le spuse servitorilor să pună lucrurile în cutii, apoi să le ducă în beci.

– De ce vrei să păstrezi toate astea? Cînd a plecat şi ea le-a lăsat aici... Amelia era contrariată. Coborîră în holul mare, iar Jeremiah se gîndea că va fi mult de lucru pînă vor rearanja casa înainte de bal, dar Ameliei i se părea o idee grozavă.

– Sabrina ar putea să vrea lucrurile mamei ei într-o zi, îi spunea Jeremiah, apoi îi povesti de escapada Sabrinei cu cinci ani în urmă, cînd se căţărase peste gard şi intrase pe o fereastră din dos. Mi-am dat seama atunci că este o părticică din ea care-i lipseşte, fiindcă nu a cunoscut-o pe Camille, iar eu nu i-am spus mare lucru despre ea. Sabrina poate crede că subiectul este tabu şi că eu încă deplîng moartea ei, oftă şi o privi pe Amelia. Se cunoşteau de douăzeci de ani şi îi făcea plăcere, ca dintotdeauna, să fie cu ea.

Amelia era mereu vioaie, atentă şi blîndă, compania ei era o adevărată plăcere. Chiar şi la şaizeci de ani era o femeie frumoasă, iar el i-o spunea de cîte ori avea ocazia.

– Ce minciuni neobrăzate îmi spui, Jeremiah şi cît sînt de bucuroasă cînd le aud! începu ea să rîdă, iar el o sărută.

Îi dăduse Sabrinei un colier de perle minunate cadou de ziua ei şi îi spusese cît de rău îi părea că nu putea rămîne la bal.

– Şi nouă ne va fi dor de dumneata, mătuşă Amelia, o sărută Sabrina şi-i promise că va purta perlele la bal. Amelia mersese cu ea să-şi cumpere o rochie albă de satin cu şiraguri de perle cusute pe ea. Era o toaletă spectaculoasă, iar Amelia o mai ajutase să-şi creeze încă trei modele de rochii pe care să şi le comande pentru alte petreceri la care va merge cu tatăl său. Sabrina era entuziasmată pentru una dintre ele în special; era cea mai sofisticată rochie pe care o avusese vreodată. Materialul era auriu-metalic, foarte fin şi era foarte potrivit pentru tenul ei alb şi părul negru. Modelul ales nu era prea decoltat, dar cînd rochia sosi la Sfînta Helena, Sabrina rămase fără cuvinte şi nu voia să o arate tatălui său înainte de a se îmbrăca la vreo ocazie cu ea. Se hotărîse deja să o poarte la Opera din San Francisco, cînd va merge cu el. Compania de *Operă Metropolitană* din New York sosise la San Francisco, iar Jeremiah voia să o ducă să vadă *Carmen* cu Fremstadt şi Caruso. Era atît de entuziasmată şi pentru operă şi pentru noua toaletă.

Rochia era deja în cufăr, iar trăsura luneca agale pe teritoriul Casei Thurston. O clipă îşi aminti de prima dată cînd fusese aici, după ce se căţărase pe gard. Acum era aici, venind acasă cu graţie, în trăsura cea nouă a tatălui său. De o jumătate de oră discutau despre mana care stricase viile din Valea Napa, care ruinase recoltele de cîţiva ani, dar, dintr-odată nu se mai putu gîndi la altceva decît la casa elegantă în care se vor muta. Stătea în holul imens, sub cupola minunată, şi iar îşi aminti de prima dată cînd o văzuse. Acum se afla aici aşa cum se cuvenea, casa era curată lună, erau flori peste tot, argintăria fusese lustruită, clanţele de alamă de asemenea, iar cînd se întoarse către tatăl său, acesta

simţi un cuţit în inimă; semăna atît de mult cu mama ei, aşa cum stătea acolo. Jeremiah îşi aminti prima zi cînd o adusese pe Camille aici şi încîntarea care o cuprinsese cînd aflase că ei erau proprietarii casei. Dăduse dispoziţii ca Sabrina să locuiască în dormitorul cel mare. El nu mai dorea să calce acolo şi încăperea fusese redecorată în culori pastelate şi mătăsuri moi, iar acum era perfectă pentru ea. Avea aceeaşi vîrstă ca şi mama ei cînd venise aici, numai că nu era măritată, ci o tînără domnişoară, atît de deosebită de Camille Beauchamp.

– Tată, totul arată minunat! Nici nu ştia unde să privească mai întîi. Jeremiah era bucuros că Amelia îl ajutase să comande materiale şi perdele noi. Sala de bal fusese redecorată şi totul strălucea. Peste trei săptămîni era petrecerea, iar ea de-abia aştepta, dar între timp mai era cîte ceva de făcut. Peste două zile mergeau la Operă, iar săptămîna următoare vor vizita familiile Crocker, Floods şi Tobins, care-i invitaseră la cină. Jeremiah reînnodase prieteniile pe care le neglijase de mulţi ani, fiindcă acum dorea să o prezinte pe Sabrina tuturor. Dorea să-i ofere două luni splendide la San Francisco, apoi se vor întoarce la Sfînta Helena pe perioada verii. În octombrie o va aduce din nou în oraş, pînă la Crăciun. Lucrurile erau cu totul altfel decît pe vremea cînd era însurat cu Camille. Sabrina, spre deosebire de mama ei, era recunoscătoare pentru fiecare moment petrecut în oraş şi era bucuroasă cînd se întorceau la Sfînta Helena. O interesau minele lui şi era şi ea necăjită de molimele care distrugeau viile. Era intrigată că erau afectate soiurile europene de viţă şi avea o teorie după care viile locale vor rezista şi vor deveni imune faţă de boala care le distrusese pe celelalte. Jeremiah recunoştea că ştia mult mai multe decît el. Viile o pasionaseră de ani de zile, dar era la fel de receptivă şi la activităţile din mină. De multe ori o tachina; atunci cînd el va muri ea va conduce foarte bine afacerile şi singură.

– Nu-mi place ce spui, tată, mereu îl dojenea, fiindcă nu-i plăcea să se gîndească la asta. La şaizeci şi trei de

ani era încă destul de sănătos, deşi, din cînd în cînd inima îi cam dădea de furcă. Atît ea, cît şi Hannah îi purtau o grijă deosebită, iar doctorul le asigura că va mai trăi cel puţin încă douăzeci de ani.

– Va trebui să trăieşti cît mai mult ca să mă măriţi şi să mă vezi cu zece copii, cum ştiu că vrei să mă vezi. Tot îi mai plăcea să-l tachineze, dar ştia foarte bine cum să se descurce cu afacerile. Petrecuse atît de multe ore alături de el, văzîndu-l ce face şi ascultînd atentă, iar mai presus de toate era o fată deşteaptă. El nu dorea ca ea să se preocupe de toate astea acum. Dorea să o lase să se distreze şi să se bucure de primul ei sezon. Era o perioadă deosebită pentru ea şi voia să o vadă fericită.

În camera ei erau vaze imense pline cu trandafiri roz şi deja de a doua zi se simţea ca acasă. O clipă, cînd stătea lungită pe pat se gîndi că şi mama ei dormise aici, se uitase la acelaşi tavan, privise prin aceleaşi ferestre, stătuse în aceeaşi baie. Toate acestea îi dădeau un sentiment de înrudire cu mama pe care nu o cunoscuse niciodată, dar era de ajuns că locuia aici. În ultimele luni discutase cu Jeremiah despre anumite schimbări necesare, pentru a duce o viaţă modernă şi confortabilă. De douăzeci de ani, de cînd fusese construită, se schimbaseră multe şi, cu toate că era una dintre cele mai mari clădiri din oraş, nu mai era şi cea mai modernă. Deocamdată, cînd Sabrina se îmbrăca pentru a merge la Operă, i se părea destul de confortabilă şi aşa.

Rochia aurie era aşezată pe pat şi avea pentru ea pantofi comandaţi special, din acelaşi material metalic. Voia să poarte perlele de la Amelia şi cerceii cu inelul din perle şi diamante dăruiţi de Jeremiah de Crăciun. După ce făcu baie îşi aranjă părul cum ştiu mai bine, se dădu cu puţin ruj şi pudră de obraz. Machiajul discret îi completa frumuseţea naturală a tenului şi a trăsăturilor; se îmbrăcă cu rochia, ajutată de cameristă. Pentru o clipă Sabrina avu impresia că mama ei o priveşte şi se întreba dacă i-ar fi plăcut cum arăta. Neîndoielnic, se

gîndea Sabrina, că aceasta fusese foarte frumoasă şi acum ar fi vrut să ştie ce părere ar avea mama ei de felul cum se aranjase. Nu va şti niciodată răspunsul, dar, cînd coborî scările grandioase era clar că îl impresionase. Avea lacrimi în ochi şi o privea amuţit.

– De unde ai rochia aceasta, draga mea? Ea zîmbi ca o adevărată doamnă. Crescuse deja destul de înaltă, era aproape ca o femeie, avea gîtul graţios, braţele fine şi frumos conturate, se vedeau mai ales acum, cînd se defineau atît de delicat prin rochia aurie. Dumnezeule, copila mea, arăţi ca o zeiţă.

Sabrina strălucea în lumina iubirii lui şi-i zîmbi.

– Mă bucur că îţi place. Amelia m-a ajutat să aleg materialul cînd a fost la noi. Am comandat-o special pentru seara aceasta.

Cînd au ajuns la Operă, pe Mission Street, Sabrinei îi păru bine de alegerea făcută. Materiale strălucitoare şi lame-uri în vîrtejuri de culori erau exact ceea ce se purta, iar rochia ei era mult mai discretă decît multe, dar la fel de frumoasă. Femeile din San Francisco se dădeau în vînt după bijuteriile grele, pe care acum şi le etalau, după rochii fistichii şi tot felul de pene cu care completau toaletele. Premiera fusese cu o seară înainte, dar acum era spectacolul cu Caruso în *Carmen;* ocazia era specială şi în onoarea lui se dădeau baluri la hotelurile *Palace, Saint Francis* şi *Delmonico's* după reprezentaţie. Ei urmau să se alăture unui grup de prieteni la *Saint Francis.* Sabrina era deja emoţionată, numai văzînd mulţimea de femei elegante intrînd şi ieşind la pauze. Era o viaţă mult mai deosebită de aceea pe care o duceau ei la Sfînta Helena şi se gîndea că aceste luni vor rămîne printre cele mai fericite din viaţa ei; era încîntată că venise la San Francisco.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd au plecat de la Operă, îl luă de braţ pe Jeremiah, iar el o privi cu nelinişte neştiind dacă totul era în regulă, dar era îi zîmbea ca o prinţesă din poveşti.

– Îţi mulţumesc, tată.

– Pentru ce? întrebă el curios cînd ajunseră în

trăsură.

– Pentru toate acestea. Ştiu că nu ai vrut să vii în oraş, sau să deschizi casa. Ai făcut toate acestea pentru mine şi fiecare minut este o încîntare.

– Atunci mă bucur că e aşa. Era straniu, dar se bucura şi el din toată inima. Îi plăcea că ieşise din nou în lume; uitase cît de agreabil era, dacă nu se întîmpla prea des. Era minunat să-şi prezinte fiica prietenilor. Era graţioasă, inteligentă şi bună, mîndră şi încîntătoare... Se gîndea că nu găsea destule cuvinte care să descrie frumuseţea ei. O privea ca vrăjit, iar ea se uita pe geam fascinată, pe drum spre hotel. Balul la care au luat parte a fost desăvîrşit. Caruso venise şi el mai tîrziu şi peste tot oraşul plutea un aer de sărbătoare; oamenii veneau de la un bal la celălalt, apoi mergeau la petreceri mai restrînse. Opera fusese un adevărat eveniment monden, iar Sabrina se bucura că balul ei era peste trei săptămîni. Aceasta va da timp invitaţilor să se liniştească, apoi să se pregătească pentru o nouă distracţie. Seara cu *Carmen* fusese ceva de neuitat.

La ora trei dimineaţa au ajuns acasă, iar Sabrina căsca în timp ce urca scările la braţul lui Jeremiah.

– Ce seară minunată, tată... recunoscu şi el că aşa fusese, iar Sabrina chicoti. Dacă ne-ar vedea Hanah acum, la ora trei dimineaţa... rîseră amîndoi închipuindu-şi-o bombănind şi dojenindu-i. Bătrîna ar fi fost de părere că era indecent şi decăzut să faci aşa ceva. Cred că mi-ar fi spus că sînt exact ca mama, rîse ea. De fiecare dată cînd nu-i place ce fac asta îmi spune. Cred că ele două nu prea s-au înţeles. Jeremiah zîmbi şi el amuzat. Era ciudat, dar niciodată nu-l amuzase ce făcea Camille.

– S-au urît una pe alta. Cînd am adus-o prima dată pe mama ta la Napa s-au certat îngrozitor. Pentru prima dată în douăzeci de ani îşi aminti de inelul găsit de Hannah. Slavă Domnului; dacă nu l-ar fi găsit, Sabrina nu ar fi venit pe lume. Ca şi multe altele, nu avea de gînd să-i povestească Sabrinei despre asta, cum nici Hannah nu o făcuse. Bătrîna era o adevărată prietenă

pentru el de atîta timp.

Jeremiah îi ură noapte bună Sabrinei în faţa dormitorului cel mare, care era acum al ei, iar cînd intră privi pe fereastră în grădina proaspăt săditâ. Cît de diferit arăta acum cinci ani cînd venise aici prima dată. Era ca într-o junglă, îşi zise ea, apoi se gîndi la mama ei care poate că privise pe aceeaşi fereastră seara, tîrziu, cînd venea de la baluri sau petreceri. Acum simţea că este viaţă în această casă, ca acum douăzeci de ani. Era normal ca ea să se afle aici şi ca încăperile acestea să fie din nou pline de oameni. În urmă cu cinci ani i se păruse atît de trist aici. Se uita în oglindă şi zîmbea, scoţîndu-şi perlele de la Amelia, apoi rochia aurie pe care o purtase cu atîta plăcere. Îi căzură ochii pe ceasul de pe noptieră şi văzu că era ora patru dimineaţa. Niciodată nu stătuse atît de tîrziu, poate doar o dată cînd se inundase o mină şi îl aşteptase pe Jeremiah, dar niciodată nu fusese la vreo distracţie. Această seară fusese cea mai veselă din viaţa ei. Aştepta cu nerăbdare balul de ziua ei, iar acum încercă să se culce, dar nu reuşi să doarmă decît o oră, atît de emoţionată era. Se întreba dacă şi tatăl său nu dormea, dar pînă la urmă se ridică din pat şi stătu să vadă răsăritul de soare. Nu voia să piardă nimic, se simţea mai veselă ca oricînd, trăia cu intensitate fiecare clipă. Se îmbrăcă apoi cu o rochie de casă din satin alb, îşi puse papucii şi coborî să bea o cană de lapte cald. Tocmai cînd cobora agale treptele simţi o legănare, ca şi cînd s-ar fi aflat pe un vapor care se lovise de ceva. Era de parcă întreaga casă se zguduia şi mişcarea continuă cîteva minute bune; îşi dădu seama ce se întîmpla: era cutremur. Alergă în jos pe scări şi la un moment dat cupola de sticlă se fărîmă ca la o explozie şi podeaua se umplu de cioburi colorate. Reuşise să ajungă la uşă şi scăpase ca prin minune de bucăţile care încă mai cădeau de sus. Tremura şi nu ştia ce să facă. Jeremiah îi povestise de cutremurele din '65 şi '68, dar nu-şi amintea decît că trebuia să stea sub tocul unei uşi, ceea ce făcuse şi ea. Aerul de aprilie răcoros îi dădu

fiori şi se simţi un nou val care zgudui casa, dar mai încet. Toate lucrurile din casă erau măturate parcă de o mînă invizibilă. Măsuţele căzuseră, sticlăria era în mare parte spartă, argintăria cădea cu zgomot din toate dulapurile, iar cînd privi în jos văzu că se tăiase la mînă şi că sîngele îi şiroia de sus, de la umăr; o lovise un ciob în cădere şi acum cămaşa de noapte era plină de sînge. Se auzi o uşă deschizîndu-se şi glasul lui Jeremiah răsună în întuneric. O căutase deja în dormitor şi nu ştia unde era.

– Sabrina! Sabrina, eşti acolo? o văzu în pragul uşii şi coborî şi el, iar servitorii se adunau fiecare din camerele lor de sus. Două femei strigau în disperare, celelalte plîngeau şi chiar bărbaţii tremurau de teamă.

Un al treilea val seismic izbi şi, de data aceasta îi cuprinse pe toţi panica. Pe stradă era deja un vacarm greu de imaginat, oamenii strigau, se auzeau bubuituri de parcă se rupeau bucăţi din case şi cădeau cu zgomot pe pămînt. Multe coşuri căzuseră, iar cărămizile loveau nemilos pe cei din stradă. Cînd ieşiră şi ei, după ce Jeremiah i-a bandajat umărul, văzură trupuri ucise de cărămizile în cădere. Erau primele imagini ale morţii în faţa Sabrinei şi fu şocată de ele. Toţi oamenii erau pe străzi, cutremurul pricinuise mari pierderi; unii erau răniţi, şchiopătau sau umblau şocaţi printre dărîmături. Spre dimineaţă focul era cea mai mare problemă a oraşului, fiindcă izbucniseră cîteva incendii, iar sursele de alimentare cu apă fuseseră întrerupte. Pompierii priveau neputincioşi, sistemele de alarmă nu mai funcţionau şi chiar şeful pompierilor fusese ucis sub dărîmăturile unei staţii de pompieri. Panica plutea în aer, dar toţi sperau ca incendiile să fie cît de cît izolate. Cel mai mare izbucnise la sud de piaţă, în spatele hotelului *Palace.* Hotelul avea un puţ cu apă şi focurile din jurul său puteau fi stăpînite. Valuri uriaşe de fum negru inundau cerul oraşului sîmbătă după-amiază şi oamenii fură cuprinşi de groază. Primarul Schmitz îl rugase pe generalul Funston din prezidiu să-l ajute, iar pînă seara armata fusese mobilizată. Se dăduse alertă generală şi nimeni

nu avea voie să iasă în stradă noaptea. Se dăduseră ordine care interziceau gătitul în interiorul caselor.

Pe Nob Hill, Jeremiah şi Sabrina deschiseseră larg porţile şi îi primeau pe toţi acei care doreau să-şi instaleze cortul în grădinile casei lor, sau să locuiască în casă. Fusese organizată o zonă unde se putea găti afară. Jeremiah era la Palatul de Justiţie cu Comitetul celor Cincizeci, unde se încerca organizarea oraşului pentru a supravieţui dezastrului. A doua zi şi-au mutat sediul în piaţa Portsmouth şi de data aceasta Sabrina insistase să-l însoţească.

– Rămîi acasă!

– Nu vreau! răspunse ea cu hotărîre. Vin cu tine. Vreau să fiu lîngă tine, tată. Era atît de încăpăţînată, încît o luă cu el. Mai erau şi alte femei în comitet şi împreună încercau să facă tot posibilul pentru a salva oraşul muribund. Era un moment teribil în istoria San Francisco-ului, iar lui Jeremiah nu-i venea să-şi creadă ochilor cînd privea în jurul său. Mai spre amiază află că toate casele de pe o parte a străzii Van Ness fuseseră dinamitate, într-un efort de a salva partea de vest a oraşului. Mai rău, încă, acum Comitetul celor Cincizeci trebuia să se mute din nou cu sediul la hotelul *Fairmont,* care era aproape terminat, unde au rămas pînă ce focul ajunsese la Nob Hill. Au plecat cînd flăcările se ridicau în jurul lor şi au mistuit hotelul, apoi au înghiţit şi reşedinţa Flood. Jeremiah a găzduit comitetul la Casa Thurston, iar mai tîrziu au trebuit să plece de pe Nob Hill. Dealul părea tot cuprins de flăcări, iar pîrjolul cuprindea aproape tot, distrugea case, pe altele le ocolea, iar din multe nu mai rămînea decît cenuşă. În cea de-a treia zi comitetul a părăsit Casa Thurston, dar aceasta rămăsese intactă. Grădinile fuseseră atinse de flăcări, toţi copacii fuseseră doborîţi la pămînt, dar faţada era puţin atinsă, iar în interior pagubele fuseseră cauzate de cutremur, nu de foc. Sabrina stătea în prag şi privea casa care fusese atît de frumoasă şi nu-i venea să creadă că în numai trei zile distrugerile au putut fi atît de mari. Era un coşmar care nu înceta din prima clipă cînd se afla pe

scări. Se uită în sus şi văzu cerul prin locul unde fusese cupola; totul era întunecat şi fumul domnea în zare. Nici nu-şi dăduse seama că era noapte. Nu mai ştia ce zi era, ci doar că holocaustul ţinuse cîteva zile, străzile erau bîntuite de strigăte de ajutor, de morţi şi răniţi. Bandajase sute de persoane, dusese copiii pierduţi la adăpost, le ajutase pe femeile care nu-şi găseau copiii, iar acum se aşezase pe scările casei istovită. Servitorii plecaseră care încotro, să-şi caute familiile, sau să-i ajute pe alţii, iar Jeremiah era sus. Era atît de obosit în ultima vreme. Voia să vadă dacă nu are nevoie de ceva; se putea duce să ia de mîncare de la bucătăriile colective. Tatăl ei nu mai era tînăr, iar ea ştia că aceste zile au fost pentru el prea necruţătoare.

– Tată! striga ea urcînd scările. Îşi simţea picioarele ca plumbul, de-abia mai putea urca. De afară se mai auzeau ţipete fiindcă focul nu fusese stins complet pe Nob Hill. Se întreba dacă îl vor stinge vreodată. Tată... îl văzu stînd pe scaunul din sufragerie. Era cu spatele la ea şi se vedea că este foarte obosit. De la ultima inundaţie de la mină nu-l mai văzuse atît de ostenit şi merse încet spre el, apoi îl sărută pe creştet. Bună, tată, oftă adînc şi se aşeză pe jos la picioarele lui căutîndu-i mîna. Prin cîte trecuseră într-o noapte şi, totuşi cum scăpaseră de multe... nu se rănise nici unul, casa era distrusă, dar încă în picioare. Aflaseră că la Operă candelabrul din foaier căzuse şi se făcuse ţăndări. Dacă s-ar fi produs cutremurul cu o seară înainte... Vrei să mănînci ceva, tată? Se uită la el, apoi încremeni. O privea cu ochi îngheţaţi, aşa i se păru ei, după care o cuprinse o groază, cum nu mai simţise niciodată. Îi atinse faţa. Tată! Tată! Tată! Vorbeşte-mi! Nu se auzea nici un sunet, nici un cuvînt, nici o răsuflare. Venise de la întrunirea cu Comitetul celor Cincizeci, de la hotelul *Fairmont,* apoi mai avusese o şedinţă cu ei acasă, iar după plecarea acestora urcase în camera lui... Tată! strigătul era acum disperat şi răsună în casa pustie. Îl scuturâ de umeri, dar corpul său căzu într-o parte, iar ea îl îmbrăţişă cuprinsă de plîns, aşa cum flăcările

cuprinseseră oraşul. Murise. Venise în camera lui liniştit, se aşezase pe scaunul său... şi murise, la şaizeci şi trei de ani lăsînd-o pe Sabrina orfană, singură pe lume, cu două săptămîni înaintea celei de-a optsprezecea ei aniversări.

Îl privea îngrozită şi rămase lîngă el toată noaptea. Flăcările făcuseră ravagii peste Nob Hill, mistuind totul în calea lor, dar pe ei îi ocoliră, ca prin minune. Sabrina nu putea să-l lase pe Jeremiah; îl ţinea de mînă şi plîngea în hohote; flăcările atingeau uşa de la intrare şi, deodată şi-au schimbat direcţia, iar cînd se lumină de ziuă ea stătea în acelaşi loc, în aceeaşi poziţie, ţinînd mîna aceluia care i-a fost tată. Majoritatea incendiilor din oraş fuseseră stinse, iar cutremurul trecuse. Pentru Sabrina, însă, viaţa nu va mai fi niciodată la fel fără el.

CAPITOLUL 21

Sabrina a dus corpul tatălui său la Napa cu vaporul. Cortegiul funerar a fost sobru. La chei îi aştepta o trăsură de la mină, în spatele căreia era un grup de mineri cu feţele triste, îmbrăcaţi în cele mai bune costume pe care le aveau. Cînd s-au apropiat de aleea principală de la Casa Thurston, Sabrina văzu că erau cinci sute de persoane care stăteau pe o parte şi pe cealaltă aşteptînd să-l vadă pe bărbatul pe care l-au îndrăgit şi pentru care au lucrat din greu. Ani de zile el se luptase pentru ei, îi scotea din mină cînd izbucneau incendii, plîngea cînd mureau unii dintre ei... iar acum ei erau cei care îl plîngeau. Unii plîngeau în hohote cînd trecea pe lîngă ei trăsura cu corpul lui, apoi îşi scoteau pălăriile în semn de respect. Hannah şedea pe verandă cu faţa ei zbîrcită scăldată de lacrimi, cu ochii trişti. Sicriul fu coborît din trăsură şi dus în holul principal, apoi în salonul unde dormise douăzeci de ani înainte de a se căsători.

Sabrina se apropie de Hannah şi o îmbrăţişă, iar aceasta îşi sprijini capul pe umărul ei şi începu să plîngă mai tare. O aşeză pe bătrînă pe un scaun, apoi ieşi să primească condoleanţe de la cei prezenţi şi să le mulţumească pentru că au venit. Nu vorbeau mult şi nu-şi puteau găsi cuvintele prin care să-i spună ce simţeau. Pur şi simplu stăteau acolo puţin, apoi plecau în grupuri; inimile lor se duceau în mormînt alături de bărbatul pe care l-au respectat şi iubit cu toată fiinţa lor. Ştiau că nu mai exista un om ca el pe lume.

Sabrina intră în casă şi simţi un nod în gît cînd privi sicriul de mahon aşezat în salon. Hannah culesese braţe de flori de cîmp, pe care el le adora, şi ţesuse din ele un gen de reţea cu care acoperise sicriul. Sabrina era copleşită de această imagine şi îşi acoperi faţa cu mîinile, apoi simţi două braţe puternice care o încercuiră timid, iar cînd îşi ridică ochii îl văzu pe Dan Richfield. De ani de zile se ocupa de activitatea la minele Thurston şi-i fusese lui Jeremiah un ajutor de nădejde.

– Cu toţii sîntem îngroziţi, Sabrina. Vrem să ştii că vom face tot ce e posibil pe lumea aceasta ca să te ajutăm – ochii îi erau înlăcrimaţi şi nu încerca să-şi ascundă durerea din inimă. O luă în braţe şi o ţinu cîteva clipe, dar, peste un timp, ea se trase înapoi şi se duse la fereastră unde privi valea pe care Jeremiah o iubise atît de mult. Vorbi mai mult pentru sine, iar în acest timp se auzeau suspinele lui Hannah din bucătărie.

– Nu trebuia să mergem la San Francisco, Dan.

El o privi.

– Nu te chinui, Sabrina. El a vrut să te ducă la oraş.

– Nu ar fi trebuit să-l las – se întoarse ea către bărbatul care fusese ca un fiu pentru tatăl ei. Avea treizeci şi doi de ani acum, lucrase la *Minele Thurston* de douăzeci şi trei de ani şi-i datora totul lui Jeremiah. Fără el Dan ar fi săpat şi acum şanţuri, dar, mulţumită lui, acum conducea cele mai prospere mine din stat, răspundea pentru cinci sute de oameni, îşi făcea datoria cu pasiune, după cum îi spusese însuşi Jeremiah.

– Locul lui a fost aici, aşa cum este şi al meu, vocea ei era din nou vinovată, aşa cum se simţise încă de la început. Nu trebuia să-l las să mă ducă la oraş. Dacă aş fi făcut-o, ar fi fost în viaţă acum. ...o îneca plînsul, iar Dan încercă să o liniştească şi o cuprinse cu braţele, dar de fiecare dată cînd o făcea, Sabrina simţea că se sufocă. O ţinea prea aproape de el, deşi fata ştia prea bine că era bine intenţionat. Poate că se simţea copleşită chiar de propria lui durere. Oh, Dumnezeule... se plimba prin cameră şi-l privea pe Dan cu disperare – ce o să mă fac fără el?

– Ai timp să te gîndeşti la asta. De ce nu vrei să te odihneşti? Nu mai dormise de două zile, iar faţa era ca o oglindă a sufletului ostenit şi îndurerat, iar ochii i se adînciseră în orbite. Ar trebui să te duci să te întinzi puţin. Roag-o pe Hannah să-ţi aducă să mănînci ceva.

Sabrina refuză şi îşi şterse lacrimile de pe obraji.

– Eu trebuie să am grijă de ea, se simte mai rău decît mine, iar eu sînt mai tînără.

– Trebuie să te îngrijeşti, totuşi – se opri şi o privi lung în ochi. Erau lucruri pe care ar fi vrut să le discute cu ea, dar trebuia să mai amîne. Era prea devreme, acum că tatăl ei murise. Haide, vrei să te conduc eu sus? o întrebă calm, iar ea zîmbi şi încuviinţă. Nu mai putea vorbi, durerea o amuţise. Nu-şi putea imagina viaţa fără Jeremiah.

– O să mă descurc, Dan. De ce nu te duci acasă? Avea o soţie şi copii pe care trebuia să-i ocrotească, iar aici nu mai era nimic de făcut. Aranjamentele pentru înmormîntare erau făcute; îl vor duce pe ultimul drum a doua zi, fiindcă Sabrina voise aşa, o ceremonie simplă, fără multe pregătiri, cum şi-ar fi dorit, de altfel, şi Jeremiah. Era impresionant cîţi oameni au venit la sicriul lui Jeremiah şi au stat cu capul plecat în faţa acestui om care nu mai era printre ei; unii au venit chiar noaptea, cu ochii înroşiţi de plîns şi cu inimile îndurerate. Sabrina cobora pentru fiecare, dădea mîna cu ei şi le mulţumea pentru că au venit. Hannah păstra un ibric mare cu cafea pe sobă şi făcea sandivşuri cu care-i servea. Ştia prea bine că toţi vor veni, Jeremiah Thurston fusese cel mai bun om pe care l-au cunoscut vreodată şi erau datori să-i aducă un ultim omagiu.

În seara aceea, după ora nouă, veni un bărbat într-un costum de culoare închisă. Avea părul cărunt, ochi negri şi o faţă cu trăsături regulate. Ezită înainte de a intra, iar Hannah observă că avea un aer de om care era obişnuit să dea ordine, iar cînd îl recunoscu, veni să- i spună Sabrinei.

– A venit John Harte. Rămăsese rivalul tatălui său, dar între cei doi bărbaţi nu exista nici o urmă de ură,

sau resentiment. John Harte erau un singuratic, mai ales de la o vreme şi era tot timpul conştient de concurenţa dintre el şi *Minele Thurston,* dar nu uitase bunătatea lui Jeremiah niciodată. Cei doi se întîlneau rar, dar cînd o făceau se priveau în tăcere şi cu bunăvoinţă, iar cînd la vreuna din mine se întîmpla o nenorocire îşi trimiteau unul altuia oameni să se ajute, sau veneau ei înşişi la faţa locului. John Harte nu mai avea nici un ghimpe împotriva lui Jeremiah; îl admira, de fapt, mai mult ca pe oricine. Acum regreta că murise. O cunoscuse pe Sabrina în decursul anilor, ea ştia cine este el şi venea în direcţia lui. Rochia neagră pe care o purta o făcea să pară mai slabă şi mai înaltă decît era în realitate.

Părea chiar mai matură decît cei optsprezece ani pe care îi împlinse. Avea părul strîns într-un coc, iar ochii imenşi străluceau pe fondul pal al tenului; dădu mîna cu el ca o adevărată doamnă.

– Doamnă Thurston, am venit să-mi prezint omagiile tatălui dumneavoastră. Vocea îi era caldă şi profundă, iar ochii i se opriră cîteva momente asupra ei; fiica lui ar fi fost puţin mai mare decît Sabrina, dacă ar fi trăit. Murise la numai trei ani, cu doi ani înainte de a se naşte Sabrina. Harte nu se mai recăsătorise, deşi toată lumea ştia că trăieşte cu o femeie de zece ani; era o indiancă din tribul Mayacoma, locuia cu el la mină. Era o femeie cu o înfăţişare exotică, iar Sabrina o ştia din vedere: avea douăzeci şi şase de ani, doi copii, dintre care nici unul nu era al lui John Harte. Nu-şi mai dorea nici soţie, nici copii, încheiase acest capitol al vieţii lui pentru totdeauna, iar Sabrina zări în ochii lui o urmă a durerii de demult. Era de parcă fiind aici, cu ea, toate amintirile îi reveneau în minte. Stăteau în salon, iar el îi vorbea aproape în şoaptă şi priveau sicriul lui Jeremiah. Harte retrăia momente dureroase şi cînd încercă să vorbească i se puse un nod în gît. Era alături de mine... cînd a murit fiul meu... o privi pe Sabrina şi se întrebă dacă tatăl său îi povestise vreodată; desigur că o făcuse.

– Ştiu... mi-a spus... l-a impresionat foarte mult.

Vocea ei era blîndă ca o adiere, iar Harte îi admira ochii expresivi. Era o fată puternică, inteligentă, cu un fel de-a fi care aproape că absorbea totul. Bărbatul se întrebă ce vîrstă avea tînăra şi realiză că nu putea avea mai mult de optsprezece.

Ştia că la moartea Matildei şi a copiilor Jeremiah nu era însurat şi că de atunci trecuseră douăzeci de ani.

– Nu am uitat niciodată că atunci a fost alături de mine... îl cunoşteam foarte puţin pe vremea aceea – oftă el – niciodată nu ne-am cunoscut îndeajuns, dar l-am admirat. La fel şi muncitorii lui. Oamenii din valea aceasta nu pot vorbi decît frumos despre Jeremiah Thurston. Cuvintele lui merseră drept în inima Sabrinei, iar ochii i se umplură de lacrimi; se întoarse cu spatele şi cu un gest delicat le îndepărtă.

– Îmi cer scuze... nu trebuia să...

– Nu face nimic... zîmbi ea şi inspiră adînc. Nu putea să creadă că tatăl ei murise. Cum era posibil? Îl iubea atît de mult... se lupta să nu izbucnească mai tare în plîns şi îşi aminti că nu era singură. Îl privi pe John Harte; era aproape la fel de înalt ca Jeremiah, părul lui era ca acela al tatălui său cînd fusese tînăr, deşi începuse şi el să încărunţească. Avea patruzeci şi şase de ani, dar era încă zvelt, la fel ca Jeremiah pînă în ultima clipă... ultima clipă... nu putea suporta cuvintele. Doriţi nişte cafea, domnule Harte? Hannah era pregătită în bucătărie – făcu un semn spre uşă.

– Nu, cel mai bine ar fi să vă las să vă odihniţi. Ştiu că aţi venit tocmai de la San Francisco astăzi. E chiar aşa de grav cum se vorbeşte?

– Mai rău. Curentul este întrerupt, străzile sînt pline de dărîmături, coşurile s-au prăbuşit, peste tot unde priveşti sînt numai ruine... începu să plîngă şi tăcu. A fost groaznic, şi tata – se chinui să continue – era în Comitetul celor cincizeci să salveze oraşul... dar a fost prea mult pentru el... ştiţi, inima...

Nu ştia de ce îi spune lui toate acestea, dar trebuia să se descarce cuiva, deşi nu-l cunoştea prea bine pe bărbatul din faţa ei. Îmi pare rău...

El îi puse mîinile pe umeri părinteşte.

– Trebuie să vă odihniţi. Ştiu prin ce treceţi; şi mie mi s-a întîmplat la fel. Umblu năuc şi am încercat să rezist pînă ce mi-am pierdut minţile. Domnişoară Thurston, nu vă fac bine lucrurile acestea; odihniţi-vă puţin. Aveţi nevoie pentru mîine. Lacrimile şiroiau pe obrajii Sabrinei. Pur şi simplu nu se putea stăpîni. Harte avea dreptate; era epuizată de durere şi la culmea suportabilităţii. Nu-i venea să creadă că tatăl ei murise, dar privindu-l pe John Harte în ochi îşi regăsi liniştea. Era un bărbat blînd, în ciuda celor ce se spuneau pe seama lui că ar fi fost distant, mîndru şi cam libertin, fiindcă trăia cu o indiancă. Poate că de aceea nici Jeremiah nu-l vizita prea des. Sabrina se gîndi că tatăl ei dezaproba compania lui.

– Îmi cer scuze, domnule Harte, dar cred că aveţi dreptate; au fost nişte zile îngrozitoare. Avea nevoie de toate forţele pentru înmormîntarea de a doua zi.

– Pot să vă ajut cu ceva pentru mîine?

– Nu, vă mulţumesc. Directorul tatei mă va duce la cimitir.

– Este un om deosebit; îl cunosc foarte bine pe Dan Richfield.

– Tatei i-ar fi fost greu fără el, cel puţin aşa îmi spunea. Dan lucrează pentru el de cînd avea unsprezece ani.

John Harte zîmbi cu tristeţe. Cîte nu se vor schimba în viaţa ei de acum încolo, iar el ar fi dorit să vorbească despre asta cu ea, dar era prea devreme. Cu Dan discutase deja şi conveniseră să mai aştepte o săptămînă, sau două. Era încă prea şocată ca să se poată gîndi la mină, iar Richfield putea să conducă în locul ei.

– Dacă pot să vă ajut cu ceva, domnişoară Thurston...

– Vă mulţumesc, domnule Harte. Dădu mîna cu el, apoi Harte plecă pe armăsarul său negru spre minele sale şi spre indianca lui.

După plecarea lui, Sabrina se întrebă cum arăta amanta acestuia. Îşi amintea doar că era o tînără cu

părul negru şi cu o faţă măslinie înconjurată de blănuri; aşa o văzuse ea iarna trecută. Sabrina fusese contrariată, iar tatăl ei se grăbea să plece mai departe, după ce îl salută pe John Harte foarte rece şi nu dădu nici o atenţie indiancei. Sabrina îşi amintea întrebările pe care i le pusese lui Jeremiah...

– Cine e femeia, tată?

– Nimeni, doar o indi...

– Dar e frumoasă... Sabrina fusese fascinată de ea, deşi ştia că legătura lor este clandestină şi necuviincioasă, doar că John Harte nu se ascundea de peste nouă ani. După părerea lui nu datora nimănui nimic şi avea dreptul să facă orice dorea.

De fapt aşa trăise o viaţă întreagă şi nu era genul de bărbat care să se ascundă după cuvinte sau să se furişeze pe la colţuri cu indianca lui. Era femeia lui, el era liber, atunci, la naiba.

– Tată, dar era atît de drăguţă...

– Nici nu am observat.

– Ba da. Te-am văzut că o priveai.

– Sabrina! spuse el enervat, dar fata îl cunoştea prea bine.

– Te-am văzut cu ochii mei că te-ai uitat. E frumoasă. Ce e rău în asta?

– Două lucruri, copila mea, ca să-ţi spun drept; nu sînt căsătoriţi şi ea nu este albă. Deci trebuie să pretindem că nici nu există, sau, dacă există, nu e plăcut să o priveşti. Adevărul este că e drăguţă, iar dacă John Harte o place, cu atît mai bine pentru el. Nu mă priveşte pe mine cu cine iese el.

– Nu vrei să-i inviţi la noi? Sabrina întrebă intrigată. El tăcu; de fapt, tatăl ei şi John Harte nu fuseseră niciodată destul de apropiaţi.

– Nu aş face una ca asta, răspunse el cu hotărîre.

– De ce nu? insistă ea.

– Pentru tine, micúţa mea. De aceea. Nu se cuvine. Dacă aş fi locuit singur, poate că aş fi făcut-o, fiindcă îmi place omul acesta. E bărbat de treabă şi conduce bine minele, nu atît de bine ca noi desigur – zîmbi el

printre dinţi – dar aproape la fel de bine.

– Crezi că fata e isteaţă? Jeremiah începu să rîdă de naivitatea fetei şi o mîngîie pe obraz. Sabrina era fascinată de tînăra indiancă.

– Nu am nici o idee. Dar nu cred că de asta o iubeşte, Sabrina. Nu toate femeile sînt inteligente. Nu toate trebuie să fie aşa.

– Cred, însă, că ar trebui să încerce măcar, nu-i aşa? Era atît de naivă, iar el era mişcat de vorbele fiicei sale.

– Ba da, ai dreptate. După toate aparenţele avea ceva din Camille. Aceasta fusese atît de isteaţă şi de interesată de treburile bărbaţilor, în special de afaceri. Ar fi vrut şi ea să ştie mai multe despre minele lui, dacă ar fi lăsat-o. Dar pe atunci nu i se părea că soţia lui trebuie să ştie prea multe despre tranzacţiile personale. Cu Sabrina era cu totul altceva. O învăţase totul şi îi arăta tot ce făcea, ca şi cînd ar fi fost fiul lui. Era mîndru de cîte ştia despre vie, despre minerit şi despre tranzacţiile din Est. Părea că înţelege totul şi nu trecea o zi în care să nu-i împărtăşească din experienţa lui. Vremurile se schimbară, el îmbătrînise. Sabrina fusese lîngă el optsprezece ani deja... iar acum... ea rămăsese singură... amintindu-şi de trecut... auzindu-i vocea răsunîndu-i în urechi. Noaptea se aşează pe pat şi tot nu credea că tatăl ei murise. Nu se putea, dar acesta era adevărul.

A doua zi, cînd oamenii purtau sicriul lui pe umeri, începuse să- şi dea seama că adevărul morţii lui era evident. Îndreptîndu-se către mormînt, sub soarele de primăvară oamenii lăsară sicriul jos, iar acum aruncau o mînă de pămînt peste omul care fusese Jeremiah; erau cinci sute de mineri şi vreo sută de prieteni. Venise şi Mary Ellen. Stătea la urmă şi plîngea, iar Sabrina se mai uită o dată la sicriu, cu spatele drept, cu faţa scăldată de lacrimi, apoi închise ochii şi îl strînse de mînă pe Dan Richfield, aruncă şi ea o mînă de ţărînă şi se îndepărtă de groapă. Toţi oamenii o priveau cum pleacă spre casă, iar în inima ei lumea se sfîrşise. Ajunse în

bucătărie şi se aşează pe un scaun care fusese favoritul lui. Simţea cum fiecare bucăţică din trupul ei se topeşte, iar Dan o privea cu atenţie. Soţia acestuia nu venise la ceremonie, fiindcă era însărcinată. Sabrina o văzuse foarte rar; era o femeie palidă, neatrăgătoare, care în fiecare an mai aducea pe lume un copil. Sabrinei nu i se părea că aceasta ţinea foarte mult la Dan.

Făceau întruna copii şi locuiau împreună, dar nu se putea spune că mai erau măcar prieteni. Sabrina îl privi.

– Da, tot nu pot crede că a murit. Aştept mereu să-i aud paşii pe scări, sau pe verandă... tot mi se pare că-i aud calul... avea ochii umezi şi privirea în gol. Mi-e greu să cred că nu-l voi mai vedea niciodată.

– Îl vei vedea cu ochii minţii. Face parte din noi toţi, încît nu putem crede că a plecat cu adevărat. Cuvintele lui erau frumoase, iar Sabrina îl atinse pe mînă cu blîndeţe.

– Îţi mulţumesc, Dan, pentru toate.

– Nu am făcut destul. Zilele acestea va trebui să vorbim, dar nu acum – era prea devreme, iar el îşi dădea seama, însă ea păru surprinsă.

– S-a întîmplat ceva la mină? Adică săptămîna aceasta? Nu m-am ocupat decît de mine de cînd.... nu mai putea continua, dar Dan ştia la ce se referea.

– Nu, sigur că nu. Nu s-a întîmplat nimic, decît că vor avea loc unele schimbări pe care te-aş ruga să mi le faci cunoscute. Dan presupunea că el va rămîne la conducerea minei şi chiar vorbise cu John Harte despre asta. Orice s-ar întîmpla, tot el va conduce *Minele Thurston,* chiar dacă ele vor fi cumpărate de John Harte, sau nu. Va conduce, desigur în numele ei, dacă va hotărî să nu le vîndă, dar părerea lui era că ar fi făcut bine să nu le mai ţină. Ar fi fost mai bine şi pentru el. Jeremiah era o prezenţă permanentă la mină şi el ţinea activitatea sub control conducînd un imperiu, însă Dan lucrase mult în umbra lui. Era pregătit să preia responsabilitatea, avusese cel mai bun profesor, ca şi Sabrina, iar acum îi citea şi ei în ochi acelaşi lucru.

– La ce schimbări te gîndeai, Dan? îl întrebă ea

calm, dar cu o privire dură. Dan mai văzuse combinaţia şi altădată la Jeremiah şi zîmbi.

– Semeni atît de mult cu tatăl tău cînd mă priveşti astfel – zîmbi şi ea, dar cu aceiaşi ochi reci – spuneam că, mai devreme, sau mai tîrziu va trebui să te gîndeşti dacă păstrezi minele, sau le vinzi. Întrebarea o şocă pe Sabrina care se ridică imediat în picioare.

– Ce naiba te-a făcut să te gîndeşti că-mi trece prin cap să vînd? Desigur că păstrez minele, Dan.

– Bine, bine – încercă el să o liniştească, dar ceva din privirea ei nu-i plăcea. Înţeleg bine ce simţi şi că e prea devreme să te hotărăşti ce faci. Sabrinei nu-i plăceau subînţelesurile vorbelor lui şi se uită la el pe sub gene.

– Spune-mi exact la ce te-ai gîndit, Dan? Că voi vinde minele... poate ţie? Scotea flăcări din ochi, iar el dădu repede din cap negativ.

– Cum se poate aşa ceva, nu mi-aş permite să le cumpăr de la tine, ştii foarte bine asta.

– Ai discutat cu cineva? Acum era nerăbdătoare să afle şi îl străpungea cu privirea.

– Sigur că nu. Pentru Dumnezeu, tatăl tău a murit de două zile, cum aş putea să....

– Lasă asta. Adesea vulturii zboară repede, vreau să fiu sigură că nu eşti unul dintre ei – vorbea ca un om matur, iar cuvintele ei îl biciuiau. Începu să se plimbe prin cameră. Vreau să-ţi fie foarte clare nişte lucruri. Nu vînd minele tatei. Niciodată. M-ai înţeles? Le voi conduce eu însămi, de acum încolo, cum a făcut şi el. Dan o privea şi simţea că leşină, dar vocea îi era egală şi continuă să vorbească:

– Luni vin la birou să mă uit pe hîrtii, dar, ca să fiu sinceră, m-am pregătit pentru asta de ani de zile. Ştiam prea bine că într-o zi va trebui să le conduc singură. Sabrina se aşeză, iar el o privi ca pe un nebun.

– Ţi-ai pierdut minţile? De-abia ai împlinit optsprezece ani, eşti doar o copilă...o fetiţă, de fapt.... şi vrei să conduci *Minele Thurston*? Sînt minele de mercur cele mai importante din stat, iar tatăl tău ar fi dorit să rămînă

la fel. Vor rîde de tine toţi clienţii lui, iar în mai puţin de un an vei distruge tot ce a clădit el, Sabrina. Ţi-ai pierdut minţile, pentru Dumnezeu. Strînge banii, pune-i la o bancă, caută-ţi un soţ cu care să ai copii, dar nu te amăgi că poţi conduce minele tatălui tău, fiindcă nu vei putea. Mie mi-au trebuit mai mult de douăzeci de ani ca să învăţ tot ce ştiu. Măcar lasă-mă pe mine în locul tău – Sabrina ştia că asta avea el în minte şi că ar fi avut nevoie de ajutorul lui, dar nu avea de gînd să-i urmeze sfatul.

– Nu pot, Dan. Am într-adevăr nevoie de ajutorul tău, dar trebuie să le conduc eu. Pentru asta m-am născut.

O privi într-un fel pe care nu-l mai văzuse pînă acum la el. Era un gen de ură izvorîtă din gelozie şi din planuri meschine, iar Dan se apropie de ea şi o ameninţă cu pumnul strîns.

– Te-ai născut ca să-ţi desfaci picioarele în faţa bărbatului cu care eşti măritată, şi nimic altceva! Ai înţeles? Ochii Sabrinei se transformară parcă în gloanţe cu care l-ar fi ucis pe loc.

– Să nu-ţi permiţi să-mi vorbeşti mie astfel! Acum ieşi din casa mea, iar eu voi uita ce mi-ai spus. Ne vedem la birou luni. Sabrina tremura şi-l privea cu ură. Ştia că-l dezamăgise, dar trebuia să-i facă faţă. Nu dorea să lase pe nimeni să-şi bată joc de ea. El ezită o secundă. Iar dacă îţi mai ieşi din fire, s-ar putea să lucrezi la altă mină, Dan.

Bărbatul o privi, apoi ieşi.

– Cred că asta ar şi trebui să fac. Poate că ai dreptate – fură ultimele lui cuvinte, după care trînti uşa şi, pentru prima dată în viaţa ei, Sabrina îşi turnă un pahar de băutură. Era whisky, iar după ce luă o sorbitură se simţi mai bine. Urcă în dormitor şi se aşeză. Acum ştia cărui adevăr va trebui să-i facă faţă: „... te-ai născut ca să desfaci picioarele în faţa bărbatului cu care eşti măritată"... la asta se gîndeau toţi? Dan.... John Harte... toţi bărbaţii care lucrau pentru ea acum... Îşi dădea seama cît îi va fi de greu; cel puţin aşa îşi închipuia.

Luni dimineaţă la ora şase merse la mină. Voia să fie

puţin singură înainte de a vorbi cu cineva. Citi toate documentele de pe biroul tatălui său şi rămase surprinsă cînd găsi un plic nedesfăcut de la o fată dintr-o „casă" din San Francisco, în cartierul chinezesc. Îi mulţumea lui Jeremiah pentru cadoul generos pe care i-l făcuse ultima dată cînd fusese acolo. Sabrina nu fu şocată de ceea ce făcuse Jeremiah fiindcă avea dreptul să procedeze aşa cum dorea el. Lăsase toată treaba la mînă în ordine, pentru ea. Avocatul lui îi citise Sabrinei testamentul cu o zi înainte – îi lăsa totul fiicei lui, Sabrina Lydia Thurston: investiţiile, proprietăţile imobiliare, casele, terenurile şi minele. Specificase că nimeni nu va moşteni averea, sau proprietăţile lui, în afară de ea. Îi lăsase totul şi Sabrina era doar uimită de vehemenţa hotărîrii testamentale. Cine altcineva ,ar fi încercat să moştenească din ce era al lui? Ea era totul pentru el. Lui Hannah îi făcuse cadou, ca şi lui Dan, o sumă de care trebuiau să fie mulţumiţi. Bănuia că şi Dan se va purta altfel cu ea astăzi. Avea nevoie de sprijinul lui. Se gîndea că şi ceilalţi vor fi şocaţi că ea intenţiona să ia locul tatălui ei. Ştia la fel de bine că va face faţă; de optsprezece ani o învăţase atîtea, încît acum avea încredere în propriile-i forţe.

Acum mai trebuia să-i convingă şi pe ceilalţi de asta şi ştia că li s-ar putea părea ciudat să muncească pentru o femeie, în special pentru că ea era atît de tînără.

Ştia la ce trebuia să se aştepte. Reacţia a fost, însă, mult mai aprigă decît crezuse ea. Dădu drumul la sirena din mină prin care anunţa ca toată lumea să se prezinte la birouri; trei semnale ar fi însemnat o urgenţă, patru un foc şi cinci inundaţie. La şase semnale se anunţa un deces. Aşteptă o clipă, apoi dădu iar semnalul şi ieşi pe verandă. După ce mai stătu acolo, văzu că începeau să vină în grupuri mici, vorbind încet, cu uneltele în mîini. Chiar şi la acea oră a dimineţii erau deja plini de noroi şi arătau ca nişte oameni care munceau din greu.

Se adunaseră vreo cinci sute. Priveliştea îţi tăia răsuflarea; toţi lucrau acum pentru ea, trebuia să recunoască, dar simţea un fior pe şira spinării. Imperiul era

acum al ei... *Minele Thurston...*

– Bună dimineaţa, muncitori – le vorbea deja ca un conducător. Lucrau pentru ea şi avea de gînd să stea alături de ei ca şi tatăl ei. Le vorbea cu căldură. Nu îi va dezamăgi; va face ce va putea pentru ei şi asta voia să le spună acum. Vreau să vă spun cîteva lucruri – vorbea prin portavoce, ca şi Jeremiah, iar ei se adunaseră mai aproape să audă ce spune. Dan Richfield o privea atent. Ştia cum vor reacţiona. Nu vor accepta ca ea să le spună nimic, cel puţin aşa spera el. Miza pe reacţia lor în favoarea lui. Vreau să vă mulţumesc tuturor că aţi fost lîngă tata cînd l-am adus acasă săptămîna trecută. Şi el v-ar fi mulţumit pentru onoare – făcu o pauză fiindcă îi venea să plîngă – aţi însemnat mult pentru el şi ar fi făcut totul pentru voi. Toţi dădură din cap aprobator. Acum vă voi anunţa ceva care poate o să vă surprindă. Cei ce se aflau aproape de ea aveau feţele triste, iar ea bănuia de ce. Unul dintre ei strigă:

– Vindeţi mina! Sabrina dădu negativ din cap.

– Nu vînd nimic – văzu că erau mulţumiţi de răspuns. Le plăcea meseria şi erau mulţumiţi la *Minele Thurston*. Treaba mergea bine, Richfield îşi făcea datoria. Mulţi sperau că va fi aşa şi se vorbea mult pe această temă în trecut. Se puseseră chiar pariuri; voiau să audă ce va spune în continuare. Domnilor, mina va rămîne aşa cum este. Pentru voi nu se va schimba nimic. Voi avea eu însămi grijă de asta, de fapt, v-o promit. Se auziră urale, iar toţi o priveau admirativ, iar ea se ridică mîna şi le zîmbi. Treaba mergea nesperat de bine. Voi conduce eu minele, aşa cum a făcut şi tata. Cu ajutorul lui Dan Richfield, la fel cum l-a ajutat pe tata să conducă. Voi păstra aceeaşi politică.... deja nu o mai ascultau, ci începuseră să strige şi să fluiere....

– Să conduceţi minele singură? Ce, ne credeţi curve?... Să lucrăm pentru o femeie?... Cred că e nebună!.... La naiba, nu e decît un copil! ... strigătele se înteţeau şi îi slăbeau curajul de la început, iar acum se lupta din răsputeri să nu se iţte o revoltă.

– Vă rog să mă ascultaţi... tata m-a învăţat tot ce ştia

şi el... toţi rîdeau de ea, numai puţini o mai ascultau, cu neîncredere. Vă promit....sună alarma din nou, dar toţi se dezlănţuiseră deja, iar Dan Richfield se alătură mulţimii. Îi privea disperată, iar după cincisprezece minute de încercări deşarte, renunţă şi intră în birou, se aşeză la masa tatălui ei şi începu să plîngă. Nu voi renunţa! Nu.... să-i ia naiba pe toţi... şoptea ca pentru sine. Refuza să se lase învinsă de ei, cu riscul de a o părăsi toţi.

Pînă a doua zi chiar aşa se şi întîmplă. Aruncau uneltele prin fereastra biroului unde se afla ea, iar pe birou găsi un teanc de demisii, multe semnate pe o listă comună cu titlul: *„Noi demisionăm. Nu vrem să lucrăm pentru un copil".* Semnaseră trei sute treizeci şi două de persoane. Mai rămăseseră deci cu ea o sută optzeci şi patru în trei mine, lucru de altfel imposibil. Cu greu ar fi ajuns ca să lucreze bine într-o singură mină, iar celelalte două vor trebui închise temporar; dacă asta trebuia să facă, aşa va fi. Nu va ceda mulţimii. Mai erau destui mineri în căutare de lucru, iar cu timpul se vor convinge că ştia să conducă o mină. Se vor întoarce, sau, alţii le vor lua locurile. Oricum, situaţia era înspăimîntătoare. Rugă patru mineri să vină să strîngă prin birou şi tot restul zilei fu asaltată de cei care îşi ridicau plata pentru munca depusă înainte de plecare. Ea nu era doar o femeie – era fiica tatălui său. Nici el nu ar fi renunţat, dacă ar fi fost în locul ei, deşi recunoştea că poate ar fi fost surprins de decizia ei. Dan ştia şi el asta. La ora şase stătea cu braţele în sîn şi o privea dezgustat.

– E bine că tatăl tău nu mai trăieşte să vadă ce ai făcut.

– Dacă era viu, ar fi fost mîndru de mine. Dacă el ar fi trăit, nimic din toate acestea nu i s-ar fi întîmplat – fac tot ce pot, Dan.

– Te descurci de minune. Mă gîndeam că îţi va trebui mai mult să duci totul de rîpă, dar nu ţi-au trebuit decît două zile. Ce naiba crezi că vei face cu o sută optzeci şi patru de oameni, Sabrina?

– Deocamdată voi închide cele două mine. În curînd

vom avea destui mineri care să lucreze pentru noi – vocea îi era nervoasă, dar rămase calmă şi avea şi dreptate. Jeremiah ar fi fost mîndru de ea.

– Felicitări, doamnă. Ai reuşit să transformi cea mai prosperă mină din Vest în cel mai tare spectacol din oraş. Ştii cine a rămas să lucreze pentru tine? Nişte mineri bătrîni pe care Jeremiah îi ţinea din bunătate, dar îşi putea permite să facă asta, avea alte sute care să-i ţină în spinare, nişte puşti, copii care nu ştiu mai multe despre locul acesta decît tine şi cîţiva laşi cărora le e teamă să plece fiindcă au prea mulţi copii de hrănit... Sabrina îl privi tăios.

– Te-ai inculs aici şi pe tine; Dan? *Touché.* Tu de aceea ai rămas? Poate că ar fi bine să mă lămureşti şi pe mine.

Dan roşi de mînie şi o privi tăios.

– Fiindcă îi sînt dator tatălui tău.

– Atunci, hai să presupunem că te-ai achitat de datorie. Ai lucrat pentru el douăzeci de ani. Cred că e de-ajuns ca să-ţi achiţi o datorie. Te eliberez, aşa cum a procedat Lincoln cu sclavii. Vrei să pleci? Poţi să ieşi pe uşa aceea şi să nu te mai întorci – făcu semn spre uşă, apoi tăcu cîteva clipe – dar, dacă rămîi, vreau să fii de partea mea, să mă ajuţi să conduc şi să mă ajuţi să redeschid celelalte două mine. Nu vreau să lupt şi împotriva ta.

Dan se hotărî să-i vorbească; nu mai putea să joace un joc dublu. Ştia că nu-i va permite lui să conducă minele; înţelesese asta. Era nebună, încăpăţînată şi înfometată de putere, ca şi tatăl ei, cel puţin asta era acum părerea lui despre ea. De două zile o urmărea cu atenţie. S-a învîrtit în jurul lui Jeremiah peste douăzeci de ani ca într-o zi să rămînă el la conducere, iar în două zile Sabrina îi dăduse peste cap toate planurile. Acum ar fi fost momentul să vîndă, iar John Harte l-ar fi lăsat pe el în aceeaşi funcţie. Harte i-o promisese, dacă ar fi reuşit să o convingă, iar acum avea de gînd să-i facă propunerea.

– Vinde totul lui John Harte, Sabrina. Nu te vor lăsa

la conducere. Vei pierde totul.

– Nu va fi aşa. Tata m-a învăţat mai multe decît vrei tu să recunoşti. Îmi pare rău că a ieşit astfel. Mă gîndeam că noi doi vom pune treaba pe roate, la fel cum ai făcut şi cu el.

– Şi de ce crezi tu că am făcut asta, prostuţo? Pentru că îl iubeam? Pe naiba, mă gîndeam că eu voi rămîne în frunte într-o zi, nu tu. Dan nu se ascundea după cuvinte, Dispreţuia tupeul Sabrinei. El ar fi trebuit să fie fiul lui Thurston, nu zănatica aceasta. În fond, cine era ea? Fiica unei femei uşoare, care fugise acum optsprezece ani şi-l părăsise pe Jeremiah, măcar aşa ştia el. Lumea spunea că murise, dar el nu a crezut niciodată asta. Auzise nişte zvonuri despre iubitul ei din oraş, dar pe atunci era doar un copil şi nu-l interesa. Acum se uita mînios la Sabrina, cu ura cea mai înverşunată.

– Regret că asta gîndeşti, Dan.

– Eşti o proastă. Vinde-i lui John Harte.

– Mi-ai mai spus o dată şi ştii că nu vreau. Nu vînd nimănui nimic. Voi conduce chiar dacă va trebui să cobor eu însămi în mină. Voi munci pînă la epuizare, dar voi păstra tot ce a avut tata şi mă voi purta la fel de frumos cu oamenii ca şi el, iar *Minele Thurston* vor rămîne aici şi peste o sută de ani, dacă mai este mercur de scos. Nu voi lăsa pe nimeni să mă sperie aşa cum faci tu acum şi nici nu-i voi vinde lui John Harte, sau să renunţ fiindcă o mînă de ticăloşi părăsesc mina. Dan, fă ce vrei, dar eu rămîn pe loc. Sabrina era exact ca tatăl său, iar lui Dan îi venea să o pălmuiască. Intenţionase să rămînă calm în faţa ei, să o convingă să vîndă, dar ea îi trăsese covorul de sub picioare. Preluase puterea, pe el îl discreditase public şi arătase tuturor că pentru ea nu era decît un alt angajat, iar acum nu va suporta afrontul. Se înserase, iar în birou se lăsase liniştea; de furie Dan o apucă de păr şi-şi pierdu controlul. O zgudui pînă ce îi auzi dinţii clănţănindu-i în gură, dar ea nu ţipă, apoi o făcu să îngenuncheze.

– Tîrfuliţă!.... femeie de nimic... nici nu poţi începe să conduci aici.... O apucă de gît şi se gîndi ce să-i facă; îi

sfîşie gulerul bluzei, apoi i-o smulse de pe ea. Rămase doar în corset, în fustă, ciorapi, pantaloni şi ghete. Sabrina nu-şi lua ochii de la el, iar acum Dan începuse să-i sărute sînii în timp ce o ţinea cu forţă de păr.

– Dan, dă-mi drumul – vocea îi era calmă, dar era îngrozită de ce i se va întîmpla. Nu era nimeni prin preajmă care să o ajute; erau singuri la mină. Plecase şi ultimul muncitor, iar paznicul de noapte era prea departe ca să o audă strigînd. De fapt, nici nu dorea ca ei să o vadă astfel. Trebuia să le cîştige respectul, iar, dacă ar fi văzut că Dan o violează, totul era terminat pentru ea. Dacă mai pui mîinile pe mine vei sfîrşi în închisoare tot restul vieţii.... dacă mă omori, vei fi spînzurat.

– Vei spune vreun cuvînt, dacă voi pune mîna pe tine, dragă Sabrina? o întrebă cu o privire de nebun. Sabrina îşi dăduse seama unde voia el să ajungă. Cum ar putea recunoaşte că a fost violată de el? Atunci nu o vor mai respecta deloc... ar fi vina ei... Dumnezeu ştie ce le va mai veni în cap să facă... gîndul o îngrozea şi cu o sforţare reuşi să scape şi alergă în celălalt colţ al camerei unde trase un sertar în care tatăl ei ţinea un pistol, de care ştia şi Dan. Se luptară unul cu celălalt să ia pistolul, ea îl scăpă din mînă şi rămaseră amîndoi imobili, parcă realizînd pentru prima dată ce se întîmpla. El o privi cu teamă, iar Sabrina se uită la el dezgustată. Fusese cît pe ce să o violeze, iar cu o săptămînă în urmă fusese prietenul ei şi al tatălui său. Reuşise să ia pisolul, iar acum îl ţinea tremurînd în mînă.

– Vreau să pleci în clipa asta şi să stai departe de mine. Eşti concediat!

O clipă o privi înmărmurit, dîndu-şi seama ce făcuse, dînd din cap şi merse spre uşă. Ar fi vrut să o ajute să-şi pună bluza pe ea, dar nu îndrăzni. Sabrina îi distrusese visul de douăzeci de ani. Totuşi asta nu era o scuză; nu înţelegea de ce o făcuse.

– Îmi pare rău, Sabrina, sincer... o privi disperat şi îi veni greaţă de comportarea lui. Totuşi greşea dacă voia să conducă ea minele. Să ştii că va trebui să vinzi. Se va mai întîmpla aşa ceva şi pe viitor, dacă nu cu mine,

atunci cu altcineva. Acest altcineva se poate să nu-şi revină ca mine.

Sabrina se întoarse către el, nepăsătoare, cu părul despletit şi cu umerii goi.

– Nu voi vinde niciodată, Dan. Niciodată. Poţi să-i spui şi prietenului tău, Harte.

– Spune-i tu. Cred că vei avea ocazia.

– Nu am nimic de spus nimănui şi am de gînd să angajez şi oameni de-ai lui, dacă va trebui. Ştia că Dan se va duce să lucreze pentru el, dar nu-i păsa. Nu mai dorea să-l vadă pe Dan Richfield în viaţa ei; era un om rău. Tatăl ei l-ar fi omorît pentru ceea ce încercase să facă adineauri. Slavă Domnului că se oprise la timp. Dan o mai privi o dată, cum stătea în camera pe jumătate luminată şi recunoscu că arăta extraordinar cu părul acela mătăsos şi cu ochii aceia mari şi trişti. Pentru ea fusese un majorat neplăcut.

După ce plecă Dan, se îmbrăcă încet cu bluza, aşeză pistolul în sertar, făcu ordine prin cameră, apoi stinse lumina şi plecă. Se simţea uşurată în aerul răcoros al serii şi corpul începu să-i tremure. Era cît pe ce să fie violată de un bărbat pe care îl cunoscuse de o viaţă. Nu putea merge pînă la locul unde îşi lăsase calul. Rămase pe veranda din faţa biroului o jumătate de oră, apoi se urcă în şa şi porni spre casă, cu vîntul din faţă, iar tot drumul oftă încontinuu şi pentru prima dată în viaţa ei era supărată pe tatăl său. Cum a putut să o lase? Ar fi vrut să călărească pînă departe, cît mai departe, dar calul ştia drumul şi o aduse acasă. Descălecă şi îl duse direct în boxa lui, după care îşi lipi obrajii de gîtul calului frămîntîndu-se pentru dispariţia atît de subită a lui Jeremiah tocmai acum cînd ar fi avut atîta nevoie de el.

– Dan Richfield are dreptate – Sabrina tresări la sunetul vocii atît de cunoscute. Hannah o văzuse cum intrase călare direct în grajd şi veni la ea – ai înnebunit.

– Mulţumesc, zise ea şi se întoarse cu spatele ca Hannah să nu-i vadă lacrimile pe obraji. Îi ajunsese cît plînsese toată ziua. Aveam nevoie de asta.

– Tatăl tău nu s-a gîndit niciodată ca tu să conduci minele.

– Atunci trebuia să lase altcuiva şi, după cîte văd, nu mă am decît pe mine. O privi pe Hannah şi se gîndi că nu va mai accepta comentarii din partea nimănui.

– Îl ai pe Dan.

– Nu îl mai am.

– Şi-a dat demisia? întrebă mirată Hannah.

– L-am concediat – nu i-a spus că fusese aproape violată de el, iar jacheta îi acoperea bluza sfîşiată.

– Atunci eşti mai proastă decît îmi închipuiam.

– Hai să-ţi spun ceva – Sabrina puse şaua lîngă celelalte şi se întoarse spre bătrîna care o crescuse de cînd venise pe lume – tu ai grijă de casă, iar eu de minerit. Cînd trăia tata parcă aşa mergeau lucrurile, da? Ce-ar fi să încercăm să facem şi acum la fel?

– Da, dar el nu era o fetişcană de optsprezece ani. Dumnezeule, ce vor spune oamenii că vei încerca să conduci trei mine?

– Nu ştiu şi nu mă interesează. Nu voi pune nici o întrebare. Spunînd acestea stinse lumina în grajd şi se îndreptă spre casă.

CAPITOLUL 22

A doua zi Sabrina veni la birou, iar în curtea minei era o liniște nefirească. Plecarea celor trei sute douăzeci și doi de muncitori se făcea acum resimțită. Sună sirena și anunță că va închide cele două mine mai mici. Îi distribui pe cei rămași la rețeaua de abataje cea mai mare a minei principale și le spuse ce pretenții avea de la ei. Căpătase o asprime pe care nu o afișase pînă atunci, iar muncitorii observaseră schimbarea. Ca și aceia care se ocupau de viile lui Jeremiah, nici aceștia nu se preocupau de problemele ei, de vreme ce-și primeau salariile la timp. De aceea și rămăseseră, nu pentru că ar fi ținut la ea, sau din devotament pentru răposatul ei tată.

Știau că ei nu-i datorează nimic, ci că aveau nevoie de slujbe și că primeau salarii bune. Restul nu-i prea interesa, deși, cînd auziră că și Dan Richfield plecase, începură să se neliniștească.

– Crezi că știe ce face?

– Știe să semneze un cec?

– Cred că da, rîdeau muncitorii.

– Atunci eu rămîn. Plătește mai bine decît John Harte, cel puțin tatăl ei așa făcea. Nu se pusese problema scăderii salariilor, de fapt, de săptămîna următoare se gîndise să le mărească. Jeremiah avea intenția să o facă la primăvară, iar acum își putea permite, după ce două treimi din personal plecase. Trebuia să-și concentreze eforturile pe noi recrutări, iar după-amiază, cînd făcea niște calcule în acest sens, se trînti ușa

biroului şi apăru în prag John Harte. Sabrina îl privi, dar nu se mişcă şi nici nu-i zîmbi cînd ajunse lîngă biroul ei.

– Dacă nu ai venit să cumperi mercur, domnule Harte, îţi iroseşti atît timpul dumitale, cît şi pe al meu.

– Vezi, tocmai asta îmi place la dumneata – nu părea ofensat – ai un mod călduros şi binevoitor de a trata; am observat asta de cînd ne- am cunoscut. Sabrina zîmbi şi se lăsă pe spătarul scaunului făcîndu-i semn să se aşeze în faţa ei.

– Îmi cer scuze, au fost nişte zile grele pentru mine. la loc.

– Mulţumesc. Se aşeză, scoase un trabuc din buzunarul hainei, iar Sabrina îşi aminti de tînăra indiancă. Se întreba dacă mai trăia cu ea, nu că ar fi interesat-o, dar figura arămie îi rămăsese întipărită în minte. Avea ceva delicat şi senzual în fiinţa ei care contrasta mult cu duritatea lui. Am auzit că ai avut o săptămînă grea. Te deranjează dacă fumez? îşi aminti el să întrebe. Îi venea greu să o trateze ca pe orice proprietar. Era într-o lume a bărbaţilor, iar Harte se aştepta să o vadă şi pe ea aprinzîndu-şi unul, deşi era o tînără foarte atrăgătoare. Adevărul este că ea se complicase, iar el venea să o ajute.

– Nu mă deranjează şi da, a fost o săptămînă grea, dar interesantă.

– Am aflat că două treimi din oameni te-au părăsit – nu dorea să joace tare.

– Aşa s-ar părea. Cred că deja majoritatea lor lucrează pentru dumneata. Harte avea o mină mult mai mică decît a ei.

– Unii da. Nu aveam nevoie de toţi, i-am primit pe cei mai buni.

– În aparenţă situaţia e alta – îl privi ea sfidător, iar el îi admiră curajul.

– Domnişoară Thurston, calul pe care vrei să-l îmblînzeşti e destul de sălbatic.

– Ştiu, dar este al tatălui meu, iar acum mi-a rămas mie şi am de gînd să-l dau gata chiar de ar fi să mor eu mai întîi, domnule Harte. Sabrina vorbea foarte serios.

– Merită să te sacrifici? O privea cu blîndeţe, dar ea nu avea nevoie de aşa ceva de la nimeni. Va duce singură bătălia, fără Dan Richfield, sau John Harte, sau altcineva. Era singură şi va proceda cum va crede de cuviinţă, chiar dacă metodele vor fi neortodoxe.

– Din punctul meu de vedere merită, domnule Harte. Nu voi renunţa.

– Atunci cred că ai dreptate – oftă el, apoi zîmbi.

– În ce privinţă?

– În aceea a pierderii timpului meu. Lăsă trabucul şi se apropie de ea. Voia să o facă să vadă lucrurile mai în detaliu. Nu avea de gînd să-i fure nimic, dar trebuia şi ea să fie rezonabilă. Greşea cu hotărîrea luată. Nici Jeremiah nu ar fi aprobat-o şi avea de gînd să i-o spună. Domnişoară Thurston, sînteţi o tînără foarte inteligentă, decentă şi încîntătoare, iar din cîte înţeleg eraţi totul pentru tatăl dumneavoastră. Sabrina se încruntă.

– Vă pierdeţi timpul...

– Ascultaţi-mă – tonul îi era acum aspru – ştiţi ce vreau; să cumpăr toate trei minele, evident şi să vă dau un preţ bun, iar dacă mă refuzaţi, eu voi supravieţui, am destui oameni şi obţin un cîştig destul de bun oricum şi nu-mi pasă, dar nu-mi place să văd risipă. Vă pierdeţi timpul cu mina aceasta; deja le-aţi închis pe celelalte două. Mai important decît acestea este că vă bateţi joc de dumneavoastră. Sînteţi tînără – privi de jur împrejur – ce naiba căutaţi aici? Asta vreţi să faceţi cu viaţa dumneavoastră? Nu sînteţi bărbat, ci o tînără. Ce vreţi să dovediţi? Se dădu înapoi şi oftă – nu l-am cunoscut prea bine pe tatăl dumitale, dar din puţinul pe care-l ştiu, vă pot spune că nu asta şi-ar fi dorit pentru fiica lui. Nici un om cu scaun la cap nu şi-ar dori-o. Este o viaţă singuratică, urîtă, murdară şi obositoare care te macină, îţi scoate morţii din mină în faţa ochilor, te face să te lupţi cu focul şi cu apa şi cu beţivii. Cum naiba credeţi că veţi reuşi acum, dacă Dan Richfield nu mai e cu dumneavoastră? O privi cu reală mîhnire; toţi o părăsiseră.

– De unde aţi aflat? A plecat doar de aseară.

Harte fu sincer cu ea.

– L-am angajat eu astăzi. Este un om capabil.

– Cel puţin pe dumneavoastră nu o să pună nici o mînă – zîmbi ea cu amărăciune.

Se lăsă tăcerea, iar în ochii lui Harte se aprinse o scînteie.

– A făcut el aşa ceva?

Sabrina ezită, apoi încuviinţă. Nu avea rost să nu-i spună ca să-l protejeze pe Dan şi ştia că John Harte nu ar face aşa ceva. Nu era genul acela de bărbat şi avea o amantă indiană.

– Da. Din fericire s-a stăpînit la timp.

John Harte dădu din cap, apoi îşi cuprinse faţa cu mîinile.

– Dacă aţi fi fost fiica mea, l-aş fi omorît pentru asta. Sabrina zîmbi recunoscătoare şi îi aminti cine era.

– Ei bine, nu sînt, iar tata a murit şi se pare că aveţi un administrator nou la mină. Acum vorbea dur cu toată lumea. Se ridică şi-i întinse mîna; nu mai voia să audă nimic. Vă mulţumesc pentru votul de încredere şi interesul pentru minele noastre. Dacă mă voi decide vreodată să vînd, vă voi anunţa cu siguranţă.

– Nu vă faceţi singură rău – o privi cu blîndeţe – vă va sfărîma inima şi vă va înghiţi viaţa. Sabrina se întreba dacă lui asta i se întîmplase, fiindcă ultimele cuvinte fură spuse cu regret. Dar asta nu era problema ei; avea şi aşa destule.

– Nu mai veniţi pe la mine, domnule Harte. Nu aveţi nici o treabă aici. Nu dorea să fie nepoliticoasă cu el, dar nu dorea să mai vină la mina ei. Îşi aminti de vizita lui la moartea lui Jeremiah, acum o săptămînă... Trecuse numai o săptămînă?.... Era greu de crezut cînd îl privea acum. Minele mele nu sînt de vînzare şi nici nu vor fi pentru mult timp.

– Înseamnă că renunţaţi la căsătorie şi la familie. O atinse într-un punct prea intim şi dorea să-l vadă plecînd.

– Asta nu vă priveşte pe dumneavoastră, îl fulgeră ea cu privirea.

– Ştiţi că nu le puteţi avea pe amîndouă.

– Voi face ce voi vrea! se repezi ea cu replica şi veni în faţa lui. Acum ieşi de aici, Harte!

– Da, domnişoară. Îşi scoase pălăria să o salute şi se îndreptă spre uşă. O admira pentru curajul ei, dar era convins că proceda greşit. Regreta că nu voia să-i vîndă minele lui. I-ar fi convenit să fuzioneze *Minele Thurston* cu ale sale. Singurul lucru care îl deranjase era în legătură cu Dan... „măcar nu va pune mîna pe dumneavoastră".... Deci încercase să o violeze? Idiotul... Va trebui să o avertizeze pe Lună Primăvăratică în privinţa lui. Nu dorea să-l ştie pe omul acesta în preajma ei, dar nu-i plăcea nici gîndul ca el să o atingă pe Sabrina Thurston. Era necinstit să profite de această tînără, cu toate că era nebună şi încăpăţînată, iar cînd se întoarse la birou după-amiază se purtă foarte aspru cu Dan, spre surprinderea noului său angajat. Nu-şi dădea seama ce îl supărase deja pe noul lui şef, încît să-şi atragă mînia acestuia. Se gîndi cît de neplăcut era să lucreze pentru altcineva şi se gîndi iar cu ciudă la Sabrina. Dacă nu ar fi existat ea, acum ar fi condus *Minele Thurston*.

John Harte voia să-i spună să nu mai treacă pe la Sabrina, dar nu dorea ca el să ştie că aflase şi el de întîmplare. O avertiză pe Lună Primăvăratică, iar ea rîse de el.

– Nu mi-e frică de el, John Harte. Aşa îi spunea ea şi de obicei îl făcea să rîdă, dar nu acum.

– Ascultă naibii ce-ţi spun. Are o soţie urîtă şi spălăcită şi o droaie de copii... Poate că îi e foame de o veveriţă tinerică aşa cum eşti tu. Nu-l cunosc bine pe omul acesta. Nu ştiu decît că muncea la *Minele Thurston* de douăzeci de ani şi nu vreau să păţeşti ceva cu el. E clar? Fereşte-te de el, Lună Primăvăratică.

– Nu mi-e frică, zîmbi ea şi scoase cu un gest rapid un cuţit ascuţit de sub mînecă. Îl ascunse atît de iute încît nici nu se văzu lama prea bine, iar acum John Harte zîmbi.

– De multe ori uit cît de şmecheră eşti, frumuşico. O sărută pe gît şi plecă la birou, dar nu se mai gîndea la

amanta lui acum. Se gîndea la tînăra care încerca să conducă minele tatălui său cu o mînă de muncitori şi regreta că nu putea să o ajute. Dar nu acesta era planul lui; discutase cu Dan de mai multe ori. Va sta retras, o va lăsa să cadă, apoi va cumpăra tot şi ştiau amîndoi că nu va dura mult, oricîte ar fi ştiut ea despre minerit. Era doar o copilă.

Peste două săptămîni Sabrina împlini optsprezece ani. Mărise salariile după cum a promis, dar muncitorii vorbeau cu ea foarte rar, sau deloc. Cele două mine mai mici erau închise, iar cea mare funcţiona la capacitatea maximă. Sabrina alesese dintre noii angajaţi un administrator în locul lui Dan. Acesta nu era ataşat de ea, ca şi ceilalţi, de altfel, dar aprecia salariul şi putea fi uşor convins să facă orice dorea ea, atîta vreme cît i se promitea o nouă mărire, cu condiţia să găsească muncitori care să poată lucra pentru cele două mine provizoriu închise. Pînă în noiembrie reuşi, dar după o inundaţie pierdu cinci muncitori dintre cei noi. Stătea cu ei pe ploile torenţiale, îi ajuta să-i scoată pe cei de sub pămînt, le închidea ochii celor găsiţi morţi, mergea să le anunţe soţiile după ore de muncă, îi îngropa, la fel cum făcea şi Jeremiah, iar pînă în primăvara următoare deschise şi cea de a treia mină. Un an de zile i-a trebuit să se redreseze după plecarea celor trei sute de muncitori, dar se lucra din nou din plin şi cu rezultate bune. Dan Richfield se mînia cînd îşi aducea aminte de ea.

– Trebuie să-i recunoşti meritele, Dan. Este la fel de bună ca şi tatăl ei şi de două ori mai isteaţă. Lui John Harte nu-i venea să creadă că Sabrina reuşise.

– Tîrfuliţa... nu spuse altceva şi ieşi din birou, iar Harte îl privi nelămurit. Muncise mulţi ani la *Minele Thurston,* dar avea ceva respingător în felul lui de a fi şi Harte se mira cum Jeremiah îl ţinuse lîngă el atîţia ani. Poate că în acele vremuri îşi ţinea gura; avea în minte un scop nobil, iar acum nu mai conta. John Harte se hotărî să o mai abordeze o dată pe Sabrina.

Într-o zi intră în biroul ei şi o luă prin surprindere. De un an nici nu se mai gîndise la el şi era mîndră de ce

făcuse la minele tatălui său. Ştia că oamenii nu o agreau, dar munceau pentru ea şi pentru banii primiţi.

– Ai venit să-mi negociezi mina, domnule Harte, sau să lucrezi în minele mele? Ochii îi erau surîzători.

– Nici una, nici cealaltă. Sînt mai insistent decît dumneata. Harte o admira mai mult decît îşi dădea ea seama şi văzu că era mulţumită de ea; avea şi de ce. Războiul nu se terminase, dar prima bătălie fusese cîştigată. Mina era din nou productivă, iar dacă va rămîne sau nu aşa, asta era cu totul altceva. Se îndoia, ca de altfel şi Dan, şi poate că venise la ea prea curînd. Putea să aştepte pînă ce ar fi văzut că începe să creadă, dar avea un plan de extindere şi acesta includea şi cumpărarea a cel puţin uneia dintre minele ei, poate chiar două. Mă gîndeam să păstraţi mina aceasta. Vindeţi-mi-o pe cea mai mică.

Sabrina îl privi ca un şarpe gata să atace.

– Nu vînd nici una. Nu vînd nimic. Pe de altă parte, aş fi bucuroasă să o pot cumpăra eu pe a dumneavoastră, domnule Harte. V-aţi gîndit la asta?

Harte zîmbi uimit de curajul fetei.

– Mă tem că nu.

– Deci am ajuns iarăşi într-un punct mort, nu-i aşa?

– Eşti o încăpăţînată incorijibilă. Erai la fel cînd trăia tatăl dumitale?

– Cred că da, zîmbi ea, amintindu-şi de anul trecut care acum i se părea o viaţă înapoi. Poate că am şi motive să fiu aşa.

Se luptase pentru viaţă în fiecare zi în ultimul an şi nimeni nu- i sărise în ajutor. Cînd se ducea acasă seara trebuia să o asculte pe Hannah descălind-o. Deja nu-i mai plăcea să meargă acasă, dar nu avea inima să o trimită pe Hannah în altă parte după atîţia ani, aşa că rămînea pînă seara tîrziu la mină şi slăbise mult de atunci. John Harte observase, dar nu-i spuse nimic. Îi părea rău pentru ea. Ar fi fost mai înţeleaptă dacă i-ar fi vîndut lui.

– Regret că nu mai vrei să te gîndeşti.

– V-am spus, nu o voi face niciodată. *Minele*

Thurston vor fi scoase la vînzare cînd voi muri eu, dar nu înainte, domnule Harte. Dacă am vorbit destul de clar cred că vor înţelege şi alţii. Cuvintele ei erau dure, dar avea dreptate. Nu avea nici un prieten, puţini o respectau. Avea acum mai mult de cinci sute de muncitori, dar erau puţini care ţineau la ea, sau cărora le păsa dacă trăieşte sau moare. Cu aceştia intrase în mină şi încercase să înveţe tot ce se putea despre meseria lor. Cu toate acestea nu aveau pentru ea aceleaşi sentimente pe care le avuseseră pentru Jeremiah cu un an sau doi în urmă. Acum îl privea pe John Harte şi nu-şi făcea iluzii prea mari; se maturizase, iar Harte se gîndea că Sabrina plătise un preţ prea mare. Îi părea rău pentru ea. Întinse mîna, iar ea i-o strînse, însă fără amabilitate. Prea mulţi îi făcuseră rău în ultimul timp, prea mulţi încercaseră acelaşi luçru, începînd cu Dan. Nici Harte nu-l mai agrea. Cu un an în urmă, soţia lui Dan murise la naştere, iar de atunci în fiecare noapte hoinărea lăsîndu-şi copiii flămînzi, murdari şi bolnavi. John o avertizase din nou pe Lună Primăvăratică, dar ea rîsese de el şi-i arătase cuţitul ascuns.

– Regret că asta este părerea dumitale. Mă gîndesc că ţi-ar fi mult mai bine fără această povară. Cuvintele lui i se părură Sabrinei ca o nouă aluzie la minerit. Înţeleg. Sabrina se întreba dacă chiar o înţelegea, dar nu ar fi putut şti cu cîtă disperare se lupta ea ca să păstreze totul. Nu va renunţa niciodată la minele tatălui ei.

Viile mergeau binişor, iar ea se asociase cu alţi viticultori fiind hotărîtă să-i ajute să-şi îmbunătăţească vinurile, cu toate că şi aceştia o tolerau cu greu, fiind tot o lume a bărbaţilor. Deja se obişnuise să nu fie binevenită peste tot, să nu i se adreseze nici un cuvînt, sau să se facă haz pe seama ei. Mulţi dintre ei îşi vărsau mînia asupra ei, dar şi ea le dădea replicile cele mai aspre cînd trebuia. Se autoeducase să fie mereu calmă şi pregătită din cauza stresului la care era supusă, iar John Harte citea asta pe faţa ei şi observa că era mai frumoasă pe zi ce trecea. Avea ceva care îl făcea să

dorească să o ia în braţe, dar nu ar fi avut nici un rost. Era o femeie care nu aştepta ajutorul nimănui. Va urca muntele de una singură şi într-o zi va sta în vîrf tot singură. Regreta pentru ea, dar, într-un fel, şi ea alesese aceeaşi soartă ca şi el însuşi şi ca tatăl ei. Nici el, nici Jeremiah nu se mai recăsătoriseră şi rămaseră singuri să-şi conducă minele. El alături de indianca sa, iar Jeremiah alături de fiica sa. Ea, însă nu avea pe nimeni.

Cînd se întoarse la mină se tot frămînta pentru Sabrina, dar ei nici prin gînd nu-i trecea să piardă timpul, fiindcă avea mult de lucru. Nu-şi putea permite să-şi lase gîndurile să hoinărească. Viaţa îi era o luptă continuă pentru supravieţuire.

Fusese o întîmplare că redeschisese cele două mine, dar o făcuse după o muncă teribilă, după ore nedormite, nopţi pierdute şi luni de zile de eforturi supraomeneşti.

Acum continua să se lupte ca afacerea să se menţină. Vînduse şapte sute de bidoane cu mercur unei firme din Est şi promisese muncitorilor prime cînd bidoanele vor fi gata de încărcare. Ştia cum proceda tatăl ei, nu era un secret şi, menţinînd aceeaşi tactică, împărţea cu ei o parte a profitului dacă munceau bine. Chiar dacă nu o plăceau, ştiau că se purta omeneşte cu ei. Asta şi aşteptau din partea ei, iar ea le cerea acelaşi lucru, deşi de multe ori îi cam înşelau aşteptările. Dacă vreunul dintre ei se purta necuviincios cu ea era dat afară imediat. Sabrina îşi permitea să fie aspră cu ei, iar ei o respectau pentru asta.

– E tot o ticăloasă încăpăţînată, strigă Dan Richfield într-o seară la bar cînd tocmai intră John Harte, iar el nu îl observă fiindcă stătea la un alt capăt al barului. Crede că dacă va purta mult timp pantaloni îi va creşte ce au bărbaţii în faţă. Toţi începură să rîdă, iar John Harte vorbi de la celălalt capăt.

– Asta căutai cînd ai încercat să o violezi anul trecut? Se lăsă o tăcere de mormînt, Dan păli şi se întoarse uimit că-şi vede şeful, dar mai mult de faptul că acesta ştia ce făcuse el.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Cred că nu ai dreptul să vorbeşti despre Sabrina Thurston. Munceşte la fel ca noi toţi şi are atîţia muncitori care lucrează pentru ea, dacă nu mă înşel. Cîţiva dintre cei de faţă păreau deja jenaţi. John Harte nu era prieten cu ea, dar avea dreptate. Merita să fie apreciată măcar pentru munca ei înverşunată. Cei din bar plecară, dar Dan Richfield rămase, cu ochii înflăcăraţi, cu pumnii strînşi, dar nu îndrăznea să vorbească. Îşi bău whisky-ul privindu-l pe John, dar voia să pună mîna pe Sabrina. Ea îi distrusese visul. Acum că soţia lui murise, simţea nevoia unei femei. Îl răscolea de cîteva zile, mai ales de cînd se gîndea ce i-o fi spus lui John, iar luni seară, bînd la acelaşi bar, se hotărî să dea o raită pe la *Minele Thurston.* Se opri cînd văzu calul Sabrinei acolo. Era ora nouă seara şi îşi închipuia că îl lăsase acolo. Descălecă, urcă încet treptele şi tresări cînd o văzu în birou. Privi pe fereastră şi o văzu la biroul lui Jeremiah, cu capul plecat, scriind. Stătea pînă tîrziu aproape în fiecare noapte, iar acum era devreme pentru ea. Dan rînji mulţumit şi, deşi nu-şi dădea bine seama de situaţie, venise să termine ceea ce începuse cu un an înainte. Cînd păşi pe verandă trosni o scîndură şi, fără să privească afară, trase sertarul biroului şi veni spre uşă cu pistolul în mînă. Prima dată trase prin fereastră, iar glonţul trecu razant pe lîngă braţul lui. Dan tresări şocat şi o privi, iar ea i se adresă cu voce tare, ca să poată fi auzită de afară.

– Dacă treci de uşă, eşti mort, Dan. Vorbea serios de data aceasta. Nu părea speriată, sau surprinsă. Era pregătită pentru orice şi nu-i mai era teamă de el. Ridică pistolul spre capul lui, iar el, fără să spună un cuvînt, plecă. Sabrina chemă paznicul prin sirenă. Avea oameni de pază la mină, dar cînd lucra nu avea nevoie de ei, însă acum îi rugă se verifice prin împrejurimi dacă Dan plecase sau nu.

A doua zi, îi trimise lui John Harte o scrisoare prin care îl avertiza să-şi controleze mai bine oamenii; dacă urma să mai găsească pe cineva pe terenul ei, va

presupune că era trimis de el însuşi ca să o hărţuiască şi să o forţeze să vîndă minele, în consecinţă îl va ucide pe loc.

Îl informă pe Harte că de data aceasta îl cruţase pe Dan, dar a doua oară nu o va mai face. Harte era nemulţumit că Dan o sîcîia din nou pe Sabrina. Îl avertiză el însuşi, iar Richfield se crispă la cuvintele lui, dar nu scoase o vorbă. După aceea John rîdea în sinea lui; Sabrina nu era ca Lună Primăvăratică, pricepută la armele cu tăiş, dar se părea că ştia să ţintească bine cu pistolul. Regreta că fata trebuia să facă apel la aşa ceva, dar trăia într-o lume a bărbaţilor. În acel an John Harte nu-i mai făcu nici o ofertă.

CAPITOLUL 23

– Ei bine, fetiţo, ai douăzeci şi unu de ani; ce ai de gînd să faci? o întrebă Hannah, privind-o pe deasupra tortului pe care i-l pregătise şi aproape că îi venea să plîngă. Se maturizase deja şi era frumoasă, dar dură ca o stîncă. Conducea o mină cu aproape şase sute de oameni şi luase locul tatălui său, dar pentru ce? Înainte era destul de bogată, iar acum ducea o viaţă singuratică, muncea zilnic pînă la miezul nopţii, dădea ordine muncitorilor, îi concedia pe loc, dacă întreceau măsura. Şi? Pierdea din feminitate, iar Hannah credea că asta o va distruge. Amelia fusese de aceeaşi părere cînd fusese în vizită la ele cu un an în urmă, dar văzuse că Sabrina nu dorea să renunţe şi o sfătui pe Hannah să nu mai insiste o vreme.

– Va obosi cu timpul, zîmbi femeia cu înţelepciune, poate că se va îndrăgosti. Dar de cine? De calul ei? Era deja îndrăgostită de munca ei şi cînd nu se spetea la mină era la asociaţia viticultorilor şi se certa cu bărbaţii.

– Nu pot înţelege ce te face să fii aşa, o privi Hannah cu disperare. Nici chiar tatăl tău nu iubea atît de mult minele. Era mai mult interesat de tine.

– De aceea îi sînt datoare. Era întotdeauna hotărîtă cînd venea vorba de asta. Hannah îi tăie o felie din tortul de ciocolată. Era acelaşi tort pe care i-l pregătea de douăzeci şi unu de ani. Sabrina îi zîmbi bătrînei sale prietene.

– Eşti atît de bună cu mine, Hannah.

– Aş dori ca să fii tu bună cu tine. Munceşti mai mult

chiar decît el. El cel puţin venea acasă la tine. De ce nu vrei să vinzi minele astea blestemate şi să te măriţi? Sabrina rîse; cu cine să se mărite? Cu unul dintre cei de la mină? Cu noul administrator? Cu bancherul din oraş? Nu o interesa nici unul din ei şi avea prea multe de făcut.

– Poate că semăn mai mult cu tata decît îţi imaginezi tu – zîmbi ea; acelaşi lucru i-l spusese şi Ameliei – de fapt, el nu s-a însurat pînă la patruzeci şi trei de ani.

– Dar tu nu poţi aştepta atîta, spuse Hannah supărată.

– De ce nu?

– Nu vrei să ai copii cîndva?

Sabrina ridică din umeri... copii... ce idee ciudată... acum nu se gîndea decît la cele şapte sute de bidoane de mercur pe care trebuia să le trimită în Est peste trei săptămîni.... şi alte două sute cincizeci pentru Sud... cîte formulare avea de completat... muncitorii pe care trebuia să-i angajeze şi de care să se ocupe... inundaţiile care pot veni... sau incendiile împotriva cărora trebuia să se ferească... Copii? Aceştia nu aveau loc în viaţa ei acum. Probabil că nu vor avea loc niciodată, dar nu i se părea o pierdere prea mare. Pur şi simplu nu se putea imagina cu un copil. Avea prea multe pe cap, iar cînd termină de mîncat felia de tort urcă în camera ei să-şi facă bagajele. Îi spusese lui Hannah că pleacă la San Francisco pentru cîteva zile.

– Pleci singură? întotdeauna îi punea aceeaşi întrebare.

– Pe cine ai vrea să iau cu mine? zîmbi Sabrina. Vreo şase muncitori de la mină care să mă conducă pînă la vapor?

– Nu mai face glume proaste, fetiţo.

– Bine, zise ea, te iau pe tine.

– Ştii că afurisitul ăla de vapor îmi produce greaţă.

– Atunci trebuie să plec singură, nu? De fapt nici nu o deranja. Călătoria pînă la San Francisco îi dădea întotdeauna timp să gîndească şi avea posibilitatea să viziteze Casa Thurston. Încă resimţea o durere cînd

păşea în camera unde murise tatăl ei, dar acum, după ce fusese reparată după cutremur, casa era din nou arătoasă şi era păcat că nu se mai locuia în ea. Nu păstrase nici un servitor, iar acum se va îngriji singură de cele necesare cît va sta acolo. Gîndeşte-te, Hannah, că acum toţi mă consideră o caraghioasă, dar peste cîţiva ani mă vor accepta. Voi fi nebuna aceea bătrînă care a condus minele de una singură, ani de zile. Nimănui nu i se va mai părea straniu că merg singură în călătorii, sau cînd iau vaporul, sau cînd mă duc în oraş fără cameristă. Voi putea face tot ceea ce-mi doresc – rîse ea cu un aer tineresc. De-abia aştept.

– Nu o să mai ţină mult – o privi Hannah cu tristeţe. Nu asta dorea ea pentru copila pe care a crescut-o. În curînd vei fi destul de răsărită şi îţi vei fi irosi cei mai frumoşi ani. Pentru Sabrina, însă, nu erau ani irosiţi. Mai tot timpul se simţea învingătoare şi mulţumită cu ceea ce realizase. Numai de la străini nu primea, decît foarte rar, laude, sau aprecieri. Toţi o credeau insistentă şi prea independentă, ciudată, dar ea se obişnuise şi cu asta. Ţinea bărbia puţin mai sus ca de obicei, iar limba i se ascuţise şi mai mult. Dădea replici mai repede şi scotea pistolul mai rapid. În adîncul sufletului ei ştia că fusese ce trebuia şi era deci mulţumită. În secret se gîndea că şi Jeremiah ar fi apreciat-o. Poate că nu dorise chiar asta pentru ea, dar ar fi respectat ceea ce reuşise ea să înfăptuiască în trei ani. Sabrinei i se părea uimitor că trecuseră atîţia ani, dar muncise mult. Acum se gîndea la asta şi cobora scările cu valiza şi cu impermeabilul pe braţ.

– Mă întorc peste trei zile. O sărută pe Hannah pe obraji şi îi mulţumi pentru tortul de ziua ei, iar bătrîna o privea cum pornea maşina cu lacrimi în ochi. Copila aceasta nu ştia ce pierde, dar, cu toată independenţa şi forţa ei, era un loc gol în viaţa ei mare cît hambarul din curte, iar lui Hannah îi părea rău pentru ea. Asta nu era viaţă pentru ea şi de trei ani era aceeaşi situaţie.

Sabrina merse singură pînă la Napa şi lăsă maşina lîngă grajduri, aproape de docuri, ca de obicei. Era

prima din Napa care îşi cumpărase maşină şi, ca orice altceva din tot ce făcea ea, se comentase luni de zile pe seama ei. Sabrinei nu-i păsa; pentru ea era o necesitate. Mai mergea cu calul la mină de multe ori, dar cînd mergea mai departe îi plăcea să ia maşina, mai ales cînd trebuia să ia vaporul de la Napa spre oraş. Economisea mult timp. Acum se îmbarcă pe vaporul cunoscut şi petrecu patru ore în cabina ei citind ziare. Voia să vorbească la bancă despre nişte pămînt pe care dorea să-l cumpere şi ştia că va trebui mai întîi să le asculte sfaturile obişnuite că ar fi înţelept să vîndă viile şi minele, sau să angajeze pe cineva care să se ocupe de amîndouă activităţile. Nici nu le trecuse vreodată prin cap că erau puţini bărbaţi care ar fi putut face ceea ce făcuse ea. Le zîmbea politicos, apoi le prezenta afacerea, iar ei erau întotdeauna uimiţi de ideile ei extraordinare.

- Cine v-a sfătuit să procedaţi aşa? o întrebau mai tot timpul, sau aceasta este ideea administratorului dumneavoastră?

Erau inutil să le explice că ideile îi aparţineau ei, în ciuda reticenţei lor, şi ştia că va trebui şi acum să revină a doua zi la ei. Totuşi se gîndeau, iar ea obţinea de la ei ce voia, pînă la urmă. De trei ani bancherii învăţaseră să aibă încredere în ea, ca şi muncitorii ei, cu toate că rar înţelegeau ce făcea, sau de ce. Toate le învăţase de la Jeremiah.

Vaporul ancoră, iar ea închise valiza. După masa pregătită de Hannah de ziua ei, nu mai ieşise din cabină să mănînce, dar lucrase cîte ceva. Se gîndea cu plăcere la o baie fierbinte în Casa Thurston. În timp ce se va încălzi apa în boilerul imens va avea timp să verifice dacă în casă era totul în regulă. De cîteva luni nu mai venise în oraş şi în afară de ea nu mai venea nimeni aici, deşi cei de la bancă aveau dreptul să verifice din cînd în cînd, iar ea le dăduse o cheie pentru aceasta.

Trăsura ajunse în faţa casei, iar ea deschise mai întîi poarta de la intrare apoi vizitiul îşi continuă drumul pe

aleea principală pînă la clădire.

Era întuneric, iar după ce intră pipăi cu mîna ca să găsească întrerupătorul, aprinse lumina, se opri şi privi de jur împrejur simţind că ochii i se umplu de lacrimi pentru prima dată, după mult timp. Îşi aduse bagajele înăuntru şi închise uşa. Era obosită în această seară, iar lacrimile erau pentru cei douăzeci şi unu de ani ai ei pe care nu avea cu cine să-i împartă şi pentru casa în care murise tatăl ei... într-un fel era tristă că în această seară era aici singură, iar acum îi era mai dor de el decît îi fusese de ani de zile. Aproape că-i părea rău că venise, iar cînd mai tîrziu stătea în cadă, în camera ei, îşi aminti de ultimii trei ani, de cît de grei fuseseră aceştia, de cîţi oameni îi făcuseră rău, sau îi doreau răul, o răniseră; chiar şi Hannah fusese de multe ori rea şi mînioasă. Nimeni nu-i înţelegea simţul dreptăţii, sau impulsul care o făcea să conducă minele, ci doar doreau să o vadă eşuînd sau să-i ia totul. Măcar John Harte nu mai insista să-i cumpere minele şi se simţea uşurată. Se întreba dacă Dan Richfield mai lucra pentru el, credea că da, cel puţin în urmă cu şase luni lucra la el, deşi îl dezamăgise; nu mai venise să o necăjească de cînd trăsese în el prin fereastră. La acest gînd se uită înspre chiuveta din marmură roz unde îşi lăsase pistolul argintat. Niciodată nu-l punea prea departe de ea, iar noaptea cînd dormea îl ţinea pe noptieră. L-ar fi pus sub pernă, dar trăgaciul era atît de rapid încît chiar şi Dan Richfield îşi dăduse seama de asta. Într-un fel se putea spune că ducea o viaţă tensionată, dar acum se obişnuise. Cînd venise la San Francisco parcă scăpase de toate acestea. Oraşul era atît de cosmopolit şi de civilizat încît aproape nimeni nu ştia cine este ea. Nimeni nu şoptea, sau se oprea să arate cu degetul, aşa cum făceau în Napa, sau în Sfînta Helena... iată... asta este femeia care conduce minele!... fata Thurston... nebună ca o iapă nărăvaşă.... ştii că ea conduce minele!... e foarte dură... adică precum focul.... erau o mie de moduri nepoliticoase de a o descrie acum, iar ea credea că le auzise pe toate, dar nimănui nu-i păsa. Chiar îşi putea

permite să pretindă că era altă persoană, să se plimbe pe Market Street sau în Piaţa Uniunii, sau să se oprească la o florărie să-şi cumpere un trandafir pe care să-l prindă la butonieră, sau un bucheţel de violete pe care să-l aşeze în păr. Nu trebuia să-şi facă griji despre ce credeau muncitorii despre ea cînd se ducea la mină. Putea să pară o altă tînără frivolă.

A doua zi chiar aşa a şi făcut după ce s-a întors de la bancă. A venit acasă agale şi şi-a cumpărat un buchet de flori mirositoare pe care să le aşeze într-o vază în camera ei din Casa Thurston, şi, pe drumul spre casă făcu un gest rapid şi-şi scoase acele de păr din cap lăsîndu-şi buclele lungi şi negre să-i fluture în briza verii. Merse cu zîmbetul pe buze. Îi era mai uşor acum, se gîndi ea, tot iubea Casa Thurston, în ciuda tragediei care se petrecuse acolo. Cînd urca pe Nob Hill fredona bucuroasă, mai fericită decît fusese de mult timp, cînd o maşină opri chiar în faţa ei. Şoferul se uită la ea, apoi începu să rîdă.

– Dumnezeule, domnişoară Thurston. Nu v-aş fi recunoscut niciodată. Dumneavoastră sînteţi? Era John Harte la volanul maşinii sale şi părea bine dispus şi el.

– Eu sînt. Aţi furat maşina, domnule Harte?

– Da. Vreţi să facem o plimbare? Amîndoi erau pe teren neutru, iar ea îl privea zîmbindu-i şi se hotărî să meargă. În caz că o va întreba dacă vinde minele va coborî din maşină. Nu avea de gînd să o răpească şi, oricum, nimeni nu va plăti răscumpărarea.

– Sigur. Îi plăcea maşina cumpărată de el. Era acelaşi model A pe care-l avea ea de doi ani, numai că era mai nouă şi puţin mai modernă. În fiecare an firma mai adăuga cîte un accesoriu. Cum vă place maşina?

– Cred că m-am îndrăgostit de ea, zîmbi el privind bordul, apoi se uită pe fereastră şi se întoarse către ea. Drăguţă, nu-i aşa?

Sabrina rîse şi nu putu rezista tentaţiei de a-l tachina.

– Aproape la fel de drăguţă ca a mea, zîmbi ea, iar el păru şocat, apoi zîmbi.

– Aveţi una ca aceasta?

Ea rîse.

– Da. Nu o folosesc prea mult în Sfînta Helena, totuşi. Bătrînul meu cal pare mai potrivit. Vînduse pînă la urmă armăsarul negru pe care tatăl ei îl iubea. Nu-l călărea şi, în plus, acesta îmbătrînise. Cînd merg mai departe iau maşina. Harte o privi şi i se păru că o vede pentru prima dată.

– Sînteţi o tînără remarcabilă. E păcat că sîntem duşmani într-un fel. Dacă nu am fi, cred că ne-am împrieteni.

– Dacă aţi înceta încercările de a-mi cumpăra minele de fiecare dată cînd ne întîlnim, poate că am fi. Sabrina se întrebă dacă amanta lui ar avea ceva împotrivă, dar nu putea să-l întrebe aşa ceva.

– Deci tot nu vindeţi? zîmbi el. Era prima dată cînd nu părea interesat de problemă, iar ea dădu din cap.

– V-am mai spus. *Minele Thurston* nu vor fi scoase la vînzare decît după moartea mea.

– Dar viile, cu ele cum rămîne? Era curios şi îi plăcea scînteia din ochii ei şi părul despletit cu florile mirositoare prinse răzleţ între bucle. Era drăguţă, lucru pe care el nu-l remarcase pînă atunci şi era pentru orice bărbat o partidă bună. Atîta lucru ştia şi el, însă avea un mare handicap. Harte se întreba ce făcea ea cînd nu era la mină, iar acum o privea în timp ce-i răspundea.

– Şi viile mele vor merge în mormînt cu mine.

– Nu vă preocupă să aveţi moştenitori cărora să le lăsaţi. Ea ridică din umeri şi-l privi.

– Nu poţi avea totul în viaţă, domnule Harte. Eu am ce-mi doresc... minele, viile, pămîntul. Tatăl meu le-a iubit pe toate şi m- aş simţi nedemnă dacă aş renunţa la ele. Sînt lucrurile pe care le-a iubit cel mai mult pe lume. Dacă aş vinde o parte din ele, ar fi ca şi cînd aş vinde o parte din el. Deci aici era cheia problemei. Îşi dorea să fi înţeles mai bine cît de mici erau şansele lui de a cumpăra de la ea.

– Cred că i-aţi fost foarte devotată. Ajunseră la Nob Hill, iar ea îi zîmbi.

– Am fost; şi el a fost foarte bun cu mine. Mi se pare

corect să continuu eu în locul lui. Harte o privea binevoitor.

– Totuşi, cred că uneori povara este prea mare pentru dumneavoastră.

Ea încuviinţă şi simţi nevoia să fie sinceră cu el. Trebuia să se destăinuiască cuiva.

– Este, de multe ori. Mi-a fost greu. Oftă, apoi privi în gol. Cred, totuşi că supravieţuirea îţi aduce o victorie, mai ales cînd te şi descurci. În primul an a fost îngrozitor... vocea i se pierdu, cînd toţi muncitorii m-au părăsit, apoi Dan Richfield... ridică din umeri şi-l privi. Dar asta a fost cu trei ani în urmă, iar acum toate merg bine – zîmbi din nou – aşa că nu vă faceţi speranţe că veţi cumpăra.

– S-ar putea să mai încerc cîteodată, domnişoară Thurston. Mă tem că asta este natura fiarei, rîse împreună cu ea, iar ea îi arătă direcţia către Casa Thurston.

– Dacă sînteţi pregătit să fiţi refuzat încă o dată...

– Cred că m-am obişnuit cu asta deja.

– Bine. Iată, am ajuns. Arătă spre poarta pe care o ţinea mereu încuiată, apoi sări din maşină să o deschidă, apoi se urcă şi-l privi în ochi. Era o întîlnire ciudată. Aici problemele îşi pierdeau din intensitate. Aici în oraş nu mai erau rivali, ci doar oameni care-şi duceau traiul inofensiv. Ea purta flori în păr, iar el îşi cumpărase o maşină nouă şi era încîntat de ea. Parcă erau cu totul alţi oameni decît cei dinainte, iar Sabrina îşi simţea inima uşoară cînd îl privi. Nu trebuie să mă conduceţi, pot merge singură de aici.

– De ce nu-mi permiteţi să vă las cu maşina mea cea nouă în faţa casei, domnişoară Thurston? Se purta foarte galant, trăsătură pe care nu o evidenţiase în relaţia lor de pînă atunci. Fuseseră duşmani aprigi de trei ani, apoi dispăruseră unul din viaţa celuilalt. Acum John Harte era inofensiv, iar ea nu avea motive să fie furioasă pe el, sau să se gîndească la minerit. Napa era prea departe, ea împlinise douăzeci şi unu de ani şi se bucura de viaţă.

– Bine, dacă insistaţi, domnule Harte. Îl lăsă să meargă cu maşina pînă la uşa casei, apoi se întoarse spre el zîmbind. Dacă-mi promiteţi solemn că nu-mi mai pomeniţi de mine, sau să-mi faceţi vreo altă ofertă, v-aş invita cu plăcere la o ceaşcă de ceai, sau de vin. Dar mai întîi trebuie să-mi promiteţi! Ea îl tachină şi rîseră amîndoi cînd el îi promise şi intră cu ea în casă. Nu era deloc pregătit pentru ceea ce văzu înăuntru. Era cea mai splendidă casă pe care o văzuse, iar de patruzeci şi opt de ani văzuse diferite case, însă Casa Thursotn era spectaculoasă şi, ca oricine intra aici pentru prima dată, se opri înmărmurit sub cupola de sticlă. Sabrina reparase acoperişul în urmă cu trei ani, după cutremur. Înlocuise chiar şi uşa de la intrare care fusese arsă de flăcările care ajunseră pînă în pragul casei.

– Dumnezeule, cum puteţi trăi departe de aici?

Ea zîmbi. Îşi promiseseră să nu vorbească de mine şi nu avea de gînd să-şi încalce chiar ea promisiunea.

– Trebuie să prăjesc alţi peşti. El rîse de răspunsul dat.

– Aveţi dreptate. Dar, dacă eu aş avea casa aceasta, aş lăsa orice altceva numai ca să pot locui aici.

Sabrina îl privi puţin de sus. Era foarte bine dispusă.

– Încercaţi să vă călcaţi promisiunea şi să-mi faceţi o ofertă, domnule Harte?

– Nu. Dar niciodată nu am mai văzut ceva atît de frumos cum este casa aceasta. Cînd a fost construită? Îşi amintea vag de ea, dar nu o văzuse niciodată, iar acum Sabrina îi dădea cîteva detalii şi îi arăta cîteva părţi deosebite ale casei spunîndu-i care este istoria ei. Nu.... nu se poate spune că nu ştiam, dar după cum îmi spuneţi... vă daţi seama ce înseamnă pentru un bărbat de vîrsta mea, acum cînd îmi dau seama că un competitor vajnic de-al meu, ba nu, cel mai tare competitor, are numai douăzeci şi unu de ani? Aveţi douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa?

Ea îi zîmbi cu mîndrie şi arăta şi mai frumoasă acum.

– Da, de ieri.

I se adresă pe un ton blînd şi părea că războiul dintre ei încetase.

– Atunci, „la mulţi ani!"

– Vă mulţumesc. Îl conduse în sufragerie unde se aşezară şi băură vişinată. Nu avea băuturi tari ca să-i ofere, dar el era mulţumit. De fapt, era fericit. Mai fericit decît fusese de ani de zile, la fel ca şi ea.

– Ce aţi făcut de ziua dumneavoastră? o întrebă interesăt. Fata aceasta avea ceva, o putere, o linişte interioară şi o profunzime pe care Harte nu o observase pînă atunci, dar acum era convins de asta.

– Nu prea multe. Am venit în oraş, ridică din umeri, credeaţi că muncitorii mei îmi vor oferi un tort de ziua mea? El zîmbi, dar îi păru rău pentru ea. Fata aceasta nu avea chiar pe nimeni, decît pe muncitorii care lucrau pentru ea şi ştia că ei nu o prea agreau şi că nu o vor plăcea niciodată. Ar fi trebuit să fi murit ca o eroină într-un incendiu la mină ca să o aprecieze cu adevărat. Orice altceva mai puţin decît asta ar fi fost insuficient.

John Harte o privea în tăcere.

– Sînteţi prea tînără ca să aveţi atîtea pe cap, domnişoară Thurston. Nu vă vine niciodată să fugiţi, pur şi simplu?

Sabrina îl privi sincer.

– Ba da. De aceea am venit aici. Cred că şi dumneavoastră simţiţi asta uneori. El dădu aprobator din cap zîmbind. Viaţa lui fusese mai lungă şi mai plină decît a ei. Era nedrept ca ea să rămînă încătuşată în minerit şi cît de nedrepţi erau oamenii cu ea. Auzise de la muncitorii lui şi uneori el angaja pe cineva pe care ea îl concediase, sau îl refuzase. Dar mai întîi toţi se duceau la *Minele Thurston* fiindcă acolo se plătea bine. Nu-şi putea permite să nu-i plătească bine, pentru că le displăcea să lucreze pentru ea. Nu era o problemă personală, dar îşi simţeau demnitatea călcată în picioare să lucreze pentru o femeie, cu atît mai mult cu cît era şi tînără. Cum i se mai întîmplase cîndva, simţi nevoia să o protejeze, deşi se afla în imensa şi frumoasa ei casă. Avea o casă în oraş, viile, avea totul, dar nimic. Micuţa lui indiancă, Lună Primăvăratică, avea mai multe. Avea linişte, respect, siguranţă şi, măcar îl avea pe el.

– E ciudat că sîntem concurenţi, nu?

Ea zîmbi şi ridică din umeri.

– Cred că aşa e în viaţă. Toate sînt coincidenţe, întîmplări neaşteptate şi ciudate. Aşa cum v-am întîlnit azi, zîmbi ea.

– Era să nu vă recunosc, cu părul despletit. Acum rîse ea.

– Nu prea pot să-l port aşa la mînă, că atunci chiar mi-ar face zile fripte... vă imaginaţi ce ar spune? începu ea să rîdă mai tare şi-l pufni şi pe el rîsul.

Erau momente cînd părea foarte tînără, ca o fată de vîrsta ei. Era incredibil de pură şi directă, cu picioarele pe pămînt şi atunci realizai cine era de fapt; era uimitor. Erau zece persoane reunite în ea, totuşi era atît de simplă şi de directă. Era derutant şi încîntător în acelaşi timp, iar el era fermecat.

– Ştiţi, îmi plăceţi aşa, zîmbi el şi, pe negîndite întinse mîna şi o mîngîie pe păr. La Napa nu ar fi îndrăznit să facă aşa ceva, dar aici era cu totul altcineva şi nu vedea nimic rău în asta, iar pentru o clipă uită chiar de Lună Primăvăratică.

– Vă mulţumesc, roşi ea, iar mîna lui coborî de pe păr pe obraz, apoi ea se trase înapoi. Nu era obişnuită să se poarte cineva atît de familiar cu ea de cînd murise Jeremiah, iar acum tresări. Se ridică să-i mai toarne un pahar, dar ochii lui rămaseră asupra ei, iar cînd reveni lîngă el îi vorbi cu blîndeţe:

– Nu am vrut să vă sperii.

– Nu face nimic... eu.... nu contează. Se aşeză şi-l privi încrezătoare. E greu să fii doi oameni deodată. Cred că a trebuit să mă întăresc ca să pot conduce minele.... cred că am uitat că mai sînt şi altceva... înainte de asta, de fapt, eram doar un copil. Acum era mult mai mult decît asta, iar el îşi dădea seama, dar, pe de altă parte, el mai era conştient de alt lucru. Îşi dădea seama cît era de încrezătoare şi de inconştientă. Avea certitudinea că nu mai era nimeni în casă cu ei. Nu vedea picior de servitor; pe de o parte era atentă şi prevăzătoare, iar pe de altă parte avusese încredere în

el, deşi nu ar fi trebuit. Se încruntă şi o privi patern.

– Staţi singură în casa aceasta, domnişoară Thurston? Ea zîmbi. De cînd murise tatăl ei stătea singură.

– Nu mi-e frică. Îmi place să vin aici singură. Era o tînără ciudată, singuratică, dar el era de părere că se juca puţin cu norocul.

– Aici nu sînteţi în provincie. Cred că e periculos.

– Pot să mă apăr singură, zise, dar nu era prea sigură.

– Eu nu m-aş bizui pe asta. Ce faceţi dacă nu găsiţi pistolul? Îşi aminti de glonţul tras asupra lui Dan.

– Nu stă departe de mine, domnule Harte.

– Este chiar o consolare, zîmbi el, iar ea rîse.

– Scuzaţi-mă... nu am vrut să insinuez....

– De ce nu? Era din nou serios. Nu trebuia să vă încredeţi în mine, să ştiţi.

Ea îl privi circumspect.

– De multe ori am fost furioasă pe dumneavoastră, dar nu v-aţi purtat cu mine necuviincios, domnule Harte. Sabrina îşi amintea de vizita la înmormîntarea tatălui ei cînd a fost foarte cumsecade cu ea. Cred că am căpătat o experienţă cu oamenii.

– Nu trebuie să vă bazaţi pe asta. De ce nu vă aduceţi menajera cînd veniţi în oraş?

– I se face rău pe vapor, zîmbi ea, şi de fapt, mă simt mai bine aşa. Dacă sînt în siguranţă la mină pînă aproape de miezul nopţii, ce mi se poate întîmpla aici?

Acum John Harte o privi îngrijorat.

– Muncitorii dumneavoastră ştiau asta? Ea ridică din umeri.

– Cîţiva numai. Mereu lucrez tîrziu, ca tata. Ziua am altele de făcut şi nu-mi place să rămîn în urmă. Şi el făcea la fel, dar pentru ea era periculos să stea singură, nu-i de mirare că Dan venise să o atace. Avusese noroc că nu mai venise, cel puţin Harte o bănuia, dar nu dorea să o întrebe acum.

– Cred, totuşi că ar trebui să fiţi mult mai atentă. Ar fi bine să vă aduceţi acasă ce aveţi de lucru.

Sabrina zîmbi, mişcată de grija lui. În afară de Hannah, care o tot dăscălea, nimeni nu mai făcuse asta

de mult şi îi mărturisi şi lui.

– Totuşi, mă descurc şi aşa. Şi vă apreciez grija.

– Ar fi mai uşor pentru dumneavoastră dacă m-aţi lăsa să cumpăr eu totul într-o zi. O scînteie de mînie se aprinse în ochii ei, dar el ridică mîna.

– Asta nu a fost o ofertă. A fost o constatare. Ar fi mai uşor şi ştiţi şi dumneavoastră. Însă nu cred că vă doriţi ce e mai uşor, se ridică şi făcu o plecăciune, iar supărarea ei se domoli. Mă plec în faţa dorinţelor dumneavoastră.

Sabrina îi zîmbi cu puţină răutate.

– Păcat că nu v-aţi gîndit la asta mai devreme, domnule Harte.

– Zău, domnişoară Thurston. A trebuit să încerc totuşi. Iar acum trebuie să mă retrag. Sabrina tot nu ştia dacă putea să aibă încredere în el. Poate că putem fi prieteni acum.

– Ar fi foarte frumos, spuse ea, iar el o privi serios. Copilul acestui bărbat murise în braţele tatălui ei, îşi aminti Sabrina. Nu era doar un miner lacom care voia să-i cumpere averile. Tatăl ei avea o părere bună despre acest bărbat, poate că merita. Acum numai era sigură de el, doar că-l respecta. Era inteligent şi îşi conducea afacerile bine şi corect.

– Aş vrea să fiu prietenul dumneavoastră, domnişoară Thurston. Ea îl privi cu tristeţe şi dădu din cap. Nu avusese niciodată un prieten, decît pe fetele cu care mersese la şcoala din Sfînta Helena. Acum toate erau măritate, aveau copii şi nu mai vorbeau cu ea. Era prea revoltătoare acum, că se ocupa de afacerile tatălui ei. Avea nevoie de un prieten, de cineva cu care să discute. Se gîndea ce va spune tînăra indiancă dacă ar vedea-o că vine din cînd în cînd la *Minele Harte* să stea de vorbă cu el. Se frămînta în sinea ei, iar el o urmărise.

– Mi-ar face plăcere, domnule Harte. Mă întreb dacă va mai fi posibil cînd ne vom întoarce la minele noastre.

– Am putea încerca ocazional, voi veni la dumneavoastră. Vă convine? Nu avea pe cine altcineva să întrebe. Nu avea nici mamă, nici tată, mătuşă sau înso-

ţitoare. De fapt, o întreba ceva ce ea nu înţelegea. Nici el însuşi nu înţelegea prea bine, dar o văzuse mergînd pe stradă şi i se tăiase răsuflarea, apoi stătuseră două ore ca doi oameni care nu se cunoscuseră dinainte şi acum era atît de fascinat de ea, încît nu voia să o mai piardă, indiferent cine va fi cînd se va întoarce la mină. Ştia că fata aceasta va sta ascunsă undeva şi nu dorea să uite ce fusese pentru el în seara aceasta. Nu îi spusese nimic neobişnuit, dar privirea ei îl atinsese în străfundul sufletului. Matilda semănase puţin cu ea, dar nu fusese atît de frumoasă, nici atît de inteligentă. Acum că şedea aici cu ea era uimit de această tînără de numai douăzeci şi unu de ani care conducea una dintre cele mai bogate mine din ţară. Era atît de diferită şi asta îl fermeca, iar cînd plecă o făcu cu mare greutate. După ce închise uşa şi auzi maşina lui demarînd Sabrina simţi în inimă o emoţie pe care nu o cunoscuse pînă atunci.

Îşi amintea de privirea lui, sau de ceva ce-i spusese, iar imaginea lui o urmărea cînd stătea în grădină a doua zi gîndindu-se la el. Seara urma să plece cu vaporul la Napa şi era charaghios că fusese atît de impresionată de el. Îl mai văzuse de zeci de ori, chiar cînd era mică, iar timp de trei ani îl detestase, dar acum.... nu putea să şi-l scoată din minte. Avea o putere ascunsă, o forţă, dar şi căldură, iar cînd era cu el se simţea în siguranţă. Îşi aminti că şi altădată avusese senzaţia asta, dar era prea ocupată cu sentimentele negative faţă de el, ca să-i acorde mai multă atenţie. Acum îi părea ciudat că se gîndea la el atît de insistent. După-amiază, Harte era tot în mintea ei, pe vapor la fel, iar cînd se ducea acasă iar. Cînd veni la mină a doua zi dimineaţă tot se mai gîndea la el. Iar cînd el ajunse la minele lui află de la Dan o veste pe care o descoperi şi ea chiar cînd intră pe uşa biroului. Pe o tablă neagră pusă pe biroul ei observă imediat ce ar fi trebuit să vadă de cum ajunsese acolo. În mină avusese loc o explozie, iar daunele erau mici, însă peste treizeci de muncitori muriseră. Treizeci şi unu, mai exact, cum îi spuse lui John Harte mai tîrziu cînd veni la ea a doua zi şi îl privea

întristată.

– Puteau măcar să-mi trimită o telegramă. Dar nu mi-au spus nimic, iar eu îmi puneam flori în păr... ochii îi erau înroşiţi de mînie pentru sine.

– Ai dreptul la ceva mai mult de atît în viaţă, să ştii. Şi ei pleacă la casele lor seara. Au soţii şi copii şi le place să bea. Ce naiba vrei să faci cu tine? Era supărat că Sabrina se învinovăţea într-atît.

– Sînt răspunzătoare pentru ei toţi, strigă ea, iar Harte o apucă de mînă.

– Sabrina, eşti răspunzătoare şi pentru tine însăţi, ce naiba. Era prima oară cînd îi spunea pe numele mic, dar ei îi plăcu cum sună din gura lui. Îţi datorezi şi ţie mai mult decît o grămadă de noroi. Nu înţelegi, afurisită încăpăţînată? Cînd auzi cuvintele lui, Sabrina zîmbi. Se întîmplase ceva ciudat cu ei cît stătuseră în Casa Thurston. După atîţia ani deveniseră prieteni. Ea se întristă din nou.

– Am aflat că treizeci şi unu de muncitori de-ai mei au murit, domnule Harte. Şi eu nu am fost aici.

– Ai fi putut schimba ceva?

– Aş fi putut să le uşurez celorlalţi povara. Harte ştia că nu avea dreptate. Nimic nu ar fi schimbat situaţia, dar preferă să nu-i spună nimic.

– Le-ai dat destul – le-ai dat trei ani din viaţa ta care fac mai mult decît ar avea oricine dreptul să-ţi ceară, pentru Dumnezeu. La fel am făcut şi eu la mina mea şi să ştii că nimeni nu-ţi mulţumeşte. Cînd mori nici măcar nu le pasă. Sabrina ştia că nu era adevărat. Îşi aminti de muncitorii care se adunaseră la moartea tatălui ei şi care îl aduseseră acasă. Îi vorbi calm.

– Ba ţin minte.

Ochii lui o fixau acum.

– Atunci e prea tîrziu. Cui îi pasă? Tatălui tău nu-i păsa. Acum îşi aminti de el. Pentru el nu a avut nici o importanţă. Ştii ce a contat mai mult pentru el? Tu. Ar trebui să te gîndeşti la asta. Tu însemnai totul pentru el, John Harte simţi un nod în gît, ca şi copiii mei care au reprezentat totul pentru mine.

Sabrina îl privi şi percepu mîhnirea lui.

– De aceea nu te-ai mai recăsătorit? Din pricina lor?

Harte nu putea să o mintă. Voia să fie sincer cu ea. O plăcea prea mult ca să nu fie aşa?

– E adevărat. Ştia că Sabrina trebuia să fi auzit de Lună Primăvăratică, dar nu dorea să discute cu ea despre asta. Era la mijloc prea multă imoralitate, iar el o respecta. Nu am mai vrut să ţin la cineva atît de mult. Am vrut doar să mă simt bine. Nu aş mai suporta aşa ceva acum, să pierd pe cineva pe care-l iubesc. Ochii i se umplură de lacrimile amintirilor şi trecuseră douăzeci şi trei de ani de cînd Matilda, Jane şi Branbay muriseră.

– Cred că aşa a simţit şi tata pentru prima lui logodnică. Aşa mi-a spus Hannah. Nu a mai dorit să se căsătorească încă optsprezece ani.

– Şi nu cred că aş mai face-o vreodată – o privi tăios – dar cel puţin am făcut-o o dată. Tu nu ai făcut-o şi poate că nu o vei face niciodată, dacă te tot încui aici. Sabrina îl privi mînioasă.

– Încerci să mă convingi să las minele, nu-i aşa?

– Nu fac asta, la naiba. Încerc să-ţi spun ceva foarte important pentru tine, sau măcar aşa ar trebui să fie. Nu le da oamenilor acestora tot ce ai, Sabrina. Nu-ţi vor da nimic în schimb. Dă cuiva care să merite... simţi iar un nod în gît şi nu ştia de ce. Dă totul cuiva pe care-l iubeşti... caută pe cineva la care să ţii. Du-te şi bucură-te de casa minunată din San Francisco, trăieşte-ţi viaţa. Nu ţi-o irosi aici. Tatăl tău nu ar fi dorit asta pentru tine, micuţo. Nu e drept. Sabrina era impresionată atît de privirea lui, cît şi de vorbele rostite, iar acum dădea uşor din cap, apoi merse să vadă ce se întîmplase cu oamenii, cu cuvintele lui răsunîndu-i în urechi.

CAPITOLUL 24

În august 1909 cel mai mare incendiu din istoria mineritului lovise *Minele Harte.* Ravagiile făcute de foc întreceau orice descriere, iar infernul continuă să pîrjolească minele timp de cinci zile. Oamenii erau scoşi din subteran arşi groaznic şi nu se putea face nimic pentru salvarea lor. Flăcările alimentate de gaze erau atît de puternice, încît echipele de salvare trebuiau să se retragă la fiecare încercare de a-i găsi pe minerii prinşi în capcană. Timp de cinci zile, John Harte s-a luptat din răsputeri. Şi-a ars amîndouă mîinile cumplit, spatele la fel, dar a salvat singur mai mult de douăzeci de muncitori şi a doua zi la amiază a venit şi Sabrina Thurston. Muncea alături de el, cu echipe de salvare din alte oraşe, cu doctorii care veniseră de departe să-i ajute şi cu Lună Primăvăratică. Aceasta oblojea arsurile cu ierburi şi balsamuri. Au fost cinci zile de coşmar nesfîrşit, iar cînd ultimele flăcări au fost stinse în sfîrşit toţi de-abia mai puteau merge din cauza nesomnului, iar ambulanţele pentru salvare luară şi ultimii răniţi. Sabrina se aşeză pe un buştean ars, cu faţa murdară de cenuşă şi cu o mînă arsă de cînd stinsese focul de pe spatele unui miner. Se uită epuizată la John Harte care se îndrepta spre ea. Ochii lui erau atît de roşii încît de-abia mai putea vedea, dar îi zîmbi, obrajii lui fiind la fel de murdari ca şi ai ei.

– Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru ce ai făcut.

– Şi tu ai fi făcut la fel pentru mine, John, nu-i aşa?

El încuviinţă.

Amîndoi ştiau că aşa s-ar fi întîmplat. Ea trimisese după ajutoare. Nici unul din muncitorii ei nu protestase, nimeni nu obiectase. Cînd tovarăşii lor de muncă erau în impas erau întotdeauna dornici să ajute şi au răspuns imediat la chemarea Sabrinei. Veniseră foarte mulţi, iar acum se pregăteau de plecare.

– Oamenii tăi au fost minunaţi. La fel fusese şi Lună Primăvăratică. Îi înţelegea pe oameni şi o observase şi pe Sabrina cînd se îngrijea de ei. Văzuse de asemenea ceva născîndu-se între John şi Sabrina, deşi aceştia nu înţeleseseră încă. Ea văzuse cum se uitau unul la celălalt de mai multe ori, cu o înţelegere şi o compasiune pe care Lună Primăvăratică le recunoscu ca fiind primele semne ale iubirii, iar acum se întreba cît timp va trece pentru ca aceste seminţe să dea rod. John nu se gîndea la ea acum. Se întoarse către Sabrina îngrijorat.

– Acum du-te acasă şi odihneşte-te, micuţo. Vin să te văd mai tîrziu. Vreau să fiu sigur că mîna ta e bine. Se uită la braţul ei, iar ea zîmbi obosită. Părea că are o rezistenţă infinită. Acest bărbat nu se odihnise de cinci zile. Chiar ea se dusese o dată să se schimbe acasă fiindcă se murdărise prea tare de funingine şi de fumul din mină. Acum toate hainele ei erau murdare, părul îi era răvăşit şi era nerăbdătoare să ajungă acasă să facă o baie. Gîndul că se va întinde în cearceafurile curate din patul ei era irezistibil. De-abia rămase trează pe cal pînă acasă. Se gîndise tot drumul la el şi la cît de deosebit era. Avea patruzeci şi nouă de ani, dar era foarte chipeş, iar cînd se întinse în pat după-amiază începu să o invidieze pe Lună Primăvăratică. Chiar şi seara îl visă, cînd Hannah bătu la uşa ei. Sabrina se ridică în capul oaselor ciufulită şi o privi nelămurită pe bătrîna menajeră.

– Iar a izbucnit un incendiu? Visase flăcări şi pe John Harte şi pe Lună Primăvăratică, pe toţi cei răniţi, dar Hannah scutură din cap. Şi ea era obosită. Gătise mîncare multe zile şi nu se odihnise de cînd venise acasă.

– John Harte e jos. Spune că a venit să vadă ce-ţi face mîna. I-am spus că dormi şi m-a rugat să vin să văd cum te simţi. Se uită la mîna Sabrinei care era în regulă. Şi ei i se părea ciudat că Harte îşi făcea probleme numai pentru atît. El arăta mult mai rău, iar Hannah începu să-şi pună întrebări despre el. Nu se gîndise la el pînă atunci. Ce naiba, trăia cu o indiancă de ani de zile! Nu o va lăsa pe aceasta pentru Sabrina, chiar dacă nu-l interesa ce crede ea. Poate că era doar o tactică pentru a-i cumpăra minele Sabrinei.

– Vrei să-i spun că eşti bine? Sabrina scuturâ din cap şi sări din pat, luă în grabă capotul de casă şi coborî iute scările şi îl văzu în faţa uşii de la intrare. Părea epuizat, dar zîmbi cînd o văzu.

– Eşti bine, Sabrina?

– Da. Vrei să bei ceva? El dădu mai întîi din cap, apoi se răzgîndi.

– Nu mi-ar strica o înghiţitură de ceva tare care să-mi îndrepte şira spinării.

Sabrina zîmbi, apoi îi turnă un whisky simplu.

– Ar trebui să dormi, în loc să-ţi „îndrepţi" spinarea.

– Sînt prea multe de făcut – această melodie le era cunoscută amîndurora.

– Şi cine îţi va lua locul dacă vei cădea din picioare, omule inconştient? El zîmbi.

– Parcă aş fi eu cînd îţi ţineam lecţii.

– Aşa e nu? rîse ea, apoi redeveni serioasă gîndindu-se la cei care muriseră. Era cel mai mare dezastru pe care îl văzuse în viaţa ei. Fuseseră totuşi salvaţi foarte mulţi. John, îmi pare rău că nu am putut salva mai mulţi. Îl privi, iar el dădu din cap gînditor.

– Nu se putea, Sabrina. Am încercat.... cu toţii... Dar condiţiile fuseseră mai vitrege decît închipuirea omenească şi, cu gazele de mină care se aprindeau, moartea venea repede. Exploziile erau incredibile. Am avut noroc că nu au murit mai mulţi. Sînt mulţumit şi aşa. Sabrina îşi făcea griji pentru el şi, dintr-odată îi veni o idee stranie.

– Ce mai John, ai avut destule probleme pînă acum, de ce nu-mi vinzi mie mina? îl tachină ea. Acelaşi lucru i l-ar fi spus el cu un an în urmă.

– Am o idee mai bună – zîmbi el misterios – de ce nu te măriţi cu mine? Inima Sabrinei se opri o clipă cînd îl privi. O tachina şi el, măcar de asta îşi dădea şi ea seama, dar vorbise ciudat....şi înainte de a spune ceva John o sărută uşor pe buze. Nici un bărbat nu o sărutase pînă atunci şi îşi simţi trupul topindu-i-se cînd o luă în braţe. O ţinu aşa mult, apoi ea îl privi uimită. O mai sărută o dată şi acum Sabrina îl împinse uşor ca să poată respira, apoi îl privi:

– Te-au tulburat gazele din mină?

– Se poate, rîse el, apoi o mai sărută, însă ea se depărtă şi lăsă să i se vadă gleznele fine pe sub capot.

– Ce faci, John Harte? Îşi pierduse minţile? Avea o amantă indiancă cu care trăia, iar el o cerea în căsătorie. Precis o tachina, dar ochii lui vorbeau sincer. Ca de obicei Sabrina îi vorbi deschis: Cum rămîne cu Lună Primăvăratică?

El ezită o clipă, dar o privea în continuare. Se gîndise la asta zile în şir. Lună Primăvăratică îl cunoştea prea bine.

– Îmi pare rău că ştii prea multe, Sabrina. Nu aş vrea să discutăm despre asta acum. Dar ai dreptul să ştii. După ce te-am întîlnit la San Francisco şi am început să te vizitez – Sabrina îl privea uimită, fiindcă nu îşi închipuia că se frămîntase şi el – am rugat-o pe Lună Primăvăratică să se mute acum două luni. Acum locuieşte într-o casă separată lîngă mine şi la sfîrşitul lunii pleacă la ai ei în Dakota de Sud. Aveam de gînd să aştept şi să te cer atunci... dar nu mai suportam, lucrez alături de tine de cinci zile şi tot ce doream să fac era să te iau în braţe şi să te apăr, iar în seara aceasta.... nu mai pot trăi fără tine. Ochii i se umeziră şi Sabrina se întreba dacă era din cauza fumului. Nu ştiam că voi mai face asta o dată. Nu mai doream să-mi las inima liberă după moartea Matildei. O privi şi amintirea soţiei şi a copiilor

pierduţi se aşează între ei doi, dar vocea îi era blîndă. Asta s-a întîmplat cu douăzeci şi trei de ani în urmă, Sabrina. Nu pot să-mi încui inima din pricina lor, iar Lună Primăvăratică a fost bună cu mine în toţi aceşti ani, dar în viaţă ai nevoie şi de altceva, în afară de asta. Era exact aceeaşi descoperire pe care o făcuse Jeremiah în urmă cu douăzeci şi trei de ani, înainte de a o cunoaşte pe Camille şi de a o părăsi pe Mary Ellen Browne. Sabrina nu-i răspunsese încă lui John. Îl privea, doar cu neîncredere. Ea va înţelege. De fapt, vorbiseră mult cu o seară înainte, după care venise să-i ceară mîna Sabrinei. Îi spusese Lunei Primăvăratice că îi mulţumea pentru anii pe care i-au petrecut împreună iar acum voia să vorbească întîi cu Sabrina. Plînseseră amîndoi, dar el ştia că sentimentele pentru Sabrina erau adevărate.

– De ce ai vrea să te însori cu mine? întrebă ea uimită, mai mult decît fusese Lună Primăvăratică şi Sabrinei îi veniră acum în minte minele pe care le avea... acum că mina lui arsese din temelie... dar alungă ideea din gînd.., Nu ştiu ce să spun... cum aş... s-ar putea să... dar dacă.. John îşi imagina toate întrebările pe care şi le punea Sabrina şi o trase încet spre el.

– Aş putea să conduc mina în locul tău, sau ai putea să continui tu, dacă asta vrei. Nu îţi voi sta în cale şi nu-ţi voi lua nimic. *Minele Thurston* sînt ale tale pînă cînd vei muri, aşa cum sînt de fapt. Nu voi încerca să schimb nimic, dar vreau să existe ceva mai important decît mina, Sabrina. O privi de la înălţimea lui impresionantă şi o strînse la piept cu mirosul flăcărilor încă în mijlocul lor, dar acum nu le mai păsa. Vreau să fii a mea, fată iubită... atîta vreau, pentru restul vieţii. Poate că sînt prea bătrîn pentru tine şi ştiu că meriţi mai mult, dar tot ce am este şi al tău, Sabrina Thurston, pămîntul meu, inima mea, mîna mea, sufletul meu... viaţa mea... O privea cu drag şi avea lacrimi în ochi, apoi ea îl sărută şi faţa lui mirosea a fum, dar nu o deranja. Începu doar să rîdă, apoi încercă să vorbească.

– Credeam că eşti duşmanul meu... şi acum...

priveşte-ne... El o sărută şi o ridică uşor în braţe în timp ce Hannah venea cu prăjituri şi cu ceai. Se uită întîi la John Harte, apoi la Sabrina cu severitate.

– V-aş mulţumi dacă v-aţi purta cuviincios în această casă, Sabrina, şuieră bătrîna şi o dojeni cu degetul arătător, nu-mi pasă că stăpîneşti o mină cu cinci sute de muncitori, dar în casa asta ar trebui să te porţi că o doamnă, cu mai multă demnitate.

– Da, doamnă. Mai e valabil şi după ce mă mărit? O privea pe bătrîna ei doică aproape ca un înger, iar aceasta continuă:

– După ce te vei mărita vei putea face ce vrei, adică... se opri şi-i privi pe amîndoi – ce? Îl privea pe John care dădea fericit din cap, apoi scoase un strigăt ascuţit de bucurie, iar Sabrina o luă în braţe, apoi John Harte veni să le îmbărţişeze pe amîndouă. Hannah se dădu înapoi şi-l privi din nou: Stai puţin – îşi puse mîinile în şolduri şi acum îl măsura cu privirea – cum rămîne cu indianca?

John roşi, apoi rîse.

– Cît mă bucur că sîntem cu toţii discreţi.

– Discreţi pe dracu'. Dacă îţi închipui că o să o ţii lîngă tine şi o să te însori cu fata mea... Sabrina era emoţionată de cuvintele bătrînei, dar răspunse ea în locul lui John.

– Săptămîna viitoare pleacă în Dakota de Sud.

– Nu e prea devreme. Cu zece ani prea tîrziu, dacă e vorba după mine. Tot cu mîinile în şolduri, bătrîna începu să rîdă. Nu am crezut niciodată să apuc ziua asta; cînd ai început să conduci mina aia afurisită mi-am pierdut orice speranţă.

– Acum o va conduce şi pe a mea în locul meu, rîse John, iar Sabrina zîmbi, apoi Hannah scoase un alt strigăt.

– Nici să nu te gîndeşi la asta! Va sta acasă cu mine şi va creşte copiii tăi, John Harte. Să mai termine cu prostia asta de mină!

– Ce părere ai de asta? şopti el către viitoarea lui soţie, iar ea îi şopti:

– Vom vedea. Poate că poţi conduce tu ambele mine. Pentru ea situaţia luase o întorsătură favorabilă, dar încă nu era destul de sigură. Voi avea mai mult timp să mă ocup de vie. Oricum, ideea lui Hannah îi plăcea mai mult... să stea acasă şi să-i crească pe fii lui... ce idee neobişnuită. Văzu cum o privea John care se aplecă să o sărute.

– Toate la vremea lor, iubita mea... toate la vremea lor.

CAPITOLUL 25

John nu avea cui să ceară mîna Sabrinei, dar cînd ea îi spuse seara lui Hannah, bătrîna sări în sus de bucurie şi o îmbrăţişă cît putu de tare.

– Pierdusem orice speranţă, fetiţo... nu credeam să apuc ziua asta. Sabrina îl privi pe John peste umăr şi zîmbi amîndoi.

– Nici eu nu credeam – se dădu ea un pas înapoi şi o privi în ochi, dar tot simţea un fior pe şira spinării. Spera că face ceea ce trebuia. Era sigură de asta.... dar era un pas atît de important şi acum avea atît de multe hotărîri de luat în privinţa minei. Exista cu siguranţă posibilitatea de a fuziona cele două companii, dar nu dorea să facă asta. Voia să păstreze separată afacerea ei de a lui.

Se căsătoreau cu el, dar nu-şi amestecau averile. Un lucru bun era că, dacă el ar fi condus minele în numele ei, ceea ce pusese că va face, atunci ea va avea mai mult timp pentru viile şi livezile ei, fiindcă de mult ar fi dorit să le dedice acestora mai multă atenţie.

– Nu credeai că ai putea să stai acasă şi să coşi? o tachina el ochii cînd stăteau pe verandă. O aşteptase să vină acasă călare pe calul ei bătrîn.

– Unde să locuim? Ea se întrebase mai demult, pentru că nu dorea să locuiască în casa unde au murit soţia şi copiii lui şi unde trăise cu Lună Primăvăratică mai bine de zece ani. Peste cîteva zile aceasta urma să plece în Dakota de Sud, iar Sabrina nu prea vorbea de ea. Nu voia să pară indiscretă în faţa lui, era destul că

ştia de legătura lor. Încă nu rezolvaseră problema stabilirii într-o casă şi nu ştia ce părere ar avea el dacă i-ar propune să stea în casa ei. Ce-ar fi să stăm aici?

El se gîndi puţin scărpinîndu-se la bărbie, apoi o privi.

– Sînt cam bătrîn ca să locuiesc în casa altui bărbat, Sabrina. Pentru mine aceasta va rămîne mereu casa tatălui tău. Ea dădu din cap că a înţeles, dar era o problemă greu de rezolvat. John o privi cu un zîmbet copilăresc. Părea mult mai tînăr decît vîrsta pe care o avea, iar Sabrinei i se părea ceva deosebit că el este cu douăzeci şi opt de ani mai mare. Ce zici dacă am locui în Casa Thurston. Nu-i aşa că ar fi nostim? o privea ca un copil neascultător, iar ea rîdea. Era casa ei, dar nimeni nu locuise acolo de mult timp, aşa că era aproape un teren neutru.

– Ar fi amuzant. Dar cu minele cum rămîne?

– Găsim noi o soluţie, sper. Nu trebuie să locuim în oraş tot timpul. Cred, însă că ar fi pentru amîndoi o schimbare – zîmbi el – dacă voi reuşi să pun pe picioare minele tale. Numai Dumnezeu ştie cum ai reuşit să le ruinezi.

Ea ridică mîna spre el în glumă, iar John începu să rîdă. Văzuse cîteva din jurnalele minei ţinute de ea şi rămăsese uimit de cît de bine se descurca în afaceri. Se întreba cum de reuşise să înveţe atîtea lucruri; erau chiar cîteva amănunte pe care el putea să le înveţe de la ea, deşi, după cei douăzeci şi şapte de ani de cînd lucra în minerit, putea să lucreze chiar şi în somn. Oricum fusese foarte impresionat de Sabrina.

– Nu va mai trebui să faci pe morăriţa, micuţa mea, zise el, apoi se aplecă şi o sărută pe obraz, îi luă mîna fină într-a lui care era cu mult mai mare, iar ea se sprijini de el în aerul nopţii. În toţi aceşti ani Sabrina nu visase niciodată că-l poate iubi şi, totuşi, iată-l lîngă ea, părîndu-i-se că se născuse pentru el.

Seara, tîrziu după cină, ea aduse vorba de Dan şi de *Minele Harte.*

– M-am gîndit şi eu la el zilele trecute, zise John

încruntat. Nu pot să neg că se pricepe în meseria lui, dar nu-l vreau în preajma ta, continuă el trist.

– Cît de important este pentru tine, John?

– Mult mai puţin important decît tine, iubirea mea, o privi el. Sentimentele lui pentru ea erau cu totul deosebite. Se născuseră deodată, după atîţia ani. Fusese atît de sigur că nu va mai simţi acest lucru vreodată. O să-l las să plece.

– Eşti sigur că asta vrei să faci?

– Da, răspunse el cu hotărîre. Nu trebuie să-i spun lui de ce. Oricum nu a lucrat pentru mine prea mult. De trei ani plecase de la *Minele Thurston* şi lucrase din greu pentru John, dar acum nu-l mai putea ţine. Era foarte sigur de ce face. O să-l anunţ săptămîna viitoare.

Sabrina se încruntă.

– Cred că o să-i vină foarte greu.

– Trebuia să se fi gîndit la asta de mult, cînd ţi-a dat atîta bătaie de cap. Sabrina începu să rîdă.

– E nostim că totul a început cînd a încercat să mă convingă să-ţi vînd ţie minele şi în loc de asta iată-mă, mă mărit cu tine. Amîndoi ştiau că nu era acelaşi lucru. Tot ce dorea el era să conducă minele tatei, fără el acum sau fără mine, zîmbi ea.

– Eu nu l-am lăsat chiar atît de liber pe cît ar fi vrut el. Nu sînt genul acesta de bărbat. Am condus singur mina de prea mult timp.

Sabrina înţelegea perfect. Şi ea gîndea la fel şi trecuseră numai trei ani. Îi plăcea să facă totul singură, după deciziile ei, iar acum îi venea destul de greu să-i predea frîiele lui John. Era conştientă de asta, dar avea încredere în el, iar cu timpul avea să-şi întărească această încredere. Conveniseră deja că pentru primele şase luni ea va rămîne şi va lucra temporar, ca să-i arate lui John ce sistem avea şi să-l prezinte muncitorilor. Nu avea de gînd să lase totul dintr-odată. Nu putea să facă asta. El urma să lucreze şi la minele lui şi la ale ei. Insistase că treaba va merge bine.

– Şi cu toată această alergătură, vrei să stăm la Casa Thurston? Sabrina nu-şi putea imagina cum vor

putea pleca de la Napa, dar el insistă să facă aşa. Cînd se despărţiră seara o sărută, iar ea deveni sigură că John putea să facă orice.

A durat cîteva săptămîni ca pierderile cauzate de incendiul de la mina lui să fie înlăturate, toţi muncitorii lucrau peste program şi ajutau, chiar Lună Primăvăratică îşi schimbă planurile şi se hotărî să mai rămînă cîteva săptămîni. Acum trăia singură şi îşi acceptase soarta ştiind că legătura cu John Harte se terminase. Nu vorbea cu Sabrina cînd se întîlneau, dar privirile le erau atrase una către cealaltă, însă Sabrina nu simţea ostilitate din partea ei. Era un gen de fascinaţie şi amîndouă se străduiau să nu se privească, iar John venea şi o lua pe Sabrina de acolo. Nu se simţea bine să le vadă pe amîndouă pe pămîntul lui.

– Vreau să stai departe de ea, o certă John pe Sabrina la început, iar ea răspunse sfioasă.

– E atît de frumoasă. Mereu am văzut-o astfel. Apoi, cred că şi tata era de aceeaşi părere. John tresări la cuvintele ei.

– Ţi-a spus ceva de ea?

Ea rîse şi dădu din cap.

– Nu. Am încercat să-l întreb odată, dar nu voia să discute cu mine.

– Sper că a şi făcut-o. John roşi pînă la rădăcina părului şi o privi. Apoi spuse ceva ce nu ar fi trebuit. Nu dorea să vorbească deloc despre indiancă, mai ales ea. Tu eşti mult mai frumoasă decît ea, micuţo.

– Cum poţi spune aşa ceva? rămase ea şocată. Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

El dădu negativ din cap şi se apropie de ea:

– Nu, dragostea mea, tu eşti. Sabrina era chiar mai drăguţă decît prima lui soţie. Cu părul ei negru şi cu ochii mari, albaştri şi cum îl privea acum, John simţi că ia foc. Alături de ea, el, cu umerii aceia laţi, cu părul încă negru, cu ochii scînteietori, cu bărbia proeminentă era atît de potrivit pentru ea şi o privea cu mîndrie. Aştepta cu nerăbdare ziua căsătoriei. De cîteva zile începuseră să-şi anunţe prietenii, iar Hannah împrăştiase

vestea în tot oraşul. Cînd noutatea ajunse şi la muncitorii lui, apoi la ai ei, în ambele mine nu se vorbea decît de asta, în special la *Minele Thurston,* unde oamenii se gîndeau la schimbările ce puteau apărea pentru ei. Un bărbat în mod special se frămînta cînd auzi şi se gîndea ce festă îi jucase destinul cînd John îi spuse că nu îl mai putea ţine la el. John nu-i menţionă motivul eliberării din funcţie, dar Dan Richfield nu avea nici un dubiu în acest sens. Din nou Sabrina îl învinsese. De data aceasta va pune mîna pe ea. John Harte îi dăduse două săptămîni să-şi strîngă lucrurile şi ştia că va trebui să plece din oraş, fiindcă în afară de cele două mine nu mai era nici una în zonă. Minele de argint din Napa erau demult închise, chiar din vremea lui Jeremiah, iar acum controlul era în mîinile Sabrinei şi ale lui John. Dar nu avea unde să se ducă. Avea treizeci şi cinci de ani, iar copiii lui era deja mari. Nu dorea să-i ia cu el şi vorbea cu nişte prieteni despre plecarea din Sfînta Helena. Acum nu se gîndea la copii, ci stătea şi bea, intrînd în toate barurile şi le spunea minerilor ce zvonuri auzise el.

– Se culcă cu el... la naiba, încă mai trăieşte cu indianca lui, care nici măcar nu a plecat... pînă la sfîrşitul săptămînii amîndouă minele vuiau de murdăriile pe care le împrăştiase el.

– Ai vorbit de viitoarea mea soţie? îl apucă John Harte de guler într-o zi cînd pleca de la *Mina Harte.* Sabrina încă mai lucra la biroul ei. Avea multă treabă fiindcă peste două luni va fi măritată şi-i va preda lui John activitatea. Voia să pună la punct totul pentru el. Deja se vedeau foarte rar din acest motiv. Dan Richfield îl privea mirosind puternic a whisky, dar nu îi era teamă de bărbatul mult mai vînjos decît el.

– Nu e ceva ce să nu fi auzit dinainte, domnule Harte. Cu mine nu s-a prea purtat bine.

– Eu nu am auzit acelaşi lucru.

– Sau nu credeţi, Dan Richfield era obraznic şi pentru o clipă nu ştia ce putea să-i facă John Harte, dar acesta făcu un gest şi-l goni.

– Pleacă naibii de aici, Dan. După cum îmi amintesc

mai ai două zile.

– Plec pînă atunci. Nu era nimeni îndurerat, cu atît mai puţin John. Era bucuros că-l concediase. Nu-şi dăduse încă seama cît de mult începuse acesta să bea.

– Apropo, unde pleci?

– În Texas, cred. Am un prieten la o fermă şi cîteva puţuri de petrol. Va fi o schimbare plăcută în locul minelor acestora nenorocite. Se uită peste umăr la mina unde lucrase de trei ani, apoi îl privi pe John.

– Iei şi copiii cu tine? Richfield ridică din umeri, iar John îl privi sfidător. Ai grijă să pleci la timp. Nu avea gînduri bune pentru el. Era evident cît o ura Dan pe viitoarea lui soţie, iar el nu-l mai voia prin preajmă. Era vremea să plece, iar cînd acesta ieşi din birou John şi-l scoase din minte şi începu să răsfoiască hîrtiile de pe birou. Avea destul de lucru.

Sabrina era la fel de ocupată la *Minele Thurston* pînă pe la ora şapte seara, apoi se uită la ceas cuprinsă de panică. Îi promisese lui John că va lua cina cu el. Era ciudat pentru ea că acum avea o viaţă plină. O aştepta cineva la sfîrşitul fiecărei zile, avea pe cineva căuria să-i spună despre necazurile ei, cu care să împartă bucuriile, care să se poarte frumos cu ea cînd era obosită, să-i maseze gîtul, să-i sărute obrajii; era bucuroasă să împartă cu el cele petrecute ziua. Se întreba cum de rezistase altfel pînă acum. Nu se gîndise nici o clipă să se mărite, iar pe John îl evitase sistematic, fiindcă ştia că vrea să-i cumpere minele. Acum nu mai avea de ce se teme. Propunerea făcută i se părea perfectă. El va conduce minele pentru ea, dar acestea rămîneau ale ei. Nici măcar nu-i mai propusese să le unească, ştia cît de hotărîtă era şi poate cu timpul va voi şi ea, dar dacă nu, pentru el nu mai conta atît de mult. Ea reprezenta deja totul pentru el.

Cînd încălecă se gîndi numai la el. Merse repede prin întuneric şi o luă pe scurtături, trecu în zbor pe lîngă casa ei şi ajunse iute la *Minele Harte.* Chiar cînd trecu pe lîngă abatajul principal calului îi căzu o potcoavă.

– La naiba! Era deja mult în întîrziere şi descălecă. Se gîndea să lase calul legat de un copac, dar nu se ştia cine putea veni şi se simţi mai în siguranţă mergînd alături de el pînă la John, unde îl putea lăsa fără grijă. Putea să o ducă el acasă cu maşina lui cea modernă, sau să-i împrumute un cal. Îi plăcea să meargă călare lîngă el. Începea să-i placă tot ce puteau împărţi în viaţă.

– Aveţi nevoie de transport? Sabrina tresări speriată cînd auzi o voce din spatele copacilor, iar peste o clipă apăru Dan Richfield, beat criţă, privind-o lacom. Sau vreţi să vă iau calul în braţe? Era o remarcă ironică, iar ea nu avea intenţia de a-i răspunde la fel, de teamă să nu se lege de ea. Ştia că va pleca în curînd şi îl evitase cît putuse în ultima vreme. Nu avea rost să se certe acum.

– Bună, Dan.

– Nu mă lua pe mine cu politeţuri din astea, tîrfă ce eşti! Cel puţin Dan nu-şi schimbase deloc părerile despre ea. Îl privi atentă, apoi luă calul de frîu şi porni mai departe, dar el o urmă. Observase că nu avea calul cu el, nici maşina. Poate că stătuse acolo, bînd în spatele unui copac.

– De ce nu-ţi vezi de treabă, Dan? Nu mai avem ce să ne spunem. Era ciudat să ştie că se cunoşteau de-o viaţă. Incredibil cît de mult se schimbase şi cît o ura acum. Era bucuroasă că tatăl ei nu vedea cele de acum. Se întoarse spre el ca să-l privească din faţă. Nu dorea să stea cu spatele.

– M-ai costat şi slujba asta, nu-i aşa, afurisită mică?

– Nu te-am costat nimic. Acum nu mai era tînăra de altădată, iar vocea i se asprise, la fel cum vorbea de multe ori muncitorilor. Învăţase lecţia de mult, cînd mulţi au lăsat-o baltă. Nu-i mai trata pe aceştia ca pe nişte prieteni. Erau doar mineri angajaţi de ea, nimic mai mult. Îi plătea bine şi răspundea pentru ei. Cînd trebuia să trateze cu ei se ascuţea cît era nevoie. Tăişul acesta răsuna ca un cristal în sufletul ei bun. Numai John cunoştea această latură a ei. Dan nu o cunoştea. O

ştiuse cînd era copilă, dar acum era femeie. Această femeie îl privea cu mînie. Tu te-ai costat tot ce ai pierdut. Acum dacă nu te ţii departe, vei pierde şi ce ţi-a mai rămas.

– Prostii! Nu are nici o legătură cu demiterea mea de la Harte. Ştii la fel de bine ca şi mine. Se împiedică, calul se sperie, iar Sabrina ţinu bine frîul, dar Dan mergea împiedicat în spatele ei. Se apropiau de prima casă, dar nu-i observă nimeni şi mai avea destul de mers pînă la casa lui John. Dorea să apară John, iar Dan să plece, dar nu fu aşa, iar Dan continuă, cu răsuflarea sacadată: Mă aruncă de aici din pricina ta.

– Nu ştiu nimic despre asta. Ea privi înainte, dar el o smuci de braţ şi aproape că o trînti pe jos.

– Pe dracu', nu ştii. Ştiu că trăieşti cu el şi cu curva lui indiancă... îmi închipui ce se întîmplă acolo... toţi trei... Ea îl privi îngrozită şi rămase cu gura căscată, era încă foarte tînără.

– Cum îndrăzneşti să spui asta! Ce dezgustător... El rîdea, apoi continuă.

– Ce cadou de nuntă îţi face, stricato? Pe Lună Primăvăratică?

– Nu-mi vorbi astfel! Vocea i se ascuţi – şi nu vorbi de el aşa. Eşti norocos că te-a angajat după ce te-am dat eu afară. Ochii Sabrinei aruncau flăcări, iar el părea mulţumit. Aşteptase trei ani acest moment.

– Nu m-ai dat tu afară. Am demisionat, sau ai uitat? Cu încă vreo trei sute de oameni care te-au lăsat.

– Se prea poate, dar, dacă-mi amintesc, te-ai purtat ca un nebun. Nu era nevoie să-i mai amintească, oricum nu avea nici un pic de remuşcări. De ce nu pleci acum? Nu are rost toată povestea asta, Dan. Nu dorea să discute nimic cu el. Era o amintire dureroasă care o necăjea, dar el nu avea de gînd să plece.

– De ce? Ţi-e teamă? Părea că agreează ideea şi păşi în faţa ei, respirînd aburi de whisky în nasul ei şi clătinîndu-se.

– Nu am de ce să să-mi fie teamă de tine. Se hotărî să pară calmă, dar erau într-o zonă întunecoasă a

drumului spre casa lui John şi nu era nimeni prin preajmă, lucru care o îngrijora. De data aceasta, din întîmplare, nu-şi luase pistolul, fiindcă plecase în grabă şi-l lăsase în birou.

– De ce nu? Cum de nu ţi-e frică tîrfuliţo? Sau aşa îţi place? o apucă de centură ca să i-o smuglă, dar din dreapta se auzi foşnet de frunze. Se întreba dacă nu era vreun animal, iar calul se sperie, însă ea nu-şi lua ochii de pe Dan.

– Nu mă impresionezi, Dan. Dacă nu te dai la o parte, o să trec peste tine – apoi zîmbi; mai trăsese în el o dată şi ştia că şi el îşi amintea, chiar dacă acum nu avea pistolul la ea. El nu avea de unde să ştie. Sabrina strecură o mînă în buzunarul fustei, ca şi cînd ar fi fost acolo, în mîna ei şi îi urmări privirea îndreptîndu-i-se către buzunar.

– Nu mă sperii. Nu ai curajul să mă împuşti de aproape, nu-i aşa, fetiţo? Pe dracu'! rîse el şi o apucă de mînă trăgîndu-i-o din buzunar şi văzu că nu are pistolul, apoi o smuci şi o ţintui cu spatele de copac. Faţa lui era aproape de a ei, iar cu corpul începu să se frece de fusta ei; Sabrina simţea cum îi bate inima în piept, auzind bătăile în urechi. Încercă să-l lovească în burtă cu genunchiul, dar el prevăzu mişcarea şi o apucă de cămaşă şi o trînti la pămînt. Într-o clipă sări pe ea trăgîndu-i cămaşa, sfîşiind-o şi apăsînd-o pe sîni cu o mînă, iar cu cealaltă încercînd să-i ridice fusta. Sabrina ţipă, dar o amuţi o palmă atît de tare peste obraji încît îi dădu sîngele şi-l privi cu ură, iar el îi puse o mînă pe abdomen încercînd să o oprească, fiindcă se răsucise într-o sforţare de a se elibera, apoi o trînti din nou la pămînt. Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă, tîrfuliţă. M-ai făcut să pierd tot ce puteam avea, iar acum o să mă culc cu tine... am lucrat pentru nenorocitul de taicătău ani de zile, de cînd eram copil şi uite ce primesc în schimb... tu, stricato, dar acum voi face cu tine ce doresc. Dan strigase ultimele cuvinte şi îi sfîşiase fusta lăsînd să se vadă lenjeria făcută de Hannah, iar Sabrina se tîra prin noroi şi striga după ajutor, dar nu o auzi

nimeni, iar Dan o doborîse din nou luptîndu-se cu ea. Era incredibil că la marginea complexului *Minelor Harte* putea fi violată de către un nebun lunatic fără ca nimeni să-i poată sări în ajutor.

Îi rupsese deja bluza şi corsetul, iar sînii ei tineri îngheţaseră în adierea rece, iar sfîrcurile se întăriseră de teamă, fiindcă o strîngea cu putere. Reuşi să se ridice în genunchi, dar de data aceasta o trase de păr şi o lipi cu faţa de pămînt şi-i smulse lenjeria lăsînd în loc destul să poată continua ce începuse şi îşi desfăcu repede cureaua. Se opri dintr-odată, ca şi cînd nu era sigur că asta voia să facă. O privea pe Sabrina, dar se uita prin ea, îşi trase mîna din părul ei, pe cealaltă şi-o luă de pe centură şi continua să o fixeze, în timp ce ea îl privea la rîndul ei neîncrezătoare, neînţelegînd ce se întîmpla cu el; Dan căzu lat pe pămînt, cu faţa în jos. Sabrina văzu înfipt în spatele lui un cuţit lung, cu o lamă foarte tăioasă, cu un mîner din fildeş încrustat, iar dincolo de cuţit o văzu pe Lună Primăvăratică privind-o.

– Oh!... Sabrina îşi acoperi sînii cu mîinile şi se ridică în picioare. Dan murise. Sabrina îşi dădu seama de aceasta după felul cum zăcea întins, iar acum stătea în faţa indiencei pe care o privise atent atîţia ani, pe jumătate dezbrăcată, cu hainele sfîşiate, cu un pantof în picior, celălalt pe jos, cu faţa plină de lacrimi, cu sîngele picurîndu-i pe sînii descoperiţi. Lună Primăvăratică îi făcu semn cu mîna. Nu se apropiase prea mult şi nu o atinse pe tînăra care tremura. Sabrina suspina şi nu putea vorbi, ci scotea doar nişte sunete nefireşti. Lună Primăvăratică luă fusta Sabrinei din noroi şi i-o dădu să şi-o pună pe ea, apoi îi luă uşor calul de căpăstru şi-i făcu semn din nou.

– Vino. E frig aici. Te duc la John. Sabrina mergea împleticit în spatele ei şi se întreba ce se va întîmpla cu Dan care rămăsese în acelaşi loc şi ce vor face cu el. Nu îndrăznea să se gîndească, însă, la ce putea să i se întîmple tocmai ei, sau la ceea de făcuse Lună Primăvăratică, sau la soarta norocoasă care i-o scosese pe aceasta în cale în această seară, după ce o mai

reţinuse prin preajmă încă o săptămînă. Sabrina realiză acum că pe ea o auzise din spatele copacului şi nu un animal. Animalul fusese chiar Dan, dar acum începu să tremure din cap pînă-n picioare. Lună Primăvăratică se opri într-un loc întunecos şi se întoarse spre Sabrina; Mă duc la John Harte să-l aduc aici. Tu stai, arătă înspre ea, dar Sabrina începu să tremure şi mai tare ca pînă atunci şi se puse pe un plîns cu sughiţuri.

– Nu mă lăsa aici... nu pot... Nu... te rog... indianca îi privea ochii tineri, dar sălbatici, apoi întinse încet mîna spre ea.

– El este acolo, arătă cu mîna spre o casă la cîteva sute de metri distanţă, dar nu voia să o expună pe Sabrina şi să fie văzută de vreun muncitor. Voia să-l aducă pe John aici, la Sabrina, apoi ea va dispărea. Lună Primăvăratică era, mai presus de toate, foarte discretă. Acum te vom auzi, dacă mai vine cineva la tine. Eşti în siguranţă. Chipul ei era atît de blînd, vocea atît de caldă, încît Sabrina o privea fix. Ar fi dorit să fie strînsă de braţele acelea ciocolatii, să fie mîngîiată şi ocrotită de acestea. Vedea acum alinarea pe care John a găsit-o în braţele acestei femei atîţia ani şi îşi amintea ce-i spusese Dan Richfield, întrebîndu-se dacă şi alţii gîndeau la fel. Reîncepu să plîngă. Acum nu mai era femeie, ci doar o copilă înspăimîntată şi nu voia ca John să o vadă astfel. Căzu în genunchi, cu fusta strînsă în jurul ei şi suspina, iar Lună Primăvăratică îngenunche lîngă ea. Acum eşti în siguranţă. Întotdeauna vei fi în siguranţă cu el – cuvintele ei erau pline de înţelesuri şi îşi ridică privirea spre ea. Ştia că era adevărat ce-i spunea, dar se gîndea la tot ce renunţa Lună Primăvăratică pentru ca să-l lase pe John liniştit. Va trebui să fii bună cu el – Sabrina o privi cu ochi mari şi încuviinţă printre lacrimi.

– Voi fi. Îţi promit. Apoi vocea i se pierdu şi-şi găsea cu greu cuvintele. Fusese cea mai grea seară din viaţa ei, cu excepţia, poate, a nopţii cînd a murit tatăl ei. Voi fi bună cu el.... îmi pare rău... tu trebuie să pleci...

Lună Primăvăratică îi întinse mîna.

– Pentru mine a sosit timpul. Nu am fost niciodată soţia lui. Am fost doar o prietenă. Tu vei fi soţia lui. Are foarte mare nevoie de tine, micuţo – îi spunea la fel ca John – vei fi o soţie bună pentru el. Merg să-l chem acum. Înainte ca Sabrina să o poată opri dispăru, iar peste cîteva clipe tresări auzind paşi grăbiţi. Erau vreo şase oameni şi cineva strigă:

– Staţi, la naiba! Opriţi-vă cu toţii! Recunoscu vocea lui John, nişte murmure, apoi: Unde?... Bine, ceilalţi întorceţi-vă... Oh, Dumnezeule... Apoi se auziră iar paşi şi îl văzu pe John uitîndu-se la ea cum tremura, zgribulită, înfăşurată în fustă. John avea o pătură, pe care i-o dăduse Lună Primăvăratică înainte de a-l lăsa să plece cu oamenii în căutare. Le spusese celorlalţi unde se afla Dan Richfield, cu cuţitul în spate, iar ei plecaseră să-l caute. Oh, Doamne... vocea lui John era blîndă în răcoarea serii, iar ea îşi plecă ochii neputînd să-l privească.

– Nu... nu... te rog... nu voia să-i spună să nu se uite la ea, dar nu putea articula cuvintele. Plîngea cu hohote şi se agăţă de picioarele lui şi, deodată, groaza celor ce se puteau întîmpla puse stăpînire pe ea. Lacrimile îi spălaseră deja sîngele de pe obraji, iar el o înfăşură în pătură, ca pe un copil şi o ridică uşor în braţe vorbindu-i blînd, aşa cum făcuse de mult cu fetiţa lui, apoi o duse în casă şi o aşeză pe canapeaua de piele din sufragerie. Se uită la rănile pe care le avea pe faţă, apoi o privi în ochi şi ştia că, dacă Lună Primăvăratică nu ar fi făcut-o în locul lui, atunci el oricum l-ar fi ucis pe Dan. Lună Primăvăratică îi spusese pe scurt că fata nu fusese violată, dar nici mult nu mai era, iar el mulţumea cerului că nu se întîmplase nenorocirea. Dacă lama ei nu ar fi nimerit, sau dacă ar mai fi trecut cîteva clipe pînă să-i străpungă carnea... se cutremură la gîndul acesta şi îngenunche pe jos lîngă canapea.

– Micuţa mea, cum am putut să las să ţi se întîmple una ca asta? Nu vei mai merge nicăieri singură. Îţi promit eu. Voi trimite pe cineva care să te însoţească oriunde vei merge. Eu te voi proteja... nu se va mai

întîmpla niciodată.... Principalul motiv că nu va mai păţi aşa ceva era că Dan Richfield era mort. Cuţitul îi intrase direct prin inimă şi murise pe loc. Lună Primăvăratică avea o mînă extraordinară cînd ţinea cuţitul, iar el o ştia prea bine.

– Dacă nu ar fi fost ea... Sabrina începu să-şi mai revină după ce bău o gură de whisky cu ceai pe care el o rugă să-l înghită şi încerca să nu se mai gîndească la înfăţişarea ei de acum. Stătea ghemuită sub pătură. Lună Primăvăratică îi luase hainele şi i le adusese lui John, apoi dispăru din nou. Acum el o privea de parcă aproape că pierduse ceea ce îndrăgea cel mai mult. Ce se întîmpla dacă Dan o omora, gîndul era insuportabil şi se întoarse către ea cu lacrimi în ochi. Nu voi mai lăsa să ţi se întîmple nimic rău, niciodată. Mă înţelegi? Nu te voi mai pierde din priviri.... Ea întinse mîna tremurînd şi i-o strînse pe a lui.

– Nu a fost vina ta, ci a mea. Acum îşi mai venise în fire, dar nu putea să se ţină pe picioare, genunchii îi tremurau încă puternic. Avea o răfuială veche cu mine. Se putea întîmpla oriunde. E de mirare că nu a venit la mine mai demult. Mă ura de moarte, asta era... şi tu ştii bine că s-a întîmplat şi în alte dăţi. Am avut mereu noroc, iar azi am fost de-a dreptul norocoasă că Lună Primăvăratică trecea pe acolo – îl privi pe John ştiind că oamenii lui veniră mai devreme la uşă să vorbească despre ceva cu el – a murit?

John încuviinţă:

– Da. Cuţitul i-a intrat prin inimă.

– Ce se va întîmpla cu ea? Sabrina ştia că putea avea probleme. Lună Primăvăratică o salvase, dar era o indiancă, iar legea nu îi privea pe aceştia cu ochi buni. John se gîndise înaintea Sabrinei la totul.

– Diseară se va urca în trenul spre Dakota de Sud. Cadavrul lui a fost găsit pe cărare.... oricum nu era agreat... John încerca să o liniştească şi ştia că oamenii legii nu-i vor cere lui socoteală. Îl vor crede pe cuvînt, iar cuţitul va fi făcut dispărut. Nu trebuie să te neliniştеşti, vorbea cu o siguranţă pe care Sabrina nu o

cunoscuse pînă atunci şi niciodată în viaţa ei nu se simţise mai apărată. Nici ea nu trebuie să-şi facă probleme. Amîndouă sînteţi la adăpost, iar el a meritat ce a căutat. Regret doar că am avut încredere în el cîndva.

– Şi eu. O mie de amintiri se roteau prin mintea ei, urmate de imaginea hidoasă a lui rupîndu-i hainele şi i se puse un nod în gît, apoi închise ochii, dar John veni lîngă ea şi o strînse în braţe.

– Acum te voi duce acasă. O lăsă învelită în pătură şi o duse în braţe pînă la maşină. O conduse acasă şi o urcă în dormitor. Hannah o aştepta cu buzele strînse, iar cînd o văzu făcu ochii mari.

– Ce i s-a întîmplat? Era ca o mamă îngrijorată.

– Acum e bine. John îi spuse şi ei despre Dan, iar ea rămase îngrozită.

– Ticălosul! Sper că o să-l spînzure. John nu-i spusese că era deja mort, oricum va afla ea singură, în curînd.

– Slavă Domnului că l-a oprit cineva la timp.

– Ai oameni de treabă.

– Şi buni prieteni. Alte femei ar fi lăsat-o pe Sabrina să fie violată. Lună Primăvăratică îi pierdea pe bărbatul pe care îl iubise ani de zile, dar îi apărase mireasa ca pe propriul ei copil, iar John îi rămînea recunoscător. Îi va face un cadou deosebit, mai fuseseră şi altele, apoi o va urca în tren chiar el, seara. Trebuia să o ducă cu maşina, iar drumul va dura pînă în zori, pînă la trenul de legătură, dar era important să o scoată cu bine din oraş, în caz că va vorbi cineva, iar odată ce va fi plecat, lucrurile se vor aranja. John o privi Hannah şi o mîngîie pe mînă. Ai grijă de fetiţa mea. De fapt, cam asta era pentru el, cu cei douăzeci şi opt de ani ai ei mai puţini părea o copilă pe lîngă el, doar că o ştia cît este de puternică, sigură pe ea şi capabilă. Îşi va reveni, iar el o va proteja tot restul vieţii. Aşa îi promisese şi îşi promisese lui însuşi chiar mai înainte.

Peste două luni, în ziua căsătoriei, îi mai promise acelaşi lucru încă o dată, la biserica din Sfînta Helena,

iar ea îl privea bucuroasă. Cei aproape opt sute de muncitori ai lor se înghesuiau în biserică precum sardelele, unii nici nu mai puteau intra şi urmăreau ceremonia prin ferestrele deschise, în timp ce mirii depuneau jurămintele pe vecie. Chiar şi aceia care plecaseră de la ea cu ani în urmă veniseră astăzi, dacă nu din dragoste pentru ea, atunci pentru John. Hannah a plîns tot timpul slujbei, iar John şi Sabrina aveau şi ei lacrimi în ochi de cîteva ori.

La complexul *Minelor Thurston* era organizată o petrecere în aer liber. Doar aici aveau loc cu toţii mai ales că veniseră cu copiii şi cu soţiile, fiindcă Sabrina dorise aşa.

– Ştii, te căsătoreşti doar o dată, îi spusese ea voioasă cînd făceau planurile, deşi ştia că pentru el nu mai era valabil. Cu toate acestea nu se putea spune că mai fusese însurat o dată, cîndva. Pe Matilda, prima lui soţie, nu o cunoscuse, fiindcă se născuse la doi ani după moartea acesteia. Era ciudat să se gîndească la el căsătorit cu altcineva, cu doi copii. Era de parcă în acele vremuri fusese cu totul alt bărbat. Mai degrabă şi-l imagina alături de Lună Primăvăratică, deoarece îl văzuse cu ea de multe ori, dar şi aceste vremuri erau greu de ţinut minte. I se părea acum că nu aparţinuse niciodată altei femei, iar cînd seara au luat vaporul spre San Francisco el îi zîmbi şi o luă de mînă.

– Ce am făcut eu să merit lîngă mine o copilă ca tine, Sabrina? Ei îi plăcea cum sună noul nume şi-i zîmbi bucuroasă.

– Eu sînt cea norocoasă, John Harte.

– Cel mai bine ştiu eu.

John îi promise o călătorie unde dorea ea pentru luna de miere, dar ea îl uimi şi-i spuse că nu-şi dorea decît să stea cu el în Casa Thurston şi aşa făcură. Aranjaseră să stea o lună în oraş. Vor rămîne pînă la Crăciun, apoi se vor întoarce la Napa ca să-şi continue munca. În acea seară nu aveau însă nici o treabă cu afacerile, cînd ajunseră la Casa Thurston după miezul nopţii. Sabrina îl rugase pe bancherul ei să angajeze

cîţiva oameni în casă, temporar, iar cînd sosiră ei toate luminile erau aprinse. John urcă împreună cu Sabrina în dormitorul cel mare unde îi aştepta un pat imens cu baldachin şi un foc aprins în cămin. Erau lumînări aprinse peste tot şi fel de fel de vaze cu flori minunate. Sabrinei i se părea că imensa casă nu arătase niciodată atît de bine, iar cînd privi patul care fusese de mult al mamei sale, apoi al ei, realiză că în această noapte va fi patul ei nupţial şi se întoarse către John cu ochii umeziţi de lacrimi.

– Bun venit acasă, şopti ea, iar el o luă de mînă şi coborîră amîndoi. În sufragerie au băut şampanie în faţa focului şi mai tîrziu Sabrina începu să caşte. John o duse sus în braţe şi o lăsă în budoarul ei. Îi arătase deja camerele lui din apartamentul cel mare şi valizele fuseseră despachetate acolo. Puţin mai tîrziu veni zîmbind către ea în pijama. Sabrina arăta ca o zînă de basm, într-o cămaşă de noapte roz, din satin, iar cînd îi căzu o bretea de pe umăr, părul i se răsfiră ca o mantie de culoarea abanosului peste pielea mătăsoasă, ca fildeşul. John stinse lumînările, iar camera rămase luminată numai de flăcările roşiatice ale focului.

– Ţi se pare ciudat că eşti aici, singură cu mine? o întrebă el strecurîndu-se în pat lîngă ea.

– Puţin. Mă obişnuisem să fiu singură aici... Dar era mai mult decît atît. Nu cunoscuse apropierea nici unui bărbat, el fusese primul care o sărutase şi era singurul bărbat pe care-l simţise lîngă ea, cu excepţia nefericită, bineînţeles, a lui Dan. Acum era soţia lui John şi era noaptea nunţii ei în care avea numai seriozitatea şi priceperea, puterea cu care conducea minele şi nimic altceva. Era delicată şi vulnerabilă şi se temea puţin de ceea ce avea să se întîmple cu ea, iar John îşi dădu seama că nimeni nu discutase cu ea ce avea să se petrecă între ei doi, poate doar menajera cea bătrînă, dar care nu-i spusese prea mult despre asta. Era foarte emoţionat cînd se trezi ţinînd-o în braţe ca pe un copil, dar dorinţa care pusese stăpînire pe el strîngînd-o la piept nu mai era aceeaşi ca faţă de o copilă.

– Sabrina... nu ştia cum să înceapă să o întrebe ce dorea să ştie. Lună Primăvăratică fusese atît de înţeleaptă cînd venise la el şi mai avusese oricum alte femei şi înainte şi după ea, dar nici una nu fusese atît de tînără ca ea... Desigur că Matilda fusese virgină cînd se măritase cu el... dar pe atunci aveau amîndoi optsprezece ani... iar acum stătea lîngă copila aceasta... tînăra aceasta... care era a lui. O privi tandru: Ţi-a vorbit cineva despre asta?

Ea zîmbi sfioasă, roşi puţin în lumina şi aşa roşie a focului.

– Cred că ştiu.... avea încredere în el şi ştia că putea să aibă oricînd, cum ar fi trebuit să simtă şi cu ani în urmă.

– Dar nimeni nu ţi-a explicat? Ea dădu negativ din cap, iar el o sărută pe buze, pe obraji, pe ochi, apoi iar pe gură. Trebuia să se stăpînească la început, deşi Sabrina stîrnise în el o senzaţie pe care nu o mai cunoscuse pînă atunci. Sabrina, te iubesc atît de mult, şopti cuvintele prin părul ei, iar ea îşi arcui trupul mai aproape de el.

– Atunci asta e tot ce trebuie să ştiu. Apoi, cu cea mai mare blîndeţe îi luă mîna şi o sărută în palmă, apoi pe talie, sus pe braţe, pînă ce ajunse la sînii delicaţi şi mătăsoşi, apoi coborî pe coapse, reveni pe pîntec, iar pînă dimineaţa, cînd se odihneau unul lîngă celălalt în dormitorul Casei Thurston, John o învăţase tot ce va avea nevoie să ştie.

CAPITOLUL 26

De Anul Nou s-au întors la Sfînta Helena şi deja se hotărîseră unde vor locui. Era foarte simplu să stea în casa pe care Jeremiah o construise pentru tînăra care murise demult. Dormitoarele de la etajul al treilea erau numai potrivite pentru ei atunci cînd vor veni copiii, Sabrina insistînd că doreşte doi, trei sau mai mulţi, iar John mormăi, apoi rîse.

– La vîrsta mea? Toţi vor crede că sînt bunicul lor! Cum o să le fac faţă?

Sabrina îl înţelese şi-i zîmbi, apoi îl sărută pe ureche şoptindu-i:

– Noaptea trecută nu mi s-a părut că nu puteai face faţă.

– Nici nu mă refeream la asta, răspunse el încîntat. Sabrina era visul lui împlinit în toate privinţele.

– Nici eu. Începură să rîdă amîndoi în timp ce vorbeau despre activităţile comune pe care urmau să le aibă. Ea îi spusese tot ce era nevoie să ştie despre *Minele Thurston* şi-l prezentă muncitorilor. Trei zile din săptămînă au stat împreună la birou, iar ea îl însoţea la minele lui care mai rămăseseră. Avea acum un administrator excelent la *Minele Harte* şi dorea să-l pună pe roate şi pe al ei gîndindu-se să îl instruiască pe acesta care mai tîrziu să vegheze, ca supraveghetor, asupra domeniilor reunite.

– Pînă la urmă s-ar putea să petrecem cel mai mult timp în oraş. Lui îi plăcea ideea, iar ei i se părea minunat. Nu o interesa în mod special viaţa în societate

pe care şi-o puteau organiza acolo, dar era atrasă de partea culturală. Merseseră la Operă, la turneul unui corp de balet şi la cîteva piese în timpul lunii de miere şi amîndurora le plăcea splendida casă cu măreţia ei, pe care tatăl ei o ridicase.

– Înainte mă întrista să mă gîndesc la ea... îi spusese ea într-o seară... el a ridicat-o pentru ea, iar peste doi ani şi jumătate a murit. Pare nedrept.

John încuviinţă, amintindu-şi de trecut.

– Mi-a fost de mare ajutor cînd au murit Matilda şi copiii – acum nu-l mai durea atît de tare să se gîndească la ei, erau atît de departe, iar acum o avea pe Sabrina şi poate că într-o zi va avea şi copii mai mulţi. Amîndoi nutreau această speranţă. Mi-a părut atît de rău pentru el cînd am auzit ce i s-a întîmplat, dar atunci nu dorea să vadă pe nimeni. O dată m-am dus la el şi mi-a făcut vînt. Cred că îi era încă greu şi l-am înţeles, zîmbi John clătinînd din cap, amintindu-şi de tinereţe. Nu a fost prea frumos din partea lui pe atunci, dar tatăl tău era un om atît de serios. Bun şi înţelept, foarte modest, deşi avea atîta – aceleaşi calităţi i le insuflase şi fiicei lui. John aflase deja, dar ştia totul chiar înainte de a se însura cu ea – pe vremea aceea doream să fac totul de unul singur, încît am insistat să mă ţin departe de el. Păcat, aş fi avut atîtea de învăţat.

– Cred că el te plăcea, oricum – zîmbi ea – e ciudat cît de mult semeni cu el. Sabrina observase asta înainte de căsătorie, iar acum vedea mai clar răbdarea, blîndeţea, tandreţea combinate cu o minte strălucită. Le plăcea să lucreze împreună la cele două mine, iar ea îl învăţa tot ce ştia despre viţa-de-vie, doar că el nu prea avea mult timp. Îi plăceau vinurile ei, dar nu mai rămăseseră multe sticle de băut. Vara aceea mana lovise viile şi Sabrina pierduse mai bine de jumătate din viţa-de-vie, iar alţii pierduseră şi mai mult:

– Asta e ghinion curat, spuse ea necăjită într-o zi, deşi mai aveau atîtea de făcut acum că se mutase şi el în casa de la Napa, la mină trebuiau să aducă nişte modificări, Casa Thurston trebuia deschisă şi menţinut

acolo o parte din personalul de serviciu pentru vizitele lor şi mai trebuiau să se obişnuiască şi unul cu celălalt. Erau surprinşi cît de repede se adaptau la viaţa în doi şi singura lor dezamăgire era că, deşi făceau dragoste foarte des şi cu pasiune, pînă anul următor în vară nu aşteptau nici un copil. Hannah o întrebă despre asta într-o zi.

– Nu foloseşti nimic, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui? întrebă Sabrina nelămurită. În ciuda căsniciei sale cu John, era tot naivă şi nu ştia decît ceea ce el îi explicase. Nu avea cine să-i mai spună despre probleme din acestea şi nimeni nu o făcuse vreodată. Poate că Amelia ar fi lămurit-o, dar nu se mai văzuseră de doi ani, deşi aceasta le trimisese un cadou frumos şi se bucura din toată inima pentru Sabrina. Deci acum era nelămurită despre întrebarea lui Hannah.

– Ştii tu, adică nu faci nimic ca să împiedici naşterea copiilor, nu?

– Se poate face asta? păru uluită, iar Hannah se uită chiorîş la ea, apoi îşi dădu seama că fata pur şi simplu nu ştia. Era o tînără decentă, nu ca mama ei. Hannah încă mai ţinea minte inelele aurite pe care le găsise cîndva. Nu ştiam... poate cineva să... de multe ori se întrebase ce fac femeile care... ca acelea care erau de meserie, sau... Ele ce fac? Era intrigată de cunoştinţele pe care urma să le dobîndească, deşi nu dorea să oprească nimic. Dimpotrivă, şi ea şi John doreau copii.

– Unele folosesc esenţă de ulm, ca fetele de pe aici, dar există chestii mai moderne – Sabrinei îi sună ciudat; esenţă de ulm? Făcu o grimasă, iar Hannah rîse – altele îşi permit să folosească inele de aur, spuse ea, apoi se hotărî să continue. Sabrina era deja femeie şi putea să ştie. Aşa cum a făcut mama ta.

– Mama a făcut aşa ceva? întrebă Sabrina mirată. Cînd?

– Înainte de a te avea pe tine. Tatăl tău credea că şi ea îşi doreşte un copil la fel de mult ca şi el, numai că era mult mai în vîrstă decît ea. Diferenţa de vîrstă dintre

ea şi John era mai mare. Ea îi spunea că nu înţelegea ce se întîmplă. Erau căsătoriţi de mai bine de un an şi, într-o zi am găsit unul în baia ei...un inel din acela nenorocit... şi i l-am dat lui – zîmbi ea cu puţină răutate – şi la scurt timp după asta ai venit tu pe lume. Pînă ce s-au întors în oraş a fost bolnavă ca un cîine. Ce auzise de la Hannah o cam supăra. Părea spus cu răutate. De parcă mama ei fusese obligată să o nască. Inima i se făcu cît un purice.

– Tata ce a spus?

– Era furios, dar după asta nu a mai vorbit despre întîmplare. De cum a aflat că tu eşti pe drum s-a liniştit. Părea atît de mîndră de ce făcuse, iar pentru o clipă, gîndindu-se la biata Camille prinsă cu perfidia ei, Sabrina simţi o urmă de ură pentru bătrîna care îi făcuse asta mamei sale. Nu era drept. Trebuia să poată să aştepte dacă asta voia. Dar, fiindcă a murit atît de repede după aceea, era posibil ca destinul să fi ales bine... dar peste douăzeci şi trei de ani fiica ei va regreta ce i se întîmplase. Sabrina de-abia împlinise douăzeci şi doi în primăvară.

– Ce a făcut mama?

– Era apatică... prost-dispusă... Hannah se gîndi la acele vremuri şi ştia că el nu fusese iertat de ea, dar nu-i spuse nimic Sabrinei. Era o tînără neştiutoare, el s-a însurat cu ea, avea dreptul să aibă copii de la ea... inele blestemate... i le-a luat pe toate, le-a sfărîmat şi le-a aruncat, iar ea plîngea ca un copil... Sabrina auzi şi se întristă... biata fată... seara îi spuse şi lui John.

– Cred că a procedat cu brutalitate. Hannah a făcut rău că s-a amestecat. Nu ar fi trebuit să-i spună. Era mai bine să vorbească mai întîi cu ea, apoi să o lase să-i spună chiar ea.

– Poate că îl ducea de nas.

– Asta crede şi Hannah, dar nu o cred. Ea spunea dintotdeauna lucruri urîte despre mama şi cînd îşi aducea aminte, cred că era între ele un gen de gelozie. Ea lucrase pentru tata de douăzeci de ani înainte de sosirea mamei. Cred că aici e cheia.

– Oricum, mie îmi pare foarte bine că a găsit inelul acela, zîmbi John, apoi se întrebă: Ce a făcut-o să-ţi spună de asta?

Sabrina roşi şi zîmbi jenată.

– M-a întrebat dacă folosesc ceva ca să nu fac...nici nu ştiam că se poate – acum nu mai părea aşa jenată. Nu ştia ce să-i mai spună. Era cel mai drag prieten al ei. Mie nu mi-ai spus niciodată despre asta.

– Nu ştiam că te interesează, părea surprins că acum îi păsa.

– Nu, dar e interesant, apoi John începu să rîdă şi o ciupi de obraz.

– Mica mea nevinovată. Mai vrei să ştii şi altceva?

– Da – se uită la el tristă – dar nu trebuie să-mi răspunzi, mi-e teamă, iubirea mea. Toţi ştiau că el avusese doi copii deci problema nu era cu el. Mă întreb de ce nu s-a întîmplat încă.

– Se va întîmpla, cu timpul. Ai răbdare, iubita mea. Sîntem căsătoriţi doar de nouă luni. Ea îl privi tristă.

– Deja ar fi trebuit să am un copil în braţe, pînă acum. El îi zîmbi.

– Mă ai pe mine în loc. O luă în braţe, iar ea uită tot ce-i spusese Hannah mai devreme, dar în următoarele şase luni se mai gîndi la asta, fiindcă i-a trebuit ceva mai mult timp ca să aibă un copil. De-abia prin iulie-anul următor cînd se trezi într-o dimineaţă i se făcu rău. Erau căsătoriţi de nouăsprezece luni deja, iar Sabrina împlinise douăzeci şi trei de ani. Era o zi fierbinte şi cu o zi înainte lucrase cu el la birou insistînd că încă nu dorea să unească *Minele Harte* cu *Thurston* şi că puteau să le conducă separat. Se iscase una dintre rarele dispute ce aveau loc între ei care, combinată cu căldura de afară, o făcuseră să nu poată dormi toată noaptea.

– Te simţi bine? o privi el cînd se ridică din pat.

– Mai mult sau mai puţin. Încă mai păstrau o oarecare răceală de cu seară şi ea încercă să se întoarcă spre el cînd, fără să mai poată rosti vreun cuvînt, căzu pe jos, iar el sări din pat ca ars şi constată că îşi pierduse cunoştinţa.

– Sabrina... Sabrina... draga mea. Era îngrozit, fiindcă spectrul gripei îl mai bîntuia. Trimise imediat după doctor şi cînd acesta o consultă nu găsi nici o urmă de aşa ceva.

– Cred că e doar obosită, sau munceşte prea mult.

John se hotărî că era cazul să-l lase pe administratorul ei singur. Urma să-l supravegheze chiar el, iar ea putea să se distreze cu viile, deşi în ultima vreme situaţia era destul de tristă. Mana se răspîndise. Sabrina nu prea asculta de John şi făcea mofturi la mîncare. Seara, cînd s-au aşezat pe balansoar a adormit pe loc, iar el a dus-o în braţe în dormitor, fără să o trezească. Era îngrijorat de înfăţişarea ei, iar a doua zi leşină iar. De data aceasta a dus-o direct la Napa şi a rezervat o cabină pentru vaporul către oraş. A doua zi dimineaţă o ducea la spital unde o echipă de doctori o consultă în timp ce John se plimba neliniştit pe hol.

– Ei? sări John în întîmpinarea primului doctor care ieşi din camera ei, iar acesta zîmbi.

– Eu aş spune că în martie, deşi unul dintre colegii mei spune că în februarie. John nu înţelese de la început, dar după zîmbetul enigmatic al medicului se dumeri.

– Vreţi să spuneţi....

– Da. Este însărcinată, prietene.

Strigătele de bucurie ale lui John puteau fi auzite pînă departe în oraş şi îi cumpără Sabrinei un inel cu un diamant enorm pe care i-l dărui seara la Casa Thurston cînd reveniră acasă. Au hotărît amîndoi că bebeluşul se va naşte aici, iar John dorea să aibă cei mai buni doctori din oraş lîngă ea. Ei îi spuseseră că nu aveau de ce să plece din Napa pînă în decembrie, fiindcă mai era destul timp. Cei doi, delirînd de bucurie, au stat toată noaptea vorbind despre asta, alegînd nume pentru băiat... apoi pentru o fetiţă... cum dorea ea să aranjeze camera copilului şi de fiecare dată îl lua pe John de gît.

– Sînt cea mai fericită femeie în viaţă. El zîmbea.

— ...Măritată cu cel mai fericit bărbat. Cînd au revenit la Napa, Hannah era extaziată. Acum Sabrina făcea

numai ce i se spunea. Toată ziua stătea departe de mină şi chiar îi dădu noului ei administrator calul ei să-l călărească. După-amiezele lungi şi le petrecea odihnindu-se în pat sau aşteptîndu-l pe John să vină acasă, şezînd confortabil în balansoar. Cînd veni toamna începu să se vadă puţin noua făptură din pîntecul ei, iar John îşi lipea capul de trupul ei sperînd să-l simtă mişcînd, dar era încă prea devreme. Cînd frunzele începură să rugineascâ, Sabrina îl simţi, dar el abia peste o săptămînă îşi dădu seama, cînd veni într-o noapte unul din muncitori care bătea cu putere în uşă.

– Foc la mină! răsunau cuvintele lui în întuneric, iar Sabrina îl auzi prima şi avu prezenţa de spirit să deschidă fereastra şi să întrebe.

– Care dintre ele?

– A dumneavoastră! spuse necunoscutul, iar ea îşi luă în grabă nişte haine, ca şi John, dar acesta o apucă de mînă hotărît.

– Rămîi aici, Sabrina. Nu vreau să faci vreo prostie. Mă descurc singur.

– Trebuie să vin şi eu. Nu rămăsese niciodată acasă cînd era nevoie de ea. Putea să-i îngrijească pe oameni, sau, cel puţin, să fie acolo, dar John zise categoric:

– Nu! Rămîi aici! Apoi fără să mai adauge nimic o sărută şi timp de şase ore nu-l mai văzu. Dimineaţa Sarbina observă un fum negru umplînd cerul şi încă nu primiseră nici o veste de la ei, iar ea nu mai putea rezista. Luă maşina şi porni în viteză spre mină în timp ce Hannah striga din prag:

– O să te omori! Gîndeşte-te la copil! dar ea se gîndea acum la John. Trebuia să fie sigură că nu i se întîmplase nimic, totuşi era mina ei şi răspunderea ei. Cînd ajunse acolo văzu distrugerile incomensurabile, dar nici urmă de el. Administratorul îi spusese că era într-unul din abataje unde salva muncitorii cu o echipă şi că erau acolo de mai bine de o oră. Sabrina privea îngrijorată şi nu vedea pe nimeni ieşind cînd o explozie puternică zgudui intrarea. Nemaiputînd aştepta intră în mină şi-i văzu pe toţi imobilizaţi. Ieşi să caute ajutoare şi

vreo zece oameni intrară să-i scoată pe cei prinşi sub pămînt, iar fumul îi invada plămînii. Îl văzu şi pe John ieşind şi se prăbuşi în genunchi recunoscătoare, învăluită din toate părţile de fum. Oamenii au dus-o în biroul ei unde muncise mai bine de trei ani şi veni doctorul la ea imediat. După puţin timp îşi reveni, iar John o dojeni. Rugă pe cineva să o ducă acasă cu maşina, iar noaptea tîrziu, plin de fum şi murdar din cap pînă-n picioare veni şi el acasă unde o văzu pe Hannah supărată pe verandă şi cu lacrimi în ochi îi spuse vestea. El alergă pe scări şi o găsi pe Sabrina palidă, plîngînd în hohote, cu inima zdrobită, agăţîndu-se de gîtul lui. Pierduse copilul cu o oră în urmă.

– Ştiu că nu voi mai avea altul... striga disperată, iar el o strîngea în braţe murdărind-o cu cenuşa de pe haine, dar nu le păsa nici unuia, nici celuilalt, iar lacrimile li se amestecau pe obraji.

– Aşa ţi-a spus doctorul? Ea dădu negativ din cap şi începu să plîngă iar. Atunci nu te gîndi la asta, iubirea mea. Vom mai avea altul. O privi cu blîndeţe. Data viitoare să faci cum îţi spun eu. Nu dorea să insiste acum, fiindcă şi aşa se simţea vinovată. Peste două luni de-abia îşi reveni complet, începu să rîdă şi tristeţea din ochi începu să dispară încet-încet, lăsînd în loc un gol dureros. Pentru amîndoi Crăciunul fu o sărbătoare tristă, dar în ianuarie o duse la New York cu el. Se întîlniră cu Amelia de mai multe ori şi se opriră la Chicago la nişte prieteni, pe drum spre casă. John o văzuse pentru prima dată fericită, de cîteva săptămîni şi era mai liniştit, deşi încă mîhnit pentru că trecuse mult timp şi nu rămăsese însărcinată din nou. Peste două săptămîni o văzu că arăta ca atunci... palidă, oarecum bolnavă, dar nu se simţea rău. Nu mai discutaseră despre asta, iar Sabrina pierduse orice speranţă. Erau căsătoriţi de patru ani, iar la aniversarea lor John crezu că Sabrina arăta ciudat, iar cînd îi oferi un pahar de şampanie, se înverzi.

– Cred că am mîncat ceva... îl privi ea, apoi ieşi din cameră, iar a doua zi cînd au avut o mică discuţie,

izbucni în lacrimi, ieşi trîntind uşa, iar seara cînd veni şi el în pat o găsi dormind buştean. El mai văzuse toate aceste ciudăţenii şi înainte, dar nu-şi amintea cînd, apoi peste cîteva zile începu să bănuiască, cel puţin cu mult înainte ca ea să-şi permită să mai spere. În final, cînd nu mai avea nici un dubiu, îi spuse şi Sabrinei.

– Cred că te înşeli, i-o tăie ea scurt, citind rapoartele pe care John le adusese acasă. Era foarte plictisită de cîteva zile. El se ocupa de toate şi minele funcţionau perfect.

– Nu cred că mă înşel, zise el mulţumit ca de o proprie descoperire şi se bucura, desigur şi pentru ea.

– Dar mă simt bine, îl privi ea enervată, apoi ieşi din cameră. De-abia seara, cînd s-au dus la culcare, el redeschise subiectul.

– Nu-ţi fie teamă, micuţo. De ce să ne întrebăm? Merg şi eu cu tine. Ea dădu negativ din cap şi lacrimile îi umplură ochii.

– Nu vreau să ştiu.

– De ce nu? O strînse la piept şi ştia deja care va fi răspunsul.

– Nu vreau să-mi mai pierd speranţele. Ce se va întîmpla dacă... nu reuşi să termine fraza, iar lacrimile ei se scurgeau pe braţul lui John. Oh, John...

– Haide, iubirea mea. Trebuie să aflăm, nu-i aşa? De data aceasta totul va merge bine, zîmbi el ca să o liniştească, iar a doua zi merse cu ea la spital şi avusese dreptate. Copilul urma să se nască în iulie şi erau amîndoi în al nouălea cer. Nu putea crede că norocul le surîsese, dar acum John o obliga să stea în pat, iar ea coopera foarte bine cu el. Nu mai dorea să rişte şi cu acest copil, iar John aproape că o învăluia numai în vată. În ianuarie s-au întors la Napa, dar în aprilie au revenit în oraş pentru ultimele trei luni. Voia ca mama să fie aproape de doctori şi ştia că se simte bine în Casa Thurston. El se ducea pe rînd la mine în cursul săptămînii. A cumpărat o maşină *Dusenberg* şi a angajat un şofer pentru Sabrina cînd voia să meargă în oraş, fiindcă nu o lăsa să conducă singură. Ea se punea la

curent cu noutăţile din Europa şi se întrebau amîndoi dacă va izbucni războiul. Situaţia era destul de tensionată, dar John spera că se va calma totul.

– Dacă nu va fi aşa? stătea ea în patul imens într-o dimineaţă şi- l privea peste ziar, iar el zîmbea. Arăta ca un balon umflat şi rotund şi lui îi plăcea să pună mîna pe burta ei şi să simtă copilul lovind cu piciorul. De data aceasta era activ. Barnaby fusese astfel cu treizeci şi doi de ani în urmă, iar acum şi-l amintea. Era mult mai entuziasmat pentru acest copil şi i se părea complicat să rămînă serios şi să asculte întrebările despre politică pe care i le punea soţia lui. Dacă va izbucni războiul?

– Nu va izbucni. Oricum pe noi nu ne va afecta. Şi – zîmbi – acum poţi descoperi avantajele căsătoriei cu un bărbat mai în vîrstă, dragostea mea. Nu mai trebuia să-mi fac probleme pentru asta. Pe mine nu mă vor lua.

– Ce bine, surîse ea, te vreau aici, cu mine şi cu fiul nostru.

– Ce te face să crezi că e băiat? o privi John şmechereşte, deşi şi el credea la fel, iar amîndoi îşi doreau băiat, măcar primul copil. După aceea doreau o fetiţă, dacă urmau să mai aibă copii. După toate grijile pe care şi le făcuseră, sarcina fusese uşoară. Era încă tînără, avea doar douăzeci şi şase de ani, cu toate că ea susţinea în glumă că era deja bătrînă, nu se punea problema la vîrsta ei că nu va avea o naştere uşoară, după cum spera John. Insistase să o ducă la spital, dar ea ţinea morţiş să nască acasă, însă John ştia că nici el nu va ceda atît de uşor. Acum o privea şi repeta întrebarea zîmbind. De ce băiat?

– Fiindcă are picioarele mari, arătă ea înspre dreapta stomacului unde se vedea ceva împingînd în afară. Ştii, cîteodată mă întreb dacă va sta înăuntru pînă la sfîrşit. Mi se pare destul de nerăbdător să iasă. Cînd veni termenul, pe 21 iulie, află că se înşelase, iar ea începu să se neliniştească. De ce nu iese? se plimba prin grădina Casei Thurston cu John într-o seară. A întîrziat deja cu şase zile.

– Poate că el este fată. Doamnele nu vin niciodată la

timp, surîse el şi o mîngîie pe mînă observînd că în seara aceasta mergea mai încet ca de obicei. Cînd urcară scările spre dormitor părea că respiră mai greu ca altădată. Pe zi ce trecea se îngrăşa mai mult, iar el îşi făcea tot mai multe griji.

– Dacă copilul este prea mare, întrebase el doctorul cu o săptămînă înainte.

– Atunci îl vom scoate noi. Este foarte simplu acum.

John se întreba dacă va trebui să-i facă operaţie cezariană, spera să nu fie cazul, dar copilul i se părea imens, iar Sabrina era atît de firavă. Avea şoldurile înguste şi spatele la fel, iar John era îngrozit că la naştere capul va trebui să-şi facă loc prin corpul ei atît de plăpînd. Chiar şi Mathildei îi fusese foarte greu şi doar ea fusese fată de la ţară, solidă şi sănătoasă. Sabrina era mult mai minionă, iar el era deja mult mai precaut. Avea cincizeci şi patru de ani, era îndrăgostit pînă peste cap de soţia lui şi orice îl îngrijora.

– Vrei să-ţi aduc ceva de băut? întrebă el văzînd-o că nu-şi găsea locul în pat în timp ce citea o carte într-o noapte, iar toată ziua fusese agitată. Era cald, iar stelele străluceau puternic. Ceaţa nu se lăsase ca în alte zile. Sabrina îl privi, apoi oftă.

– Am început să mă satur de asta, dragul meu, zise ea arătînd spre pîntecul uriaş, iar el o mîngîie uşor cu o mînă simţind o izbitură puternică de dinăuntru.

– Măcar în seara asta e în formă.

– Despre mine nu pot să spun acelaşi lucru. Mă doare spatele, picioarele mă ustură, nu pot să stau ridicată, nici să mă întind şi nu pot să respir. John îşi aminti că mai auzise toate acestea demult de tot, iar ea arăta într-adevăr rău; o masă puţin pe spate, apoi stinse luminile. Ştia că mulţi bărbaţi nu mai dormeau cu soţiile lor în acelaşi pat în perioada aceasta, dar nu putea să o ştie departe de el, iar ea îi spusese că nu o deranjează să doarmă lîngă ea. Crezi că unora li s-ar părea ciudat să ne vadă aşa? John ţinea braţele în jurul ei, iar ea îşi sprijinea capul pe pietul său, dar se simţea comod.

– Şi dacă li s-ar părea, ce? Eu sînt fericit, dar tu?

– Da, surîse ea şi privi stelele. Era o noapte minunată, 27 iulie 1914, iar cînd începu să adoarmă pe o parte, întoarsă spre John simţi o lovitură ascuţită, apoi un cîrcel neplăcut. Deschise ochii, îl privi pe John care dormea şi sforăia încet şi se lipi de el. O durea spatele mai rău ca la început şi cînd încercă să se mişte simţi un alt spasm brusc. Într-o oră începură crampele, cum nu mai avusese de mult, iar cînd se ridică să tragă aer în piept simţi între picioare un şuvoi de apă care udase patul. Cînd John se trezi era îngrozită, aprinse lumina şi o privi somnoros.

– Ai vărsat ceva? Apoi, o mai privi atent şi ştiu ce se întîmplase, iar ea dădea din cap roşind. O acoperi şi se apropie încet de ea. Nu-ţi face griji pentru asta, totul o să fie bine. Se ridică şi-i aduse nişte prosoape, apoi sună camerista şi îşi puse halatul de casă. O chem pe Mary să schimbe aşternutul. Nu vrei să te aşezi acolo? O ajută să meargă pînă la scaun şi-i privea chipul căci o cuprinsese un nou val de contracţii. Ce simţi, iubita mea?

Sabrina roşi din nou. Era atît de deschis faţă de ea şi i se părea ciudat să-i spună tocmai lui, dar se simţea în siguranţă cu el.

– Sînt dureri ca la ciclu.

– Este normal? Matilda nu fusese niciodată atît de intimă cu el şi-şi amintea de copilul pe care Sabrina îl pierduse, însă acum era prea tîrziu ca să se întîmple acelaşi lucru.

– Nu ştiu. Nu sînt sigură. Doctorul mi-a spus să-l chem cînd încep durerile. Crezi că au început? El privi patul inundat şi-i zîmbi.

– Eu aşa aş zice. Gîndeşte-te, încercă el să-i distragă atenţia de la durere, peste cîteva ore vom ţine copilul nostru în braţe. Era un gînd minunat, iar cînd Mary veni să schimbe patul el plecă să-l sune pe doctorul angajat, apoi reveni cu o ceaşcă de ceai. Doctorul le-a trimis pe amîndouă surorile angajate pentru ea şi îl rugase pe John să încerce să o liniştească, să rămînă în pat, întinsă şi să nu-i dea nimic de mîncare. Pe ea

oricum nu o interesa mîncarea, iar cînd John reveni în cameră o găsi rezemată de un scaun, ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de burtă şi clănţănind din dinţi. Doctorul e pe drum, iubita mea. Hai să te aşezi în pat. Ea se întinse şi era mulţumită că putea naşte acasă. Nu dorise să meargă la spital şi însemnase foarte mult pentru ea să dea naştere copilului în Casa Thurston aşa că John îi respectă dorinţa, dar era pregătit să o ducă la spital dacă va fi nevoie. Cele două moaşe sosiră în mai puţin de o oră şi spuseră că totul mergea bine şi-l poftiră să iasă din cameră. Sabrina strigă cînd îl văzu că iese:

– Nu poţi să stai? Avea mai multă încredere în el decît în oricine şi voia să rămînă cu ea, era doar în casa ei, dar cele două moaşe nici nu voiră să asculte.

– Nu cred că ar trebui, o privi el cu duioşie cum începuseră să i se umezească ochii. Durerile păreau foarte dese după cîte vedea el. Cînd ieşi o auzi ţipînd şi începu să se plimbe neliniştit la uşă, ascultînd orice sunet, iar peste o oră era deja desfigurat cînd o auzi strigînd din nou. Bătu neliniştit în uşă, iar moaşa mai în vîrstă îl certă.

– Nu trebuie să audă gălăgie! şopti ea cu o faţă severă, privind-l pe sub boneta apretată.

– De ce nu? Nu are probleme cu urechile. Auzi un geamăt acum şi nu mai putu rezista. Intră forţat în cameră şi o văzu zăcînd, cămaşa de noapte era trasă pînă peste pîntecul enorm, dar nu îl şocă şi veni lîngă pat, îi luă mîna şi-i vorbi calm cînd veni o nouă contracţie. Moaşele erau reduse la tăcere, apoi veni şi doctorul care tresări cînd îl văzu pe John înăuntru.

– Ei, ce avem aici? încercă el să pară calm pentru ceea ce văzu, dar era clar că dorea ca John să iasă, deşi acesta nu se grăbea, iar Sabrina se agăţase de el. Nu-i mai păsa că era acoperită doar de un cearşaf subţire, iar pînza se depărta de corpul ei cînd ea se mişca din pricina durerilor, însă nu-şi dădea seama de asta. Avea o privire hăituită şi se sforţa din greu la fiecare contracţie.

Dintr-odată se ridică parcă înainte şi încercă să

şadă, schimonosindu-şi faţa de groază, dar moaşele o culcară la loc. Doctorul uită complet de John, trase cearceaful de pe ea, privi în zona ei cea mai intimă, iar Sabrina îl strigă pe nume. Cînd doctorul o examină strigă din răsputeri. Faţa lui John Harte era scăldată de sudoare în timp ce se uita neputincios la soţia lui şi o vedea cum se agăţa de el, însă nu avea cum să o ajute, iar ea se zvîrcolea în pat, pînă ce doctorul îi rugă să plece, fiindcă voia să vorbească despre ceva cu el, apoi ieşiră amîndoi. Sabrina intră în panică văzîndu-i plecînd, iar în hol John îl întrebă pe doctor ce se întîmplă. Acesta îi vorbi pe un ton calm:

– Domnule Harte, merge foarte bine, dar trebuie să o lăsaţi singură cu noi. Este prea mult pentru dumneavoastră ca să vedeţi. Nu pot să vă las, pentru binele ei, cît şi pentru al dumneavoastră. Trebuie să ne lăsaţi să ne vedem de treabă.

– Şi ce să faceţi? John Harte îl întrebă furios. Ea face toată treaba şi nu o deranjează că stau lîngă ea. Nu înţelegeţi, eu sînt singura ei rudă, familia ei, sînt prietenul ei cel mai apropiat... iar ea e totul pentru mine. Am văzut la ferme cum se nasc viţeii şi mînjii. Doctorul părea şocat.

– Dar dînsa este soţia dumneavoastră, domnule Harte.

– Sînt perfect conştient de asta, doctore Snowe. Şi nu vreau să o dezamăgesc.

– Atunci lăsaţi-o pe mîinile noastre. Cred că de aceea ne-aţi şi angajat.

John ezită, neştiind ce să facă. Voia să fie cu Sabrina, dacă ea dorea, dar nu voia să o stînjenească. Nu-i păsa ce credeau ceilalţi, era prea în vîrstă pentru aşa ceva. La naiba cu doctorul Snowe, dar îl privi, totuşi, în ochi.

– Dacă mă cheamă, intru. Este casa mea, soţia mea şi copilul meu care se naşte. Doctorul era contrariat, dar îşi ţuguie buzele.

– Bine.

– Totul merge bine?

– Aş spune că da, însă cred că va mai dura şi va trebui să-şi dozeze puterile. S-ar putea să fie o noapte foarte lungă, privi el pe geam la soarele care răsărea şi zîmbi, va fi o zi lungă, mai degrabă. Nu cred că va naşte pînă seara. Se uită la ceasul de buzunar, iar din cameră se auziră voci.

– Cum vă daţi seama?

– Fiindcă ştiu cum merg lucrurile acestea. Şi mai ştiu cum se nasc copiii. „Iar dumneata nu ştii" fură cuvintele lui nerostite.

– Dar pare atît de... atît de avansată... John era îngrijorat pentru ea.

– Mă tem că nu.

Îi venea să se dea cu capul de pereţi cînd doctorul intră şi următoarele cinci ore John simţi că înnebuneşte plimbîndu-se de-a lungul şi de-a latul holului, în susul şi în josul scărilor, apoi prin toată casă. Bău două coniacuri apoi un scotch şi ar fi vrut să-i ofere unul şi ei, dar asta ar fi scandalizat corpul medical. La ora două şedea pierdut pe scări, sub cupola de sticlă, cu capul plecat şi se gîndea la ea. Moaşele au ieşit, apoi au intrat de cîteva ori, iar doctorul a ieşit numai o dată ca să-l asigure că naşterea merge normal, dar că va mai dura şi, în sfîrşit, la ora patru dupăamiază, John parcă auzi o voce subţire şi imediat alergă spre dormitor şi rămase afară de unde auzi un geamăt prelung, apoi un strigăt înfundat. Voia să spargă uşa şi să o strige pe nume, dar îi era teamă că ar speria-o, mai mult ar fi dorit să o strîngă în braţe, dar stătea acolo şi-i auzi din nou vocea Sabrinei, dar acum nu mai striga. Nu se mai putu abţine şi se strecură încet în cameră fără să-l vadă nimeni. Jaluzelele erau trase, iar perdelele opreau lumina de afară. Pe masa de lîngă patul ei era o lumină puternică, alta la picioarele ei şi în aer plutea o căldură înăbuşitoare, iar ea stătea în pat cu picioarele depărtate, acoperită cu un cearceaf, cu faţa plină de sudoare, părul răvăşit, cu ochii duşi în fundul capului, iar cu mîinile încleştate pe cearceaf cînd veni o contracţie. Vocea îi era deja răguşită, iar doctorul ridică cearceaful şi John

putu să zărească un căpşor mic acoperit de păr şi cum privea rămase cu gura căscată, dar tăcea. Ar fi vrut să o liniştească şi să-i spună să împingă mai tare, dar văzu o baltă de sînge între picioarele ei şi nu se mai putea gîndi la asta, ci se gîndea la căpşorul şi la femeia minunată care-l împingea afară. Strigă încă o dată, iar moaşele o încurajau, doctorul răsucea umerii copilului, iar lacrimile curgeau din ochii tatălui. Deodată apăru... un băieţel perfect, murdar de sînge şi ud, iar John se duse spre el, îl luă în braţe împreună cu mama lui şi începu să plîngă. Doctorul era şocat, dar cum îi privea, nu se putea gîndi că era ceva nefiresc. Era naşterea cea mai ciudată la care asistase vreodată, dar, poate că ei făcuseră bine aşa cum credeau. Copilul se născuse din dragostea lor, acum se născuse şi în inimile lor, în mîinile lor cu care îl ţineau amîndoi, nu doar unul dintre ei, iar copilaşul plîngea din răsputeri, la ora patru şi paisprezece minute după-amiază, pe data de 28 iulie, 1914, chiar cînd Europa intra în război.

CAPITOLUL 27

Jonathan Thurston Harte a fost botezat la Biserica Veche Sfînta Maria din strada California cînd avea şase luni, în ianuarie 1915, cînd toată Europa intrase în război, iar părinţii lui dădură o mică petrecere cu prietenii la Casa Thurston. Familiile Crocker şi Flood erau prezente, Tobnis şi Devine, de asemenea. Grupul era mic, dar select, iar acum ridicau toţi paharele şi toastau cu şampanie în cinstea lui, iar noaptea tîrziu mama şi tatăl lui au toastat în liniştea intimităţii din dormitorul unde se născuse, iar John zîmbi fericit şi-i spuse Sabrinei:

– Cît sîntem de fericiţi, micuţo!

– Într-adevăr, sîntem. Nu mai dorea altceva de la viaţă. Avea un soţ pe care-l iubea, un copil pe care-l adora, minele mergeau bine, deşi refuzase încă să le unească. Insistase că era mai bine să aibă identităţi separate şi că le-ar putea face un deserviciu dacă le- ar uni acum.

– Toată lumea ştie că sîntem căsătoriţi şi că eu mă ocup de ambele mine. Ce mai contează?

– Pentru mine contează. Ea era a lui John, dar minele nu erau şi, pentru un motiv ascuns pe care nu-l putea dezvălui, dorea să rămînă astfel, deşi lucra şi pentru ea şi se descurca de minune. Nu avea de ce se plînge şi, de fapt, acum nici nu o mai interesa mina de cînd îl avea pe micuţul Jon. Chiar şi mana care continua să distrugă viile nu i se mai părea o tragedie. De fapt nimic nu era prea important. Se gîndea la lucruri vesele

şi dorea ca micuţul să semene cu John. Era brunet şi cu ochi mari, violeţi, dar de fapt, nu semăna cu nici unul dintre ei. Hannah ştia foarte bine cu cine semăna. Era copia fidelă a lui Camille, dar nu le spuse asta nici unuia dintre ei.

Mare parte din primăvară au rămas la Napa şi au serbat cea de-a douăzeci şi şasea ei aniversare la Balul Grange şi vara aceea a fost cea mai frumoasă pe care şi-o puteau aminti din tinereţe. John împlinise cincizeci şi cinci de ani şi se întristase fiindcă primise o scrisoare care-l anunţa că Lună Primăvăratică murise într-un accident, căzînd de pe un pod. Se lovise la cap de stînci şi murise pe loc. Fratele ei îi scrisese lui John, prin cineva care ştia să scrie. Era de părere că John trebuia să ştie, iar el era impresionat. Fusese bună cu el, iar cînd află şi Sabrina se întristă, de asemenea.

Lună Primăvăratică fusese cea care cu şase ani în urmă îi salvase viaţa şi, desigur, şi fecioria. Era greu de crezut că trecuseră şase ani. Parcă zburaseră şi, în acelaşi timp, nu-şi putea imagina acum viaţa fără John Harte. I se părea că trăise cu el o viaţă întreagă.

Premoniţiile i se adeveriră, totuşi. În ziua în care se născuse Jonathan, în Europa izbucnise războiul, dar America nu dădea nici un semn să intre şi ea, iar cînd Jonathan împlini doi ani nu mai exista nici un pericol ca Statele Unite să se implice, cel puţin aceasta era părerea politicienilor, însă, nici acum Sabrina nu avea încredere în ei.

– Cum putem sta deoparte, John? Acolo mor oameni cu miile. Crezi că e bine să nu le întindem nici măcar o mînă? Necazul este că, dacă o facem, sîntem nebuni, dar, dacă nu o facem, sîntem cele mai nemiloase creaturi care umblă pe pămînt. Nu ştiu ce să zic.

– Îţi faci prea multe probleme politice. Acesta e necazul cu femeile care au lucrat. Lui John îi plăcea să o tachineze pentru mintea ei ascuţită. Avea multă treabă cu micul Jon şi, cu toate că dorea să plece la New York cu soţul ei, se hotărî să rămînă. El avea nişte afaceri care-i priveau pe amîndoi la Detroit şi voia să verifice

niște investiții la New York.

– Putem să ne întoarcem prin Sud, dacă vrei, o ispitea John, fiindcă nu-i plăcea să călătorească singur. Îi făcea plăcere compania ei atît de mult și erau mai tot timpul nedespărțiți.

– Cît timp ești plecat? El se gîndi cîteva clipe.

– Vreo trei săptămîni, poate patru. Drumul ce traversa țara și înapoi dura două săptămîni aproape. Era o perioadă lungă cînd nu va fi lîngă soțul ei, dar Sabrina spuse dînd din cap:

– Pur și simplu nu pot. Am putea să-l luăm și pe Jon?

John se gîndi, apoi zise:

– Poți să ți-l închipui în tren zece zile? Ea mîrîi, apoi rîseră amîndoi.

– Eu pot, dar cred că nu aș mai fi întreagă la minte după aceea. Avea doi ani și dorea să știe tot ce mișcă în jurul lui. Era un băiețel vioi, sănătos, vesel, iar Sabrina regreta că nu mai rămînea însărcinată. Sperase totuși, de la nașterea lui, dar nu se mai întîmplase. Din fericire, acum nu mai părea important, de vreme ce îl aveau pe Jon, dar, din oarecare motive pe care nici doctorul nu și le putea explica, nu mai rămînea gravidă ușor. Totuși se bucurau de fiul lor. Nu-mi place să te știu plecat atît de mult timp, iubitule.

– Nici mie, zise el dezamăgit, ești sigură că nu vrei să-l lași pe Jon cu Hannah aici?

– Nu cred că pot face asta. E prea zburdalnic pentru ea acum. Nu era nimeni în Casa Thurston pe care să-l lase cu încredere, deși veneau destul de des acolo. De data asta nu pot.

– Bine. John își făcu planurile de drum și pe 19 septembrie plecă la gară condus de Jon și de Sabrina care-și luară rămas bun de la el. Le făcea cu mîna din vagonul personal pe care-l închiriase și se îndrepta spre Est, iar Sabrina și Jon merseră la Casa Thurston să-l aștepte. Ea avea niște treabă în oraș, la bancă și dorea să comande perdele, tapițerie și covoare noi fiindcă cele vechi erau uzate. Avea cu ce să-și ocupe timpul cît era el plecat, dar singură i se părea groaznic. Se plimba

prin casa enormă, nerăbdătoare să primească veşti de la el şi mai nerăbdătoare să-l vadă înapoi, dar trecură săptămîni pînă atunci. Se juca în grădină cu Jon şi merse în oraş să aleagă materialele a doua zi întrebîndu-se unde ajunsese John în acel moment. Se opri pe stradă şi privi la mîna băiatului care vindea ziare şi inima încetă să-i bată cîteva clipe: *„Accident de tren pe linia Central Pacific. Sute de morţi"* scria pe prima pagină. Ameţi şi merse cu greu pînă la băiat, prin mulţime, ca să citească ziarul, îl smulse din mîna lui, îi dădu un dolar şi tremura cu ziarul în mînă. Nu dădeau nume, sau liste de răniţi, dar era trenul cu care plecase şi soţul ei. Catastrofa se petrecuse în Canionul Echo, la est de Ogden, în statul Utah. Era înlemnită de teamă şi pe negîndite merse la bancă fără să se uite pe unde umbla, apoi se opri şocată, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji pînă cînd o recunoscu cineva.

– Doamnă Harte....pot să vă ajut cu ceva? ... fu condusă în biroul preşedintelui şi îi arătă acestuia ziarul cu ochi pierduţi.

– John a plecat cu trenul acesta ieri. Se poate afla... Nici nu putea rosti cuvintele. Era posibil ca el să fie nevătămat, sau să figureze pe lista victimelor despre care se vorbea. Dacă era aşa, urma să plece imediat la el. Jonathan va rămîne cu cineva pînă ce se va întoarce ea, nici nu se punea problema de asta acum.

Mintea i-o luase razna şi-l privea pe preşedintele băncii implorîndu-l din ochi.

– Puteţi afla? El dădu din cap afirmativ.

– Vom trimite o telegramă băncii de legătură din Ogden şi vom obţine informaţia. Trenul oprise acolo şi nu plecase mai departe. Era prea avariat să mai continue călătoria, iar un tren gol plecase din San Francisco în după-amiaza aceea ca să aducă supravieţuitorii accidentului.

– Ce-ar fi să sunăm la căile ferate? Ei trebuie să aibă o listă a victimelor. Preşedintele dădu din cap.

– Vom face tot ce se poate, doamnă Harte. Unde vă găsim?

– Vă aştept acasă, sau ar fi mai bine să rămîn aici?

– Nu, unul din oamenii mei vă va conduce acasă cu maşina şi cum aflăm vă anunţ eu. Era şi el foarte supărat. Familia Harte era clientul lui cel mai mare, la fel cum fusese tatăl doamnei Harte cu ani în urmă. Spera şi el ca domnul Harte să fi scăpat nevătămat. O ajută să urce în maşină şi trimise şoferul să o ducă acasă, apoi se grăbi să dea ordine tuturor. Trimiseră telegrame la *Central Pacific* cu cerere de răspuns imediat, trimise un mesaj şefului căilor ferate aşteptînd un răspuns, iar aceasta nu era deloc cel aşteptat. John Harte era pe lista cu victime. De fapt murise într-unul din cele şase vagoane care fuseseră total distruse cînd trenul deraiase de pe şină şi căzuse la sute de metri prăbuşindu-se într-o rîpă. Trupul său fusese scos din canion cu cîteva ore înainte şi la început nu i se cunoştea identitatea, dar acum se ştia cine este, iar banca din Ogden regreta pierderea şi trimitea condoleanţe familiei. Aceasta nu-i calmă nervii preşedintelui de bancă după-amiază, atunci cînd trecea pe poarta Casei Thurston, unde bătu la uşă. Deschise un bărbat şi-l rugă să vorbească cu doamna Harte, dacă se putea. Ea veni imediat de cum fusese anunţată cine o căuta lăsîndu-l pe Jon cu o cameristă şi coborînd cu speranţa în ochi pe scările nesfîrşite. Sigur, credea ea, că l-au găsit pe John ajutîndu-i pe cei care aveau nevoie. Era atît de obişnuit cu dezastrele la mină încît se descurca foarte bine în asemenea cazuri. Sabrina zîmbi nervos din spatele balustradei în timp ce cobora, dar privirea din ochii bărbatului de jos o opri chiar unde se afla.

– John?... de-abia şopti sub cupola imensă. Mai coborî cîteva trepte, iar bancherul dădu mîhnit din cap, apoi alergă înspre el. Doar nu a... El ar fi vrut să-i spună altfel, ar fi vrut să o vadă şezînd pe scaun, ca să nu leşine în braţele lui. Pentru nimic pe lume nu ar fi dorit să o anunţe el personal această veste, dar nu avea de ales. Sarcina îi revenea lui acum şi o privi fără să clipească. Nu trebuia să se întîmple aşa ceva unor asemenea oameni care se iubeau atît de mult, care

trăiau atît de liniştit, care se regăsiseră după atîta amar de vreme.

– Îmi pare rău, doamnă Harte. Am primit mesajul că... Trase aer în piept şi continuă... Nu-i venea mai uşor, ci mai greu, pentru ea, cel puţin. A fost găsit astă-noapte mort într-o rîpă. Au recuperat trupul – îi venea greu să-i relateze – dintre stînci azi după-amiază. Sabrina scoase un geamăt neomenesc de durere. John nu mai era. Îl privi pe preşedinte cu atîta durere în ochi cîtă nu văzuse el niciodată şi nu ştia ce să-i spună, cum stăteau sub cupola Casei Thurston pe care o ridicase tatăl ei, şi pe care ea o refăcuse după distrugerile din 1906. Acum nici unul nu o vedea. Se uitau unul în ochii celuilalt, iar ai ei se umplură de lacrimi, apoi se îndreptă spre uşă cu el. Nu mai striga, nu mai plîngea, nu leşinase şi nici nu făcuse o scenă în braţele lui. Pur şi simplu îl conducea la uşă ca şi cînd lumea se sfîrşise. Pentru Sabrina Harte chiar aşa era.

CARTEA A TREIA
SABRINA: ANII MATURITĂŢII

CAPITOLUL 28

Nu exista nici o cale de a-i explica micului Jonathan Harte, în vîrstă de doi ani, că tatăl său murise. De-abia putea vorbi şi nu era uşor să-l faci să înţeleagă. Toţi ceilalţi ştiau, iar cînd trupul lui John fu adus acasă avu loc o slujbă în memoria lui la Biserica Veche Sfînta Maria şi înmormîntarea la Napa. Sabrina se simţea de parcă ar fi murit şi ea odată cu John.

Rugase oamenii să deschidă sicriul după ce a fost adus la Casa Thurston şi rămase singură în bibliotecă privindu-i cicatricile şi gîtul frînt. Mai avea nisip pe faţă, iar ea încerca să-l cureţe aşteptînd să se trezească la atingerea ei şi să-i spună că fusese o greşeală. Nu era însă nici o greşeală. John Harte rămase inert, iar scurta ei viaţă alături de el luase sfîrşit. Fuseseră căsătoriţi şapte ani şi nu se putea gîndi cum va continua. Era mai distrusă decît fusese vreodată, iar acum stătea ore întregi pe verandă privind în gol.

Hannah venea la ea şi o atingea pe mînă amintindu-i că avea ceva de făcut, sau că Jonathan avea nevoie de ea. Totuşi mintea ei parcă se golise de conţinut cînd murise el. Nu mai simţea nimic, nu mai vedea nimic, nici măcar nu-i mai putea da ceva fiului ei.

De mai multe ori i se spusese că erau nişte documente la care trebuia să se uite, în legătură cu

ambele mine, dar nu se putea aduna să meargă la nici una dintre ele, iar acum nu-şi imagina de ce luptase cu atîta înverşunare împotriva fuziunii pe care el o dorise demult. Care fusese motivul? Ce voia să dovedească? Nu-şi mai amintea, dar nici nu dorea să se mai ocupe de afacere acum.

– Doamnă Harte, trebuie să veniţi, o implora administratorul ei de cîteva ori cînd se opri la casa din Sfînta Helena, iar ea dădea din cap, dar a doua zi şi ziua următoare tot nu se ducea.

Trecu o lună şi disperaţi, amîndoi administratorii veniră la ea, iar acum ştia că nu-i mai putea evita. Se urcă în maşina lui John împreună cu ei şi merse întîi la mina ei, dar cînd intră în biroul care fusese al ei multă vreme era de parcă se întorcea în timp.

Îşi amintea prima zi cînd venise aici după moartea tatălui ei, discursul curajos pe care l-a ţinut la portavoce şi muncitorii care plecau în grupuri, grupuri... scena oribilă cu Dan... Se simţea la fel de părăsită ca şi atunci, durerea parcă fusese resimţită ieri şi nu cu zece ani în urmă, iar cînd îi privi pe cei doi cu care venise faţa i se topi şi începu să plîngă cu hohote, iar administratorul ei o luă stîngaci pe după umeri.

– Doamnă Harte... ştiu că e dureros pentru dumneavoastră să veniţi aici acum... dar...

– Nu, nu, scutură ea din cap şi-l privi disperată. Nu înţelegeţi. Nu pot să mai fac... Pur şi simplu nu pot... nu mai am puterea de atunci... Bărbatul nu înţelegea ce spune, iar ea ofta şi încerca să se stăpînească, iar în final se aşeză pe scaunul pe care John stătuse de multe ori cînd lucra aici. Nu mai putea conduce această mină. Acum am un fiu la care trebuie să mă gîndesc. Amîndoi bărbaţii ştiau că demult ea condusese mina de una singură, lucru pe care-l admirau, mai ales că aflaseră că se descurcase foarte bine, dar nimeni nu-i mai putea cere acelaşi lucru acum.

– Nici nu ne gîndeam că aţi face-o, doamnă Harte – ea păru surprinsă şi consolată de cuvintele lor şi acum realiză că exact de asta îi era teamă de o lună încoace

şi de durerea de a vedea locul unde John a muncit cîndva. Acum singurătatea acestor locuri devenise insuportabilă. Nu se obişnuia cu gîndul şi se ridică în picioare cu un chip desfigurat.

– Vreau ca dumneavoastră amîndoi să conduceţi ca pînă acum. Mă voi consulta pe rînd cu fiecare, periodic, şi vreau să fiu informată despre tot ce se întîmplă. Şi – aici îi luă pe amîndoi prin surprindere – vreau să fuzionez toate minele. Sabrina ştia că ar fi trebuit să facă asta cît timp John era în viaţă, iar acum se simţea vinovată că se împotrivise atîta timp, ca şi cînd nu ar fi avut încredere în el să-i lase minele ei pe mînă. Încă resimţea regretul, dar acum va face ceea ce trebuia. Toată lumea ştie că amîndouă sînt conduse ca una singură. Vreau să le numesc *Minele Thurston-Harte.*

– Da, doamnă. Amîndoi ştiau că va dura un timp pînă la întocmirea actelor, dar măcar acum puteau să se apuce de lucru, se vedea o undă personală în cele două foi de hîrtie pe care notase cîte ceva pentru fiecare.

– În afară de acestea vreau ca minele să fie conduse ca pînă acum. Continuaţi tot ce făcea şi soţul meu. Nu vreau să schimb nimic. Peste cîteva luni descoperi că erau probleme la ambele mine, în special la a lui. Profiturile lui scăzuseră simţitor în ultimii ani, dar el nu se plînsese niciodată şi fusese cinstit faţă de afacerea ei cu *Minele Thurston*, fiindcă nu adăuga profiturile ei la pierderile minei lui. Îi era recunoscătoare că nu o îngrijorase şi pe ea cu problemele minei *Harte*. Cînd Statele Unite au intrat în război în 1917 situaţia *Minelor Harte* s-a schimbat radical. Nevoia imediată de gloanţe şi maşini de război a creat o foame de cinabru[1], lucru care a atras după sine un reviriment în minerit.

Minele Thurston-Harte erau deja bine-cunoscute, iar Sabrina făcea bani mulţi, dar nu o interesau prea mult.

---

1. chinovar, vermilion: mineral principal de mercur, utilizat în industria armamentului

Singura ei preocupare era fiul ei Jon şi încă nu putea uita pierderea bărbatului pe care l-a iubit foarte mult. Acum căuta să compenseze partea pierdută din el încercînd să muncească iar cîteva zile pe săptămînă la mine. Aceasta îi lua gîndul de la orice activitate şi, odată ce Jon începu şcoala, avea o preocupare cît timp el era plecat, dar pînă la urmă, cînd cererile crescuseră la mină, începu să rămînă zi de zi la birou şi chiar muncea ca altădată, pînă seara tîrziu. Cînd vedea acasă noaptea, prea obosită ca să mai mănînce, era prea tîrziu să-l vadă pe băiat.

Acum mergea des la San Francisco. Casa Thurston fusese din nou închisă şi mergea doar rar acolo, singură ca pe vremuri, sau cu Jon, pentru cîteva zile. Au sărbătorit un Crăciun acolo, dar suporta cu greu să-şi amintească perioada cu John şi noaptea în care s-a născut Jon. Acum ştia precis ce simţise tatăl ei după moartea mamei, iar ea fusese măritată cu John ceva mai mult timp decît tatăl ei cu Camille. Nu suporta să stea acolo şi se întorcea cu Jon la Napa, unde stătea toată ziua la mine.

Cu timpul ajunse să înţeleagă cît de mult îl supăra pe băiat.

– Tot timpul munceşti la minele acelea nenorocite, nu eşti niciodată aici! Sabrina ştia că o ura pentru acest motiv, dar era deja 1926 şi apăruseră iar probleme la mine, acum la amîndouă. Nevoia de cinabru scăzuse şi trebuise să concedieze mulţi muncitori şi să închidă anumite galerii care fuseseră iniţial ale ei. Prohibiţia începuse de cîţiva ani, deci viile nu mai aveau nici o valoare şi, pentru prima dată în viaţă ei începu să-şi facă griji financiare. Era important să păstreze tot ce se putea pentru Jon. Avea numai doisprezece ani şi dorea să-i ofere tot ce avusese şi ea. În anumite privinţe era un copil dificil şi, nu numai că nu putea suferi munca ei înverşunată, ca a unui bărbat, dar şi faptul că tatăl lui murise. Părea că o învinovăţeşte pe ea pentru asta.

– Nu e vina mea, Jon! îi spusese de mii de ori cînd ţipa la ea, dar necazul era că încă se simţea oarecum vinovată pentru moartea lui John, cu toate că putea să

fie şi ea în trenul acela şi să moară odată cu el, iar dacă ar fi fost aşa, ce s-ar fi întîmplat cu Jon?

– Toţi prietenii mei spun că eşti ciudată. Munceşti mai mult decît taţii lor.

– Nu am de ales. Am o răspundere faţă de tine, fiule, iar acum sînt vremuri grele. În 1928, cu inima zdrobită, vîndu mina lui John şi investi toată suma obţinută în acţiuni la Bursă, sperînd să o mărească şi, într-o zi să-i poată oferi o avere lui Jon. Dar visul se transformă în coşmar într-o joi, 29 octombrie 1929. Pierdu tot ce luase pe mină şi era măcinată de vinovăţie pentru ceea ce se întîmplase. Peste alţi trei ani, va trebui să-l trimită pe Jon la colegiu, lucru care o făcu să tremure. Nu-i spusese nimic de banii pierduţi, iar el dorea să meargă la *Princeton* sau *Harvard* cu orice chip, sau să meargă în Europa cu ea şi mai voia o maşină înainte de a pleca. Cerea cîte ceva în mod constant de la ea, însă nu-şi dădea seama prin ce perioadă grea trecea mama lui, fusese dintotdeauna un copil pretenţios, iar ea îl încurajase să devină un tînăr la fel de pretenţios, dîndu-i tot ce-şi dorea, parcă spre a compensa vreo vină, de parcă dorea să-l împace pentru faptul că muncea prea mult şi că tatăl lui murise cînd el avea doar doi ani. Aceste încurajări nu-l aduceau înapoi pe John, ci-i făceau viaţa Sabrinei imposibilă, pe măsură ce se apropiau anii de colegiu, iar mai apoi cînd fu admis la *Harvard, Princeton* şi *Yale.*

– Ei bine, îşi ţinu ea respiraţia, încercînd să pară liniştită şi calmă. Se pricepea să fie aşa mai ales de cînd izbucnise criza. Unde vrei să mergi? Cum te gîndeşti că voi putea plăti? Mina o secătuise şi se gîndea de mult să vîndă casa din Sfînta Helena. Se mutaseră la San Francisco cînd Jon începuse să se pregătească pentru colegiu, o obligase pe Hannah să-i însoţească, aproape peste voinţa ei, un timp, apoi se mutaseră din nou în casa de la Napa. Aici era fericită, Sabrina detesta să vîndă casa în care locuia, dar nu avea de ales. Va trebui să o vîndă pentru a-l trimite pe Jon la colegiu la toamnă, indiferent la care din ele va alege el să meargă.

– Cred că va fi *Harvard,* mamă, îi spuse el cu mîn-

drie, iar ea se înveseli.

– Eşti mulţumit de tine, nu-i aşa? Era un băiat bun, în general, iar dacă era răsfăţat, era vina ei şi o ştia foarte bine. De fapt, eu sînt mulţumită de tine. Notele pe care le ai sînt bune şi meriţi să mergi la o şcoală bună. Crezi că *Harvard* îţi convine?

– Cred că da, se încruntă el. Alesese *Yale* înainte, dar New Haven i se păra cam la fel de sumbru ca şi Sfînta Helena. Voia un loc cu mai multă acţiune şi toţi spuneau că Bostonul este minunat, iar Cambridge era doar o prelungire a acestuia. Era preocupat de viaţa mondenă, dar şi de posibilităţile academice, ceea ce nu era surprinzător pentru un tînăr de optsprezece ani. Ceea ce părea mai puţin rezonabil a fost cererea făcută Sabrinei la scurt timp după terminarea şcolii în acel an. Avea aproape optsprezece ani, Sabrina avea patruzeci şi patru, dar pentru mintea lui putea să aibă la fel de bine şi o mie doi ani. Era distantă şi maturizată, adesea distrată din motive pe care nu i le putea împărtăşi lui. Nu te superi dacă cumpăr o maşină şi o trimit cu trenul în Est, nu, mamă? La Cambridge voi avea nevoie de ea tot timpul, zîmbi el angelic, nici nu se gîndea că ar putea primi un răspuns negativ din partea ei. Rar o făcea, chiar dacă trebuia să se sacrifice ea, lucru care se întîmpla adesea. Acum nici nu se putea gîndi la maşină.

Nu vînduse încă locuinţa din Sfînta Helena şi era disperată. Taxa şcolară pentru el trebuia plătită în avans, pînă la întîi iulie, iar dacă nu reuşea să vîndă casa nu ştia ce va putea face.

– Cred că ar merge un model A, cu scăun rabatabil. Este maşina perfectă dacă se face prea frig... Sabrina ridică mîna cu o privire pe care Jon nu o mai văzuse în ochii ei, dar nu recunoscu panica, oricum. Se gîndea numai la el, iar ea se gîndea la resursele care scădeau. Parcă erau doi străini. Ţinuse prea multe lucruri departe de cunoştinţa lui.

– Nu cred că o maşină este chiar potrivită acum, Jon.

– De ce nu? era surprins şi o privea. Am nevoie de o maşină.

Ceva în sufletul ei nu o lăsa să-i spună adevărul. Poate că mîndria.

– La început poţi să te descurci şi fără maşină, Jon. În iulie de-abia împlineşti optsprezece ani, pentru Dumnezeu şi nu toţi încep colegiul cu o maşină nouă tip A. Era nervoasă şi vocea i se ascuţise.

– Cred că mai toţi vor veni cu maşini. Doamne, cum crezi că mă voi descurca?

– Primul trimestru poţi merge cu bicicleta, se înecă ea vizibil, sau pe jos. La anul vom vorbi de maşină. Poate că pînă atunci lucrurile se vor aranja la mină, deşi nu putea prevede ce se va întîmpla, iar viile fuseseră uitate de treisprezece ani deja. Aproape că renunţase la ele şi se gîndea să vîndă pămîntul. Singurul lucru pe care nu-l va vinde era Casa Thurston, dar voia să vîndă cît mai puţin pămînt posibil. Ştia cît de mult valorase pentru tatăl ei pămîntul cînd îşi construise imperiul cu mult timp în urmă, iar într-o zi şi ea va dori să-i poată lăsa lui Jon cam tot atîta.

– Nu înţeleg cum gîndeşti, se plimba el nervos prin cameră şi o fixa. Cum crezi că aş arăta pe o bicicletă? Toţi vor rîde de mine!

– E caraghios ce spui! Era tentată să-i spună care era situaţia ei, dar nu o va face niciodată. Nu voia să-l sperie şi era prea mîndră. Jon, jumătate din populaţia ţării nu are de lucru. Oamenii fac economii peste tot. Puţină economie nu trebuie să şocheze pe nimeni. De fapt, ar fi mult mai şocant să apari cu o maşină nouă. Trecem printr-o recesiune, doar nu vrei să apari ca un înfumurat din Vest, în maşina ta.

– Acum tu eşti caraghioasă şi cui îi pasă că e recesiune? Pe noi nu ne-a afectat, nu? Aşa că nu ne pasă. Sabrina ştia că greşise cînd îi arătase situaţia prea în roz; într-un fel devenise nerealist şi insensibil, era vina ei dacă n-o înţelegea. Cum ar fi putut? Nu-i explicase nimic. Totuşi nu voia să-i spună tocmai acum. Pînă atunci făcuse prea mult caz de bani şi nu avea rost să se oprească acum.

– Ai o atitudine iresponsabilă, Jon. Trebuie să ne

pese, Jon... El i-o tăie scurt:

– La naiba, eu nu vreau. Îmi pasă numai de maşina mea. Era tot bosumflat cînd îl urcă în trenul spre Boston ca să meargă la colegiu. Îşi simţea inima în gît, ca de obicei, cînd îl conducea la tren, de cînd murise John. Ar fi mers cu el, dar avea prea mult de lucru la mine. Reuşise să vîndă casa de la Napa chiar la timp. Banii veniseră şi putu să-i dea lui Jon suma pentru drum, şi taxele pentru *Harvard* pe doi ani şi se ruga ca situaţia să revină la normal pînă ce va rămîne fără bani şi va trebui să-i plătească taxele în continuare. Vînzarea casei o atinsese la inimă. Familia ei o avusese de peste şaizeci de ani şi era casa pe care Jeremiah o ridicase pentru logodnica lui care murise de gripă, şi casa unde o adusese pe Camille după căsătorie şi casa în care se născuse Sabrina însăşi.

Jonathan nu considera că ar fi o mare pierdere pentru ei, oricum pentru el Napa era un loc plictisitor, iar Sabrina era într-un fel mulţumită că Hannah murise înainte de a vinde şi că nu trebuia să vadă casa pe care o îndrăgise atît trecînd pe mîini străine. Ei oricum nu-i păsase niciodată de Casa Thurston, ea o iubea pe aceasta din Sfînta Helena, iar acum în ea locuiau străini, însă Sabrina nu voia să-i spună lui Jon asta. Voia să-i dea cea mai bună educaţie posibilă, cu sau fără recesiune şi de aceea se înfurie pe el cînd primi situaţia lui şcolară pe trei luni. Nu învăţa nimic, iar la cursuri venea cît se putea de rar, pentru care îl dojeni cumplit cînd o sună de Ziua Recunoştinţei. Amelia îl invitase la New York, dar el stătea la Cambridge cu prietenii.

Amelia avea optzeci şi şase de ani şi, deşi Sabrina o găsea la fel de elegantă şi fermecătoare, Jonathan o considerase insuportabilă.

– Mamă, e atît de bătrînă. Era aşa cu siguranţă, dar avea alte calităţi. Sabrinei îi părea rău că Jon este atît de tînăr ca să nu observe asta la ea. Era dezamăgită că nu o agrea, dar nu-l criticase, însă acum, cu notele acestea era altceva.

– Jon, dacă nu iei treaba în serios, nu-ţi mai plătesc

taxele. Desigur că pentru ea ar fi însemnat o salvare şi ştia că-l speriase destul. Mai ştia că Jon făcea presiuni pentru maşina model A, dar nu acum. Ar fi bine să te duci la toate orele. Dacă nu, va trebui să vii aici să lucrezi la mină cu mine. Sabrina ştia că această soartă era pentru el mai grea decît moartea însăşi. Jon ura tot ce ţinea de minerit, în afară de banii obţinuţi din asta care-l ajutau să dobîndească lucrurile care-i dădeau importanţă şi siguranţă, din cauza cărora făcea atîta vîlvă cu maşina, iar ea ştia prea bine. De data aceasta ea nu-l putea ajuta. Voia maşina ca să fie ca şi ceilalţi; totuşi nu avea tată. Cît timp mai avea Sabrina să se simtă vinovată pentru asta? Se simţise astfel de mulţi ani, dar aceasta nu-i adusese soţul înapoi.

– Vreau să te apuci de învăţat serios. Vom vedea ce note ai luat cînd vii acasă, tinere. Îl chema acasă pentru vacanţă, ceea ce era practic şi mai puţin costisitor şi nu voia, oricum, să-l lase singur de Crăciun, plus că-i era dor de el. De-abia aştepta să-l vadă.

În viaţa ei nu era altcineva decît Jonathan şi realitatea deprimantă şi implacabilă că nu mai putea rezista să ţină mina mult timp. Dacă ar fi primit acum o ofertă pentru pămîntul pe care era via, l-ar fi vîndut, dar cine avea să cumpere de la ea? Via era nefolositoare pentru oricine. Cultivase pruni şi nuci o vreme, dar nu aduceau profit, apoi meri... struguri de masă... cînd ea dorea să cultive struguri pentru vin. Avusese dintotdeauna un vis; să facă vinuri speciale, dar nu se materializase nimic, iar acum se întreba dacă va mai reuşi vreodată să facă vinuri.

În decembrie 1932, cînd îl revăzu pe Jon se simţi şocată de faptul că în lunile care trecuseră undeva, cumva, la *Harvard,* sau în altă parte, Jon devenise bărbat. Arăta ca un adult şi vorbea cu ea ca un matur. Totul la el se maturizase, chiar şi gustul pentru fete. Observa că stătea noaptea pînă tîrziu cînd ieşea cu prietenii, dar avea şi unele obiceiuri neschimbate. Era tot în aşteptare ca ea să-i ofere tot ce avea nevoie, să-i facă toate plăcerile şi poftele, iar numai pentru fete plătea singur.

Reuşise să-şi reabiliteze situaţia şcolară şi Sabrina

era mulţumită, dar acum avea curajul să reia subiectul care pe ea o durea. La numai după două zile de la venirea acasă, începu să o sîcîie şi aşteptase chiar atît fiindcă fusese ocupat cu altceva.

– Bine, mamă, cum rămîne cu maşina?

– Cheile sînt jos, dragul meu, zîmbi ea. Nu avea nimic împotrivă să conducă şi el maşina ei, dar era mirată de privirea lui.

– Nu maşina aceea. Cea nouă pentru mine. Inima Sabrinei îngheţă. Se uitase pe situaţiile de la mină de curînd; erau disperate. Ca să poată ieşi din strîmtoare era nevoie de un alt război şi se simţea vinovată pentru că-i trecea prin cap aşa ceva, dar toată ţara avea nevoie de el. Ştia că femeile nu trebuiau să judece aşa, dar avea idee despre economie. Începuse să-şi facă griji serioase fiindcă trebuia să închidă mina şi nu mai putea face faţă cheltuielilor în continuare. Intrase deja în banii luaţi de pe casă, iar de restul avea nevoie să plătească taxele lui Jon pentru anul următor. Pentru ea nu avea nevoie de nimic. Îşi cumpărase strictul necesar, vînduse totul, în afară de maşină, nu mai avea servitori la Casa Thurston şi păstra terenul cu vie şi încă alte terenuri, plus minele de la tatăl ei. Toate celelalte investiţii se spulberaseră în timpul crizei din 1929.

– Nu cred că ai încă nevoie de maşină – nici nu se gîndea să cedeze.

– De ce nu? o întrebă el mînios, la cei optsprezece ani şi jumătate ai lui, sigur că era bărbat în toată firea.

– Chiar trebuie să vorbim de asta acum? Nu poţi aştepta?

– De ce? Pleci la birou, ca de obicei? De fapt voia să plece la Sfînta Helena să vorbească cu cineva de la mină. Administratorul ei se ocupa de toate, dar şi ea mergea acolo des încercînd să vadă singură ce se întîmplă. Nu putea ceda răspunderea pe umerii altcuiva, iar acum îl privea pe Jon cu tristeţe.

– Nu e frumos ce spui, Jon. Întotdeauna am fost cu tine cînd ai avut nevoie de mine.

– Cînd? Cînd dormeam? Cînd erai prea obosită ca

să poţi măcar să vorbeşti cu mine cînd veneai acasă? Sabrina era şocată de cuvintele lui. Toată vacanţa s-a răfuit cu ea, dar fără rost. Cînd plecă iar la şcoală Sabrina era deja epuizată de atacurile lui şi se simţea mai vinovată ca oricînd pentru ceea ce nu-i putea oferi. În semn de răzbunare Jon îi scrise o scrisoare spunîndu-i că nu venea acasă decît în iulie. Fusese invitat în Atlanta de unul dintre „bărbaţii" pe care- i întîlnise la colegiu şi familia acestuia îl invitase, însă nu-i spuse numele băiatului sau vreo altă informaţie despre familia acestuia, iar ea înţelese jocul pe care îl juca acum cu ea. O pedepsea pentru că nu-i dăduse jucăria pe care o dorea.

În vară, pe la jumătatea lui iulie veni iar acasă, dar anul acesta nu aveau unde să se ducă. Nu mai aveau casa din Napa, ci numai pe aceea mare, Casa Thurston. Vorbi cu el să meargă la lacul Tahoe, dar Jon era atît de enervat de mama lui cînd află că încă nu voia să-i cumpere maşina model A, încît merse la lac singur, doar cu prietenii lui. Avea, totuşi nouăsprezece ani, iar ea nu trebuia să fie mereu cu el, însă era dezamăgită că nu-l vedea mai mult, iar după ce plecă de acolo o lăsă singură în Casa Thurston.

Dar nu pentru mult timp. Iarna se dovedi foarte grea pentru ea şi, pur şi simplu nu mai avea venituri de la mină care să-i susţină cheltuielile ei şi pe cele ale lui Jon. Mina funcţiona pe roşu şi toate galeriile fuseseră închise, cu excepţia uneia singure. De Crăciun Jonathan veni acasă şi găsi încă patru oameni care locuiau aici. Mama lui luase nişte chiriaşi, iar cînd Jon îşi dădu seama ce făcuse ea, deveni furios.

– Dumnezeule, ai înnebunit? Ce or să creadă oamenii despre mine? Inima ei se îndureră cînd auzi părerea lui şi vorbele dure, dar anul acela fusese disperată şi nu ştia ce să facă. Pămîntul cu via era scos la vînzare, dar nimeni nu-l cumpărase încă şi nu aveau bani deloc. Venise, în sfîrşit timpul explicaţiilor.

– Nu am de ales, Jon. Mina este aproape închisă. Trebuia să fac ceva ca să obţin bani de undeva. Ştii şi tu prea bine. Cheltuielile tale sînt puţin mai mari decît

ale mele. Viaţa lui se derula în petreceri interminabile la Cambridge cu noii lui prieteni, dar ea nu se plîngea, însă acum trebuiau să plătească.

– Îţi dai seama că acum nu-mi mai pot chema aici nici un prieten! Dumnezeule, casa arată ca un bordel!

Sabrina nu mai putu să tacă:

– Presupun, după banii pe care i-ai cheltuit în Est, că ai văzut o mulţime de astfel de locuri.

– Nu-mi ţine discursuri despre asta acum, strigă el într-o seară. Ai devenit o Madamă în Casa Thurston, nu-i aşa? Sabrina îl pălmui pentru asta, deşi îi veni rău, dar situaţia devenise insuportabilă între ei şi se simţi aproape uşurată cînd, vara următoare îi spuse că nu mai venea acasă. Se ducea iar la Atlanta, la „prieteni". Ea îşi închipuia că aceştia sînt de familie bună, dar era necăjită că nu-l văzuse de mult timp, cu toată că avea atîtea pe cap încît, oricum nu ar fi putut sta prea mult cu el. Nici nu ar fi suportat să o tot piseze cu maşina. Se hotărîse să vîndă mina, deşi i se rupea inima, lucru care se şi întîmplă. Mai rău era că acum nu mai valora nimic. O vîndu numai pentru valoarea terenului, bani cu care plăti taxele lui Jon pentru un an, dar putu să scape de chiriaşi din casă, aşa că de Crăciun, cînd Jon veni acasă, măcar aceştia dispăruseră. Era mai multă linişte acum, dar el părea că se îndepărtase de ea. Voia să meargă în Europa cu un grup de prieteni în iulie, iar ea se gîndea cum să plătească. Nu mai avea ce vinde, decît bijuteriile de la mama ei pe care le păstra ca să-i plătească ultimul an de studii şi se temea să cheltuiască pe altceva; călătoria părea, totuşi, neînchipuit de importantă pentru el. Cu un oftat obosit, Sabrina se aşeză şi vorbi cu el într-o seară.

– Cu cine vrei să mergi? Deja nu mai făcea nimic în compania ei, avea aproape douăzeci şi unu de ani şi nu era deloc rezonabil din partea lui. Uneori o enerva că nu-i cunoştea pe cei cu care-şi petrecea timpul la şcoală, cel puţin.

Spera, doar că erau respectabili, presupunea doar. Erau iarăşi multe lucruri despre el pe care nu le mai

cunoştea acum. Lucruri despre care tatăl lui l-ar fi întrebat, dar Sabrina nu era sigură de cît avea ea dreptul să ştie şi nici nu dorea să se amestece în viaţa lui fără rost. Pe el nu-l interesa deloc să stea de vorbă cu ea. Aceşti ani erau foarte dificili pentru amîndoi. El dorea anumite lucruri de la ea, atunci cînd dorea el... singura relaţie dintre ei se baza pe dorinţă şi nevoie, dar de ani de zile nu se mai vorbea de iubire. Sabrina pierduse această părticică din el, pierduse copilul mic care se urca în braţele ei şi o ţinea de gît. Se gîndea la asta odată cînd îl privea în bibliotecă.

– Ei, pot să plec?

– Unde? Era atît de obosită încît uitase despre ce vorbiseră şi era încordată. Nu-i mai rămăsese nimic, în afară de casa în care locuia, pămîntul cu vie şi bijuteriile lui Camille, nu aveau nici un venit, nici o promisiune pentru vremuri mai bune. De cîteva luni se gîndise să-şi ia un serviciu, dar îi venise şi altă idee care putea fi mai profitabilă. Erau antreprenori care doreau să cumpere terenurile în prelungirea Casei Thurston ca să construiască alte case, exact pe locul grădinilor. Acesta putea fi un răspuns la căutările ei, dar nu era încă sigură. Jonathan o privea exasperat. Cristoase, nu se putea să fie senilă, încă, avea numai patruzeci şi şase de ani.

– În Europa, mamă.

– Nu mi-ai spus cu cine.

– Are vreo importanţă? Oricum nu-i cunoşti pe nume.

– De ce nu? Poate că Amelia îi cunoaşte. Ea avea o memorie teribilă şi părea că-i cunoaşte pe toţi de pe Coasta de Est, sau pe aceia care fuseseră cineva, cîndva. De ce nu mi-ai spus cum îi cheamă pe prietenii tăi, Jon?

– Pentru că nu mai am zece ani, mîrîi el, apoi sări de pe scaunul din faţa ei. Mă laşi să mă duc, sau nu? M-am săturat de jocul ăsta cu tine.

– Şi ce joc e ăsta? Vocea Sabrinei era foarte calmă, ca de obicei şi nu-i spuse nimic de grija pe care o avea în ultimii ani, nici de tensiunea în care trăia. Nu se vedea nimic pe faţa ei, doar că mîhnirea era în ochi, în suflet, dacă te uitai la ea destul de atent. Amelia văzuse

totul ultima dată şi regreta pentru ea. De cînd murise John Harte, cu optsprezece ani în urmă, nu mai existase nici un bărbat în viaţa Sabrinei, dar nimeni nu se ridica la înălţimea lui vreodată, din punctul ei de vedere. Acum îl privi pe Jonathan. El era cu totul deosebit. Nu semăna nici cu tatăl lui, nici cu al ei, dar nici cu ea. Nu era disciplinat şi nu-i plăcea munca. În schimb, îi plăcea să se distreze şi dorea întotdeauna să obţină lucrurile uşor. Uneori o îngrijora şi pe ea. Trebuia să înveţe să cîştige totul cu propriile-i forţe şi poate că acum era timpul. Se gîndea la asta acum privindu-l cum se plimbă prin cameră nefericit. Jonathan, dacă vrei cu atîta disperare să pleci în Europa, de ce nu-ţi iei o slujbă la Cambridge temporar?

O privi mirat şi cu o furie nestăpînită în ochi.

– De ce naiba nu-ţi iei tu o slujbă, în loc să te plîngi cît eşti de săracă de la o vreme?

– Doar asta fac eu? Ochii i se umplură de lacrimi; o redusese la tăcere. Încercase să nu i se plîngă, dar el ştia mereu să lovească acolo unde durea. Se ridică, obosită. Avusese o zi plină, prea lungă şi poate că el avea dreptate. De multe ori se gîndise şi ea la asta. Ar trebui, poate să-şi ia un serviciu. Regret că asta crezi tu. Cred că ai dreptate. Cred că amîndoi ar trebui să ne luăm o slujbă. Acestea sînt vremuri grele pentru toţi, Jon.

– La şcoală nu mi se pare la fel. Toţi au tot ce-şi doresc, în afară de mine. Iar se referea la maşină. Îi trimisese totul pînă atunci, avea destui bani de cheltuială, după cum ştiau amîndoi. Dar nu avea maşină... acum voia şi o călătorie în Europa... Trebuia să facă ceva ca să cîştige nişte bani de undeva...

– O să văd ce pot face. Cînd Jon plecă la şcoală din nou Sabrina începu să-şi frămînte mintea cu ce putea să facă pentru a cîştiga bani. În această perioadă era practic imposibil să găseşti de lucru. Era anul 1935, iar economia fusese secătuită de ani de zile. Mai rău, nu ştia să bată la maşină, sau să stenografieze, nu avea aptitudini de secretară, iar slujbele în conducerea minelor de mercur nu cădeau din copaci, rîdea ea în sinea

ei, pentru a se abţine din plîns. Acesta era singurul lucru pe care ştia să-l facă. În martie primi o scrisoare de la Amelia, care îi explica într-un scris cam tremurat că va veni un prieten de-al ei în California să cumpere pămînt, iar acesta se numea Vernay... De Vernay, mai exact, corectase Amelia, iar Sabrina zîmbi uimită de precizia pe care încă punea preţ. Producea cele mai fine vinuri din Franţa, iar acum că prohibiţia fusese anulată voia să aducă nişte soiuri de viţă în Statele Unite şi să cultive struguri aici. Se scuza că o deranjează pe Sabrina cu asta, dar de vreme ce ea cunoştea regiunea atît de bine, se întreba dacă nu va fi un efort prea mare să- l sfătuiască în această privinţă.

De fapt, Sabrina nu se deranja deloc şi se întreba dacă acesta nu ar vrea să cumpere de la ea terenul cu vie. Acum nu mai avea ce face cu el. Fusese năpădit de buruieni şi ea nu se mai putea ocupa de el singură. Prohibiţia durase prea mult. Paisprezece ani uciseseră visul ei de a-şi face propriul vin într-o zi. Oricum fusese o idee nebunească, chiar John o tachina adesea cu soiurile ei, deşi uneori recunoştea că erau bune. Era o vreme cînd ştia multe despre ele, dar uitase foarte mult acum. Acum avea cunoştinţe bune despre cinabru, dar cui îi păsa de el? Nimănui, ştia prea bine, iar din cînd în cînd îşi aducea aminte de vremurile trecute... cînd conducea *Minele Thurston*... cînd toţi muncitorii o lăsaseră baltă... cînd refăcuse totul, dar se certa cu ea însăşi. Era încă prea tînără ca să se gîndească numai la trecut. În primăvară va împlini patruzeci şi şapte de ani şi, în ciuda muncii înverşunate, nu arăta vîrsta. Simţea, totuşi trecerea fiecărui an şi cînd lucra în grădină într-o zi se gîndea, în timp ce tundea gardul cu o pereche de foarfeci enorme. Văzu un bărbat înalt, grizonat care-i făcea cu mîna la poartă. Probabil că era vreun mesager, se gîndi ea, şi se apropie de el ferindu-se de soare cu mîna stîngă înmănuşată. Observă că era bine îmbrăcat, ceea ce nu putea spune despre ea însăşi. Arăta groaznic, în haine de lucru care fuseseră ale fiului ei, cu pantalonii suflecaţi şi cu o jachetă veche peste toate.

Părul îi era legat într-un coc în vîrful capului şi şuviţe lungi îi atîrnau de-o parte şi de alta. Îl privi pe bărbatul grizonat într-un costum elegant şi se întrebă ce treabă avea cu ea. Poate că se rătăcise, crezu ea cînd deschise poarta.

– Pot să vă ajut cu ceva? zîmbi ea. El păru surprins, apoi amuzat, iar cînd vorbi observă că avea un accent franţuzesc.

– Doamna Harte? Ea încuviinţă, iar el surîse. Sînt André de Vernay, un prieten al doamnei Goodheart din New York. Cred că v-a scris, nu? O clipă mintea Sabrinei hoinărea în gol, apoi îşi aminti de scrisoarea Ameliei de acum cîteva săptămîni şi rîse privindu-i ochii asemănători cu ai ei.

– Monsieur de Vernay? Vă rog, intraţi, îi deschise ea poarta, iar el intră privind grădinile care se întindeau în jurul casei. Aproape că uitasem... acum cîteva săptămîni...

– Am fost reţinut în Franţa. Era deosebit de politicos şi arăta atît de elegant şi de curat, iar Sabrina îl conduse în casă în timp ce el se scuza că nu telefonase mai întîi. Nu se putu abţine şi o întrebă: Vă ocupaţi de toate singură? Părea surprins iar ea surîse.

– De toate, ridică ea din umeri. O spusese cu anumită mîndrie, dar îi venea mai uşor cînd nu făcea asta. Cred că îmi face bine, rîse ea, formează caracterul, îşi încordă ea muşchii, iar el zîmbi. Şi bicepşii. Pot să trăiesc fără ei. Îşi scoase jacheta şi o aruncă pe un scaun, apoi privi în jos la pantalonii caraghioşi şi începu să rîdă. Poate că ar fi fost mai bine să telefonaţi întîi. Rîse şi el. Doriţi o cană de ceai?

– Da... Nu... adică... o privea cu interes. Părea că venise atîta drum numai ca să vorbească cu ea, iar ea era amuzată. Era atît de energic, de impetuos şi de nerăbdător. Ideea îi explodase în minte şi acum voia să i-o împărtăşească şi ei. Se aşeză pe un scaun de bucătărie, iar ea pregăti ceaiul. Ce doresc de la dumneavoastră este un sfat, doamnă. Madame Goodheart mi-a spus că ştiţi zona aceasta mai bine ca oricine, adică regiunea Napa. Se exprimase de parcă vorbea

despre o regiune din Franţa, iar Sabrina surîse.

– Da, o cunosc.

– Vreau să cultiv cele mai bune soiuri de viţă aici.

Sabrina îl privi amabil şi turnă ceaiul, apoi se aşeză la masă în faţa lui şi-şi turnă şi ei o cană.

– Cîndva şi eu doream acelaşi lucru.

– Şi v-aţi răzgîndit? O privi îngrijorat, iar Sabrina se întreba de ce îl trimisese Amelia la ea, de fapt. Era un bărbat destul de chipeş. Arăta bine, era înalt, cu o figură de aristocrat, evident foarte deştept dar, stînd în bucătărie şi bînd ceaiul cu el avu un sentiment ciudat, de parcă exista alt motiv al venirii lui aici, unul pe care nu-l cunoştea şi ea, iar acum încerca să-l descopere vorbind cu el.

– Nu m-am răzgîndit, monsieur de Vernay, am făcut alte lucruri. Cu cîţiva ani în urmă în vale a fost o mană îngrozitoare care a distrus toate viile noastre. Apoi a venit prohibiţia şi atunci a devenit inutil să mă gîndesc la cultivarea viţei-de-vie timp de paisprezece ani, iar acum... pămîntul e năpădit de buruieni... şi nu ştiu... este prea tîrziu pentru mine. Dar vă urez noroc, zîmbi ea, Amelia spunea că vreţi să cumpăraţi pămînt. Aş putea să vi-l vînd pe al meu. El o privi interesat şi puse cana de ceai pe masă, însă Sabrina dădu din cap: Nu v-aş putea face una ca asta. Este prea plin de buruieni şi cred că ar putea fi curăţat numai cu dinamită, din păcate. Am fost foarte preocupată de minerit, mult timp, aşa că viile au avut de suferit din această cauză. Niciodată nu am avut timp să fac ceea ce am dorit. Am reuşit să obţin nişte vinuri bune, dar asta a fost tot.

– Şi acum? Acest bărbat era atît de dinamic, încît îşi stimula interlocutoarea să fie la fel. Sabrina surîse şi ridică din umeri.

– Am vîndut minele, zilele acelea au trecut.

– Ce fel de mine? păru el curios. Amelia îi spusese ceva despre ea, dar nu îndeajuns. Fusese aproape misterioasă în descrierea ei. „E o fată extraordinară şi ştie tot ce se poate şti despre valea aceea. Vorbeşte cu ea, André. N-o lăsa să-ţi scape". Cuvintele ei fuseseră

destul de ciudate, dar el simţea ceva evaziv în privinţa ei chiar acum, ca şi cînd s-ar fi ascuns de toată lumea. Ce fel de mine aţi avut, doamnă Harte? insista el.

– De mercur.

– Cinabru, zise el surîzător, ştiu foarte puţine despre asta. Le-a condus cineva în locul dumneavoastră? Bine-înţeles că aşa era, dar ea dădu negativ din cap avînd un aer tineresc. Era o femeie drăguţă, chiar şi în îmbrăcămintea ei pentru grădinărit şi era greu de ghicit cîţi ani avea.

– O vreme le-am condus singură. Timp de mai bine de trei ani după moartea tatălui meu. André de Vernay era impresionat. Nu era o sarcină uşoară pentru o femeie. Amelia avea dreptate. Era o femeie extraordinară şi trebuie să fi fost şi o tînără extraordinară. Se putea vedea chiar şi acum. Apoi soţul meu s-a ocupat de mine în locul meu, după care – glasul deveni trist – a murit, iar eu am preluat iar conducerea şi pentru mina lui. În ultimii ani a trebuit să le vînd pe toate.

– Cred că duceţi dorul activităţii. Ea încuviinţă.

– Da.

El mai luă o înghiţitură de ceai, apoi o întrebă:

– Cînd vreţi să-mi arătaţi pămîntul dumneavoastră, doamnă Harte?

Sabrina zîmbi şi dădu negativ din cap.

– Oh, nu, nu vă pot face aşa ceva. Aş fi însă bucuroasă să vă spun cu cine să vorbiţi pentru a cumpăra un teren bun pentru vie. Sînt multe de vînzare. Sabrina luă un aer serios: Oamenii suferă din motive economice aici.

– Suferă peste tot, doamnă Harte. Nici în Franţa situaţia nu e mai bună. Numai în Germania sub regimul lui Hitler se poate observa un progres în economie, dar Dumnezeu ştie ce va face lunaticul acela. André nu avea încredere în el, de fapt nimeni nu avea, cu toate că americanii erau de părere că nu putea face rău, nu era de acord cu ei. Am dorit să fac asta de mulţi ani. Pentru mine a sosit timpul. Mi-am vîndut viile din Franţa şi vreau să o iau de la început aici.

– De ce? El se părea ciudat şi nu putu să nu-l întrebe.

– Nu am încredere în ceea ce se întîmplă în Europa în prezent. Hitler mi se pare o mare amenințare, deși puțini sînt de acord cu mine. Cred că ne îndreptăm spre un alt război și prefer să stau aici.

– Și dacă nu va fi război? Vă veți întoarce acolo?

– Poate da, poate nu. Am un fiu și vreau să vină și el aici.

– Unde este acum?

– La schi în Elveția, rîse el, ah, viața grea a tineretului! Sabrina rîse și ea.

– Cîți ani are?

– Douăzeci și patru. Doi ani a lucrat la vie alături de mine. A mers la *Sorbona,* apoi s-a întors la Bordeaux să muncească cu mine. Se numește Antoine – părea mîndru de fiul său, iar Sabrina era impresionată.

– Sînteți foarte norocos. Fiul meu împlinește anul aceasta douăzeci și unu de ani și e la colegiu în Est. Mă întreb serios dacă va mai reveni la San Francisco vreodată. Pare atît de îndrăgostit de Est.

– O să-i treacă. La început așa era și Antoine pentru Paris, iar acum se ceartă cu mine că Parisul este un loc înfiorător, este mult mai fericit la Bordeaux. Este atît de provincial încît nici nu a vrut să vină la New York cu mine. Știți, toți au ideile lor, dar pînă la urmă – zîmbi el – redevin oameni, mai mult sau mai puțin. Tatăl meu spunea că și-a iubit copiii foarte mult... după ce au împlinit treizeci și cinci de ani. Mai avem de așteptat cîțiva ani. Sabrina începu să rîdă și mai turnă pentru amîndoi încă o cană de ceai, apoi îi veni o idee și se uită la ceasul de perete din bucătărie. El o observă și păru preocupat. Vă rețin cumva, doamnă Harte?

– Spuneți-mi Sabrina, vă rog, insistă ea, nu, deloc. Mă gîndeam că poate avem timp să mergem cu mașina pînă la Napa acum. Aș dori să vă arăt anumite regiuni. Ce program aveți astăzi?

El păru impresionat.

– Aș fi bucuros, dar mi-e teamă că vă rețin de la alte treburi.

– Numai de la tunsul gardului viu și nu am mai fost la Napa de mult timp, așa că mi-ar face plăcere să merg

cu dumneavoastră. Putea să facă asta în amintirea prietenei tatălui ei. Amelia fusese atît de bună cu ea mulţi ani. Apropo, ce mai face Amelia? Ea puse cănile în chiuvetă, apoi merse cu André în hol.

– Foarte bine. Îmbătrîneşte şi e puţin slăbită, dar, cu toate acestea şi ţinînd cont de faptul că a împlinit optzeci şi opt de ani, este remarcabilă în toate privinţele. Mintea îi este la fel de ascuţită ca o lamă bună, surîse el, mereu îmi place să discut cu ea în contradictoriu. Nu cîştig niciodată, dar este o provocare pe care am apreciat-o dintotdeauna. Avem păreri politice foarte diferite. O privi pe Sabrina şi zîmbi... apoi roşi, iar ea surîse.

– Cred că tatăl meu a iubit-o în secret. Mie mi-a fost dragă în adolescenţă. Mi-a fost ca o mamă în multe privinţe. Mama mea a murit cînd aveam doi ani. El încuviinţă înţelegînd-o, iar ea îşi ceru scuze şi se duse în camera ei să se schimbe, iar cînd coborî purta un costum din stofă englezească gri cu bleu cu o bluză de culoarea ochilor ei şi pantofi comozi cu toc jos. Avea părul strîns la spate, iar stilul ei înnăscut îl frapă pe André. Arăta foarte diferit faţă de acum cîteva minute, iar cuvintele „fată extraordinară" îi reveniră în minte. Amelia avea dreptate, ca întotdeauna. Despre toate... în afară de politică, zîmbi el în sinea lui şi o urmă pe Sabrina afară. Garajul era în spatele unor copaci şi al unui gard viu, lîngă poarta principală pe unde intrase, iar ea ieşi într-un *Ford* albastru, vechi de şase ani, îi deschise portiera din faţă, apoi încuie poarta după ce ieşi privindu-l veselă şi se îndreptă spre nord. Şi eu care intenţionam să tund gardurile astăzi... De fapt era bucuroasă că mergea la Napa cu el.

CAPITOLUL 29

După două ore şi jumătate au ajuns la Sfînta Helena, iar Sabrina trase aerul proaspăt în piept privind verdele strălucitor de pe dealuri şi simţind o schimbare în bine pe care o uitase de mult timp. De cînd vînduse casa şi minele nu mai venise deloc la Napa, iar acum îşi dădea seama cît era de atrasă de aceste locuri şi cît de bine era să se întoarcă acolo. Simţi că André de Vernay o privea şi se întoarse spre el cu un oftat şi un zîmbet. Nu trebuia să spună nimic, părea că o înţelege perfect.

– Vă înţeleg sentimentele. Ale mele sînt aceleaşi pentru Bordeaux... şi Médoc... Aceste oraşe erau importante pentru el la fel cum pentru ea era valea. Făcuse parte din viaţa ei mult timp. Era îmbătător să conducă în aceste locuri şi pe parcurs îi arătă cîte ceva... Oakville....Rutherford... unele dintre noile vii care răsăriseră. Îi arătă dealurile unde fuseseră minele, apoi după ce întoarse pe Sliverado Trail opri maşina şi-i arătă o întindere uriaşă de pămînt. Era înţesat de buruieni şi nimic nu mai fusese plantat sau curăţat de ani de zile. Se vedea o plăcuţă cu „De vînzare" care fusese răsturnată. Sabrina nu insistase să-l vîndă, iar acum nu ştia ce să facă. Cîndva avusese nişte speranţe atît de frumoase pentru acest pămînt, pentru strugurii pe care-i putea cultiva aici. Se uită în ochii adînci şi albaştri ai lui André şi dădu din umeri parcă scuzîndu-se.

– Cîndva aici a fost frumos, făcu un semn larg cu mîna, arătînd soiurile de viţă şi spunîndu-i de mană şi

de cum prohibiţia a distrus totul. Nu cred că voi mai putea face ceva cu ele. Avea două mii de acri de pămînt, plus alte vii mai departe, dar André nu vorbea mult. Merseră pe cîmp dînd la o parte crengi uscate, iar el privea ce avusese ea cîndva, se aplecă de cîteva ori ca să pipăie pămîntul cu mîinile, apoi o privi serios. Vorbi cu un terbil accent franţuzesc care o amuză.

– Doamnă Harte, aici aveţi o mină. Vorbea serios, dar ea dădu din cap a negaţie.

– Am avut în trecut, dar nu acum. Ca toate, de altfel, este mai puţin valoros ca altădată. Se gîndea şi la minele pe care trebuise să le închidă şi la viile care fuseseră bine întreţinute. Acum erau de nerecunoscut şi se întristă cînd îşi aminti cum erau ele demult. Acum deasupra capului ei atîrna o sabie cu două tăişuri care o îmbia să se întoarcă la pămîntul pe care ea şi tatăl ei îl iubiseră atît de mult, dar se gîndea la ceea ce nu mai era; tatăl ei... John... chiar şi Jonathan era mai mult plecat. Simţea tinereţea ei planînd deasupra în timp ce se întorceau spre maşină. Îi părea rău că venise. Ce mai conta? Ce rost avea să vină şi să plîngă pentru trecut? Cred că ar trebui să vînd totul. Nu mai vin deloc aici, iar pămîntul stă degeaba.

– Eu nu aş cumpăra de la dumneavoastră, îi zise, deschizînd portiera. Ar fi ca şi cînd aş fura de la un copil. Nu cred că înţelegeţi cu adevărat ce pămînt aveţi, buna mea prietenă. Era la fel ca pămîntul bogat din Médoc şi îşi dădu imediat seama după climă şi după căldura solului, după aspectul viţei năpădite că aici se puteau face minuni. Vreau să cumpăr pămînt aici, Sabrina... Miji ochii şi se uită peste dealuri. Nu era Bordeaux, dar arăta frumos şi aici putea fi fericit. Dacă venea şi Antoine cu cîţiva muncitori buni de-ai lor puteau face minuni, dar întîi trebuia să găsească nişte pămînt.

– Vorbeşti serios? Vedea în ochii lui promisiunea şi se oferi să-l ajute. Nu insistase să-i cumpere pămîntul, iar ea cunoştea multă lume prin împrejurimi. Merse cu el la biroul pentru vînzări de proprietăţi agricole şi vorbi cu cîţiva oameni descoperind că erau mai mult de trei mii

de acri de teren de vînzare chiar lîngă al ei. Preţul era scăzut şi era mult de lucru acolo, dar André insistă să-l vadă înainte de căderea serii şi Sabrina îl duse acolo. Mai trecuseră prin locurile acelea, dar nu ştia că terenul este de vînzare, iar acum trecură pe proprietatea ei, apoi André merse pe jos cîteva mile peste cîmp privind în jur, pipăind solul, rupînd buruieni şi examinînd frunzele; o privi pe Sabrina de parcă ar fi adulmecat aerul. Îl urmărea amuzată de pe şosea. Era atît de preocupat de ce făcea, atît de liniştit şi de serios, totuşi cînd vorbi cu el părea că are o privire şireată, dar nu cînd discutau despre viţa-de-vie, sau despre recolta lui, sau despre pămîntul la care se gîndea pe drum spre biroul de proprietăţi. Ajuns aici o privi zîmbind. Părea foarte încîntat, iar entuziasmul său era contagios, Sabrina observîndu-i o strălucire în ochi.

– Ce spui, Sabrina, dacă te-aş ruga să mi-l vinzi pe al tău?

– În locul celui pe care l-am văzut? păru ea surprinsă.

– În plus faţă de acela şi mai am o idee. Ea aşteptă să audă ideea. Am putea fi parteneri. Voi cultiva şi pămîntul tău. Vom avea o vie extraordinară... O clipă ochii Sabrinei dansau. Era ceea ce voise dintotdeauna să facă. Dar acum?

– Vorbeşti serios?

– Sigur că da. Negustorul de terenuri veni la ei şi André negocie preţul, aranjă cumpărarea, spre uşurarea celuilalt. Din comisionul cîştigat familia lui va mînca mai bine; acasă avea patru copii de hrănit. André se întoarse către Sabrina:

– Cum rămîne cu tine?

Urmă o pauză lungă, amîndoi îşi ţineau respiraţia, iar ea simţi un fior pe care nu-l mai avusese de mult timp. Nerăbdarea unei afaceri, a industriei, a proprietăţii, a cumpărării şi a vînzării. Cu solemnitate dădu negativ din cap.

– Nu-ţi vînd, André. El se aşteptase la acest răspuns, din instinct.

– Mă lași pe mine să-ți cultiv terenul și să devin partenerul tău? Împreună ar fi avut șase mii de acri, era o întindere bunicică, iar ea dădu din cap, cu ochii aprinși, ca și ai lui.

– Da. El îi întinse mîna, bătură palma, iar comisionarul îi privea gîndindu-se că într-un fel aici se năștea istoria și nu era departe de adevăr. Puțin mai tîrziu André îi înmînă un cec cu un avans pentru pămîntul cumpărat. De-abia atunci îi răsări în minte ideea unei case.

Nici nu se gîndise la asta, iar acum o privea pe Sabrina mirat. Avea nevoie de un loc pentru el și fiul său, dar nu le trebuia spațiu mult, puteau închiria la început ceva mic. Lăsase în Franța un castel elegant, la Médoc, pentru pămîntul pe care-l cumpărase aici. Era dispus să lase totul. Fiecare fibră a sufletului său îi spunea că Europa mergea spre prăpastie. Aceasta era o țară nouă, o lume nouă, o nouă posibilitate pentru el. Era mult mai interesant decît să stea confortabil într-un colț, demult pregătit pentru el. Ar fi palpitant și pentru Antoine. Se opriră la un han ca să mănînce pe la ora opt și erau amîndoi încîntați că mîncau hamburgeri și beau bere, iar ea îi povestea despre Valea Napa de demult, așa cum și-o amintea mai bine.

– Eu m-am născut la Sfînta Helena, în casa tatălui meu.

– O mai ai și acum?

– Am vîndut-o, răspunse ea sinceră, nu avea nimic de ascuns – ca să-l trimit pe fiul meu la studii. Cînd a avut loc criza de la bursă în '29 el avea cincisprezece ani, iar peste trei ani l-am trimis în Est, la școală. Am pierdut minele, mi-am pierdut toate investițiile în timpul crizei și nu mai aveam nevoie de casa din Napa, locuim în oraș de ani de zile. Nu era prea încîntată să-i povestească despre necazurile ei. Nu era un bărbat îndrăzneț și, de cînd dăduseră mîna pentru terenul cu vie pe care-l vor anexa și cultiva, se simțea oarecum legată de el. Era de parcă deveniseră pe dată prieteni, iar, fiindcă o cunoștea pe Amelia, avea încredere în el.

Tot mai trebuie să-mi susţin fiul încă un an – zîmbi liniştită – cel puţin voi şti că a primit ce am putut să-i dau mai bun.

– Şi tu? El ce-ţi dă ţie? Ar fi vrut să-i răspundă „dragoste", dar nu era sigură de asta. El îi dăruia ceva ce ea bănuia, un sentiment de linişte cînd revenea acasă, senzaţia că o iubeşte cineva undeva pe lume, dar el nu se exprima astfel niciodată. Jon era mult mai interesat de ce ea ce putea ea să-i dea.

– Ştii, nu sînt sigură, André. Nu sînt sigură că un copil îţi dă ceva, poate doar bucuria pe care o simţi ştiind că e al tău.

– Ah, dădu el din cap cu înţeles, cu un aer foarte franţuzesc. Îi zîmbi şi puse jos paharul. Mai dă-i cîţiva ani. Ea rîse, amintindu-şi de disputele lor.

– Cred că va dura mai mult. Acum, în legătură cu pămîntul, ce intenţionezi să faci cu el? Sabrina era fascinată de entuziasmul lui de fiecare dată cînd vorbeau despre asta. Era hotărît să plece din Bordeaux şi să se mute aici. André, crezi că lucrurile vor merge chiar atît de rău în Franţa?

– Mai rău. Sînt absolut sigur de asta. O noapte întreagă m-am certat cu Amelia pe subiectul ăsta la New York. Ea spunea că francezii sînt prea deştepţi ca să poată fi traşi în jos, dar cred că de data aceasta se înşeală. Din punct de vedere politic sîntem bolnavi, din cel economic nu sîntem puternici, iar în Est se află nebunul acela care ne flutură steagul nazist. Sincer cred că e timpul să plec, cel puţin pentru o vreme. Sabrina se întreba dacă lui nu-i era cumva teamă. Poate că vîrsta îl făcea aşa. Mai devreme îi spusese că are cincizeci şi cinci de ani, dar la aceeaşi vîrstă John devenise mai conservator şi mult mai îngrijorat din pricina politicii decît fusese înainte. Era o perioadă cînd vedea totul în negru şi îşi amintea că şi tatăl ei fusese la fel, deşi nu prea îi dădea dreptate lui André, dar el o privea gînditor acum şi după cafea începu ezitînd:

– Ştii, Sabrina, poate crezi că sînt nebun, dar mă tot gîndesc la bucata aceea de pămînt. Al tău şi al meu.

Este perfect pentru ceea ce vreau să fac şi tu mi-ai spus că eşti interesată de viţa-de-vie. Decît să-l dai în arendă, iar eu să mă ocup de el, nu ai vrea să devii partener activ şi să începi afacerea cu mine?

– Cred că zilele acelea au apus pentru mine. Nu mai sînt om de afaceri, André. De fapt, plătise un preţ prea mare, considerînd mînia fiului ei.

– Nu ştiu. Văd, însă, că şi tu eşti la fel de implicată ca şi mine. Ţi se pare o nebunie?

– Puţin, zîmbi ea, iar chelneriţa le mai turnă cafea proaspătă. André bea multă cafea şi spunea încet că nu era precum cafeaua din Franţa, o concluzie care o făcu pe Sabrina să rîdă, dar era acum contrariată de ideea lui.

– La ce te gîndeşti, André?

El trase aer în piept şi puse cana pe masă.

– Cît pămînt ai putea să cumperi din bucata aceea de pămînt cu mine, ca să fim parteneri egali în afaceri? Să mergem jumătate-jumătate pînă la capăt.

Sabrina rîse amuzată de termenul pur american.

– Să cumpăr cu tine? André, nu înţelegi. De-abia pot să-mi ţin fiul în şcoală, mi-a mai rămas foarte puţin, cu excepţia casei din oraş şi porţiunea aceea de junglă din Napa pe care ai văzut-o. Cum aş putea să cumpăr cu tine terenul pentru vie? Aceasta presupunea o cumpărare de opt sute de acri pentru ea, o cheltuială pe care nu şi-o putea permite în orice caz. El o privi dezamăgit, dar nu încă învins:

– Nu am ştiut... credeam doar că...

Ochii lui aveau o strălucire galică, iar Sabrina observă că îi place înfăţişarea lui. În multe privinţe era un bărbat frumos, iar trăsăturile lui subţiri şi mlădioase îl făceau să pară mai tînăr decît era. Era uşor să ţi-l imaginezi mai tînăr cu douăzeci de ani.

– Deci nu ai alte resurse? Era o întrebare nepolitîcoasă, dar nu o pusese cu răutate. Era foarte nerăbdător să înceapă o afacere cu ea. Se simţise bine în compania ei din clipa cînd se cunoscuseră, iar Amelia îi spusese lucruri minunate despre ea, despre cum con-

dusese minele ani de zile şi despre mintea ei strălucită. El bănuia că aceste capacităţi fuseseră motivul pentru care rămăsese la suprafaţă acum şi presimţea că, dacă ar voi şi ea, ar putea găsi un mod de a cumpăra proprietatea cu el. Ea ştia mai multe despre obţinerea vinului decît recunoscuse faţă de el pînă atunci.

– Sînt ani de zile de cînd nu m-am ocupat de asemenea lucruri, André. Cînd eram tînără doream să cultiv viţă franţuzească aici – rîse ea pentru sine – dar, cu cîţi ani în urmă a fost asta? Cincisprezece? Douăzeci şi cinci? Nu ţi-aş fi de nici un folos. Sabrina era uimită că îi propunea un parteneriat, dar trebuia să recunoască, totuşi, că era o idee incitantă. Mult mai interesantă decît să-i dea în arendă terenul pe care îl avea. Ştii, aproape că mi-ar plăcea să fac aşa ceva cu tine. Dar ar trebui să-mi vînd pămîntul, nu să mai cumpăr, oftă ea, gîndindu-se la asta. Mai avea de plătit taxele la *Harvard* pe un an chiar în următoarele luni şi ce-i mai rămăsese de vîndut era terenul din Napa, parcelele cu grădini din jurul Casei Thurston şi bijuteriile mamei ei pe care nu le purtase niciodată. Se mai gîndi la asta puţin, apoi noaptea cînd se aşeză în pat mai reveni la idee o dată. André se întorcea la Napa a doua zi ca să vadă parcela pe care o cumpărase şi să vorbească cu proprietarii despre tranzacţie, apoi trebuia să-şi găsească şi un loc unde să stea.

Sabrina se gîndi mult la el şi realiză că îi plăcea persoana lui sperînd să facă treabă bună cu viile. Un bărbat la vîrsta lui era de admirat, dacă-şi părăsea ţara în care se simţea bine şi unde avea tot ce-şi doreşte oricum, pentru a se stabili aici, la şase sau şapte mii de mile depărtare, unde voia să o ia de la capăt. Ca să faci aşa ceva îţi trebuia ceva mai mult decît curaj, iar ea îl admira pentru asta. La fel de mult cum o admira şi el pe ea. Percepuse la el o forţă interioară extraordinară, iar Amelia îi spusese mai înainte de toate acestea. Chiar şi acum avea multe pe umeri, bănuia el, deşi singurele aluzii fuseseră doar cele spuse de ea cînd el se oferise să-i cumpere pămîntul tocmai cînd se ridicase din pat a

doua zi... Dacă ar vinde grădinile din jurul Casei Thurston, ar avea destui bani să-i plătească lui Jon ultimul an de studiu, dar mai era şi altceva. Îşi făcea planuri să pună ceva deoparte pentru ea şi să facă, poate, o investiţie sau două, dar ce investiţie era mai bună decît în pămînt? Tatăl ei îi spusese asta întotdeauna, iar dacă se va alia cu André pentru achiziţionarea terenului, nu-i va mai rămîne nici un ban pentru ea, însă dacă el ştia ce face, vor obţine bani buni în timp. Riscul era deosebit de mare, dată fiind situaţia economiei, dar ceva în inima ei o făcea, doar cînd se gîndea la el, să-i fiarbă sîngele în vene, la fel ca înainte, cînd voia să obţină prin minerit lucruri mai măreţe şi asta voise să facă dintotdeauna, chiar la început. Cînd era tînără îi plăcea via mai mult decît minele. Se gîndea la ea toată ziua întrebîndu-se dacă André mai cumpărase ceva, apoi dădu cîteva telefoane în legătură cu grădinile. Seara, cînd el îi telefonă, Sabrina era atît de entuziasmată, încît cu greu înţelese ce voia să-i spună.

– Pot să mă asociez cu tine, André! Agentul ei imobiliar credea că va avea o ofertă pentru loturile de pe Nob Hill chiar a doua zi. Doi antreprenori aşteptaseră ani de zile şi erau dispuşi să-i dea un preţ bun. Asta înseamnă că va trebui să trăiască înconjurată de constructori o vreme şi nu va mai avea aceeaşi liniştе ca pînă atunci, dar nu o deranja, dacă putea intra în afacere cu el.... Cu greu o înţelese André şi aştepta nelămurit la capătul celălalt al liniei.

– Cum?... Cum?... Ce ai spus?... Încet, încet... rîdea împreună cu ea, convins că intervenise ceva extraordinar, dar nu ştia ce.

– Bine, scuză-mă. Mai întîi, cum a mers astăzi?

– Bine. Grozav – şi el era entuziasmat – şi am avut această idee perfectă. Cumpăr pămîntul, îţi vînd ţie opt sute şi tu îmi vei plăti cînd ai să poţi. Dacă vrei, îmi poţi plăti în cinci ani. Pînă atunci vom fi amîndoi bogaţi cu vinurile noastre. André rîse, iar ea îl întrerupse.

– Nu trebuie să faci asta. Mi-a venit o idee mai bună. Începu să-i spună, apoi se gîndi la ceva mai interesant.

Am o idee excelentă. Nu vrei să vii să bem un coniac? Vreau să discut ceva cu tine.

– Ahh... păru el curios, iar coniacul era chiar o idee bună. Eşti sigură că nu-i prea tîrziu? E trecut deja de zece. Sabrina nu ar fi putut aştepta să-i spună de-abia a doua zi; toată după-amiaza fusese ca un copil nerăbdător. André acceptă să ia un taxi de la hotelul său şi, peste cinci minute, era deja la uşa ei bătînd, iar ea zbură jos pe scări să-i deschidă. Sus în bibliotecă îl aştepta un coniac în faţa focului, iar cînd o văzu cît de repede urcă scările ca un căţeluş el începu să rîdă: Ce ai pus la cale astăzi, Sabrina? Numele ei sună atît de franţuzesc din gura lui, încît Sabrina rîse de el, apoi îi turnă coniacul şi-i făcu semn spre un scaun confortabil din faţa ei.

– Mi-a venit o idee. Despre proprietatea din Napa.

O scînteie din ochii ei ajunse pînă la ai lui, iar cînd o privi nici nu îndrăznea să spere. Se întreba dacă acesta fusese motivul pentru care îl adusese aici. Poate că avea să înfăptuiască o minune.

– Sabrina, nu mă ţine în suspans, şopti el, iar ea îl privi şi ştiu pe negîndite că viaţa ei se va schimba, aşa cum se întîmplase de cîteva ori... cînd a murit tatăl ei, iar ea trebuia să preia minele,... cînd s-a măritat cu John... cînd s-a născut Jon... iar acum, deodată viaţa ei avea să ia din nou o întorsătură dramatică. Ştiu asta cînd îl privi pe André în ochi. Se gîndise că zilele ei la putere se încheiaseră, dar acum ştia că ele reîncepuseră. Voia să devină partenera lui. Voia asta mai mult ca orice. Mai ştia, cu fiecare părticică din agerimea ei pentru afaceri, că acest bărbat era cu totul special. André de Verany intrase în viaţa ei. Acum avea să meargă alături de el.

– Vreau să cumpăr proprietatea împreună cu tine. André îi reţinu privirea.

– Poţi face asta? Mă gîndeam...

– M-am gîndit la asta toată noaptea trecută, iar astăzi am dat nişte telefoane. Ce am de făcut este să vînd terenurile cu grădină din jurul Casei Thurston. Am nevoie de bani pentru taxele şcolare ale fiului meu la

Harvard pentru anul viitor. Era dureros de onestă faţă de el, dar nu avea nici un motiv să ascundă ceva, nici nu se punea problemă, dacă urmau să devină parteneri. Dar, dacă obţin un preţ bun pe ele, şi cred că voi obţine, aş putea să mă strecor şi să cumpăr cu tine o parte din teren. Am putea fi parteneri egali chiar de la început – ochii îi erau aprinşi, iar el o privi, de parcă ar fi ştiut că un lucru foarte important pentru amîndoi era pe cale să înceapă. Se uită la el cu ochii puţin strînşi şi cu mintea exact ca atunci cînd conducea minele. Văd totul în faţă.

– Şi eu, o privi el cîteva minute, apoi ridică paharul: Pentru succesul nostru, madame Harte. Avea o privire atît de serioasă, încît ea nu-l recunoscu, dar ridică la rîndul ei paharul.

După aceea se încruntă puţin, conştientă de munca grea care îi aştepta, dar se învioră.

– Cine se va ocupa de viţa-de-vie? Vei aduce oameni din Franţa?

– Voi aduce trei oameni cu mine şi pe fiul meu, bineînţeles. Deci vom fi cinci care să facă ceea ce trebuie, apoi, dacă avem nevoie, putem angaja muncitori de aici. De ce? Te oferi voluntar la culesul strugurilor, prietena mea? O luă de mînă şi-i zîmbi. Ai vorbit serios?

– Niciodată pînă acum nu am vorbit mai serios. Mă simt de parcă am revenit la viaţă. Apele stătătoare ale vieţii ei reîncepuseră să curgă şi acum îşi dădea seama cît de dor îi era să muncească, să conducă mine, să construiască. În ultimii ani nu făcuse altceva decît să privească deriva celor rămase. Acum, dintr-odată, se afla în mijlocul lucrurilor din nou, mulţumită lui. Dacă va merge treaba, îţi voi fi datoare cu multe, André.

– Ah, nu! dădu el energic din cap. Aici te înşeli enorm, Sabrina. Eu sînt cel care îţi voi fi îndatorat pe viaţă, dacă vom cumpăra pămîntul acesta. Miji ochii aşa cum făcuse ea mai devreme şi văzu cu ochii minţii visul lui împlinindu-se. Într-o zi va fi un succes imens... ştiu asta cu tot sufletul meu... cele mai bune vii cultivate peste tot, inclusiv în Franţa....poate chiar unul sau două

soiuri de şampanie... Sabrinei îi venea să plîngă, era atît de fericită ascultîndu-l. Era tot ce-şi dorea ea să facă de ani de zile, iar acum el îi oferea această posibilitate. Amelia îl trimisese la ea, ca pe un mesager al reînvierii. Era cel mai de preţ cadou.

În următoarele trei zile amîndoi parcă înnebuniseră, vorbeau cu bancheri, jonglau cu proprietăţile lor, mergeau iar să vadă terenul, vorbeau cu proprietarii, apoi iar mergeau la bancă şi în sfîrşit la antreprenorii care erau interesaţi de grădinile ei. Ca prin minune, în două săptămîni amîndouă afacerile erau încheiate. Sabrina vînduse totul de pe Nob Hill, cu excepţia Casei Thurston şi a unei grădiniţe chiar în spatele casei şi cumpărase cu André trei mii opt sute de acri de pămînt în Napa, la care se adăuga proprietatea ei de două mii şi un acru, care însuma aproape şase mii de acri teren cu vie, suprafeţele fiind lipite una de alta, iar legal fiecare dintre ei deţinea o jumătate. Avocaţii ei avură de lucru zile în şir, iar bancherii insistaseră să-l verifice pe André trimiţînd telegrame peste tot. Ea însăşi o sună pe Amelia de două ori ca să-i mulţumească pentru tot ceea ce făcuse. A fost săptămîna cea mai delirantă căreia Sabrina îi supravieţuise, iar cînd îl conduse pe André la trenul de New York la sfîrşitul săptămînii cei doi îşi strînseră mîinile, iar de data aceasta el o sărută pe amîndoi obrajii.

– Ştii, amîndoi sîntem nebuni de legat, nu-i aşa? Ea îl privi ca o adolescentă, iar el arăta mai mîndru ca oricînd după cîteva după-amieze pe care le petrecuse plimbîndu-se cu ea sub soarele din Napa. Ea nici măcar nu observa această trăsătură a lui, atît era de entuziasmată de ceea ce făcuseră şi rămăsese să caute o casă potrivită pentru el şi Antoine, poate cu o cabană lîngă ea pentru cei trei muncitori pe care urma să-i aducă din Franţa. Cît de repede te întorci, André?

Îi promisese să o sune din New York, apoi să-i trimită o telegramă din Bordeaux. Avea multă treabă acolo, dar acum spera să revină peste o lună.

– Peste patru săptămîni, cel mult cinci.

– Pînă atunci îţi voi găsi o casă, iar dacă nu voi reuşi, în cel mai rău caz puteţi sta cu toţii în Casa Thurston.

– Ar fi foarte frumos, zîmbi el şi-i ură noroc, apoi trenul porni. Pentru o clipă doar inima i se strînse de teamă amintindu-şi de trenul de acum nouăsprezece ani care nu a mai ajuns niciodată la Detroit.

Viaţa nu mai putea fi crudă încă o dată, nu de data aceasta. Peste cinci săptămîni, în aceeaşi zi, Sabrina se afla din nou la gară, acum pentru a-i întîmpina pe André, pe Antoine şi pe cei trei muncitori. Găsise o fermă de închiriat chiar lîngă terenul pe care îl cumpăraseră, iar cu timpul André şi Antoine puteau construi acolo o casă pentru ei. Oricum, pentru moment, nu era nevoie de aşa ceva. În ziua aceea merseră direct în Valea Napa şi bărbaţii discutaseră cu toţii, animaţi, în franceză, cînd văzură ce cumpăraseră André şi Sabrina. Sabrina era uimită cît de încîntător era Antoine. Tînărul înalt, slab, foarte chipeş, avea ochii albaştri ai tatălui său şi părul blond, bogat. Avea trăsături fine, un zîmbet blînd şi picioarele interminabile ale tatălui şi, mai presus de toate, era politicos. Engleza lui nu era prea corectă, dar reuşea să-i vorbească Sabrinei pe un ton adecvat, iar pînă a doua zi seara, pe care au petrecut-o degustînd vinuri, Sabrina simţea că aproape deveniseră prieteni. Era atît de deosebit de fiul ei, lucru pe care ea îl atribuia maturităţii lui, dar ce o uimea cel mai mult la Antoine era faptul că se purta ca un om de treabă. Părea că vrea să facă toate lucrurile mai uşoare pentru toată lumea; tempera atmosfera cînd aceasta devenea tensionată, ceea ce se întîmplă de multe ori, date fiind temperamentele galice ale interlocutorilor; părea că îi face plăcere compania tatălui său, era excesiv de politicos şi, în acelaşi timp, glumeţ cu ea. Sabrina se întrebă cum se va înţelege el cu Jonathan cînd acesta va veni acasă. Voia ca tinerii să se cunoască şi să se înţeleagă.

Aceasta nu se întîmplă pînă în iunie cînd Jon veni acasă. Trecuseră şase săptămîni de la sosirea lui André şi a lui Antoine, iar ei stăteau în Casa Thurston pentru

cîteva zile, ca să participe la cîteva întîlniri cu banca în legătură cu niște împrumuturi pe care sperau să le obțină. Zgomotul de afară era insuportabil, întrucît muncitorii din construcții distrugeau parcelele cu grădini în locul cărora urmau să fie ridicate case. Sabrina păstrase numai o grădiniță în spatele casei, dar chiar și aceasta era pentru moment de necălcat. Peste tot plutea ciment, praful cobora în nori grei deasupra capului, copacii smulși din rădăcini pendulau. Era trist să vezi cît se schimbaseră toate, dar acum nu putea da înapoi și măcar pusese la cale ceva interesant cu André și cu Antoine. Reușise să-i plătească lui Jon taxele pentru ultimul an, iar el îi era recunoscător pentru asta, însă nu mai avea prea mulți bani de cheltuială. Voia să investească tot ce-i mai rămăsese în vie cu André și se ducea la Napa de mai multe ori pe săptămînă supraveghind domeniul lor cu bucurie. André venea în oraș cel puțin o dată pe săptămînă și stătea în apartamentul pentru oaspeți din Casa Thurston. Tocmai erau instalați în el cînd sosi Jon. El îi privi cu vădită ostilitate cînd își aduse bagajele în holul de la intrare.

– Alți chiriași, dragă mamă? Sabrina ar fi voit să-l scuture puțin pentru tonul pe care-i vorbise și-l privi mînioasă.

– Nici pe departe, Jon. Ei sînt André și Antoine de Vernay. Ți-am povestit despre viile din Napa în care am investit împreună.

– Mi se pare o prostie. Jon era atît de deosebit de fiul lui André care îi făcuse o primire foarte călduroasă în viața lui și a tatălui său. Era clar că Jon se simțea amenințat de ei. Mama lui flirta din nou cu afacerile și acest lucru îi reaminti de ura pe care o avea față de ea cînd muncea în tinerețe. André întinse o mînă spre Jon care i-o strînse nepăsător. Acum că se afla în oraș avea alte treburi mai importante de făcut. Aștepta sosirea a doi prieteni de la *Harvard* săptămîna următoare și voia să plece la lacul Tahoe, apoi în La Jolla cu ei. Nu era chiar un plan pentru vară. Mai degrabă s-ar fi dus în Europa cu prietenul său Dewey Smith, dar, de vreme ce

mama lui insistase să vină acasă, avea de gînd să fie chit cu ea forţînd-o să-l trimită în Europa după ce va absolvi şcoala anul viitor. Merita „marele turneu", ceilalţi mergeau în Europa tot timpul. De ce trebuia el să-şi petreacă vara acasă? Voia să se îmbarce pe nava *Normandie* cînd va fi lansată. Îi datora măcar atîta lucru; nu eşti absolvent de *Harvard* în fiecare zi. Acum nu-i spuse nimic mamei lui despre planurile pe care le avea, era destul timp să o piseze, iar în prezent avea nevoie de o maşină pentru sosirea prietenilor lui.

– Poţi să o iei pe a mea cînd sînt în oraş, dragul meu. Eu pot merge cu funicularul. André îi asculta cu o ureche în timp ce dădea nişte telefoane din bibliotecă. Era mirat de nesfîrşita ei răbdare cu băiatul, dar era singurul ei fiu şi asta explica multe. Tatăl lui murise cînd el avea numai doi ani şi într-o seară tîrziu, cînd stăteau de vorbă, Sabrina îi spuse lui André că s-a simţit vinovată mereu faţă de Jon pentru perioada cînd lucra pînă seara la mină.

– Dar o făceai pentru el. Şi eu am avut aceeaşi problemă cu Antoine cînd a murit Eugenie, dar a trebuit să înţeleagă. Eram un singur om. Tu ai avut o răspundere enormă pe cap, Sabrina. Cu siguranţă că acum trebuie să înţeleagă asta.

– Cînd îi convine înţelege, zîmbi ea partenerului şi prietenului său. Îl cunoştea pe fiul ei foarte bine şi, cu toate că o deranja de multe ori, ştia cît de răsfăţat era acesta. Acum era necăjit fiindcă o bătea la cap cu maşina de faţă cu André.

– Nu mai putem cumpăra una, pentru Dumnezeu?

– Jon, ştii că acum nu-mi pot permite, încercă ea să se stăpînească, dar el nu făcu acelaşi lucru.

– De ce naiba nu poţi? Cumperi orice altceva, pămînt în Napa, vii, Dumnezeu ştie cîte altele. Era brutal şi nedrept, de ani de zile nu-şi cumpărase nimic pentru ea şi, deşi hainele ei erau bune, se vedeau că sînt demodate. Şi André observase asta şi era conştient de sacrificiile pe care le făcea. Deja nu mai avea mare lucru din vînzarea proprietăţilor ei, fiindcă investise totul în

viile pe care le cumpărase cu André şi plătise taxele pentru Jon. Nu mai avea bani nici pentru ea, dar Jon părea hotărît să nu accepte realitatea şi să continue să facă presiuni asupra ei.

– Jon, eşti nedrept. Condu maşina mea, pentru numele lui Dumnezeu. Acum o ţinea într-un garaj pe care-l închiriase de la nişte prieteni. Garajul ei fusese dărîmat ca şi o parte din proprietatea ei din pricina noilor construcţii.

– Cum crezi că putem sta aici cu atîta zgomot? strigă el din răsputeri pentru a acoperi gălăgia şi Sabrina îşi dădu seama de asta de-abia seara cînd zgomotul încetase. Ea se obişnuise deja de o lună şi trebuia să suporte cel puţin un an, din cîte i se spuseseră.

– Îmi pare rău, Jon. Nu va dura la nesfîrşit, iar tu vei fi plecat o perioadă – îi zîmbi ea cu blîndeţe – iar la anul, cînd vei termina studiile, lucrările vor fi terminate. El oftă sonor şi o privi.

– Sper. Acum, despre maşină. Pot să o iau după-amiază?

– Da, poţi. Voia să iasă cu o fată, era prietena unei prietene, studentă în anul doi la *Mills.*

– Vrei să iei cina cu noi diseară?

Se obişnuise să cineze cu André şi cu Antoine şi dorea ca Jon să-i cunoască pe amîndoi, dar el avea deja alte planuri, aşa că dădu negativ din cap şi se ridică.

– Îmi pare rău, nu pot. Apoi se uită la prietenul mamei sale. André încă vorbea la telefon şi Jon se gîndi că nu-l poate auzi. El este noul iubit? O privi insistent pe mama lui în ochi, iar ea roşi complet. Se vedea după încordarea buzelor că nu era încîntată.

– Nu s-ar spune, Jon. Este asociatul meu în afaceri. Dar aş vrea să-l cunoşti pe el şi pe fiul său.

Jonathan ridică din umeri. În ceea ce-l privea cei doi erau doi neciopliţi din Franţa şi nu-l interesau. Îi judeca după pasiunea pentru pămînt, după faptul că veneau din Bordeaux şi după hainele lor simple. Realitatea că erau ambii de spiţă nobilă prin naştere era uşor trecută

cu vederea de el, fiindcă nu vorbeau niciodată de castelul pe care tocmai îl vînduseră. Jon avea alte preocupări, mai ales acum că avea maşina mamei lui, iar peste o jumătate de oră plecă şi nu se întoarse pînă noaptea tîrziu. A doua zi de dimineaţă Sabrina plecă de acasă cu Antoine şi cu André imediat după răsăritul soarelui şi a revenit acasă de-abia seara, tîrziu, din Valea Napa conducînd singură maşina. Acum petrecea mult timp în maşină mergînd dus-întors pe drumul de la Casa Thurston şi terenul cu vie unde avea mult de lucru.

– De ce ai făcut o asemenea nebunie? o întrebă Jon cînd se întîlniră seara, iar ea observă o umbră de acuzare în ochii lui, de parcă ar fi cheltuit bani la care nu avea dreptul sau de parcă era supărat că îl neglija aşa cum făcuse pe vremea cînd lucra la mină. Însă el avea douăzeci şi unu de ani şi era la un colegiu la o distanţă de trei mii de mile mai tot timpul, iar ea avea, ca şi el, dreptul să facă un lucru care o pasiona. Era ceva ce dorise toată viaţa ei, apoi avea numai patruzeci şi şapte de ani. Nu avea de gînd să aştepte să moară fiindcă el crescuse. Era cel mai frumos lucru care i se întîmpla, dar reprezenta o ameninţare pentru Jon, iar el era nemulţumit de fiecare dată cînd se aducea în discuţie acest subiect, de parcă i-ar fi luat ceva care era al lui.

– Jon, totul va merge bine. Îţi promit. Vom avea vinurile cele mai bune din Statele Unite. El o privi şi ridică din umeri.

– Şi ce-i cu asta? Oricum eu prefer să beau whisky.

Sabrina era exasperată. De multe ori era imposibil.

– Din fericire, nu toată lumea gîndeşte ca tine. Cu asta Jon îşi aminti de ceva şi i se adresă cu nonşalanţă.

– Apropo, săptămîna viitoare vin la mine nişte prieteni. Sabrina se încruntă la auzul acestor cuvinte şi-l privi.

– Dar spuneai că pleci la lacul Tahoe, nu-i aşa?

– Da. M-am gîndit că s-ar putea opri din drum să te salute. Era prima dată cînd îi spunea de ei şi se gîndi că ar putea fi vorba de o fată. Sabrina zîmbi sfioasă.

– Este vorba de cineva deosebit pentru tine?

– Da. Jon îşi dădu seama de aluzie şi dădu negativ din cap. Nu, nu, nu e cineva de genul acesta... e doar o prietenie... lasă, ai să vezi... Sabrina observă privirea lui oarecum vinovată, dar nu mai era sigură de nimic.

– Cum îl cheamă? El plecase deja, iar Sabrina primi răspunsul din fugă:

– Dupré. Nu ştia dacă prietenul era fată sau băiat, oricum uită să-l întrebe înainte de a pleca la lacul Tahoe peste o săptămînă.

CAPITOLUL 30

După plecarea lui Jon cu prietenii la lacul Tahoe, Sabrina petrecu mult timp la Napa cu André, cu Antoine şi cu muncitorii francezi. Aveau foarte mult de lucru. Pămîntul trebuia curăţat, iar pe proprietatea ei viţa-de-vie trebuia tăiată, îmbunătăţită cu soiurile pe care André le adusese din Franţa. Va trece un an pînă ce avea să observe o îmbunătăţire a solului, poate mai mult, dar ei erau pregătiţi pentru aşa ceva, iar proiectul era în deplină desfăşurare. Găsiseră deja un nume pentru vinul pe care-l vor obţine; vinurile comune se vor numi *Harte-Vernay*, iar cele mai bune *Chateau de Vernay*. Sabrina era încîntată de toate. Peste o săptămînă reveni la San Francisco în soarele dogoritor din Napa, bronzată frumos, cu ochii precum crîmpeiele de cer albastru senin, cu părul strîns într-o coadă la spate. Era încălţată cu espadrilele pe care André i le adusese din Franţa şi purta pantaloni, iar acum tocmai se uita prin corespondenţa adusă la Casa Thurston cînd sună telefonul de pe biroul ei. O voce necunoscută, feminină, ceru cu ea.

– La telefon – se întrebă cine poate fi, dar era mult mai interesată de teancul de note de plată din mînă. Mereu părea că are tot mai mult de plătit şi acum îşi dădu seama că Jon nu-şi refuzase nimic în ultimele săptămîni... trei restaurante... clubul lui... croitorul preferat...

– Sînt contesa Dupré. Fiul dumneavoastră mi-a sugerat să sun...

Sabrina se încruntă, apoi îşi aminti numele. Dupré... dar nu spusese că e vorba de o contesă. Poate că era mama unei fete la care ţinea el. Sabrina oftă ţinînd receptorul puţin mai departe de ureche. Nu prea avea chef, mai ales de o femeie care se anunţa în acest fel. Avea accent american, mai exact sudic, însă numele era categoric francez, iar accentul era evident. Păcat că André şi Antoine nu erau în oraş. Nefiind ei, îşi aduse aminte ce-i promisese lui Jon.

– Probabil că Jon v-a spus că voi suna.

– Da, mi-a spus, încercă Sabrina să pară primitoare la telefon, în timp ce frunzărea teancul de facturi.

– Este un băiat dulce.

– Vă mulţumesc. Sînteţi în vizită în San Francisco? Sabrina nu ştia ce să-i spună, sau motivul pentru care o sunase pe ea.

– Da.

– Ce păcat că Jon nu e în oraş. Este la munte cu nişte prieteni.

– Foarte bine pentru el. Poate că mă voi întîlni cu el cînd va veni acasă.

– Da... Sabrina se mobiliză. Trebuia să-şi facă datoria în numele lui Jon. Aţi dori să veniţi la ceai săptămîna aceasta? Cu cîtă treabă avea era ultimul lucru pe care şi-l dorea, dar nu avea încotro. Jon o avertizase, iar femeia o sunase.

– Mi-ar face foarte mare plăcere. Aş dori să vă cunosc, doamnă Harte – făcu o pauză stranie după ce pronunţă numele Sabrinei, iar aceasta îşi făcu repede socoteala în minte. Putea să treacă şi peste asta.

– Poate astăzi după-amiază?

– Este perfect.

– Sînt încîntată – minţi ea politicos – adresa noastră este...

Se auzi un rîs cristalin la telefon.

– Oh... nu e nevoie... Apoi: Jon mi-a dat-o cu mult timp în urmă. Sabrina nu putea să-şi dea seama dacă doamna contesă Dupré era tînără sau bătrînă, dacă era o „madame" sau o prietenă de-a lui, sau, pur şi simplu,

o femeie pe care o cunoscuse.

Cînd Antoine o sună mai tîrziu să o roage să se ducă la bancă în locul lui pentru un comision trebui să-i spună că nu putea.

– Afurisitul de Jon m-a ţinut acasă pentru o cucoană de-a lui. Trece prin oraş şi a trebuit să o invit la ceai – zise ea uitîndu-se la ceas; tava era deja pe masă, iar ea purta o rochie de bumbac gri cu guler de catifea şi un şirag de perle pe care tatăl ei i-l dăruise cînd era foarte tînără – trebuia să fi sosit acum zece minute, iar după tonul ei nu cred că va pleca la timp pentru ca eu să pot merge. Îmi pare sincer rău, André.

– Nu face nimic. Pot aştepta. Îşi aminti de Sabrina cu o zi înainte, cînd îşi croia drum prin jungla crescută pe terenul ei, cu părul răvăşit, cu faţa arsă de soare, cu ochii de un albastru mediteraneean şi acum îl amuza gîndul că va servi cuiva ceaiul. Rîse, iar ea se strîmbă.

– Nu-mi imaginez ce vrea, dar Jon mi-a atras atenţia că vine, aşa că am făcut ce trebuia. Sincer vorbind, aş prefera să vin la voi. Cum mai stau lucrurile?

– Bine. Înainte de a mai adăuga ceva se auzi ciocănaşul de la intrare, apoi soneria.

– La naiba. A venit. Trebuie să deschid. Sună-mă dacă intervine ceva.

– Aşa voi face. Apropo, cînd vii şi tu?

Sabrina ar fi dorit să muncească alături de ei, iar Jon lipsea de acasă încă o săptămînă.

– Cred că mîine seară. Pot să stau la fermă cu voi? Era singura femeie între ei, dar era o excelentă companie pentru ei şi împărţea cu aceştia lipsa de confort şi modul de viaţă rustic. Seara îi ajuta să gătească, deşi acesta nu era punctul ei forte. „Conduc mai bine o mină decît gătesc" spusese ea odată după ce arsese toate ouăle pe care trebuia să le mănînce înainte de a pleca la lucru. De atunci ei se ocupau de mîncare în locul ei, iar ea muncea cît un bărbat, ca de obicei. André o admira pentru asta. O admira în multe privinţe.

– Desigur că poţi să stai cu noi. Va trebui să construim şi noi o casă ca lumea în curînd, cugetă el.

Plănuise să ridice o casă simplă pentru lucrători şi una mai spaţioasă, pe deal, pentru el şi Antoine, dar mai trebuia să aştepte puţin. Aveau alte priorităţi acum.

– Ne vedem mîine, zise ea şi alergă pe scări la uşă şi cînd deschise văzu femeia care stătea în prag. Purta un costum negru din lînă, mulat pe corp, iar părul ei era negru pana-corbului. Sabrina se gîndi că era vopsit, dar avea un chip frumos, ochi strălucitori albaştri care parcă o examinau din cap pînă-n picioare. Urcă treptele şi intră privind cupola de parcă ar fi ştiut că se afla acolo.

– Bună ziua... văd că Jon v-a spus despre cupolă.

– Nu. O privi zîmbind pe Sabrina, iar aceasta avu o senzaţie ciudată cînd se uită la ea, însă nu ştia ce se întîmplă. Era de parcă ar mai fi văzut-o pe această femeie cîndva, dar nu ştia unde. Nu mă ţineţi minte, nu? Privirea ei o ţintuia pe Sabrina, iar acum dădu încet din cap. Nu se poate să mă fi reţinut. Sabrina percepu din nou accentul ei sudic. Mă gîndeam că poate aţi văzut o fotografie... un portret... Un fior rece străbătu spinarea Sabrinei care încremenise, iar femeia îi şopti: Mă numesc Camille Dupré... Camille Beauchamp... Sabrina simţi un val de teamă trecîndu-i pe deasupra capului, iar femeia continuă: Cîndva Camille Thurston, dar nu pentru multă vreme... Nu se putea. Sabrina nu se putea mişca din locul unde se afla privind-o. Era o glumă. Trebuia să fie. Mama ei era moartă. Sabrina se dădu înapoi de parcă primise o palmă.

– Trebuie să plecaţi... Se simţea ca şi cînd cineva o sugruma, iar vocea îi era încordată, nu se putea clinti din loc, iar Camille o privea neputînd să-şi imagineze ce se întîmpla cu ea, sau lovitura oribilă căreia îi făcea faţă. Era de parcă o privea învîind dintre morţi, deşi Sabrina nu văzuse nici o fotografie de-a ei, mulţumită grijii tatălui ei, iar acum vedea cu cine semăna Jon în ultimii ani. Era imaginea bunicii lui... părul... faţa... ochii... gura... buzele... Sabrina simţi dorinţa arzătoare de a ţipa, dar mai făcu un pas în spate. Era o glumă macabră... Se întrebase dintotdeauna, mulţi ani, cum arăta mama ei, iar acum... este posibil... avusese atîta nevoie de o

mamă în trecut... şi iată această femeie... cine poate fi ea? Sabrina se prăbuşi pe un scaun şi se uită la ea fix în timp ce Camille Beauchamp Thurston Dupré o privea calmă. Era satisfăcută de efectul pe care-l produsese.

– Nu am murit, Sabrina, începu ea pe un ton hotărît în timp ce o fixa cu privirea. Jon mi-a spus ce ţi-a povestit Jeremiah despre mine. Nu a fost drept din partea lui.

– Ce ar fi putut să-mi spună? Sabrina nu-şi lua nici ea ochii de la Camille. Îi era practic imposibil să înţeleagă ce i se întîmpla în acele momente. Mama sa păşise din mormînt în viaţa ei şi stătea calmă acolo. Nu înţeleg.

Camille se purta de parcă aşa ceva i se întîmpla în fiecare zi. Se plimbă agale sub cupola de sticlă şi-i explică Sabrinei ce se întîmplase în timp ce aceasta continua să o fixeze.

– Tatăl tău şi cu mine nu ne înţelegeam – zîmbi ea ca să se scuze, aproape fermecătoare, dar Sabrina era prea şocată pentru a se simţi fermecată. Aici nu am fost cu adevărat fericită niciodată – îşi aminti de Napa şi parcă tresări – în special în cealaltă casă. Napa nu era pentru mine chiar o plăcere – era o declaraţie asupra ultimilor cincizeci de ani – aşa că am plecat acasă în Atlanta, fiindcă mama mea era bolnavă. Sabrina era uimită deoarece nu auzise pînă atunci povestea aceasta şi era nelămurită în privinţa ei. De ce ar fi minţit-o tatăl ei? Ne-am certat groaznic asupra plecării mele acasă, iar el mi- a scris în timp ce eram acolo şi mi-a spus să nu mai vin înapoi. Atunci am aflat că avea o amantă în oraş. Ochii Sabrinei deveniră mai curioşi ca pînă atunci. Putea fi acesta adevărul? El a refuzat să mă primească acasă, sau să te mai văd... începu să plîngă... singurul meu copil... am fost atît de zdrobită, încît am plecat în Franţa. Îşi trase nasul şi se întoarse cu spatele, dar Sabrina o urmărea. Dacă femeia o minţea, o făcea chiar bine, ar fi convins pe oricine cît de mare fusese durerea ei. Mi-au trebuit ani de zile ca să-mi revin din şoc. Mama a murit... am locuit în Franţa mai mult de treizeci de ani,

iar de atunci hoinăresc la nesfîrşit... De fapt hoinărise prin casa fratelui ei Hubert imediat după moartea lui Thibaut Dupré şi de atunci trăia acolo cu mult mai bine decît o dusese cu Dupré, însă destinul i-l adusese în cale pe Jon.

Numele Beauchamp nu avea nici o însemnătate pentru el. Ştia că avusese o bunică pe care o chema astfel, dar că aceasta murise demult, sau aşa credea el. Cînd se dusese de la *Harvard* la Atlanta cu nepotul lui Hubert, cînd era student în primul an, descoperise că bunica lui trăia acolo şi de doi ani discutase cu ea să vină cu el în California. La început crezuse că mama lui va fi încîntată, dar apoi îşi dădu seama că nu va fi. Ceva îl împingea de la spate să-i facă o surpriză şi cu acest ceva se luptase mult timp, ca pînă la urmă să piardă. Acum era supărat pe ea. Devenise dificilă şi severă cu el, se gîndea; nu-i dăruise maşina pe care şi-o dorea de atîta timp. Nu-i era dator cu nimic, cel puţin aşa îşi spunea el, iar pînă la urmă îi spuse lui Camille că venise timpul. Sabrina merita asta pentru toate zilele cînd îl lăsa singur şi muncea la afurisitele acelea de mine. Ştia ce avea Camille în cap şi îi promisese că putea să locuiască în continuare în casă cît timp va dori el atunci cînd se va muta ea acolo. Era totuşi casa ei, nu a Sabrinei Harte, dar acum nu-i spuse încă acesteia. Avea de gînd să aştepte cîteva zile. Tot Camille îi promisese lui Jon o maşină, însă acum avea alte lucruri la care să se gîndească. Sabrina o privea cu suspiciune.

– De ce m-ar fi minţit tatăl meu?

– L-ai fi iubit, dacă ai fi ştiut adevărul că a alungat-o pe mama ta? Te voia numai pentru el, Sabrina, pe tine şi pe vrăjitoarea aceea bătrînă care te-a crescut. Jon o învrăjbise cu asta; mult detestata Hannah rămăsese cu ei, dar în sfîrşit murise. Nu a vrut să mă lase şi pe mine în afacerile lui. Avea o amantă în Calistoga, ştii. Cu sfiiciune Sabrina îşi punea iar întrebări în legătură cu ea. Auzise multe poveşti despre el şi Mary Ellen Browne cu mult timp în urmă, dar presupunea că fusese aşa înainte de a se însura cu Camille, deşi cineva spunea

că au avut un copil, însă Sabrina nu credea prea mult aceste zvonuri. Mai avea o femeie în New York. O coardă sensibilă începu să vibreze a adevăr, iar Amelia îi veni în minte, cu toate că nu se gîndise niciodată că tatăl ei avusese o legătură cu aceasta... poate că fusese ceva aproape de sfîrşitul vieţii lui, dar nu înainte. Relaţia lor părea atît de pură... deşi caldă... Sabrina o privi pe femeie în ochi cu totală neîncredere acum.

– Pur şi simplu nu ştiu ce să cred. De ce ai venit acum? De ce acum?

– Mi-a trebuit mult să te regăsesc.

– Eu nu am fost plecată nicăieri. Locuiesc tot în casa pe care a construit-o pentru tine. Aici apărea acuzaţia, însă Camille nu băgă de seamă. Era foarte abilă. Puteai să mă găseşti cu mult înainte.

– Nici nu ştiam dacă trăieşti. Jeremiah m-a ţinut mereu departe de tine. Sabrina îi zîmbi cinic:

– Am patruzeci şi şapte de ani. Dacă mă alegeai pe mine, mă puteai avea, chiar dacă tatăl meu trăia sau nu. Anul acesta ar fi împlinit nouăzeci şi doi de ani şi putea fi cu greu o ameninţare pentru oricine, cu atît mai puţin pentru femeia neobrăzată care stătea acum în faţa ei. Sabrina nu putea simţi nimic faţă de ea, decît suspiciune legată de cele spuse. De ce o adusese Jon la ea fără să o anunţe? Această întrebare o punea pe gînduri. O ura chiar atît de mult? Sau aşa înţelegea el să glumească? De ce ai venit acum? Voia să rezolve această problemă şi să o elimine.

– Sabrina, draga mea, eşti unicul meu copil, spuse ea aproape plîngînd.

– Am mai discutat despre asta. Oricum nu mai sînt copil.

Camille se aşează sfîrşită pe un scaun, ca o ingenuă, apoi îi zîmbi.

– Nu am unde să mă duc.

– Unde ai stat pînă acum?

– La fratele meu, dar el a murit, aşa că m-am mutat la fiul lui, tatăl prietenului lui Jonathan al nostru – Sabrina se înfioră cînd auzi acest apelativ de posesiune

asupra fiului ei. Situaţia este cam ciudată acolo. De cînd a murit soţul meu nu mai am casă... vreau să spun... prietenul meu... adică... Roşi, dar reuşi să mascheze greşeala cît putu de repede, însă Sabrina reveni asupra afirmaţiei.

– Te-ai căsătorit, madame Dupré? Puse accent pe nume şi îşi ridică o sprînceană aşteptînd răspunsul lui Camille. Ceva îi spunea că nu îi va plăcea ceea ce urma să audă de acum încolo. Camille reuşi şi de data aceasta să o întoarcă.

– Nu-ţi dai seama, draga mea... tatăl tău nu a divorţat de mine. Sînt încă soţia lui şi am rămas după moartea lui. Jonathan o asigurase că Jeremiah nu se recăsătorise, cel puţin aşa ştia el, deşi nu-l cunoscuse niciodată pentru că murise cu opt ani înainte de a se naşte el. Practic vorbind – Camille îi surîse cu răutate Sabrinei – eu sînt proprietara casei acesteia.

– Ce? Sabrina sări de parcă primise un puternic şoc electric şi se ridică brusc de pe scaun.

– Dar asta sînt. Am fost măritată cu el pînă la capăt, iar el a ridicat această casă pentru mine, ştii?

– Pentru Dumnezeu, cum poţi spune una ca asta? Sabrina ar fi dorit să o sugrume. După tot ceea ce i se întîmplase, acum această femeie voia să-i ia totul. Unde erai cînd am avut nevoie de tine? Cînd aveam cinci ani, sau zece, sau doisprezece? Unde erai cînd a murit tata? Cînd a trebuit să conduc minele în locul lui?... Cînd ... I se pusese un nod în gît şi o clipă nu mai putu să continue. Cum îndrăzneşti să vii acum? Mi se întîmpla ca noaptea să stau trează şi să mă întreb cum arătai, plîngeam închipuindu-mi cum ai murit şi încă îmi amintesc cît era el de îndurerat... iar acum vii aici şi-mi spui că te-ai dus să-ţi îngrijeşti mama şi că el nu te primea înapoi. Ei bine, nu cred un cuvînt, mă auzi? Nici unul! Iar casa aceasta nu-*ţi* aparţine, ci *îmi* aparţine, iar într-o zi va fi a lui Jonathan. Tatăl meu mi-a lăsat-o mie, iar eu i-o voi lăsa lui după ce voi muri. Nimic din toate astea nu are de-a face cu tine. Sabrina plîngea şi tremura în picioare sub cupolă, iar Camille o urmărea

cu atenţie. Înţelegi? Aceasta este casa *mea,* nu a *ta,* lua-te-ar naiba! Şi nu-l vorbi de rău pe tata în casa aceasta. Aici a murit acum treizeci de ani, iar locul acesta a fost sacru pentru el... şi ai dreptate, l-a construit pentru tine, dar oarecum, dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, ai dispărut, iar acum te-ai întors prea tîrziu. Camille fusese plecată de mai bine de cincizeci de ani şi, dintr-odată, se întorsese, însă era ciudat de calmă. Nu venise nepregătită pentru această scenă, deşi era speriată de vehemenţa Sabrinei.

– Cred că-ţi dai seama că nu mă poţi obliga să plec? O privi galeş pe femeia a cărei mamă pretindea că este, iar pe Sabrina o cuprinse furia.

– Pe naiba nu pot! îi răspunse şi se apropie de ea. Dacă nu pleci, voi chema poliţia.

– Bine, atunci eu le voi arăta certificatul de căsătorie şi cîteva acte de-ale mele. Sînt văduva lui Jeremiah Thurston, chiar dacă-ţi place, chiar dacă nu, iar Jonathan şi cu mine vom deschide testamentul lui şi după aceea tu va trebui să mă rogi pe mine să stai aici, nu invers. Între timp nu mă poţi forţa să plec.

– Nu vorbeşti serios.

– Ba da. Iar dacă pui mîna pe mine, *eu* voi chema poliţia.

– Şi ce anume ai de gînd să faci? Să stai aici în următorii cincizeci de ani? Deveni sarcastică, dar Camille nu se simţea jenată. Era obişnuită să-şi atingă scopul şi era extrem de înzestrată, iar acum se bucura de succesul ei. Plănuise asta de mult timp, cu Jonathan. Luni de zile ezitase, dar în sfîrşit venise timpul. Ştia că pînă la urmă aşa va fi şi aşteptase răbdătoare. Acum Sabrina nu va putea scăpa uşor de ea.

– Voi trăi aici cît voi dori. Mai avea un plan, unul despre care nu-i vorbise încă lui Jonathan. Mai întîi trebuia să o facă pe Sabrina să se simtă rău, iar ea nu era vinovată cu nimic pentru asta. Sabrina era totuşi o străină faţă de ea, aşa că nu era nimic rău în asta. Va locui aici cîteva luni, îndeajuns să preia casa şi să o facă să nu se simtă în largul ei, apoi poate că va urma

un mic aranjament care să-i permită lui Camille să se întoarcă victorioasă în Sud, demnă, unde să cumpere o casă pentru ea. Nu dorea să mai locuiască în Nord, dar acum îi folosea scopului ei şi era, de fapt, în deplinătatea drepturilor. Verificase cu amănuntul şi Jeremiah nu făcuse cerere de divorţ, din cîte aflase ea. Cînd murise el erau tot căsătoriţi, iar dacă va contesta testamentul lui chiar şi acum, va dura un timp ca să se aranjeze situaţia. Destul timp ca să pună punctul pe I.

– Nu poţi să te muţi aici. Sabrina o privea îngrozită. Nu te voi lăsa să te muţi aici.

Pe cînd Sabrina vorbea, Camille se îndreptă spre uşă şi îi făcu semn unui băiat care aştepta afară, apoi intră cu greu cărînd vreo şase valize. Mai erau afară două cufere mari. Sabrina se duse repede către el: Scoate gunoiul ăsta de aici – se referea atît la Camille cît şi la valizele ei, apoi arătă spre uşă şi ridică tonul: Chiar acum! Era tonul pe care-l folosea la mină în urmă cu treizeci de ani, dar nu avu nici un efect asupra băiatului. Îi era mai teamă de Camille, decît de Sabrina. M-ai auzit, băiete?

– Nu pot... îmi pare rău, doamnă – tremura; dar Camille îi făcu semn cu nonşalanţă spre scări. Încă ţinea minte totul, apartamentul cel mare, biblioteca lui Jeremiah, budoarul ei şi-i spuse băiatului să lase bagajele în dormitorul Sabrinei. Aceasta încercă să le scoată afară, dar Camille o privea dezaprobator, de parcă ar fi fost chiar un copil.

– Nu are rost. Voi sta aici. Sînt mama ta, Sabrina, îţi place, sau nu-ţi place. Aceasta era mama la care visase atîta timp, cu atîta dragoste. Era mai presus de orice imaginaţie, se gîndea ea, iar lacrimi de furie îi umpleau ochii făcînd-o să se simtă ca un copil. Nu putea să creadă că i se întîmplă aşa ceva. Nu era de mirare că tatăl ei nu o lăsase să se întoarcă. Era o vrăjitoare, o monstruozitate, dar cum putea să scape de ea? Se duse în biblioteca tatălui său şi-l sună disperată pe André explicîndu-i problema.

– E nebună?

– Nu ştiu, plîngea Sabrina în hohote, nu am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Pur şi simplu s-a mutat în casa mea, de parcă ar fi fost plecată într-o scurtă excursie. Îşi suflă nasul, iar el auzi prin telefon şi regreta că nu era acolo să o poată linişti. Tatăl meu nici măcar nu mi-a spus... Hohotea mai tare ca înainte... Nu înţeleg... mi-a spus să e murise cînd eu aveam un an...

– Poate că a fugit. Pînă la urmă vei afla. Cineva trebuie să ştie. Amîndoi se gîndiră pe moment la aceeaşi soluţie, dar André fu primul care să-i rostească numele. Amelia. Sun-o pe Amelia la New York! Ea îţi va povesti totul. Dar între timp arunc-o afară.

– Cum? Personal? André, s-a instalat chiar în propria mea cameră!

– Atunci închide-i uşa în nas. Vreau să zic, nu poate să te calce în picioare chiar aşa, nu? se enervă şi el, iar Sabrina era nerăbdătoare să închidă şi să o sune pe Amelia imediat. Măcar voia să ştie ce se întîmplase între tatăl ei şi această femeie care spunea că rămăsese măritată cu el. Vrei să vin eu? se oferi André înainte de a închide. Acum că se trecea pe podul de peste golf, drumul era mai uşor şi mai scurt, dar, chiar de nu ar fi fost, el ar fi venit pentru ea. Antoine se putea ocupa de toate în locul lui.

– Deocamdată nu face nimic. Te sun eu mai tîrziu. Vreau să o sun pe Amelia, apoi pe avocatul meu.

Însă nu făcu mare lucru. Amelia avea o grozavă durere în gît, îi spuse menajera acesteia şi nu putea veni la telefon, iar Sabrina nu voia să o sperie spunîndu-i cît de disperată era. Avocatul era plecat în concediu. „Revine peste o lună" îi spusese secretara dezinteresată, iar Sabrina simţi că face o criză, apoi se duse să se răfuiască în continuare cu Camille.

– Doamnă Dupré... contesă... sau oricine ai fi, pur şi simplu nu poţi sta aici. Dacă într-adevăr ai vreo pretenţie la averea tatălui meu şi dacă această pretenţie este justificată, atunci putem discuta cu avocatul meu cînd se va întoarce peste o lună, iar între timp va trebui să stai la hotel.

Camille o privi peste umăr pe fiica sa în timp ce-şi aranja hainele. Pusese deja pe un scaun o grămadă de lucruri de-ale Sabrinei, iar aceasta avea o dorinţă fierbinte să o sugrume. Îşi luă hainele, o împinse pe Camille, apoi le aruncă pe jos şi strigă din răsputeri.

– Ieşi de aici! Aceasta este casa mea, nu a ta! Camille continua să o privească de parcă era un copil neascultător.

– Ştiu că ţi-e greu. Nu ne-am văzut de foarte mult timp, dar trebuie să te stăpîneşti. Cînd se întoarce Jon se va aştepta să ne vadă împreună, fericite. Ne iubeşte pe amîndouă, înţelegi, şi are nevoie de o casă liniştită.

– Nu pot crede că faci asta, zise Sabrina şi se simţea total neajutorată, ceea ce i se întîmplase rar în viaţă. Pînă acum fuseseră puţine situaţii în care se descurcase greu, iar aceasta era una dintre ele. Trebuie să pleci de aici.

– Dar de ce? Ce mai contează? Este o casă imensă. Sînt camere destule pentru toţi. Se uita atentă la privirea criminală pe care i-o aruncă Sabrina şi luă graţios o decizie: Bine, voi sta în camera de oaspeţi atunci şi nici nu vei şti că sînt aici, draga mea, zîmbi ea voioasă. Îşi luă lucrurile şi pe băiat, de care Sabrina uitase deja şi care acum mergea în spatele lui Camille cu valizele şi cuferele. Avea o memorie excelentă. Îi arătase uşa cu precizie, iar peste cîteva clipe acesta plecă.

După-amiaza tîrziu, cînd André o sună pe Sabrina, sesiză acelaşi ton isteric al vocii.

– Ce a spus Amelia?

– Nu a putut să vorbească la telefon. Avea temperatură şi o durea gîtul.

– Oh, Dumnezeule... tocmai acum... ai dat-o pe femeie afară? Ştii, poate fi o impostoare oricum. M-am gîndit la asta după ce am vorbit cu tine. Sabrina dădu negativ din cap.

– Nu cred, André. Cunoaşte totul foarte bine, chiar şi după atîţia ani.

– Poate că a informat-o cineva. Vreun vechi angajat de-al tău supărat pe tine. De fapt exista şi un alt motiv

pentru care Sabrina credea că ea este Camille Beauchamp şi acela era că semăna perfect cu Jon. Îi spuse lui André, iar el oftă: De ce crezi că s-a întors tocmai acum?

– Nu a făcut un secret din asta – ochii Sabrinei se umplură de lacrimi – vrea casa, André.

– Casa Thurston? întrebă el uimit. Chiar dacă o cunoştea pe Sabrina doar de puţin timp, ştia cît de mult înseamnă casa pentru ea şi începuse şi el să îndrăgească locul. Dar este revoltător!

– Cred că şi tribunalul va fi de aceeaşi părere. Avocatul meu este plecat din oraş pînă luna viitoare. Pentru Dumnezeu, ce să fac? Este încăpăţînată ca un catîr şi s-a mutat chiar în camera de oaspeţi, de parcă o aşteptam. Dacă situaţia nu ar fi fost atît de îngrozitoare, poate că aş fi rîs. Cum poate să-mi facă una ca asta?

– Cu uşurinţă. Apoi îi spuse altceva cu multă precauţie: Ce rol joacă Jon în treaba asta, exact?

Sabrina nu înţelegea nici ea încă şi nu dorea să-l acuze deschis în faţa lui André, dar din puţinul pe care-l auzise de la Camille bănuia că se punea la cale ceva foarte urît.

– Nu ştiu încă. Era clar că nu dorea să-i spună mai multe despre asta în acel moment.

– Nu pot să te ajut cu nimic?

– Ba da, surîse Sabrina deznădăjduită, să o azvîrli afară. Să o faci să dispară şi să nu se mai întoarcă niciodată.

– Aş vrea să pot face asta.

Cîteva minute se lăsă tăcerea.

– Ştii, atîţia ani o visam... mă întrebam cum arată... cînd aveam doisprezece sau treisprezece ani am intrat în casă cu forţa şi am căutat printre lucrurile ei... iar acum apare ca o femeie diabolică, îngrozitoare şi vrea să pună mîna pe ce poate... aş vrea să nu o fi văzut niciodată, André, dacă chiar este cine susţine că ar fi.

– Sper să nu fie. Sau aşa fantoma ei se va putea odihni în sfîrşit.

Era greu de spus, însă era oricum prea tîrziu. Era

aici şi făcuse săpături, iar Sabrina trebuia să scape de ea. Îşi petrecu toată noaptea trează în camera ei, gîndindu-se, dorind să intre în camera de oaspeţi şi să o zguduie pe femeie ca să o dea jos din pat, dar a doua zi s-au întîlnit la micul dejun în bucătărie; pentru o persoană de vîrsta ei, recunoscu chiar Sabrina că această Camille era încă frumoasă şi că trebuise să fie extraordinară cu cincizeci de ani în urmă cînd tatăl ei s-a căsătorit cu ea... cincizeci... sau patruzeci şi nouă, oricum. Era uluitor, iar Sabrina o privi cîteva clipe întrebîndu-se ce mersese prost, de ce plecase, de ce nu mai revenise niciodată, cine era Dupré şi poate că el era cheia. Nu-i spuse nimic. Stătea la masă şi-şi bea ceaiul. Era imposibil de crezut ce i se întîmpla. La fel, cînd murise John, avusese acest sentiment că lumea se întorsese cu susul în jos, dar Camille plutea graţioasă prin bucătărie, de parcă se bucura că, în sfîrşit, venise acasă. Sabrina o urmărea uimită. În final Camille se aşeză şi ea, iar acum cele două femei se uitau una la alta, mamă şi fiică reunite în sfîrşit de anumite circumstanţe, sau poate de lăcomie, după ce se văzuseră ultima dată în urmă cu patruzeci şi şase de ani, cînd Sabrina avea un an. Cum fusese Camille atunci, se întreba ea, apoi îşi aminti de ceva despre care Hannah îi vorbise cu mult timp în urmă, în legătură cu nişte inele pe care Camille le folosise drept contraceptive, iar Hannah le descoperise... tatăl ei se supărase... după care Sabrina veni pe lume. Avea dorinţa să o întrebe, dar şi-o reprimă, voia să ştie dacă o dorise, însă ştia răspunsul în inima ei, aşa că nu mai avea nici o importanţă. Avea patruzeci şi şapte de ani şi un copil, tatăl ei o iubise foarte mult, iar mama ei era... moartă, îşi spunea ea în sinea ei. Însă aceasta nu murise. Plecase doar.

– De ce l-ai părăsit, de fapt? Cuvintele ţîşniră din gura Sabrinei aproape involuntar. Spune-mi adevărul.

– Ţi l-am spus – îi evită privirea Sabrinei – mama mea era bolnavă. La scurt timp a murit. Camille nu părea nerăbdătoare să discute cu ea despre asta.

– Ai fost lîngă ea cînd a murit?

– Atunci eram în Franţa. De ce o mintea? Ce importanţă mai avea? Se întorsese în casă. Era încă soţia lui Jeremiah Thurston, iar Sabrina se îngrozi. Jon avusese dreptate, Camille era mai dură decît propria lui mamă. Baricada fusese cucerită, aproape fără bătălie. Camille era mîndră de ea însăşi. Mersese mult mai bine decît plănuise ea, iar cînd Jon va veni acasă îi va fi şi mai uşor. Un aliat îi va fi de mare folos. El îi promisese tot sprijinul.

– Ai locuit mult în Franţa?

– Treizeci şi patru de ani.

– E ceva timp. Te-ai recăsătorit? încerca să o prindă pe Camille în cursă, dar aceasta îi surîdea.

– Nu.

– Nu eşti contesă prin naştere... iar numele Dupré?...

O privi pe Sabrina direct în ochi.

– A fost protectorul meu în Franţa.

– Înţeleg. Atunci erai amanta lui – zîmbi Sabrina – mă întreb cum îţi afectează asta cererea. Treizeci şi patru de ani sînt mulţi.

– Legal am fost măritată cu Jeremiah Thurston tot timpul şi încă sînt. Nu poţi schimba realitatea, Sabrina, chiar dacă te străduieşti din răsputeri.

– Cred doar că este interesant că ţi-ai petrecut viaţa cu... ăă...protectorul tău... accentuă intenţionat ultimele cuvinte dorind să o vadă pe Camille roşind, dar fără rost – iar acum vii să-ţi ceri casa. În orice caz, este convenabil. Ţi-ai făcut deja planuri pentru Ziua Recunoştinţei? Sau vrei să o remobilezi? Vreau să spun, de ce să pierzi chiar şi un minut? Tonul Sabrinei era amar, răutăcios, lucru neobişnuit pentru ea.

André sosi puţin înainte de prînz. Camille cobora scara de la intrare şi-i zîmbi. Era un bărbat foarte atrăgător şi era încîntată cînd află că era francez, deşi bucuria ei fu înjumătăţită cînd îşi dădu seama că era în tabăra Sabrinei şi că va face tot ce va putea pentru a o scoate pe ea afară din casă. Încercă să discute cu el despre Franţa, locuise mult timp într-un orăşel din Sud, dar trăise o vreme şi la Paris. Încercă să pretindă că

acolo a dus o viaţă strălucitoare, dar el recunoscu minciuna şi i-o tăie scurt. Voia să discute singur cu Sabrina.

– Ai încuiat argintăria şi bijuteriile? Să ştii că poate să fie o hoaţă de rînd, foarte şireată. Sabrina rîse de remarca lui.

– Singurele bijuterii pe care le aveam erau ale ei, sau oricum, mare parte din ele. După cum se poartă, e clar că mi le va cere înapoi.

– Bine, pentru Dumnezeu, nu i le da. Cred că ar fi bine să chemi poliţia.

Nu-i plăcea cum arăta femeia, dar cînd chemă el însuşi poliţia şi încercă să le explice ei îi spuseră că nu se amestecă în treburi de familie, iar un telefon la un alt avocat a fost cu totul descurajant. Le-a spus că vor trebui să se judece cu ea la tribunal, iar acum că se mutase în casă va fi aproape imposibil să o scoată afară, cel puţin pînă atunci, doar dacă o vor forţa să iasă, dar atunci ar putea ea să-i dea în judecată.

– Nu trebuia să o primeşti ieri, spuse André ca fapt divers, iar Sabrina îl privi mirată.

– Eşti nebun? De unde era să ştiu? A pătruns aici ca o divizie de tancuri ruseşti şi în următoarele momente am văzut-o aruncîndu-mi hainele pe un scaun. Sînt norocoasă că a acceptat să se mute în camera de oaspeţi, că de nu, eu aş fi dormit acolo.

– Ce? încercă el să se lămurească, dar era foarte greu. Doarme în camera mea? Dă-o afară! Sabrina începu să rîdă cu lacrimi în ochi.

– André, nu înţeleg – fusese un şoc pentru ea – de ce nu mi-a spus tata nimic?

– Numai Dumnezeu ştie ce s-a petrecut între ei. După cum vorbeşte şi după înfăţişare este o tipă dură, iar eu nu cred povestea pe care ţi-a spus-o. Ce păcat că Amelia nu poate vorbi la telefon. Încercă şi el să o sune şi de data aceasta veni să vorbească, teribil de răguşită şi plîngîndu-se de gîtul ei, dar cel puţin îi lămuri şi spuse ce făcuse Camille după legătura cu Dupré şi că îşi părăsise soţul şi fetiţa abia născută.

– Regret că a venit să vă hărţuiască. Pe atunci era o

tînără groaznică, egoistă, cu suflet hain şi mi se pare că vîrsta nu a atenuat nimic din toate astea.

Sabrina zîmbi amarnic auzind cuvintele prietenei ei.

– Şi eu cred la fel. Îşi aduse aminte ce spusese Amelia despre fuga lui Camille. Cred că tata a fost zdrobit – acum înţelegea mai bine de ce evita să vorbească despre ea. Nu şi-a revenit niciodată din şoc.

– S-a simţit foarte îndurerat, dar te avea pe tine – surîse Amelia gîndindu-se la trecut – tu ai fost bucuria vieţii lui. Mai tîrziu nu cred că i-a mai dus dorul. Şi-a văzut de viaţa lui. Dar în primii ani... a fost foarte mîhnit. Aici Sabrina se hotărî să o întrebe:

– Este adevărat că avea o amantă şi poate de aceea Camille l-a părăsit?

– Nicidecum! Amelia părea contrariată în numele vechiului ei prieten. I-a fost cu totul credincios lui Camille. Pentru asta mă pun eu zălog. De fapt, era necăjit că tu nu veneai pe lume – nu voia să-i spună de perfidia cu inelele, deşi ţinea minte şi asta, dar nu ştia că Sabrina aflase –, s-a dovedit că mama ta era de vină în acest sens, iar tatăl tău era foarte mîhnit, dar acum nu are rost să vorbim despre asta, draga mea. Fii fetiţă cuminte acum şi nu te îngrijora prea mult pentru toate acestea, dă-o afară.

– Aş vrea să pot. După toate aparenţele va trebui să mergem la tribunal, mai întîi.

– Ce chin pe capul tău, biată copilă. La patruzeci şi şapte de ani Sabrina nu mai era o copilă, dar cuvintele Ameliei o impresionară. Această femeie ar trebui împuşcată. Dacă Jeremiah ar fi făcut asta mai demult, acum pentru tine situaţia ar fi fost mult mai simplă.

– Bine ar fi fost, zîmbi Sabrina, bucuroasă că vorbise la telefon, îţi voi spune eu ce s-a mai întîmplat.

– Aşa să faci. Ce mai face André, apropo? Cred că reconstruiţi lumea şi plănuiţi să o umpleţi cu beţivi.

– Da, într-o zi – rîse Sabrina de detalierea planurilor făcute de Amelia – tu eşti bine?

– Da, cu excepţia gîtului. Sînt hotărîtă să trăiesc o veşnicie.

– Foarte bine. Avem nevoie de tine.

– Ei, de ea nu ai oricum nevoie. Niciodată nu ai avut. Deci, arunc-o afară.

– Amin. Sabrina îi mulţumi, închise telefonul şi îl privi pe André. Nu putea face nimic pînă ce nu vor apela la tribunal şi tocmai atunci Camille trecu prin cameră într-o rochie albă de şifon, cu nişte cercei cu diamante pe care Sabrina nu-i credea adevăraţi. Îl privi disperată pe André: ce o să mă fac? Perspectiva de a locui cu ea pînă la proces aproape că o înnebunea, iar a doua zi, cînd s-a întors Jon, situaţia nu s-a ameliorat. O salută pe Camille ca pe o prietenă pierdută şi bunică mult-iubită, ca pe un oaspete onorat şi mult-aşteptat, iar Sabrina se duse direct în camera lui şi trînti uşa. Se uita la el cum stătea lungit pe pat. Nu părea că are chef de vorbă cu ea, dar Sabrina nu-i oferea posibilitatea să aleagă.

– Vreau să vorbim, Jon.

– Despre ce? Făcea glume cu ea. Ştia şi-l distra gîndul că putea fi foarte supărată. Ce naiba? De ce nu? Niciodată nu-i dăduse ce voia, „marele tur", sau maşina pentru care se ruga de ea întruna de trei ani. Se văita că e săracă şi ofta pentru Casa Thurston. Ei, bine, acum bunica i-o va lua, iar ea se va putea duce la Napa să trăiască acolo cu fermierul ei francez cu care era atît de ocupată să cultive struguri. El şi bunica lui vor rămîne să locuiască în splendoarea Casei Thurston. Tot bunica îi promisese o maşină de îndată ce va rezolva situaţia. Acesta era stilul lui şi de-abia aştepta. Va fi un sfîrşit de an amuzant, cînd va avea maşina lui, dacă vor reuşi să cîştige curînd, iar la urmă va fi „marele tur", cadou pentru absolvire, îi spusese bunica. După aceea se va muta la New York unde-şi va lua o slujbă, aşa că nu-i păsa cine va locui în casă. El poate că nu va mai sta aici niciodată, oricum nu mult timp. Era de părere că San Francisco era un orăşel de provincie patetic. Era pregătit pentru New York după trei ani la Cambridge, deşi peste tot lumea se purta frumos cu el... la Boston... Atlanta...Philadelphia... Washington...

– Aştept o explicaţie din partea ta. Mintea îi fu distrasă de la lucruri plăcute de către mama lui care-l privea mînioasă. Aproape că tremura de furie şi nu avea cum să o evite. Acum, însă, nu mai putea să-i facă nimic. Bunica era deja în casă şi rezolvase totul singură. La început voise să o primească Jon cînd Sabrina nu ar fi fost acasă, dar el refuzase să meargă mai departe, iar ea acceptase să se descurce singură. Jon ştia că va putea. Era mai tare decît Sabrina şi părea că are mai multe în comun cu Jon, gîndeau la fel, după cum se temea chiar Sabrina. Însă mai era şi altceva despre care voia să vorbească acum cu el: Ce rol ai jucat tu precis în afacerea asta? Ochii îi erau aprinşi şi-l străpungeau.

– Ce vrei să spui?

– Nu te juca iar cu mine. Mi-a spus că te cunoaşte de trei ani. De ce nu mi-ai spus nimic?

– Credeam că te vei supăra. Se uită în altă parte, iar Sabrina, fără avertisment, îi trase o palmă peste faţă.

– Nu mă minţi!

El o fixă şocat. Niciodată pînă atunci nu îl privise astfel. Ochii ei îl dureau mai rău decît palma, însă ea nu se simţise mai trădată ca acum şi, cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai mînioasă devenea.

– La naiba, ce contează pe cine cunosc? Trebuie să-ţi spun tot ce fac?

– Este mama mea, Jon, şi ai cunoscut-o acum trei ani. De ce ai ajutat-o să facă asta?

– Nu am făcut aşa ceva – apoi o privi şi tresări –, dar poate că are mai multe drepturi la casa aceasta decît tine. Spunea că a fost măritată cu bunicul cînd el a murit.

– Puteai măcar să mă anunţi, nu? El nu-i răspunse, iar tonul ei redeveni ascuţit. Puteai, nu? Ştii ce e cel mai rău în toată treaba asta, Jon? Ceea ce mi-ai făcut mie. Nu mi-a fost niciodată mamă, dar tu eşti fiul meu şi nu numai că ai lăsat să se întîmple asta, dar ai ajutat la înscenare. Ce simţi acum faţă de tine?

El o privi în ochi cu ostilitate şi duşmănie, iar în interiorul ei ceva începea să moară în timp ce se uita

la el.

– Mă simt bine, ridică el din umeri.

– Atunci regret pentru tine.

– Nu am nevoie de nimic de la tine, zise el în timp ce Sabrina plecă din cameră. Nu se mai putea controla şi nu mai putea suporta să-l vadă. Era atît de asemănător cu Camille şi atîţia ani îşi făcuse probleme pentru el. Era deosebit de tatăl ei, chiar de al lui, de ea, dar acum îi descoperi genele. Era exact precum Camille, rău pînă în măduva oaselor. Nu era loial Sabrinei, după toate cîte făcuse pentru el. Undeva, cîndva, ceva se răsucise în el şi nu mai revenise la normal, iar acum era prea tîrziu. Mai ales că venise Camille şi ea scormonea ce era mai rău în el. Zilele care urmară îi privi pe cei doi colaborînd şi conspirînd, şuşotind şi ieşind împreună. Sabrina se simţea complet părăsită şi nu se mai putea concentra, dar nici nu putea să plece de acasă şi să se ducă la Napa pentru André şi pămînturi. Îi era teamă că, dacă pleca, îi vor face un lucru mai îngrozitor, cum ar fi să ia lucrurile din casă, sau să i le fure pe ale ei, sau poate chiar să schimbe încuietorile şi să nu-i mai permită ei să intre.

– Nu poţi sta acolo îngrozită luni de zile, îi spuse André vădit îngrijorat de starea ei.

– Crezi că va dura chiar atît?

– S-ar putea. Ştii ce a spus avocatul.

– Cred că voi înnebuni pînă atunci.

– Nu şi dacă vii aici ca să hotărîm în legătură cu viile. Îi veni o idee. Uite ce e, îl trimit pe Antoine la tine şi poate să rămînă el în casă pentru a supraveghea situaţia în timp ce tu vii aici, iar cînd te întorci va pleca el. Era un plan prea complicat, dar funcţiona. În următoarele două luni procedară în consecinţă. Pînă atunci se întorsese şi avocatul ei şi preluase problema. Era şi el de acord că nu prea aveau ce să facă între timp. Va trebui să urmeze un proces, care ar putea dura aproape două luni. Între timp Jon trebuia să se ducă la colegiu, dar răceala dintre el şi Sabrina nu se ameliorase. Cu o seară înainte de plecare luă cina în oraş cu Camille, iar

Sabrina făcu la fel cu André şi cu Antoine. Distanţarea dintre ei era deja ireparabilă, iar de multe ori se simţea de parcă îşi pierduse fiul. Într-un fel şi-l pierduse spre cîştigul lui Camille. Pînă în prezent aceasta nu cîştigase nimic altceva, dar pierderea lui Jon era o înfrîngere pentru Sabrina. Camille îi promisese lui Jon luna de pe cer, de îndată ce o vor scoate pe Sabrina din casă. Cu toate acestea Sabrina simţea că Jon parcă se răzbuna pe ea pentru moartea tatălui lui şi pentru că ea lucrase la mine. Pentru aceste lucruri nu avea să o ierte niciodată, iar de acum o va face să plătească tot restul vieţii. Într-o zi îi spuse şi lui André în timp ce se plimbau prin vie.

– Cred că l-am dezamăgit teribil, oftă ea, dacă tatăl lui mai trăia, desigur că nu m-aş fi dus la muncă. Oricum nu am lucrat tot timpul, dar cred că el voia mai mult decît îi ofeream eu.

– Poate că este unul din acei oameni care vor întotdeauna mai mult decît le poţi da. Nu poţi schimba situaţia.

– Acum aş dori să-l salvez de Camille. Nu o vede aşa cum este în realitate, dar o va vedea şi atunci va fi foarte dezamăgit.

André nu se gîndea că era rău să se întîmple astfel şi credea că Jon merita asta pentru perfidia lui. Era un copil corupt moraliceşte. André nu-l agrease de la început, dar nu putea să-i spună Sabrinei. El era singura ei rudă şi, în ciuda durerii sale, tot îl iubea. Era fiul ei. Acum şi Antoine îi devenise un sprijin. Ştiind prin ce trecea era foarte amabil cu ea şi îi aducea flori şi coşuri cu fructe, sau cadouri mici din cînd în cînd. Aceste lucruri aveau mare valoare pentru ea şi chiar îi spuse lui André recunoscîndu-i că avea un copil minunat. André era mîndru de el, iar Sabrina îl invidia pentru legătura puternică dintre ei. Spera că peste cîţiva ani, cînd Jon va avea aceeaşi vîrstă ca Antoine, să se maturizeze şi el şi să se apropie mai mult de ea, însă ceva în suflet îi spunea că nu va fi aşa, astfel încît începu să se gîndească la alte lucruri, la viile pe care le cultiva cu André şi la procesul pe care avea să i-l intenteze lui Camille.

Aceasta ştia că se apropia data, însă nu părea impresionată, îşi juca bine cartea, iar cu o săptămînă înainte de termenul fixat de tribunal bătu la uşa camerei Sabrinei. Era 9 decembrie, iar pe 15 trebuia să meargă la judecată.

– Da, ce vrei? Sabrina ieşi în rochia de casă şi cu picioarele goale, nevenindu-i să creadă că aceasta îi cauzase atîta rău. Stătea la ea de mai bine de cinci luni şi părea un coşmar fără sfîrşit, un vis îngrozitor din care Sabrina părea că nu se mai trezeşte. Camille era acolo tot timpul, hoinărind prin casă cu un aer posesiv, îmbrăcată în cele mai ieftine haine ale ei şi blănurile fără valoare, apoi îşi asmuţi cîinii asupra ei. Din cînd în cînd îi dispăreau lucrurile bune din casă, iar Camille insista că nu are habar de ele, însă Sabrina ştia adevărul. Nu putea să o oprească şi nici nu putea să o supravegheze tot timpul. După cum prezisese ea şi-i spusese şi lui André, acum Camille încerca să-şi revendice bijuteriile, dar nici nu voia să audă despre asta. Printr-o farsă a sorţii trebuise să o tolereze pe această femeie în casa ei, dar atît. Cînd facturile începură să curgă, în urma cheltuielilor făcute de Camille şi de Jon, Sabrina luă poziţie şi refuză să le plătească. Se părea că fac tot ce le stă în putinţă să o ducă la faliment şi chiar aşa s-ar fi întîmplat dacă ar fi plătit numeroasele sume cu care voiau să o încarce pe ea. Sabrina lăsă teancul de facturi ale lui Camille să se adune fără să le atingă măcar, iar pe ale lui Jon i le trimise la şcoală.

– Cred că am putea sta de vorbă, zise Camille cu accentul ei sudic atunci cînd plănuia ceva. Ce ura Sabrina cel mai mult la ea era că, pentru restul vieţii îşi va aminti această voce şi faţa ei şi va fi îngrijorată că, într-un anume fel, ar putea să arate, să vorbească, să gîndească, sau să se poarte ca ea... Chiar şi un singur gest în comun i-ar crea repulsie şi era chiar mai dureros să realizeze cît de mult semăna cu Jon. Nimic din cele simţite nu i se vedeau pe faţă acum.

– Să vorbim despre ce? Eu nu am nimic să-ţi spun.

– Nu ar fi mai bine să discutăm, decît să mergem la

tribunal?

– Nu neapărat. Sabrina se întărise acum şi vedea că blufează. De ce nu? Avocatul ei spusese că, pe măsură ce privea situaţia mai în amănunt, pe atît se gîndea că nu exista o cauză pentru Camille. Testamentul lui Jeremiah fusese întocmit în aşa fel încît o excludea pe Camille fără măcar a-i pronunţa numele: *„orice persoană cu care am fost căsătorit..."* Sabrina îşi aminti că la vremea aceea i se păruse ciudat, dar era atît de tulburată de moartea lui, încît nici nu sesizase. Acum se punea problema unui proces, indiferent cît de mari erau şansele ei. Dacă această Camille avea să renunţe şi să plece, aşa ar fi fost, dar părea imposibil după ce se amestecase atît de mult deja. Pe mine nu mă deranjează să mergem la tribunal.

Camille o privi zîmbitoare.

– Nu vreau să-ţi iau casa, copila mea – Sabrinei îi venea să o pălmuiască, sau să o dea cu capul de podea. După aproape şase luni de tortură, după ce se insinuase în viaţa ei şi-i furase fiul, acum nu mai voia să-i ia casa? Şi îndrăznea să-i spună „copila mea".

– Am aproape cincizeci de ani şi nu mai sînt o „copilă" a ta precum nu am fost niciodată. Nu am nimic în comun cu tine. Îmi faci greaţă. Dacă ar fi după mine te-aş arunca afară în şuturi chiar din seara asta.

– Voi pleca săptămîna asta, se auzi vocea ei aproape în şoaptă, dacă-mi dai ce mi se cuvine. Fără să-i mai spună nimic Sabrina îi trînti uşa în nas.

Pentru André era dureros să o vadă pe Sabrina trecînd prin toate acestea timp de şase luni şi neputînd să o ajute cu nimic. Pe 15 decembrie o însoţi la tribunal şi pentru prima dată Camille era palidă şi înfricoşată. Mersese prea departe şi ştia bine asta cînd încerca să-l răsucească pe judecător care era uimit de povestea ei şi de tupeul de a se muta în casă, apoi de a o chinui pe Sabrina atîta timp, după ce-şi abandonase copilul. Amelia dăduse o declaraţie sub jurămînt şi o trimisese de la New York. În ciuda vîrstei sale avea o memorie excelentă şi dădu foarte multe amănunte asupra celor

petrecute în urmă cu patruzeci şi şase de ani. Camille tremura cînd privea în sală. Era singură şi era nebună. Nu voise să meargă atît de departe. Se gîndise că Sabrina o va cumpăra, iar acum se punea problema ca ea să-i plătească daune şi chiria pentru ultimele şase luni. Se puse şi problema facturilor ei exagerate şi a acelora făcute de Jon la sugestia ei, iar cînd se termină era mulţumită că se alesese numai cu o dojană sănătoasă din partea judecătorului. De fapt, el o ameninţase cu închisoarea şi-i dădu exact o oră ca, însoţită de un ajutor de şerif, să împacheteze şi să plece din Casa Thurston.

Sabrinei nu-i venea să creadă că acest coşmar se încheiase, iar cînd o văzu pe Camille coborînd scările pentru ultima dată o privi stînd în mijlocul cupolei minunate şi nu mai avea ură în ochi. Ochii îi erau goi. Pierduse prea mult în ultimele şase luni ca să mai poată simţi ceva faţă de Camille acum. Îşi pierduse liniştea sufletească şi, mai important, pe fiul ei.

– Credeam că, atunci cînd se va sfîrşi am putea fi prietene, spuse Camille cu o voce nervoasă, ezitînd. Forţase mîna prea tare şi se arsese. Acum trebuia să se întoarcă la Atlanta cu coada între picioare, să stea cu tînărul Hubert, dar nici cu acesta nu se purtase frumos cînd plecase.

Sabrina îi spuse pe un ton clar, în faţa ajutorului de şerif:

– Nu vreau să te mai văd sau să aud de tine vreodată, iar dacă se va întîmpla asta voi chema poliţia şi voi reclama la tribunal. E clar? Camille încuviinţă tăcută. Şi stai departe de fiul meu. Pierduse şi această bătălie, fiindcă a doua zi cînd Jon sună, după ce ea îşi mai revenise şi se liniştise, el îi spuse că nu venea de Crăciun. Se gîndise să ia trenul pentru Vest pe 18 ale lunii. Mergea în Atlanta, iar tonul îi era din nou acuzator.

– Ieri am vorbit cu bunica. Spunea că ai cumpărat judecătorul. Sabrina era uluită şi pentru prima dată de cînd judecătorul dispusese evacuarea lui Camille din casă, începu să plîngă. Era posibil ca Jon să nu

înţeleagă vreodată şi să o urască pe veci, semăna el atît de mult cu bunica lui?

– Jon, nu am făcut aşa ceva – se lupta să-şi păstreze calmul –, nu cred că se poate face asta. Judecătorul a fost un om drept şi a văzut-o aşa cum este.

– Este doar o bătrînă care caută un loc unde să trăiască şi numai Dumnezeu ştie unde se va duce acum.

– Unde a stat pînă acum?

– A trăit din mila oamenilor de pe o zi pe alta. Va trebui să se mute iar cu nepotul ei.

– Nu am ce să-i fac.

– Şi nici nu-ţi pasă.

– Nu, nu-mi pasă. A încercat să-mi ia casa, Jon! El refuza să înţeleagă şi închise telefonul după ce o făcuse căţea, iar în noaptea aceea ea stătu singură în patul ei, în casa care era din nou a ei şi ştia că, pînă la urmă, nu cîştigase. Camille Beauchamp Thurston învinsese. Îl cîştigase pe fiul ei lăsînd-o fără el.

CAPITOLUL 31

Pentru Sabrina ar fi fost un Crăciun în singurătate anul acela, dacă nu ar fi fost André şi Antoine. Ei i-au alungat singurătatea. Au păşit pe treptele Casei Thurston cu un brad de Crăciun şi cu lapte de pasăre preparat de Antoine, apoi au încercat să o distreze şi să o tachineze toată ziua. Au mers împreună la slujba de la miezul nopţii unde au cîntat colinde, iar pe obrajii Sabrinei curgeau lacrimi, însă André o luă pe după umeri şi-i zîmbi. Erau un trio nemaiîntîlnit, iar ea le era recunoscătoare. Fără ei ar fi stat singură în casă şi ar fi plîns pentru necazul adus de Camille, dar avîndu-i lîngă ea pe cei doi francezi era imposibil să rămînă tristă, iar în ziua de Crăciun era din nou bine dispusă. Antoine s-a întors la Napa unde erau muncitorii, dar André a rămas cu ea pentru a merge la bancă împreună a doua zi. Voiau să mai ia un împrumut pentru echipamentele de care aveau nevoie, însă treaba mergea bine. André era strălucit şi se ocupa de vii în locul ei şi tot terenul era deja eliberat.

– Chiar şi jungla mea arată bine acum, îl tachina ea, cu greu o mai recunosc.

– Stai să-ţi guşti vinul! Aduse o sticlă de *Moët* şi de *Chandon,* apoi se aşezară şi priviră bradul după ce plecă Antoine, iar André se uita la ea cu admiraţie. Trecuse prin multe în acel an, dar Amelia avusese dreptate, Sabrina era croită dintr-un material deosebit. Era extraordinară, bună şi blîndă şi mai puternică decît orice altă femeie pe care o cunoştea el. Poate chiar mai mult

decît Amelia, Sabrina ar fi fost uimită să-l audă spunînd asta. Amelia era o femeie pe care şi-ar fi dorit-o ca mamă, dar acum nu se mai putea preface. Ştia exact cine era mama ei. O căţea şi o tîrfă, o femeie care încercase să-i ia totul prin necinste. Furase chiar o pictură pe care o pusese în valiză cînd plecase, însă Sabrina era mulţumită că plecase, oricare ar fi fost preţul. Se uita la brad şi se gîndea la asta.

– A fost un an uluitor, nu-i aşa?

– Aş spune că da, rîse el cînd o auzi şi-i văzu chipul mirat, dar surîzător.

– A fost şi bun şi rău. Tu şi Antoine aţi fost darurile cele mai de preţ. André îi dăruise şi un pulover de caşmir roşu şi o pălărie asortată, iar ea îi cumpărase o jachetă călduroasă şi mănuşi groase. Deci nu a fost totul rău.

– Sper că nu. Amîndoi ştiau că era supărată pentru fiul ei. Ar fi fost imposibil să nu fie, deşi nu prea vorbea despre asta nici măcar cu el. Era prea dureros, iar ea masca totul glumind cu el.

A doua zi, după întîlnirea de la bancă ea s-a întors la Napa cu André şi a rămas aici restul săptămînii. Nu-i era teamă să lase Casa Thurston nepăzită acum. Schimbase broaştele de la uşi chiar în ziua plecării lui Camille şi nici Jon nu avea încă chei. Avea camera ei la ferma închiriată de André acum opt luni. El şi Antoine îşi făceau deja planuri pentru ridicarea noii case, dar pentru moment stăteau cu toţii în marea casă comună, iar Sabrina era fericită cu ei. Bărbaţii erau prietenoşi cu ea, iar ea începuse să vorbească puţin franceza.

După Anul Nou, André o aduse acasă la ea. Au traversat podul peste golf, au mers pe Broadway, apoi la sud de California Street şi pe Taylor spre Nob Hill. Parcă maşina în faţa Casei Thurston şi-i duse bagajele înăuntru. Ar fi dorit să stea şi el în oraş o zi, două, Antoine se descurca şi singur, fiindcă avea treabă cu Sabrina. Stăteau în bibliotecă pînă seara tîrziu şi examinau actele. Aveau aceeaşi responsabilitate şi într-un fel îi aducea aminte de trecutul la mină după moartea

tatălui ei, doar că ar fi fost mulţumită să-l aibă pe André atunci.

– Cred că ţi-a fost foarte greu.

– A fost, zîmbi ea, dar am învăţat multe atunci.

– Văd şi eu, însă acesta nu este un mod uşor de a învăţa.

– Poate că destinul meu nu a fost să învăţ uşor. Se gîndea iar la Camille şi la Jon, la cît o dezamăgise acesta, iar André îi urmărea privirea. Îi puse o întrebare ciudată despre ceva la care se gîndise de mult timp. Erau deja prieteni de zece luni, dar existau lucruri despre care nu vorbiseră încă. Rar îi povestea de John Harte, iar el nu prea vorbea despre soţia lui. Murise cînd Antoine avea cinci ani şi mult timp fusese singur. Se ataşase de o femeie din Franţa, dar acum nu mai era cu ea. Aflase dintr-o scrisoare de la ea că acum avea pe altcineva. Nu era supărat. Se aşteptase la asta cînd plecase din Franţa, iar ea nu voise să vină în America. Acum îşi punea întrebări despre viaţa Sabrinei şi îi spuse:

– Cum era soţul tău?

Sabrina îi zîmbi prietenului său.

– Minunat – apoi începu să rîdă – de fapt, la început nu ne-am prea plăcut. Voia să-mi cumpere mina. Era proprietarul unei mine rivale. André surîse imaginîndu-şi scînteile. Dar pînă la urmă... zîmbi nostalgic, ne-am hotărît. Ştii – faţa i se întristă iar – nu l-am lăsat să unească cele două mine nici în ultimii ani. După aceea am regretat acest lucru. L-am necăjit mult... şi pentru ce? Îl privi în ochi pe André: După ce a murit le-am unit oricum. A fost o prostie să nu o fac înainte.

– De ce nu ai făcut-o?

– Cred că am voit să-i demonstrez ceva şi anume că eram încă independentă şi nu doar o anexă a lui. Se amuza şi lăsa lucrurile aşa cum voiam eu, deşi trebuie să fi ştiut că era mai complicat astfel. Era atît de răbdător – îl privi iar pe André – şi asta m-a făcut o parteneră mai bună pentru tine, datorită celor învăţate de la el.

– Ai fost minunată, zîmbi şi el, cu excepţia gătitului şi a francezei tale!

– Cum poţi spune asta? începu ea să rîdă, săptămîna trecută am pregătit o omletă pentru toţi. Era atît de mîndră de ea, iar ei rîdeau acum, la ora unu noaptea, în bibliotecă, obosiţi, dar stînd confortabil unul lîngă celălalt.

– Nu ai văzut că le-a fost rău? Îi plăcea să o tachineze şi o trase încet de o coadă. Arăta ca o adolescentă, iar cineva care nu o cunoştea bine ar fi putut să-i dea cu doisprezece ani mai puţin decît avea. Ştii că arăţi ca o indiancă? Auzindu-l îşi aminti de Lună Primăvăratică şi-i povesti şi lui de fascinaţia pe care o exercitase această femeie asupra ei şi cum o salvase de Dan şi de viol. Cu siguranţă că nu ai avut o viaţă monotonă, draga mea. Eşti sigură că viile nu sînt prea banale pentru tine?

– Acum sînt perfecte. Nu cred că aş mai putea rezista la altă viaţă. Într-o zi, mai bine de trei sute de muncitori m-au părăsit la mină. Nu mai vreau să trec vreodată prin asta.

– Nu vei mai trece. De acum încolo viaţa ta va fi liniştită. Îţi promit. Cu siguranţă că merita asta şi-i zîmbi strengăreşte.

– Aş vrea să promiţi asta pentru toţi. Se gîndea şi la Jon. Dar tu, André? Tu ce vrei de la viaţă, în afară de un imens succes cu vinurile noastre selecte? Îşi făcu urechea pîlnie, iar el o trase din nou de păr.

– Nu face haz de mine, micuţa mea... Ce vreau eu? Deveni serios şi ar fi avut un răspuns bun la întrebare, dar nu îndrăznea. Nu ştiu. Cred că am tot ce-mi doresc. Este un singur lucru care-mi lipseşte totuşi. Sabrina era surprinsă să-l audă spunînd asta. Părea foarte mulţumit.

– Şi anume?

– Compania cuiva. Simt lipsa cuiva cu care să-mi împart viaţa, adică altcineva decît Antoine, fiindcă asta nu va dura mult. Va trebui să se mute odată, cu timpul. Ţie nu-ţi lipseşte asta? El avusese o companie de curînd, acum un an, iar ea se gîndea la aceasta. Şi ea simţea lipsa cuiva, desigur, dar se obişnuise să fie singură după atîta timp. De la John nu mai existase nici un bărbat în viaţa ei şi îi spusese şi lui André mai devreme.

Se gîndea că e de admirat, însă nu era surprins. Bănuise întotdeauna asta. Deja se cunoşteau foarte bine, iar el ar fi ştiut dacă exista cineva în viaţa ei. Cum ai putut să stai singură atît de mult? Era impresionat. La doi ani după moartea soţiei lui avusese o legătură serioasă, iar în anii următori avusese şi altele, nu prea multe, dar îi făcea plăcere să aibă o femeie în viaţa lui. Nu crezi că singurătatea ta este insuportabilă? Era consternat, iar ea rîdea.

– Nu, nu cred. De multe ori este chiar simplu şi plăcut. Este desigur şi o izolare. Dar după o vreme nu te mai gîndeşti la asta. Ştii, îl tachină ea, e ca viaţa de călugăriţă.

– Ce pierdere. O privi cu un aer foarte franţuzesc şi începură să rîdă. Să ştii că este, serios. Sabrina, eşti o femeie atît de frumoasă şi eşti încă tînără.

– Nu voi rămîne aşa, prietene. În mai împlinesc patruzeci şi opt. Parcă nu mai sînt chiar tînără.

– Ba eşti o adolescentă.

– Acum ştiu sigur că eşti nebun, André.

– Nu sînt! Femeia cu care se vedea în Franţa era mai în vîrstă decît ea şi nu atît de frumoasă. Sabrina era un cadou de preţ pentru orice bărbat. Era o femeie deosebită, iar André îşi dădea seama. Nu ar fi îndrăznit să-i facă o propunere doar ca să se distreze. Reprezenta pentru el mult mai mult. Se despărţiseră la două noaptea şi a doua zi dimineaţă se întîlniră la micul dejun, îmbrăcaţi elegant, pentru afaceri, iar după noaptea care trecuse erau mult mai apropiaţi.

Acum îi vorbea de Jon cu mai multă libertate, iar el îi povestea despre prietenele din trecut, de parcă încercau să se destăinuie unul celuilalt fără să-şi dea seama, iar Sabrina fu surprinsă cînd el se hotărî să nu se întoarcă la Napa vineri seara, după cum planificase, ci o invită la cină în oraş.

– Sărbătorim ceva? întrebă mirată şi obosită. Fusese o săptămînă grea şi era încă epuizată după chinul cu Camille de luna trecută. Aproape că o vlăguise şi i se înmuiaseră genunchii, iar de atunci nu mai ieşise des.

André se gîndi că i-ar face bine.

– De ce să nu ieşim să petrecem?

– Ce decadent. Ideea îi plăcea şi se duse în camera ei să se îmbrace, iar cînd se întîlniră jos, sub cupolă, purta o rochie neagră pe care el nu o mai văzuse pînă atunci.

– Arătaţi foarte elegantă, madame, o întîmpină glumeţ, iar ea remarcă din nou cît de drăguţ era. Nu observase asta în ultimul timp fiindcă erau obişnuiţi unul cu altul şi se împrieteniseră, dar în seara aceasta făcu o reverenţă cu un zîmbet drăcesc.

– *Merci, monsieur.*

Merseră la restaurant, băură ceva la bar, iar la ora opt se aşezară la masa lor unde se distrară de minune; el povestindu-i ce făcuse în Franţa, iar ea spunîndu-i poveşti de la mină şi despre ea, apoi se întoarseră la Casa Thurston, însă în seara aceasta ea îl invită în sufrageria ei. De obicei stăteau în bibliotecă, dar aici era mai intim, mai ales că făcu focul în cămin în timp ce el coborî să aducă ceva de băut. Turnă două pahare de coniac pe care le sorbiră în faţa focului privind lumina acestuia şi tăciunii aprinşi rostogolindu-se printre scîntei. Sabrina îl privi:

– André, îţi mulţumesc pentru această seară... şi pentru tot. Ai fost bun cu mine şi pentru mine, desigur. Era impresionat de cuvintele ei şi o mîngîie pe mînă.

– Aş face orice pentru tine, Sabrina. Sper că ştii asta.

– Ai făcut deja. Apoi, ca şi cînd amîndoi ar fi aşteptat acest moment, André se aplecă şi o sărută pe buze; era un gest atît de natural, stăteau unul în faţa celuilalt, ţinîndu-se de mînă şi sărutîndu-se lîngă foc. După cîteva clipe ea rîse încet.

– Este ca şi cînd am fi din nou copii, nu-i aşa?

– Şi nu sîntem? surîse el.

– Nu ştiu. Ce facem noi acum?

– Cred că m-am îndrăgostit de tine, şopti el. Era uimitor, dar ea nu părea surprinsă. Îşi dădea seama că şi ea era îndrăgostită de el de mult timp, poate din

prima clipă cînd se cunoscuseră. Construiseră împreună ceva frumos, cu inimile şi cu mîinile lor, cu curaj şi putere. El o readusese la viaţă, iar acum continuau ce începuseră. Sabrina se apropie de el, iar André o duse în braţe în patul ei unde făcură dragoste ca şi cum făcuseră asta dintotdeauna, apoi stătură îmbrăţişaţi şi somnoroşi, iar el îi mîngîia părul mătăsos cu vîrfurile degetelor şi adormi cu braţele în jurul ei.

Cînd s-au trezit a doua zi André era bucuros că nu văzu nici o urmă de regret în ochii ei. O sărută pe pleoape, pe buze... pe vîrful nasului, iar ea chicotea, apoi făcură din nou dragoste. Era ca o lună de miere şi totul părea frumos. Sabrina nu-şi imagina că se poate întîmpla atît de uşor. Trecuseră douăzeci de ani de cînd nu mai făcuse dragoste cu un bărbat şi totuşi iat-o, cît se putea de fericită cu el, iar André era îndrăgostit la nebunie. Se deschisese un zăgaz în el şi părea că o înghite în iubirea lui.

– Ce s-a întîmplat cu noi? îl privi ea somnoroasă după ce mai făcuseră dragoste o dată. Era sîmbătă şi nu trebuia să meargă nicăieri. Erau singuri, fericiţi şi îndrăgostiţi.

– Cred că am mîncat ceva aseară...

– Poate că şampania... va trebui să creştem şi noi soiul acela. După ce zîmbi, Sabrina adormi din nou şi se trezi la prînz cînd el veni în dormitor cu o tavă cu mîncare.

– Asta este pentru forţele tale, iubita mea. Chiar avea nevoie fiindcă după ce mîncară reluară scena.

– Dumnezeule, André! Ea rîdea de fericire şi de bună-dispoziţie. Întotdeauna eşti aşa?

– Nu, răspunse cu sinceritate şi se cuibări lîngă ea. Nu se sătura de ea. Era de parcă aşteptase un an, iar acum voia totul într-o zi. Este minunat ce-mi faci.

– Pot să-ţi înapoiez complimentul? Toată după-amiaza au dormit şi au făcut dragoste, iar la ora şase s-au trezit cu adevărat, au făcut baie, s-au îmbrăcat şi au ieşit, de data aceasta la *Bal Tabaria* pe strada Columbus, ca într-o adevărată lună de miere.

– Cum ni s-a întîmplat totul? îl întrebă surîzătoare peste o sticlă de şampanie, la desert.

– Nu ştiu, îi răspunse serios. Cred că am cîştigat totul, iubirea mea. Am muncit mult anul acesta.

– Ce recompensă frumoasă. La fel se gîndea şi el, iar cînd seara s-au dus la culcare au făcut iar dragoste chiar în dormitor. Era camera în care se născuse Jonathan cu aproape douăzeci şi doi de ani în urmă, dar acum ea nu se gîndea la asta. Acum se gîndea la André şi dormiră îmbrăţişaţi, dar se treziră în zori. Se uitară unul la celălalt, se sărutară şi se culcară la loc, iar după ce se treziră făcură din nou dragoste şi de data aceasta André o privi îngrijorat. Se gîndise la asta cu o zi înainte, dar uitase.

– Aş părea nepoliticos dacă te-aş întreba dacă foloseşti mijloace contraceptive, iubirea mea? Îşi dădu seama că în ultimele două zile nu făcuse nimic preventiv, dar ea nu era îngrijorată.

– Pînă cînd voi mai rămîne însărcinată voi avea optzeci de ani. Ca să fiu sinceră nu rămîn gravidă prea uşor. Mi-au trebuit doi ani ca să rămîn însărcinată în tinereţe. Sînt femeia cea mai puţin periculoasă pe care o cunoşti.

– Cel puţin m-ai liniştit. Eşti sigură că nu e vreo problemă?

– Absolut. Cred că la vîrsta mea nici nu mai rămîn gravidă.

– Nu poţi miza pe asta.

– Voi face ceva săptămîna viitoare. Între timp nu te nelinişti.

Pînă duminică seara erau foarte fericiţi că se hotărîseră să mai rămînă în Casa Thurston înainte de a pleca la Napa. Nici unul dintre ei nu era nerăbdător să se sfîrşească luna de miere improvizată. Vieţile lor se schimbaseră în două zile şi nu regretau. Se adăuga o nouă dimensiune la tot ce dobîndiseră pînă atunci, iar cînd plecară la Napa a doua zi Sabrina începu să rîdă, părul ei lung i se răsfira pe spate, iar ochii ei albaştri îi străluceau ca aceia ai unei tinere. Purta puloverul roşu

de caşmir pe care el i-l dăruise şi o pereche de pantaloni de bumbac.

– Ce vom face la Napa acum? Oamenii vor fi şocaţi. Oricum nu era treaba lor şi nu se gîndea că Antoine va bănui ceva deocamdată.

– Se pare că va trebui să-mi construiesc casa mai repede. Mîine îl sun pe arhitect! Începură să rîdă amîndoi, iar noaptea se strecură în vîrful picioarelor în camera ei, apoi dimineaţa reveni zîmbind în dormitorul lui. Avea cincizeci şi cinci de ani şi nu mai fusese atît de fericit ca acum în toată viaţa lui.

CAPITOLUL 32

În următoarele săptămîni au continuat să se furişeze unul în camera celuilalt, apoi mergeau în oraş cel puţin o dată pe săptămînă, dar cel mai mult Sabrina era la Napa cu André şi cu Antoine. Cînd schimba priviri cu André între ei se strecura un mesaj secret, cunoscut numai de ei, deşi odată i se păru că-l vede pe Antoine urmărindu-i, dar imediat se întoarse de parcă îi era teamă să nu intercepteze ceea ce nu era pentru el. Mai tîrziu i s-a părut că-l vede zîmbindu-le.

– Crezi că ştie? îl întrebă ea pe André într-o noapte, cînd stăteau în patul ei de la Napa şi vorbeau în şoaptă. André chiar mersese la arhitect, iar noua lui casă urma să înceapă a fi construită n primăvară. Vor mai trebui să se ascundă încă mult timp unul în camera celuilalt înainte de a fi gata casa.

– Nu ştiu, zîmbi André în lumina lunii şi o mîngîie pe faţă. Nu iubise niciodată o femeie aşa cum o iubea pe ea, iar ea simţea pentru el ceva necunoscut pînă atunci, chiar şi pe vremea cînd era măritată cu John. Atunci era atît de tînără, iar acum sentimentele pentru André erau mult mai profunde. Cred că dacă ar şti, ar fi foarte fericit pentru noi. Era să-i spun ieri.

Ea încuviinţă. Nu-şi imagina cum ar putea să-i spună lui Jon. O acuzase deja demult că avea o legătură cu André, iar acum nu dorea să-i arate că avusese dreptate, chiar dacă nu existase nici un alt bărbat în viaţa ei de cînd murise John. Ştia că fiul ei nu ar înţelege. De aproape o lună nu mai avea veşti de la el, nici de la

Camille care se retrăsese în Atlanta, însă Sabrina nu dorea, cu siguranţă, să ştie nimic de ea. Acum îşi concentra toată atenţia asupra lui Antoine.

– Crezi că ar fi supărat? Era atît de diferit de Jon, iar ea ţinea deja foarte mult la el. André surîse iar.

– De ce-ar fi supărat? Se va bucura pentru noi. Sabrina credea la fel. În ultimele zile fusese deosebit de amabil cu ea ajutînd-o pe cîmp cînd lucrau împreună, ceea ce ei îi plăcea foarte mult. Cîteva săptămîni mai tîrziu tot Antoine se afla lîngă ea sub soarele arzător, cînd munceau aproape toată ziua, iar ea, într-o după-amiază fu cuprinsă de ameţeală şi aproape că leşină în braţele lui. Era palidă şi murdară de praf, iar el îi făcu o compresă dintr-o batistă pe care turnă apă rece dintr-o canistră.

– Ar fi trebuit să porţi o pălărie, o dojeni el ca pe un copil, iar ea îl privi; se simţea foarte rău. Totul parcă se învîrtea cu ea, iar stomacul îi dădea senzaţia de vomă, însă reuşi să se stăpînească şi merse încet spre casă susţinută de el.

– Antoine... să nu-i spui nimic tatălui tău... te rog, îl imploră ea, însă el se încruntă.

– De ce nu? Cred că ar trebui să ştie şi el, nu? Apoi, dintr-o dată i se făcu teamă pentru ea. Mama lui murise de cancer cînd el avea cinci ani şi încă şi-o mai amintea, precum ţinea minte cît de necăjit fusese tatăl său. O privi îngrijorat: Nu-i voi spune, dacă îmi promiţi să te duci imediat la un doctor. Ea ezită, dar Antoine o luă de mînă împins de amintirile trecute. O privi aspru: Vorbesc serios, Sabrina. Dacă nu, îi spun chiar acum.

– Bine, bine. E din cauza soarelui. Antoine vedea că nici acum nu arăta mai bine şi observă în următoarele zile că nu prea mînca. O întrebă iar de doctor. Sabrina încerca să-l ducă cu vorba, însă el nu se lăsă. Antoine, sînt bine.

– Nu eşti, aproape strigă la ea, dar tonul îi era diferit de acela al lui Jon. Era evident îngrijorat pentru ea, iar ea era impresionată. Cînd se întîmplă din nou, la prînz, el o duse cu forţa în casă şi, din fericire, André era la

arhitect. Sabrina, acum vrei să-ţi chemi doctorul sau o fac eu?

– Pentru Dumnezeu... era jenată, dar nici el nu-i dădea pace. Stătea lîngă telefon şi o privea amenințător, pînă ce ea începu să rîdă. Ce bine că nu eşti fiul meu, Antoine, nu aş fi avut nici o şansă în faţa ta. Îl tachina desigur şi-l privea îndatorată, apoi se duse să dea telefon. Era plăcut să ştie că cineva ţinea la ea, iar acum doi oameni făceau asta. André şi fiul lui. Sună doctorul şi stabili o consultaţie pentru a doua zi după-amiază. Ştii ce o să-mi spună?

– Da, răspunse Antoine intransigent, că munceşti prea mult. Priveşte-l pe tata, şi el munceşte mult, dar trage un pui de somn în fiecare zi. Era un obicei al lui din Franţa, iar pentru acest motiv arăta sănătos şi tînăr.

– Eu nu am răbdare să fac asta.

– Ei, ar trebui. Oricum era mulţumit că se ducea la doctor. Măcar atîta lucru reuşise. Vrei să te duc cu maşina în oraş mîine?

– Nu. E în regulă. Oricum mai aveam de făcut şi altceva. Nu dorea să facă vîlvă cu asta, fiindcă André s-ar putea întreba ce se întîmplă.

– O să-mi spui ce zice doctorul? Văzu teamă în ochii lui şi era ca un băieţel acum. Se duse la el şi-l privi în ochi. Era mult mai înalt decît ea, dar simţea că ea îl protejează acum.

– Nu e nimic grav, Antoine. Sînt perfect sănătoasă şi-ţi promit că voi fi bine. Cred că din pricina tensiunii cu mama, cu procesul şi... amîndoi ştiau că era pe cale să-l adauge şi pe Jonathan pe listă... Poate că toate astea m-au istovit, iar acum plătesc.

– Îmi pare atît de rău că ţi-au făcut una ca asta, îi spuse el de parcă ar fi fost mama lui.

– Şi mie, dar poate că a fost mai bine să se termine odată. Cu toate acestea simţea că şi-a pierdut fiul. Văzuse o parte a lui pe care nu o putea uita, nici chiar acum. Uite, vreau să nu-ţi mai faci griji pentru mine. Îţi promit că vei afla tot ce îmi spune doctorul. Cînd merse a doua zi în cabinetul acestuia ştiu că nu mai putea

să-şi ţină promisiunea faţă de Antoine. Îl privea mirată pe doctorul pe care-l cunoştea de ani de zile, şocată şi cu neîncredere.

– Dar, nu se poate....e imposibil... ultima dată a trebuit... şi credeam că acum... Îl privea fix. Era incredibil. Doctorul îi zîmbea blînd.

– Este adevărat, Sabrina. Testul nu minte. Cel puţin, nu cînd e pozitiv. Şi aşa este. Eşti însărcinată, draga mea.

– Dar nu se poate. De fapt, anul trecut ştiu că am început să-mi schimb viaţa. Nici măcar nu am mai avut ciclu de... numără în urmă şi îl privi uimită. Oh, nu. Trecuseră două luni. Avea dreptate doctorul. Uitase de André. Era doar fericită că nu o mai deranja nimic. Nu m-am gîndit niciodată... Doamne, dacă nu aş fi leşinat pe cîmp acum cîteva zile... Ar fi trecut luni de zile pînă ce ar fi ştiut. Totuşi nu-i venea să creadă că e adevărat. Dar de două ori mi-au trebuit ani de zile să rămîn însărcinată şi...

Doctorul ocoli biroul şi îşi puse o mînă peste a ei.

– Draga mea, nu e întotdeauna astfel. Din cîte ştiu eu problema atunci era John.

– Oh, Dumnezeule.

Fusese atît de necăjită atunci, încît lui îi trecuse prin cap altceva.

– Ştii cine e tatăl, nu?

– Bineînţeles! răspunse şi mai şocată ca la început. Dar nu ştiu ce va spune el... sîntem asociaţi într-o afacere şi prieteni, dar... la vîrsta noastră... nu aveam de gînd să .... noi.... Începu să plîngă şi lacrimile i se scurgeau pe obraji. Ce crud era destinul. De ce nu-l cunoscuse cu cincisprezece ani înainte şi poate... Ce o să fac? plîngea ea fără jenă şi se ştergea cu batista pe care i-o dăduse el, apoi îşi suflă nasul şi îl privi. Puteţi să vă ocupaţi dumneavoastră? Era o întrebare şocantă şi amîndoi ştiau că este ilegal, dar nu avea la cine să se ducă. Era singurul doctor pe care îl cunoştea, cu excepţia unui bătrîn din Sfînta Helena la care se dusese cu ani în urmă, dar doctorul o privi aspru:

– Sabrina, nu pot face asta, ştii prea bine.

– Am patruzeci şi opt de ani. Nu puteţi crede că pot face acest copil, nu? Nici măcar nu sînt măritată cu bărbatul acesta.

– Îl iubeşti? Ea încuviinţă şi-şi mai suflă nasul o dată. Atunci de ce nu te căsătoreşti cu el şi poţi avea copilul?

– Nu pot face asta. Amîndoi avem băieţi mari. Lumea va rîde de noi. El are cincizeci şi cinci, eu patruzeci şi opt. La vîrsta asta el se ţine bine. Arată ca un tinerel. Eu aş putea să-i fiu bunică, pentru Dumnezeu.

– Şi ce? Alte femei au făcut-o înaintea ta. Acum cîţiva ani am avut o pacientă care avea cincizeci şi doi de ani. Acelaşi lucru i s-a întîmplat şi ei, doar că era căsătorită. O avea pe fiica ei în spital care năştea în acelaşi timp cu ea. Nu ai fi prima, Sabrina.

– Dar m-aş simţi ca o proastă. Nu vreau să-l forţez să se căsătorească cu mine... Zîmbi printre lacrimi, apoi rîse şi spuse pe un ton ridicat: Este caraghios, la vîrsta mea, să fiu silită să mă mărit cu un bărbat din pricina unei sarcini. Îl privi pe doctor şi începu să plîngă, apoi spuse patetic: Îmi pare rău că sînt o pacoste.

– Este de înţeles. Ar fi un şoc pentru oricine. Trebuie să recunosc, în condiţia ta, Sabrina, nu este o situaţie uşoară. Măcar e bărbat cumsecade? Ai putea fi fericită cu el?

– Da, sigur. Nu discutaseră despre căsătorie, iar el nu avea nici un motiv să se însoare cu ea. Erau mulţumiţi cu situaţia pe care o aveau. Totuşi... un copil la vîrsta noastră... Se gîndi la Jon şi la copilul pe care l-a pierdut înaintea lui şi nici atunci nu fusese prea tînără, dar la patruzeci şi opt de ani.... era de neconceput, dar se întîmplase. Iar îl privi pe doctor. Ştia ce trebuie să facă. Numai că nu ştia la cine să apeleze. Puteţi să mă ajutaţi să găsesc pe cineva care face avorturi? Pur şi simplu nu pot face asta. Nu se cuvine.

– Nu poţi judeca singură asta, se încruntă doctorul la ea, dacă s-a întîmplat, aşa a fost să fie. Poate că într-o zi vei afla că a fost cea mai mare binecuvîntare din viaţa ta. Refuză să o ajute să găsească pe cineva. Se ridică în picioare şi o anunţă că vizita se încheiase. Acum, Sabrina vreau să te văd peste trei săptămîni. Te

rog, încearcă să te pui pe picioare. Nu ai nici un motiv ca, la vîrsta ta, să nu poţi naşte un copil sănătos, dar trebuie să fii mai atentă ca acum douăzeci de ani.

Douăzeci de ani... cît de caraghios era ce i se întîmplase acum. Dintr-odată deveni furioasă pe el, apoi pe ea, pe André, fiindcă îi făcuse una ca asta. Pentru Dumnezeu, era însărcinată la patruzeci şi opt de ani, sau cel puţin în mai avea anii aceştia, iar pînă atunci va fi în patru luni. La naiba.

Plecă din cabinetul doctorului şi se duse acasă cu capul plin de toate cele auzite de la doctor... despre copil... despre André... că se putea să fie cea mai mare binecuvîntare a lor într-o zi, dar refuza măcar să se gîndească la asta. Trebuia să găsească pe cineva pentru avort şi încă repede. Ştia că mai avea cîteva săptămîni pînă ce ar putea fi periculos pentru ea. Nu avea idee pe cine să întrebe. Cum se putea găsi cineva pentru avort? Pînă atunci nici nu se gîndise la aşa ceva şi se chinui să găsească soluţia, iar cînd o găsi, amintirea copilului pierdut începu să o hărţuiască. Îşi aminti de durerea ei şi a lui John pentru pierdere. Cum se putea gîndi să ucidă un copil acum, din cauza situaţiei lor? Dar de ce nu? Stătea pe pat şi se simţea rău doar la gîndul acesta, cînd sună telefonul. Era Antoine.

– Ce a spus doctorul? Îşi făcuse griji toată ziua, iar tatăl lui tocmai plecase în oraş să cumpere ceva, aşa că el se grăbi să o sune înante de a se întoarce André.

– Nimic, dragul meu, sînt bine. Cum ţi-am spus, sînt doar obosită! Vocea îi era tensionată, chiar ea îşi dădea seama de asta şi Antoine nu părea convins...

– Eşti sigură că asta a spus?

– Pe cuvîntul meu, minţi ea, dar ce-i putea spune? Voi veni mîine sau poimîine.

– Credeam că te întorci în seara asta – iar părea îngrijorat, de parcă ar fi fost fiul ei, iar Sabrinei îi veni să plîngă. Trebui să se abţină. Dintr-o dată tot ce se întîmplase o făcu să plîngă.

– Am ceva de lucru aici. La voi toate sînt în regulă, Antoine?

– Da, sigur. Îi spuse ce făcuseră toată ziua. Deci, eşti sigură că nu e nimic grav? întrebă puţin mai liniştit. Nu era cancer. Mereu se gîndea la asta. Chiar şi în legătură cu ea se gîndise la aşa ceva.

– Pozitiv. Pozitiv era cu siguranţă cuvîntul cel mai potrivit acum, şi zîmbi în sinea ei în timp ce-i vorbea, apoi veni André şi luă receptorul.

– Ce pui la cale, micuţa mea? De multe ori îi spunea aşa: „micuţa mea", doar că noaptea cînd erau singuri îi spunea *„chérie"* sau *„mon amour"*, adică *„draga mea"* şi *„iubirea mea"*.

– Nimic deosebit. Am găsit o mulţime de scrisori de care trebuie să mă ocup cît sînt aici. Trebuie să văd ce pot face, fiindcă aş vrea să mi se trimită corespondenţa la Napa cînd stau acolo mai mult de cîteva zile.

– Da, e o idee.

Era o consolare numai să-i audă vocea şi Sabrinei îi veni în gînd să-i spună ce zisese doctorul, dar ştia că nu poate face asta. Nu voia să-l constrîngă. Dacă ar fi crezut că trebuie să se însoare cu ea? S-ar strica totul. Era mai bine să nu-i spună nimic. Va avea ea grijă, iar el nu va şti niciodată.

– Cînd vii aici? Era în tonul lui o chemare la care Sabrina zîmbi. Poate că-l iubea mai mult acum şi încă o dată regreta că nu se întîmplase cu cincisprezece ani în urmă. Atunci, probabil că ar fi putut să-i spună şi lui, s-ar fi căsătorit şi ar fi avut copilul. Dar nu acum.

– Voi încerca să vin mîine sau poimîine. Tocmai îi spuneam lui Antoine că am găsit o tonă de lucru cu coresponenţa.

– Nu poţi să o aduci aici? Era neobişnuit pentru ea să rămînă mult în oraş. Sabrina, s-a întîmplat ceva? O cunoştea prea bine, iar după un an de parteneriat şi două luni în care dormiseră în acelaşi pat o ştia deja perfect, pînă în străfundul sufletului ei. În anumite privinţe o cunoştea mai bine decît oricine, chiar şi în această perioadă scurtă. Sufletele lor erau apropiate din toate punctele de vedere.

– Nu, nu, totul e în regulă, îl minţi ea la fel ca pe

Antoine. Pe cuvînt. Iar îi venea să plîngă.

– Ai vreo veste de la Jon?

– Nu, nici una. Cred că e ocupat cu şcoala. Este sfîrşitul ultimului an... Mereu găsea o scuză pentru el.

Lui André nu-i plăcea să pună întrebări, dar simţi ceva în glasul ei.

– Ai primit ceva de la Camille?

– Nu, slavă Domnului, surîse ea. Îi era atît de dor de el şi trecuseră doar cîteva ore de cînd îl văzuse. Acum parcă avea mai multă nevoie de el, însă nu putea să-i dea de înţeles asta.

– Bine, atunci grăbeşte-te acasă. S-ar fi oferit să vină să stea cu ea, dar avea prea mult de lucru. Mi-e dor de tine, *chérie*, şopti el în timp ce lacrimile îi curgeau Sabrinei pe obraji şi încerca din răsputeri să păstreze un ton normal.

– Şi mie.

În noaptea aceea stătu mai mult trează oscilînd între lacrimi şi hotărîri solide, iar a doua zi dimineaţă luă o carte de telefon şi căută numărul unui doctor dintr-o parte mai puţin selectă a oraşului. Cabinetul lui era la capătul străzii Tenderloin, iar în mijlocul străzii erau doi beţivi adormiţi cînd ajunse ea acolo cu taxiul la amiază. Intră încet în clădirea care mirosea a urină şi varză, apoi urcă pe scările şubrede. Se simţi mai liniştită cînd văzu că sala de aşteptare era imaculată, iar cînd fu invitată înăuntru de o asistentă medicală văzu un omuleţ scund, gras, chelios şi curat ca lacrima, într-un halat alb. Nu ştia dacă trebuia să fie dezamăgită sau liniştită, dar trase aer în piept înainte de a-i vorbi în timp ce el îi zîmbea condescendent.

– Domnule doctor... eu... îmi cer scuze dinainte dacă ceea ce am să vă rog vi se va părea un afront... Ochii i se umeziră în timp ce-i vorbea privindu-l... Am venit la dumneavoastră fiindcă sînt disperată...

El o privi întrebîndu-se ce ar putea urma. În ultimii patruzeci de ani la adresa aceasta văzuse de toate.

– Da? Voi face tot ce pot.

– Trebuie să avortez. V-am ales din cartea de tele-

fon. Nu ştiu pe cine să rog, unde să mă duc... Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi se aştepta să-l vadă sărind de pe scaun şi arătîndu-i uşa. În loc de asta el o privi cu înţelegere şi părea că-şi cîntăreşte bine cuvintele înainte de a vorbi.

– Îmi pare rău. Regret că dumneavoastră credeţi că nu puteţi avea copilul, doamnă Smith. Stabilise consultaţia pe numele Joan Smith şi-şi aminti imediat de ce îi spunea aşa, înainte de a-şi aminti cum o chema de fapt, iar el continuă: Sînteţi sigură că nu aveţi nici o posibilitate să duceţi sarcina la bun sfîrşit?

Încă nu o refuzase, iar ea începu să spere. Poate că venise în locul potrivit, pînă la urmă.

– Am patruzeci şi opt de ani. Sînt văduvă şi am un fiu mare care este absolvent de colegiu anul acesta. Acesta părea un motiv întemeiat pentru ea, dar nu şi pentru el.

– Şi tatăl acestui copil?

– Este partenerul meu de afaceri. Sîntem prieteni buni – roşi ea evident – este cu şapte ani mai mare decît mine, iar fiul lui este mai mare decît al meu. Nu avem intenţia să ne căsătorim... este imposibil...

– Dînsului i-aţi spus?

Sabrina ezită, apoi dădu negativ din cap.

– De-abia ieri am aflat. Însă nu vreau să-i forţez mîna. Vreau doar să o rezolv şi să mă duc acasă.

– Locuiţi în altă parte?

– Cea mai mare parte a timpului. Intenţionat se exprimă vag. Nu voia ca el să ştie cine era ea, de aceea se numea „doamna Smith". Cu siguranţă că i-ar fi recunoscut numele şi nu era nevoie să-l ştie.

– Nu consideraţi că-i datoraţi şi lui măcar o informaţie? Ea dădu negativ din cap, iar el o privi cu ochi blînzi. Nu era prima dată cînd i se cerea astfel de ajutor şi ştia că nu va fi nici ultima. Cred că greşiţi, doamnă Smith. Mai cred că are dreptul să ştie, iar vîrsta dumneavoastră nu mi se pare o piedică. Alte femei de vîrsta aceasta au născut copii demult. Este un risc mai mărişor, dar nu e prima dumneavoastră sarcină, lucru care reduce riscul considerabil. Nu sînt de părere că ar

trebui să faceţi asta fără să vă gîndiţi ceva mai mult. Cît de avansată este sarcina?

– Două luni. Sabrina ştia că se putea să fie mai mult de atît deoarece dormeau împreună de mai bine de opt săptămîni. Cu o seară înainte făcuse o socoteală exactă.

– Înseamnă că nu mai aveţi mult timp, dădu încet doctorul din cap.

– Deci, vreţi să mă ajutaţi?

Doctorul ezită. Nu mai făcea aşa ceva, deşi cu mulţi ani în urmă făcea, însă o tînără fusese odată în pragul morţii şi el îşi jurase să nu mai facă avorturi şi de atunci nu mai făcuse. Din anumite motive simţea că ar fi rău dacă i-ar face ei acum.

– Pur şi simplu, nu pot, doamnă Smith. Sabrina întredeschise buzele de mirare, aproape mînioasă.

– Atunci de ce aţi... de ce... cînd m-aţi ascultat credeam că...

– Mai degrabă v-aş convinge să lăsaţi copilul.

– Ei bine, nu o voi face! sări ea în picioare plîngînd. O voi face singură, la naiba, dacă dumneavoastră nu vreţi. Pentru o clipă doctorul o crezu că vorbea serios şi se temu.

– Nu vă pot ajuta. Pentru binele dumneavoastră, cît şi pentru al meu. Şi-ar fi putut pierde licenţa şi dreptul de practică. Ar putea-o sfîrşi în închisoare. Mai era o posibilitate. Dăduse numele altcuiva înainte, iar persoana fusese mulţumită. Oftă, îşi luă stiloul şi o foaie de hîrtie pe care nu era scris numele lui, mîzgăli un nume şi un număr de telefon, apoi i-o dădu Sabrinei. Sunaţi-l pe acest bărbat.

– El o va face? Ochii ei erau temători. Doctorul încuviinţă trist.

– Da. Se află în cartierul chinezesc. A fost cîndva un mare chirurg, dar a fost prins că face aşa ceva. Am mai trimis pe cineva la el... O privi mîhnit şi-i spuse încă o dată ce credea el: Cred că ar trebui să lăsaţi copilul. Dacă aţi fi fost săracă sau bolnavă... sau violată... sau dependentă de droguri... dar arătaţi ca o femeie normală şi cred că la fel este şi prietenul dumneavoastră. Aţi

putea oferi acestui copil o casă şi dragoste – doctorul observase materialul costumului negru pe care-l purta Sabrina. Era vechi, dar cîndva fusese scump. Chiar dacă fondurile ei se diminuaseră acum, o femeie ca ea putea găsi o cale. Gîndiţi-vă, doamnă Smith. Această şansă ar putea să nu mai apară cu altă ocazie. S-ar putea să regretaţi pe vecie că nu aţi vrut acest copil. Reflectaţi. Gîndiţi-vă bine înainte de a suna la acest telefon. Făcu semn spre bucata de hîrtie pe care ea o ţinea cu o mînă tremurîndă. După aceea nu mai există cale de întoarcere, iar chiar dacă veţi mai avea un copil mai tîrziu, s-ar putea să regretaţi că nu l-aţi vrut pe acesta. Îi amintise de cel pierdut. Nici chiar Jon nu umpluse golul acela. Era un vis pierdut pentru totdeauna, la fel cum va fi acesta. Nu avea de ales. Se ridică şi dădu mîna cu el.

– Vă mulţumesc pentru ajutor. Se simţea mai bine. Cel puţin acum ştia unde să se ducă.

– Gîndiţi-vă foarte bine. Cuvintele lui încă răsunau în urechile ei cînd plecă, iar cînd ajunse acasă se aşeză la birou şi stătu acolo mult timp, tremurînd şi simţindu-se nefericită. Trebui să formeze numărul de trei ori înainte de a nimeri corect, iar la celălalt capăt al firului îi răspunse o voce de femeie cu accent străin.

– Aş dori o consultaţie la domnul doctor, vă rog.

– Cine v-a dat numele lui? Vocea întreba suspicioasă, iar mîna Sabrinei tremura pe receptor, îşi ţinu respiraţia, apoi îi spuse numele doctorului la care fusese. Urmă o pauză, de parcă altcineva supraveghea convorbirea şi femeia răspunse: Vă poate consulta săptămîna viitoare.

– Cînd? Iar o pauză.

– Miercuri seara. Ora i se păru ciudată, dar ştia că nu va fi o consultaţie obişnuită. La şase. Aşteptaţi la uşa din spate, bateţi de două ori, apoi mai bateţi o dată. Aduceţi cinci sute de dolari, bani lichizi. Vocea era dură ca şi cuvintele, iar Sabrina fu uimită nu de sumă, ci de imaginea mentală a scenei.

– Deci o poate face? Nu mai avea rost să se prefacă. Amîndouă ştiau ce dorea de la el. Poate că numai asta făcea. Dar, de ce seara? Ce mai conta, îşi

zise ea. Se întreba cît va dura.

– Da. Iar dacă vi se face rău după aceea, nu ne sunaţi. Nu vă mai poate ajuta. Se punea problema foarte direct, iar Sabrina se întreba pe cine să sune în caz de urgenţă. Poate pe doctorul care i-l recomandase. Pe al ei nu putea să-l sune, sau putea... Întrebările îi zburau prin minte ca liliecii, iar cînd închise telefonul simţi că-i vine să vomite şi pînă la urmă vomită. Îi era foarte rău şi îngenunche pe podeaua din baie gîndindu-se la telefonul dat. Miercuri seara. La şase. Mai erau şase zile şi îi era groază, dar nu mai putea da înapoi acum.

A doua zi se întoarse la Napa şi spuse că se simţea bine. Vorbea mult, muncea mai mult ca de obicei, chiar se oferi să gătească, iar ca răspuns toţi bărbaţii o tachinară şi rîseră. Se obişnuiseră să gătească ei în locul ei, dar în seara aceea nu mîncă mai nimic, la fel a doua zi şi-l văzu pe Antoine aruncîndu-i o privire de cîteva ori, dar nu o mai întrebă de doctor. André părea degajat. Au făcut dragoste aproape în fiecare noapte pînă marţi noaptea cînd Sabrina se întoarse cu spatele şi se prefăcu a-i fi somn. A doua zi dimineaţă cînd André s-a trezit ea plecase din cameră şi o găsi jos, stînd pe scaun, admirînd cîmpul şi dealurile, adîncită în gînduri. Merse către ea în vîrful picioarelor şi se aşeză, iar ea tresări şi se întoarse spre el zîmbind.

– Ce faci la ora asta, André?

– Eu voiam să te întreb asta, *ma petite*. Sabrina oftă. Se uită la ceasul din bucătărie de deasupra capului. Era şase şi cinci minute. Peste douăsprezece ore va merge în cartierul chinezesc şi va plăti cinci sute de dolari pentru a ucide copilul lui... Gîndul o făcu să-i vină rău chiar stînd pe scaun. Ce s-a întîmplat? zise el şi se aşeză lîngă ea, iar ea îşi puse degetele peste buzele lui. Ştiu că de cîteva zile eşti supărată, iubirea mea, şi nu am vrut să mă amestec pînă ce nu vei fi gata să-mi spui şi mie. Acum Sabrina arăta mai rău ca în toată săptămîna. Era aproape verde la faţă. Ce se întîmplă, iubirea mea? Femeia aceea te chinuieşte iar? Se gîndea că poate Camille apăruse din nou. Ea dădu negativ din

cap, nesigură ce să spună, abţinîndu-se să nu plîngă. Nu dorea să-l mintă, dar nu putea să-i spună.

– Uneori, André, sînt lucruri pe care omul trebuie să le rezolve singur. Acesta este unul din cazurile de care-ţi vorbesc. Era prima dată cînd îi tăia vorba şi-l lăsa fără replică, dar el dădu din cap cu înţeles şi o privi.

– Nu-mi pot imagina că există ceva ce nu aş înţelege, micuţa mea, şi aş face orice să te ajut dacă aş putea. E vorba de Jon? Ea dădu negativ din cap. Iar probleme financiare? Amîndoi cunoscuseră acest aspect, dar ea dădu din nou din cap.

– Este ceva de care trebuie să mă ocup singură. Apoi oftă şi-şi îndreptă spatele evitîndu-i privirea. Trebuie să mă duc în oraş cîteva zile. André întrebă cu glas temător:

– Este vorba de noi, Sabrina? Trebuie să-mi spui dacă-i asta. O iubea foarte mult. Trebuia să ştie. Era prea bătrîn ca să mai sufere o dezamăgire. Îţi pare rău că noi am... Ea veni în întîmpinarea temerilor lui cu un sărut, un zîmbet tandru, apoi îl mîngîie pe obraz.

– Niciodată. Nu e asta. Este ceva în legătură cu mine.

– Nu există aşa ceva. Nu este nimic ce nu putem împărţi.

– Nu de data asta, zise cu tristeţe.

– Eşti bolnavă?

– Nu. Sînt supărată, dar îmi voi reveni. Vin înapoi sîmbătă. Îşi dăduse trei zile de recuperare şi spera să-i fie de ajuns. Trei zile de mîhnire şi de plîns amarnic pentru copilul care va muri.... pentru cinci sute de dolari, bani gheaţă...

– De ce pleci atît de mult?

– Fiindcă vreau să-mi las barbă şi să mă rad în cap, îl tachină ea, iar cerul deveni cenuşiu, apoi violet şi soarele răsări.

– De ce nu vrei să vorbeşti cu mine şi să-mi spui ce este?

– Pentru că trebuie să mă ocup personal de asta.

– De ce? Vreau să împart totul cu tine.

Ea încuviinţă. Simţea la fel. Dar nu de data aceasta cînd încerca să-şi scoată din cap cuvintele ambilor doc-

tori... „are dreptul să ştie", „întrebaţi-l", „spuneţi-i"... „daţi-i o şansă"...

– André, lasă-mă să mă ocup de asta singură. Sîmbătă mă voi întoarce şi totul va merge înainte. Acum se întreba dacă acest lucru va sta între ei. Regreta profund că el bănuia că se întîmplase ceva şi încercase atît de mult să păstreze aparenţele, însă el o cunoştea prea bine. Chiar atunci doi dintre muncitorii francezi coborîră şi ei, iar Sabrina urcă să se îmbrace. După aceea apăru o problemă la una din maşini, sosise una nouă, Antoine avea nevoie de ajutorul lui André şi, pînă să mai poată vorbi din nou, Sabrina era gata de plecare. Era ora două şi urma să ajungă la timp ca să se oprească la Casa Thurston, să facă baie, să-şi schimbe hainele şi să se ducă în cartierul chinezesc. Îl sărută pe André, îşi luă la revedere de la el şi de la Antoine simulînd o veselie imensă care, însă, nu-l păcăli pe nici unul din ei şi se urcă în maşină.

– Ne vedem sîmbătă... să fiţi cuminţi...

– Te sun diseară, îi strigă André, dar nu părea bucuros. Fusese o zi grea pînă atunci, iar ea nu-i dădea nici un punct de sprijin. Era foarte îngrijorat pentru ea şi văzu în ochii lui asta urîndu-se pentru ce va face.

– Nu-ţi face probleme din pricina mea. Te sun eu. Spera că vor putea vorbi cînd va ajunge acasă. Nu ştia cît va dura, cum se va simţi sau dacă va ajunge acasă.

Porni maşina şi-i lăsă acolo, iar André spuse ca pentru el:

– Ceva nu e în regulă. Auzindu-l, Antoine, nu mai tăcu.

– Cred că e bolnavă. André se întoarse repede spre fiul lui.

– De ce crezi asta?

– Aproape că a leşinat în braţele mele acum o săptămînă.

– De ce nu mi-ai spus atunci? Vocea îi era aspră şi stridentă. Era bine că avea pe cineva cu care să discute despre ea. Amîndoi fuseseră îngrijoraţi în ultimele zile, iar faptul că ea nu recunoştea îngreuna situaţia.

– M-a pus să-i promit că nu-ţi spun nimic. I-am zis să

se ducă la doctor, sau eu...

– Slavă Domnului, şi...?

– Spunea că doctorul a găsit-o bine. Nici Antoine nu era convins şi reuşi să-i spună cuvintele, deşi îl dureau şi lacrimile îi apăruseră în ochi şi deşi era bărbat în toată firea se simţea ca un copil. Bărbia începu să-i tremure şi se întoarse spre André: Tată, nu cred că e... am auzit că i se face rău de multe ori... vomită... iar ieri aproape că a leşinat...

– La dracu', se albi André şi-şi încleştă pumnii. Ştii unde se duce acum?

Antoine ridică din umeri.

– Poate la analize? Sau la doctor din nou... nu ştiu. Mi-a spus că totul e în regulă.

– Mincinoasa. *Menteuse.* Evident că nu e aşa. Îi este rău de o săptămînă şi mie nu-mi spune nimic. Apoi îl privi pe fiul său şi ştiu ce trebuie să facă. Aruncă unealta pe care o avea în mînă şi se duse la maşina lui.

– *Où vas tu?* Unde te duci? Antoine alergă după el, dar ştia deja răspunsul.

– Mă duc după ea. André trase şocul şi porni maşina, încă era murdar de pămînt pe mîini, dar nu-i păsa. Nu-l interesa decît femeia pe care o iubea şi plecă după ea.

– *Vas y, papa...* du-te ...Antoine îi făcu cu mîna simţindu-se mai liniştit acum că tatăl lui plecase. Sabrina avea avans douăzeci de minute. Avea încredere în tatăl său că va trece cu bine peste toate şi o va convinge să se îngrijească. Tot drumul spre oraş André acceleră cît putu. Trebui să oprească o dată unde circulaţia era blocată, un camion avusese o pană de cauciuc, apoi goni peste pod, mulţumit că era deschis traficul şi că nu mai trebuia să meargă cu bacul.

Urcă pe Nob Hill, văzu maşina Sabrinei parcată în faţa Casei Thurston şi simţi un val de uşurare. Era acolo, acum o va găsi şi vor discuta, dar cînd coti pe strada ei o văzu ieşind grăbită din casă îmbrăcată simplu, cu o eşarfă pe cap şi cu o jachetă veche pe care nu o mai văzuse la ea şi pantofi fără toc. Se repezi spre maşină, iar el o privea şi ceva din interior îi spuse

să o urmărească. Merse cu maşina în urma ei, întoarse pe strada Jackson şi se îndrepta spre Est. Conducea la o oarecare distanţă în spatele ei şi fu surprins cînd o văzu că opreşte în cartierul chinezesc. Ce făcea acolo nu-şi putea închipui, doar era aproape ora cinei. O clipă inima îi stătu în loc şi se întrebă dacă era vorba de un bărbat, dar nu părea îmbrăcată pentru asta, parcă maşina, traversă strada şi se îndreptă spre o adresă bizară. O văzu că bate, apoi că ezită, apoi bătu din nou şi uşa se deschise. Schimbă cîteva cuvinte cu persoana care-i deschisese, dădu un plic cuiva din spatele uşii şi André observă că era palidă, dîndu-şi seama că era în pericol. Ceva urma să i se întîmple. Cineva o ameninţa sau o şantaja. Sări din maşină lăsînd-o pe trotuar şi alergă spre uşa în spatele căreia dispăruse Sabrina. Nu-i păsa dacă se făcea de ruşine. Sabrina trecuse prin multe în viaţa ei şi, dacă acum cineva încerca să-i facă vreun rău, era în stare să-l ucidă înainte ca să reuşească să o tulbure. Bătu la uşă o dată, de două ori, nu răspunse nimeni, apoi începu să bată cu pumnul şi încercă rezistenţa uşii spre a vedea dacă putea să o doboare. Îi părea rău că nu-l adusese şi pe Antoine. După cum prevăzuse, uşa fu deschisă foarte puţin.

– Mulţumesc, o sperie el pe femeia din partea cealaltă a uşii, apoi intră. Era un culoar întunecos şi o scară îngustă chiar în faţă, iar el intră repede.

– Nu puteţi intra aici.

– Soţia mea tocmai a intrat, o minţi el pe portăreasă, mă aşteaptă. După cum o văzu într-un halat de baie murdar şi în papuci ştia că nu-l aşteaptă nimeni şi se întreba de ce venise Sabrina, doar dacă bănuiala lui nu era corectă. Poate că o şantajau. Doamna Harte. Unde este?

– Nu ştiu... nu e nimeni aici... aţi greşit.

Fără alte cuvinte André o împinse pe femeie cu mîna sa puternică:

– Unde e? Acum! urlă el, iar ochii ei se îndreptară spre scări, dar André, iute de picior, sări pe scări şi o lăsă pe femeie ţipînd în urma lui. Încercă să-l oprească să deschidă prima uşă de la etajul al doilea, dar el fu

mai rapid. Împinse uşa şi intră într-o cămăruţă de mărimea unei celule unde se afla o masă murdară şi o tavă cu instrumente. Sabrina stătea într-un colţ, pe jumătate dezbrăcată, iar un bărbat înalt, obosit, puse mîna pe un pistol în timp ce Sabrina şi femeia ţipau. André nu înaintă, dar o privi pe Sabrina şi doctorul ridică pistolul spre el.

– Eşti bine? Ea dădu afirmativ din cap şi André se uită la bărbatul cu arma. De ce se află ea aici? Ştiu răspunsul instinctiv.

– A venit de bunăvoie. Sînteţi de la poliţie? Arma fu îndreptată mai bine spre el, iar Sabrina îşi ţinu respiraţia.

– Nu, zise André foarte calm. Este soţia mea şi nu are nevoie de dumneata. A făcut o greşeală. Poţi păstra banii, dar pe ea o iau acasă. Îi vorbise ca unui copil şi simţi că bărbatul cu arma era beat. Aproape că i se făcuse rău gîndindu-se la ce i se putea întîmpla Sabrinei, dar îşi reveni. Se întoarse către ea: Îmbracă-te. Vocea îi era dură, mai dură decît atunci cînd îi vorbise bărbatului. Acum ştia de ce venise. Văzuse un asemenea loc la Paris, cîndva, cînd fusese foarte tînăr şi avea o fată de care se îndrăgostise cînd avea douăzeci şi unu de ani. Ea supravieţuise avortului, dar el îşi jurase că nici o femeie pe care o va iubi nu va mai trece prin aşa ceva şi astfel se şi întîmplă. Văzu cu coada ochiului că Sabrina se îmbrăcase. O conduse la uşă şi-l privi iar pe bărbat: Nu-ţi cunosc numele şi nici nu vreau să-l ştiu. Nu vom spune nimănui că am fost aici. O împinse pe Sabrina afară, iar doctorul ezită şi lăsă pistolul jos lăsînd-o să treacă, dar se uită la André. Îi admira curajul şi acum voia să-l ajute.

– Pot să o fac cît aşteptaţi afară, dacă vrei. Nu durează mult. Pe André îl pufni rîsul, dar îi mulţumi politicos şi o trase pe Sabrina pe scări fără să-i vorbească. Deschise violent uşa de la intrare şi o scoase afară pe Sabrina. Din clădirea de unde ieşiseră nu se auzea nici un sunet, iar el trase adînc aer în piept şi continuă să o tragă după el spre maşină care stătea parcată neregulamentar, aiurea, unde o lăsase acum zece minute.

Doar atîta timp trecuse, iar dacă ar fi venit cu cinci minute mai tîrziu... sau cu zece... Se cutremură la gîndul acesta... nu se uita la ea cît timp merseră spre maşină, deschise portiera şi o împinse dur pe banchetă.

– André... Vocea îi tremura la fel ca şi a lui dacă ar fi vorbit cu ea... maşina mea este.. pot să...

André se întoarse către ea alb ca varul.

– Nu-mi spune nimic! Glasul îi era tensionat, iar ei îi era teamă chiar şi să plîngă cît timp le luă să ajungă la Casa Thurston. Parcă şi merse cu ea spre uşă. Mîinile Sabrinei tremurau atît de tare, încît nu reuşi să descuie, iar el îi luă cheile, deschise, intră înăuntru, o aşteptă să intre, închise uşa, apoi urlă la ea chiar în holul mare, sub cupolă.

– Dumnezeule mare, ce făceai acolo? Nu puteau exista cuvinte mai puternice, nu putea să-i redea mai clar ceea ce simţea. Îţi dai seama că puteai să mori pe masa aceea din locul ăla împuţit? Ştii că era beat?! Ştiai?... Ascultă-mă... O scutură de umeri cu ambele mîini şi dinţii începură să-i clănţăne de forţa lui.

– Dă-mi drumul! se trase ea înapoi, plîngînd în hohote. Ce puteam face? Ce ai fi voit să fac? Să avortez singură? M-am gîndit şi la asta! Nu ştiu cum... Se prăbuşi pe genunchi, cu capul plecat, realizînd şocată ce era pe cale să facă. Îl privi de jos cu faţa scăldată în lacrimi, cu vocea chinuită de suspine, iar el se aplecă şi o luă în braţe strîngînd-o la piept, plîngînd la fel ca ea şi o ţinu aşa, cu degetele răsfirate prin părul ei.

– Cum ai putut să faci una ca asta? De ce nu mi-ai spus? Deci asta era... O privi cu inima zdrobită că nu avusese încredere în el. De ce nu mi-ai spus? De cînd ştii? O duse spre un scaun şi o aşeză în poala lui ca pe un copil. Ea îl privea şi era pe cale să-i leşine în braţe, dar nici el nu se simţea mai bine.

– Am aflat săptămîna trecută. Vocea îi era stinsă şi tristă, iar André o simţea cum tremură. Se întreba dacă va mai simţi pentru el acelaşi lucru încercînd să se gîndească la ce s-ar fi întîmplat dacă el nu ar fi ajuns la timp... acum ştia că greşise... M-am gîndit că... trebuia

să rezolv singură... nu voiam să te presez... Lacrimile i se scurgeau pe obraji lui André.

– Este şi copilul meu, nu crezi că trebuia să ştiu şi eu? Ea încuviinţă, dar nu putea vorbi.

– Îmi pare atît de rău... Eu... nu putea continua, iar el o strîngea la piept. Doar că... sînt prea bătrînă... nu sîntem căsătoriţi... nu voiam să te simţi... Dintr-odată o privi eliberînd-o din strînsoare.

– Pentru ce crezi că vreau să construiesc casa aceea? Pentru Antoine? De ce crezi că fac asta? Ea îl privi uimită.

– Dar nu ai spus niciodată...

El îşi dădu ochii peste cap.

– Nu credeam că eşti atît de oarbă... Desigur că mă căsătoresc cu tine. Mă gîndeam să nu ne grăbim şi să o facem anul acesta. Credeam că ştii.

– De unde să ştiu? se bîlbîi ea, nu mi-ai spus niciodată nimic.

– Atunci la naiba! O privi neîncrezător. Eşti cea mai isteaţă femeie pe care o cunosc, dar uneori şi cea mai prostuţă. Ea zîmbi printre lacrimi, iar el o sărută pe pleoape, apoi redeveni serios. Nici unul din ei nu voia să se întoarcă înapoi cu o oră. Fusese experienţa cea mai îngrozitoare din viaţa ei, poate şi din a lui. O viaţă era pe cale să fie pierdută, un suflet la care ţineau amîndoi, iar ea nu ar mai fi fost aceeaşi mental sau psihic. André era convins. Se cutremură la acest gînd. Acum spune-mi ceva... chiar vrei cu tot dinadinsul să scapi de copil? Era o problemă care trebuia discutată. Trebuie să fi dorit mult să scape, dacă fusese atît de disperată. Pentru ea trebuie să fi fost un coşmar.

Spre uimirea lui, Sabrina dădu negativ din cap.

– Nu, dar credeam că trebuia să o fac pentru tine... Era adevărat, nici chiar vîrsta ei nu mai conta la fel de mult ca săptămîna trecută. Se gîndise mult şi ar fi făcut-o pentru el, ca să nu-i complice viaţa sau să-l oblige să se însoare cu ea...

– Ai fi făcut asta pentru mine? Păru consternat şi mîinile începură să-i tremure. Puteai să mori. Ştii asta?

Ca să nu mai vorbim de copilul nostru pe care l-ai fi ucis.

– Nu spune asta. Închise ochii şi iar începu să plîngă. Credeam că... el o opri. Se spuseseră prea multe.

– Te-ai înşelat. Vrei copilul nostru? După cum o întrebase nu putea să spună nu, aşa că dădu din cap că da şi se uită fix la el.

– Da. Nu crezi că e caraghios că sînt atît de bătrînă? îi zîmbi ea temătoare, iar el rîse.

– Eu sînt mai bătrîn decît tine şi nu mă simt caraghios. De fapt – o sărută pe gît – mă simt foarte tînăr şi puternic. Ea îi zîmbi, apoi se sărutară.

– André, vrei copilul?

– Cu siguranţă. Trebuie totuşi să te întreb de ce erai atît de sigură că e imposibil... Parcă-mi spuneai că nu crezi că se mai poate întîmpla, hmmmm.... Acum o tachina, iar coşmarul din cartierul chinezesc părea la zeci de ani distanţă.

– M-am înşelat, murmură ea.

– În aparenţă. Pun pariu că ai fost surprinsă. Aşa-ţi trebuie.

Ea dădu ochii peste cap.

– Nu ştii cît de surprinsă am fost. Amintirea scenei îi cutremură pe amîndoi, iar apoi André îi vorbi foarte serios.

– Orice ţi s-ar întîmpla în viaţa aceasta, Sabrina, oricît de urît sau de înspăimîntător ar fi, sau inutil, vreau să ştiu şi eu. Nu trebuie să te ascunzi de mine. Niciodată. E clar?

– Da. Îmi pare rău... Reîncepu să plîngă, iar el o strînse în braţe. Aproape că... Tremura iar, însă el o legăna ca pe un copil.

– Nu te mai gîndi la asta. Am fost norocoşi. Te-am urmărit chiar de acasă – Sabrina era uluită – nu ştiu de ce. Am sărit în maşină la cîteva minute după ce ai plecat. Aveam sentimentul că se petrece ceva îngrozitor şi nu m-am înşelat. Dar acum s-a terminat, zîmbi privind-o blînd, vom avea un copil, dragostea mea. Nu eşti mîndră de asta?

– Ba da, însă mă simt puţin caraghioasă. Parcă aş fi bunică.

– Ei bine, nu eşti. Sabrina îşi aminti ceva.

– Crezi că Jon şi Antoine vor fi foarte supăraţi? André bănuia că Jon ar fi, dar Antoine nu, însă nu era sigur şi nici nu-i păsa. Acum nu-l interesa decît ea şi copilul lor.

– Dacă vor fi, cu atît mai rău pentru ei. Este viaţa noastră, copila mea. Amîndoi sînt oameni în toată firea, cu propriile lor vieţi. Cînd vor avea copii nu ne vor întreba pe noi ce credem, deci nici noi nu-i vom întreba. Sabrina zîmbi de simplitatea judecăţii lui.

– Mi se pare simplu aşa. Ei, cred că aşa se rezolvă totul.

– Nu chiar, surîse el, ai uitat un amănunt, unul mic, ce-i drept, dar... poate că ar trebui să-i facem un serviciu copilului nostru şi să-l punem în legitimitate. Sabrina, iubita mea, te căsătoreşti cu mine?

– Vorbeşti serios?

El rîse iar şi arătă spre pîntecul ei încă plat în timp ce o ţinea pe genunchii săi.

– Aici e ceva serios?

– Da – începu şi ea să rîdă şi avea ochii încă roşii de plîns, dar părea mai fericită acum – foarte serios.

– Atunci şi eu sînt la fel. Ei? Sabrina îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui:

– Da, da, da... da! El o sărută pe buze, o duse sus în dormitor şi o aşeză încet pe partea pe care dormea de obicei. În patul acela îi dăduse naştere lui Jon, dar acum amîndoi ştiau că de data asta nu va fi la fel. Era prea în vîrstă ca să nască acasă, iar André voia să-şi ia toate măsurile de siguranţă. Acum se gîndeau mai mult la căsătorie decît la copil.

– Cînd vrei să facem nunta, dragostea mea? O privi zîmbitor şi-şi încrucişă braţele arătînd mai frumos ca oricînd în ochii Sabrinei.

– Nu ştiu... nu ar trebui să aşteptăm vacanţa de primăvară pentru Jon? Ar fi frumos dacă ar veni şi el. La aceasta André începu să rîdă cu hohote şi arătă iar spre abdomenul ei.

– Nu uiţi ceva?

– Hmmm... rîse ea... Poate că ai dreptate... Nu cred

că ar trebui să aşteptăm.

– Cînd se va naşte? îşi aminti el.

– Doctorul spune că în octombrie. Mai erau şapte luni şi puteau foarte bine să aştepte legitimitatea copilului cîţiva ani. La vîrsta ei era posibil să nască cu două luni înainte de termen... dar nu mai degrabă decît atît...

– Ce zici de sîmbătă?

Sabrina stătea rezemată pe perne şi-l privi amuzată. Era mai frumoasă decît oricare femeie pe care o cunoscuse el.

– Mi se pare minunat!... Eşti sigur că asta vrei să faci?

– Asta am voit din ziua cînd te-am cunoscut. Regret că am aşteptat atîta... Ce păcat că nu ne-am cunoscut cu douăzeci de ani în urmă. Şi ea se gîndise la asta. Pierduseră atît de mult timp, dar poate că aşa a fost să fie. Mi se pare că nici sîmbătă nu-i destul de devreme.

– Să-l sunăm pe Antoine şi să-i spunem? întrebă veselă Sabrina.

– Îl sun eu mai tîrziu şi-i spun că totul e în regulă, dar mai întîi – o certă puţin – vreau să te odihneşti. Pentru o viitoare mamă ai avut o zi nu prea bună, iar de acum încolo eu voi avea grijă de tine. Mă înţelegi?

Se uită la ceas. Era trecut de opt.

– Mă duc să-ţi pregătesc ceva de mîncare. Să ştii că acum mănînci pentru doi. Se aplecă şi o sărută, apoi coborî să-i facă o omletă care îi plăcea foarte mult, à la française, dar cînd reveni sus la ea, nu reuşi să mănînce nici măcar pentru o persoană. Între epuizarea celor prin care trecuse şi copilul care-i creştea în pîntec adormise buştean.

CAPITOLUL 33

Joi după-amiaza, cînd Sabrina şi André s-au întors la Napa, au lăsat maşina în oraş. André s-a dus după ea mai tîrziu şi a dus-o în garajul de vizavi de Casa Thurston aşa că au venit cu maşina lui. Antoine îi văzu şi plecă de pe cîmp şi se îndreptă spre casă. Era o zi însorită, frumoasă, iar Sabrina era fericită ca o adolescentă cînd se îndreptă spre Antoine. Era greu de crezut că aceeaşi femeie plecase de acolo cu o zi în urmă. Antoine simţise în glasul tatălui său o uşurare cu o seară înainte cînd îl sunase. Nu-i dăduse nici o explicaţie, dar Antoine ştiu imediat că lucrurile se aranjaseră, iar acum era sigur. Seara i-au spus în timp ce André îi turna un pahar de şampanie.

– Vrem să-ţi comunicăm ceva. Antoine era vesel, amîndoi erau ca nişte copii, aşa că ghici dinainte care va fi vestea, sau doar o parte. Încă nu voiau să-i spună de copil.

– Să ghicesc? îl tachină el. Să vedem...Sabrina chicotea ca o fetiţă, iar André îi zîmbea fiului său.

– Bine, isteţule, lasă... ne căsătorim sîmbătă.

– Atît de curînd? Era singurul lucru care-l surprinse; el crezu că voiau să-i spună că s-au logodit, apoi ceva îi veni în minte. O privi pe Sabrina cu atenţie, dar nu văzu nimic. Poate că era prea devreme, se gîndi el, dar, dacă era adevărat, era fericit pentru ei. Se apropie şi-i sărută pe amîndoi pe obraji. André îl rugă să-i fie cavaler de onoare, iar sîmbătă, la bisericuţa din oraş, Antoine stătea alături de André şi de Sabrina, iar ei înaintară spre altar. Muncitorii erau şi ei prezenţi, iar în rest nu

mai era nimeni. Pastorul citi cu solemnitate în timp ce Sabrina plîngea şi devenea soţia lui André. După cununie au luat o masă copioasă pe care o pregătiseră lucrătorii lor, au băut o ladă de şampanie, deşi Sabrina s-a mulţumit doar cu un pahar, iar Antoine o luă deoparte şi o strînse în braţe cu căldură

– Sînt fericit pentru tine şi pentru tata. Vei fi minunată pentru el.

– Eu sînt norocoasă că vă am pe amîndoi. Ar fi dorit să fie şi Jonathan la fel de bun ca el. Îl sunase să-i spună, dar după clipa de tăcere la telefon urmară cîteva cuvinte reci.

– Care este graba? Oricum avea să ştie în curînd.

– Ne-am gîndit că... dragul meu, regret că nu poţi fi aici... Sabrina era îndurerată şi uitase de necazul cu Camille.

– Nu pot. De ce naiba vrei să te măriţi cu un fermier ca el?

– Nu-i frumos ce spui, Jon! Era rănită de cuvintele lui, dar le spusese intenţionat.

– Oricum, noroc.

– Mulţumesc. Vrei să vii acasă de Paşte, dragul meu? Voia să-i trimită bani de drum.

– Nu, mulţumesc, mă duc la New York cu nişte prieteni. Dacă vrei, poţi să mă trimiţi la Paris în iunie.

– Nu e chiar acelaşi lucru! Mă gîndeam că vrei să vii să ne vezi.

– Mai degrabă aş vedea Parisul. Cînd vom absolvi vrem să mergem cu grupul în „marele tur". Ce zici? Uitase de căsătoria lor şi iar se gîndea numai la el.

– O să vorbim altă dată.

– De ce nu acum? Trebuie să fac pregătiri dacă merg cu ei.

– Nu vreau să fiu presată. Vorbim mai tîrziu, Jon.

– Pentru Dumnezeu...

– După absolvire trebuie să-ţi găseşti de lucru. Ce zici de asta? Dacă avea de gînd să o sileacă, atunci şi ea va face la fel. Plata cu aceeaşi monedă era corectă, doar că arareori îl pusese în această situaţie. Acum era

supărată pentru comentariul despre André... exact, un fermier din Franţa.

– Sînt aproape sigur că tatăl lui Johnson îmi va oferi o slujbă la New York. Sabrina simţi un cuţit în inimă, dar se aştepta la asta. Sîntem cinci care vrem să închiriem o casă în oraş.

– Mi se pare cam scump. Îţi vei putea permite?

– De ce nu? Doar tu ai Casa Thurston.

– Dar nu plătesc chirie. Deşi, dacă el şi Camille ar fi făcut ce voiau, poate că ar fi trebuit să plătească. Ce mai face încîntătoarea ta bunică?

– E bine. Săptămîna trecută am primit o scrisoare de la ea. Sabrina nu zise nimic, ci oftă. O enerva că Jon şi Camille păstrau legătura, iar el părea atît de atras de ea.

– Bine, atunci ne vedem la absolvire – spera să nu fie şi Camille acolo. Nu voia să o mai vadă, dar şi nepotul ei absolvea şi era posibil să vină şi ea. Sabrina nu-l descusu pe Jon, iar el o întrebă iar despre călătorie. Mă voi gîndi şi te voi anunţa. Jon se gîndea că, dacă-l va întreba pe André, acesta va spune nu.

– Să te hotărăşti repede.

– Şi dacă spun nu?

– Găsesc eu o cale.

– Poate că ar fi mai bine, răspunse calmă. Acum recunoştea toate greşelile pe care le făcuse cu el, iar cu următorul copil nu le va mai face. Gîndul la acesta îi încălzea inima... un copil era pe drum... alt copil... se întreba cum va fi... cu cine va semăna... Îşi zîmbi în sinea ei.

– Ce naiba, mamă. Am nevoie de călătoria asta.

– Nu ai nevoie de ea. Ţi-o doreşti. Asta-i diferenţa. Auzind aceasta Jon închise telefonul, fără a o mai felicita, sau a-i trimite urări pentru André. Încă o lună nu mai primi nici un semn de la el, după care o sună să insiste cu călătoria, iar de data aceasta trebui să discute cu André care-şi spuse părerea, deşi ştia că Jon nu ar fi fost de acord cu el.

– Chiar vrei să ştii ce cred? Se abţinuse pînă atunci. Simţea că era treaba ei cum se purta cu fiul ei, dar nu

voia să atingă o coardă sensibilă.

– Da, vreau. Mă face să cred că-i sînt datoare, dar nu sînt sigură că ar fi bine să-l las să plece. Pe de altă parte în iunie termină *Harvard* şi ar fi un cadou frumos... Îl privi nejutorată pe André.

– Un cadou prea frumos, cred. Mai cred că, dacă asta voia, ar fi pus bani deoparte demult. Niciodată nu se gîndeşte cît de greu îţi este ţie. Crede că are dreptul la orice. Acesta este un mod periculos de a gîndi pentru un bărbat şi, mai devreme sau mai tîrziu, realitatea îl va lovi crunt. Tu nu vei exista pe veci ca să-i pui bani în palmă. Odată ce termină şcoala va trebui să stea pe propriile-i picioare.

– Sînt de acord, încerca ea să se întărească pentru presiunile continue pe care le făcea Jon asupră-i. Era un copil răsfăţat şi mersese prea departe. Şi călătoria?

– Eu i-aş spune nu.

Sabrina oftă.

– Aşa gîndesc şi eu, dar mi-e groază să i-o spun. André dădu din cap înţelegător. Ştia ce mult o necăjea Jon şi-i părea rău. Era un ticălos egoist, necioplit, care credea că este nedreptăţit doar fiindcă fusese răsfăţat. Aici era, însă, şi altceva. Semăna prea mult cu bunica lui şi André bănuia că aşa se născuse, de fapt.

Era cu totul diferit de Antoine care era tot timpul drăguţ cu ea. Avea aproape douăzeci şi şase de ani şi o fată în oraş, iar acum, de fiecare dată cînd o privea pe Sabrina se gîndea că bănuiala lui fusese reală, dar nici unul, nici celălalt nu spuneau nimic, iar el nu dorea să întrebe. Pînă la urmă, într-o zi de mai o privi zîmbitor pe Sabrina.

– Pot să te întreb ceva?

– Desigur, răspunse ea binevoitoare; îl iubea ca pe propriul ei fiu şi în multe privinţe era mai uşor de iubit decît Jon. Explozia acestuia pentru călătorie provocase o fisură uriaşă în urma căreia nu mai vorbise cu el de o lună, deşi voia să meargă în iunie să-l vadă absolvent.

– Ştiu că e nepoliticos să întreb... Roşi, chiar dacă era foarte bronzat, iar ea observă cît de frumos era.

Arăta nemiapomenit de bine, iar Sabrina se întreba cît de serios era în legătura cu fata aceea şi dacă despre ea voia să discute acum. El o luă prin surprindere. Eşti... voi avea un frăţior, sau o surioară?... Antoine nu mai suporta suspansul, iar ea îi zîmbi roşind. Dădu afirmativ din cap, iar el o ridică în braţele lui puternice, o sărută pe obraz, apoi o lăsă jos. Cînd?

Sabrina îi spuse ce hotărîse împreună cu André să le spună tuturor. Dar lui Antoine putea să-i spună adevărul. Într-un fel, el fusese primul care ştiuse cînd leşinase în braţele lui pe cîmp. Oricum nu era prost şi-şi va da seama pînă la urmă. Nu dorea să ştie şi alţii adevărul.

– În octombrie, zise ea, dar oficial va fi cu două luni mai tîrziu. Antoine surîse apreciindu-i sinceritatea.

– La fel mă gîndeam şi eu, dar nu voiam să întreb. În inima lui ştia că tatăl său voia să se însoare oricum cu ea. Jon ştie?

– Nu încă. Îi vom spune peste două luni cînd mergem la el.

– Tata e încîntat, îţi spun eu. Merge ţanţos ca un adolescent de cînd v-aţi întors de la San Francisco, înainte de a vă cununa. Nu o întrebă ce se întîmplase atunci, dar ştia că acel lucru schimbase totul spre bine. Era de parcă fiecare îşi dădea seama cît ţineau unul la celălalt. Îi invidia. Şi el ar fi dorit să întîlnească o fată pe care să o iubească la fel cum tatăl său o iubea pe ea, dar deocamdată nu o găsise. Tînăra cu care se întîlnea era amuzantă şi ţinea la ea, dar ştia că nu va dura. Nu era destul de isteaţă şi nu rîdea întotdeauna de aceleaşi lucruri, ceea ce pentru el era important. O privi pe Sabrina: Sînt fericit pentru voi. Apoi zîmbi ştrengăreşte, spunîndu-i: Sper că va fi fată.

Sabrina îi şopti cînd intrară în casă ţinîndu-se de mînă:

– Şi eu. Casa cea nouă trebuia să fie gata peste două luni. Sabrina voia să se mute aici înainte de naşterea copilului, însă va naşte în San Francisco. André insistase în acest sens. Voia ca ea să primească

îngrijirea cea mai bună, deşi pînă acum nu avusese nici o problemă cu sarcina. Nici chiar drumul cu trenul pînă la Cambridge nu o deranjase, iar cînd se întîlniră cu Jon atmosfera deveni tensionată. Nu îl băga în seamă pe André, iar pe mama lui o privea cu ostilitate.

– Cred că te bucuri de veste.

– Ce veste? păru ea surprinsă.

– Ţi-am scris săptămîna trecută.

– Nu am primit nimic. Poate că scrisoarea ta a sosit după plecarea noastră.

Jon avea lacrimi în ochi cînd îi vorbi, iar ea rămase stupefiată.

– Bunica a fost lovită de un autobuz săptămîna trecută şi a murit pe loc. Sabrinei îi trebui un minut să-şi dea seama că vorbea de Camille şi îl privea şocată şi uimită de durerea pe care părea că o resimte. Ea nu era mişcată deloc, deşi, într-un fel simţi o eliberare.

– Îmi pare rău de asta, Jon.

– Ba nu-ţi pare. O urai. Îi vorbea din nou ca un copil, iar André îl privea de la fereastra dormitorului lui Jon. Sabrina stătea pe pat şi era evident înfloritoare. Se îngrăşase şi nu mai putea purta vechile haine. Trebuia să-şi cumpere nişte rochii largi, ca aceea albastră de mătase cu care era îmbrăcată acum. Era de culoarea ochilor ei, iar André o găsea mai frumoasă ca pînă atunci.

– Nu am urît-o, Jon. De-abia o cunoşteam. E adevărat că acele lucruri pe care le ştiam nu-mi plăceau foarte mult. Trebuie să recunoşti că nu s-a purtat tocmai ca o mamă cu mine. A vrut să mă dea afară din casă, după ce mă părăsise în copilărie şi nu mă văzuse timp de patruzeci şi şase de ani.

Jon ridică din umeri, fiindcă acuzaţia era greu de respins. Apoi o privi surprins pe Sabrina.

– Dar te-ai îngrăşat. Căsătoria trebuie să-ţi priască. Nu era o remarcă tocmai politicoasă, iar ea zîmbi.

– Aşa este, dar nu de aceea m-am îngrăşat. Trebuia să-i spună şi lui, iar acum era momentul potrivit, se gîndi ea. Ştiu că vei fi surprins. Ca să fiu sinceră, trase

aer în piept şi continuă, de Crăciun vom avea un copil, Jon.

– Ce veţi avea? Îi privi pe amîndoi şi sări în picioare. Nu se poate! zise îngrozit.

– Ba da, rămase ea calmă pe pat şi-l privi pe André, apoi pe fiul ei. La început ştiu că pare un şoc, dar...

– Cum v-aţi putut face de rîs în asemenea hal? Cristoase... şi pe mine? Dumnezeule, toţi cunoscuţii mei vor rîde de mine, oraşul va rîde de mine! Ai aproape cincizeci de ani, iar numai Dumnezeu ştie cîţi ani are el... Nu era deloc amabil cu ei, dar Sabrina nu putea să nu rîdă. Era atît de mînios încît părea un copil şi reacţia lui nu era nici pe departe aceeaşi cu aceea a lui Antoine care dăduse fuga şi cumpărase copilului primul ursuleţ de pluş „şi să nu uitaţi să-i spuneţi că e de la mine!" zisese el insistînd că va fi fată, însă Jon era evident nepăsător, iar acum se plimba furios prin cameră.

– Să ştii că asemenea lucruri se întîmplă, bătrîne, încercă André să-l calmeze. Regreta că-l vede purtîndu-se aşa cu mama lui, dar nu era surprins deloc. Era complet imatur şi rîzgîiat, mereu părea că are un ghimpe împotriva ei. Pînă la urmă te vei obişnui. Noi aşa am făcut. La fel şi Antoine. El este chiar mai mare decît tine. De fapt, doar cu patru ani.

– Ce naiba ştie el? Nu face altceva decît să planteze viţă-de-vie. Eu sînt bărbat, pentru Dumnezeu! André se ridică în picioare încercînd din greu să se stăpînească.

– La fel este şi fiul meu, iar acum este fratele tău vitreg. Ţi-aş mulţumi dacă ai vorbi de el cu respect, Jonathan. Cîteva secunde cei doi schimbară priviri, iar Jon se potoli. Nu era prost şi văzuse că André vorbise serios. Acum o privi pe Sabrina sugerînd că era timpul să plece. Jon avea planuri pentru diseară, iar ei urmau să-l vadă a doua zi la absolvire, apoi luau cina împreună cu el şi cu un prieten de-al lui, urmînd ca peste încă o zi să-l însoţească amîndoi pînă la New York. Pleca pe nava *Normandie* peste trei zile. Făcuse rost de bani de călătorie singur, avea chiar mulţi bani, iar Sabrina era impresionată. Oricum, atît ea, cît şi

André voiau să o vadă pe Amelia.

– Ne vedem mîine, Jon. Sabrina îl sărută pe obraz, dar el se trase înapoi, iar cînd ieşiră din cameră era întors cu spatele.

– Îmi pare rău că a primit vestea atît de greu, îi spuse ea lui André în taxi, în drum spre hotel.

– Te aşteptai la altceva? Este încă nematurizat – o mîngîie pe mînă –, la vîrsta lui patru ani contează ca diferenţă. Antoine este deja bărbat. Jon nu e încă. Dar va fi. Probabil că pentru el este o ameninţare, în privinţa moştenirii ce o va avea de la tine... casa... pămîntul de la Napa... Sabrina nu se gîndise la asta, dar acum încuviinţa întrebîndu-se dacă Jon îşi pusese aceleaşi probleme.

– S-ar putea să ai dreptate. Ciudat ce i s-a întîmplat lui Camille, nu?

– Da, se poate, o privi André. Era o femeie rea, lacomă şi nedorită; ar fi trebuit să moară cu ani în urmă, după cum susţinuse tatăl tău. André nu putea să o ierte pentru ceea ce-i făcuse soţiei lui.

– Este straniu. Nu simt nimic. Era o remarcă neobişnuită. Tocmai aflase că mama ei murise şi nu-i păsa deloc. Jon cred că suferă.

– O cunoaşte de patru ani şi se pare că aveau „atomes croches". Sabrina zîmbi; îi plăcea expresia lui cu „atomii înlănţuiţi", adică multe în comun.

Festivitatea de absolvire s-a desfăşurat liniştit a doua zi, iar Sabrina plîngea cînd îl văzu pe Jon. Indiferent cît de greu îi era cu el, era mîndră de fiul ei şi de faptul că-l văzuse terminînd colegiul, că vînduse minele, casa de la Napa, grădinile din jurul Casei Thurston... le făcuse pe toate, ca şi el. Aveau de ce să fie mîndri şi să sărbătorească, iar seara au luat cina în oraş. Jon s-a cam îmbătat, dar Sabrina şi André l-au înţeles, acum fiind ceva mai drăguţ ca de obicei, mai amabil decît în trenul spre New York. Se simţea jenat că-l vede lumea cu ea.

– Doamne, ce va crede lumea? îi şopti Sabrinei care zîmbea, iar ea îi răspunse încet:

– Spune-le că mănînc mult. L-au întrebat despre slujbă. Urma să înceapă în septembrie cu tatăl unui prieten cînd se întorcea din Europa. Pe prieten îl chema William Blake, iar cînd îl conducea pe Jon la vapor i-l prezentă Sabrinei pe Bill care era însoţit de o tînără radioasă. Nu-şi dezlipea ochii de pe Jon, iar Sabrina află că avea numai optsprezece ani, era sora lui Bill şi se vedea de la o poştă că era atrasă de Jon. Se prezentă imediat ce află cine erau.

– Bună ziua, eu sînt Arden Blake – dădu mîna cu Sabrina, apoi cu André, privi doar o dată la rochia roşie largă pe care o purta Sabrina, apoi începu să le spună ce băiat formidabil era Jon, deşi părea indiferent faţă de ea. Tata crede că va face treabă bună. De aceea îl trimite în Europa cu Bill, ca un fel de primă înainte de a începe...

Sabrina se mînie cînd află, dar nu se vedea pe faţa ei. Jon îi spusese că făcuse singur rost de bani, nu că va călători trei luni ca invitatul cuiva, la clasa întîi pe nava *Normandie*, în afară de hotelurile la care vor sta. Ştia cine este William Blake Senior, ca oricine din ţară. Era cel mai mare bancher din New York, iar ea avusese nişte afaceri cu el înainte de a vinde mina lui John, în legătură cu nişte investiţii făcute de soţul ei. Acum îl privi pe fiul ei şi-i venea să-l sugrume, dar era prea tîrziu să discute înainte de plecare. Sabrina vorbea nonşalantă cu Arden amintindu-şi că la vîrsta acesteia conducea deja minele tatălui ei. Era incredibil că se gîndea tocmai la asta, mai ales cînd o avea în faţă pe această tînără drăguţă şi inocentă care era topită după Jon.

– Mama şi tata merg cu mine peste o lună să ne întîlnim cu ei în sudul Franţei. Era nerăbdătoare la gîndul acesta, iar Sabrina rîdea.

– Ai grijă să fie cuminte – îi spuse drăgălaşei blonde cu ochi verzi – nu am întotdeauna încredere în fiul meu.

– Mama spune că e cel mai drăguţ băiat pe care-l cunoaşte. Va fi cavalerul meu la petrecerea pe care o vom da în decembrie. Strălucea de bucurie, cînd se auzi semnalul de pe vapor care anunţa plecarea, iar

Sabrina îl văzu pe Jon că o sărută pe buze, apoi pe celelalte trei fete care erau cu ea. Erau patru colegi de la *Harvard* care plecau cu vaporul, iar Sabrinei nu-i venea să se gîndească la necazul în care intraseră. Cel mai mult nu-i plăcea faptul că altcineva îi plătea lui Jon călătoria. Îi forţase foarte abil mîna să semneze un cec pe care va trebui să i-l trimită lui William Blake Senior pentru acoperirea cheltuielilor. Nu voia să-l lase să meargă ca invitat al cuiva şi numai Dumnezeu ştia ce poveste tristă fusese el nevoit să le spună.

– Vreau să vorbim despre asta cînd te întorci – îl privi cu subînţeles şi-i dădu un plic, cadou de absolvire. Fusese atît de mîndră că el îşi făcuse rost de banii de drum, încît îi dădea o mie de dolari bani de cheltuială care acum erau în plus la suma cealaltă, iar ea era supărată. Să te porţi frumos cu Arden Blake – îi şopti ea – este o fată drăguţă. Sabrina avea sentimentul neplăcut că Jon va profita de Arden.

– Ea este cheia succesului meu, îi făcu el cu ochiul, iar Sabrinei aproape că i se făcu rău. Mai tîrziu o văzu cum îi făcea cu mîna disperată de pe chei sub supravegherea mamei sale. Ar fi vrut să o avertizeze pe femeie în privinţa fiului ei, dar cum putea face una ca asta? El stătea pe punte în faţa cabinei sale şi le zîmbea tuturor, mai drăguţ decît îşi dăduse ea seama că era de fapt. Era un tînăr înalt, slab, cu privirea înflăcărată, cu părul negru-abanos şi ochi albaştri ca ai lui Camille –, cu un chip pentru care orice femeie şi-ar fi dat viaţa. Era dureros să-l privească. Sabrina se întoarse către André cu un oftat şi-i spuse ce zisese Jon despre Arden Blake. Îi mai spuse şi cum găsise finanţele pentru călătorie.

– Măcar ştii că nu va muri niciodată de foame. Este prea isteţ.

– Prea isteţ, dar nu spre binele lui.

– De multe ori aş fi vrut ca şi Antoine să fie aşa. Este atît de stîngaci că nu ştie să se descurce într-o pungă de hîrtie. Nu-i pasă decît de principii şi idealuri şi de prostiile intelectuale mai tot timpul. Sabrina zîmbi tandru. Nici André nu era prea departe de el, însă Antoine

era un băiat cinstit totuşi. Era inteligent, dar de partea nepractică a vieţii. Mai degrabă ar fi citit cărţi filozofice decît să mănînce, sau ar fi urmărit o idee vagă şi abstractă, decît să cucerească una tehnică. Era în felul său un visător, dar unul strălucitor.

– Este un băiat încîntător, André. Ar trebui să fii mîndru de el.

– Ştii că sînt. O ajută să urce în taxi, apoi privi zîmbitor la rotunjimea care se vedea cînd se aşeză. Ce mai face micul nostru prieten? Sabrina îl simţise mişcînd pentru prima dată acum cîteva săptămîni, iar acum părea că mişcă foarte des. Şi André simţea şi era încîntat. Sare în sus şi în jos?

– O să fie balerină, cred. Sare foarte mult. Mult mai mult decît Jonathan sau copilul pe care-l pierduse.

– Sau jucător de fotbal, zîmbi André. După-amiază s-au dus în vizită la bătrîna lor prietenă, iar ea era foarte încîntată. Credea că e o prostie să fie îngrijoraţi din cauza vîrstei.

– Dacă puteam, acum aveam şi eu unul! Avea exact nouăzeci de ani, iar Sabrina văzu că era foarte slăbită. Bucuraţi-vă de fiecare clipă... este darul cel mai de preţ. Darul vieţii. Cum o priveau ei ştiau că are dreptate. Trăise nouă decenii minunate, pline şi bogate. Era pentru toţi un exemplu, spre deosebire de Camille. Sabrina vorbi cu Amelia despre aceasta un timp, iar cînd asistenta Ameliei veni ei plecară. Era timpul să doarmă şi amîndoi observaseră că era obosită. Îi sărută şi îşi luă rămas-bun de la ei privind-o pe Sabrina în ochi. Eşti la fel ca tatăl tău, Sabrina. Şi el era un om de treabă. Tu eşti o femeie frumoasă. Nu ai nimic de-al ei în tine. În Jon, însă era. Sabrina ştia cu durere în inimă şi regreta amarnic, dar nu spuse nimic. Să fii recunoscătoare pentru acest copil – le zîmbi tandru – fie ca ea să-ţi aducă bucurie, apoi rîse, cred că va fi fată. Puse mîna pe pîntecul Sabrinei şi îi mai sărută o dată pe amîndoi.

A doua zi luară trenul spre casă, iar Sabrina se instală la Napa pentru vară. În august noua casă era gata şi se mutară în ea, iar luna următoare plecară în

oraş ca Sabrina să fie aproape de spital. Îl sunară pe Jon de la San Francisco cînd ajunse şi el acasă. Se simţise minunat şi vorbi de cîteva ori de Arden Blake. Începuse serviciul deja şi părea că era doar o joacă, mulţumită domnului Blake. Sabrina chiar îi trimisese un cec consistent, cu mulţumirile ei, care să acopere cheltuielile lui Jon şi, cu toate că i-l trimisese înapoi de cîteva ori, pînă la urmă îl acceptă. Îi spuse că ţinea foarte mult la Jon, ca de altfel toţi din casă, iar Jon părea că-i place şi el.

– În vacanţă merg cu ei la Palm Beach, se împăuna el, dar Sabrina era dezamăgită.

– Credeam că vii acasă. Copilul se va naşte... Dar pe el nu-l interesa.

– Nu voi avea timp. Am numai două săptămîni. Vin vara viitoare, poate. Familia Blake închiriază o casă în Malibu şi voi sta cu ei o vreme.

– Nu trebuie să munceşti?

– Nu mai mult decît Bill. Iau şi eu aceleaşi vacanţe ca el. Aşa ne-am înţeles.

– Mi se pare o slujbă bunicică.

– De ce nu? Muncesc la fel de mult ca el.

– Aş spune că el are motive personale, nu?

– Poate că şi eu am – Jon spuse convins –, Arden e nebună după mine, iar domnul Blake mă găseşte grozav.

– Se pare că ţi-ai găsit o slujbă bună. Desigur că aşa era. Cînd încercă să-l întrebe de drumul ocolit pe care şi-l croise pentru călătoria în Europa, Jon i-o tăie scurt.

– Nu trebuia să plăteşti, domnul Blake avea grijă de asta.

– Nu puteam să-l las. Nici tu nu ar fi trebuit, Jon.

– Oh, Christoase, dacă vrei să-mi ţii un discurs despre moralitate, mamă, cred că trebuie să închid.

– Poate că ar trebui să te gîndeşti mai mult la asta, Jon. Mai ales la Arden Blake. Să nu te foloseşti de fata asta, fiule. Este o persoană drăguţă şi o copilă inocentă.

– Pentru Dumnezeu, are optsprezece ani...

– Ştii bine la ce mă refer. Ştia şi el, dar nu voia să recunoască.

– Las-o baltă. Nu am de gînd să violez pe nimeni.

– Se poate face asta în mai multe feluri.

Îşi făcea multe griji pentru el, deşi părea fericit la New York, după cărţile poştale pe care i le trimitea din cînd în cînd, iar cînd trecu octombrie Sabrinei nu-i mai păsa de nimeni în afară de ea însăşi, fiindcă se mărise copilul, iar ea se simţea destul de incomod. De-abia mai putea urca scările Casei Thurston şi termenul se apropia, iar cînd veni ziua cea mare şi capul copilului coborîse ea şi André începură să facă plimbări lungi.

– Cred că-i place înăuntru, oftă Sabrina, mi se pare că nu mai vrea să iasă. Îl privi pe André care rîse. Mergea foarte greu acum. Trebuia să se aşeze după cîţiva paşi. Se simţea de o sută de ani şi parcă ar fi avut o sută cincizeci de kilograme, spunea ea, dar era bine dispusă.

– Ce vei face dacă va fi băiat? Tot îi spui fiinţei aceleia mici „ea"!

– Va trebui să se obişnuiască, bietul micuţ. Peste trei zile după termenul dat îl trezi pe André dintr-un somn adînc la ora patru dimineaţa zîmbindu-i: Asta-i, dragul meu.

– De unde ştii? Era pe jumătate adormit şi spera o amînare pentru a doua zi. Sau măcar pînă la ziuă.

– Ai încredere în mine, ştiu.

– Bine. Se luptă să coboare din pat şi tresări speriat de mărimea burţii ei. O luă în braţe să coboare din pat şi o conduse pînă la un scaun, iar ea îl privea puţin panicată.

– Cred că am aşteptat cam mult – răsufla din greu şi arăta destul de tulburată... dar nu voiam să te trezesc... la început nu eram sigură... ohh... îl luă de mînă, iar el o privi îngrozit.

– Oh, Dumnezeule... ai chemat deja doctorul?

– Nu... du-te tu... oh, André...oh, Doamne.... sună-l...

– Ce se întîmplă? O duse iar pe pat cu privirea

disperată şi puse mîna pe telefon. Ce să-i spun? Ea gemu şi căzu pe pat.

– Spune-i că-i simt capul... Stătea întinsă şi respira greu în timp ce el forma numărul, apoi scoase un ţipăt ascuţit. El nu mai trecuse prin aşa ceva. Aşteptase politicos în holul spitalului cîteva ore cînd se născuse Antoine şi nu o văzuse pe soţia sa în dureri.

Doctorul răspunse, iar André îi explică ce se întîmplă, după cum afirmase Sabrina, dar doctorul îl întrebă repede:

– Simte că naşte acum? Încercă să o întrebe, dar ea nu-l asculta, îl trăgea de mînecă, iar faţa îi era contorsionată de durere. Doctorul nu înţelese nimic.

– Sabrina, ascultă-mă... vrea să ştie...Sabrina... te rog....Doctorul asculta la celălalt capăt şi îi strigă lui André:

– Cheamă poliţia. Vin şi eu imediat.

– Poliţia? André era uimit, dar nu avea timp să se mai gîndească sau să sune pe cineva. Sabrina se tîra prin pat plîngînd în hohote.

– Oh, Doamne...oh, André... te rog...

– Ce pot să fac?

– Ajută-mă, te rog...

– Draga mea... Avea lacrimi în ochi şi nu mai fusese atît de disperat în viaţa lui. Îi fusese mai uşor să se lupte cu tipul care trebuia să-i facă avortul cu pistolul în mînă, acum şapte luni. Asta îi ceruse puţin sînge rece şi curaj. Aici era nevoie de un meşteşug pe care nu-l cunoştea, dar cînd se întoarse spre el zvîrcolindu-se cu chipul desfigurat de durere, André uită că nu ştia nimic şi instinctiv o luă de mîini şi începu să-i vorbească liniştitor. Acum ştia că nu va mai ajunge cu ea la spital. Îl trezise prea tîrziu şi toate se petrecuseră prea repede. Îşi scosese cămaşa de pe ea şi se acoperise cu cearceaful, aşa cum făcuse cu mult timp în urmă, în acelaşi loc, deci era ceva cunoscut. Era de parcă uitase, dar acum îşi amintea perfect, ca pe un vis îndepărtat. Îl privi pe André zîmbind pentru prima dată într-o oră. Faţa îi era transpirată, ochii îi erau întunecaţi şi împinse cu toată

puterea ei pe cînd el o ţinea de umeri, apoi se opri şi-i zîmbi iar.

– Ţi-am spus... voiam... copilul... născut... în această casă... Cum spunea cuvintele împinse încă o dată, iar el o susţinea ştiind lîngă ea şi nu putea vedea ce se întîmplă cu copilul. Nu vedea nimic, ci simţea doar efortul ei cînd împingea, apoi începea să ţipe ca într-o agonie de mult uitată, iar corpul i se încordă şi aproape că se ridică în şezut de data aceasta. Oh, André...oh, Doamne... oh, nu... André... Se văita la nesfîrşit pe cînd el încerca să o consoleze ţinînd-o în braţe, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Acum ţipa iar ascuţit sprijinindu-se de el cînd simţea durerea venind, apoi încordîndu-se din nou. André simţi că respiraţia ei e mai alertă. Ştia... ştia... era de parcă simţea şi el la fel şi îi vorbea.

– Haide... haide... haide, iubita mea.... da, poţi...

– Nu pot!... strigă de durere, iar el voia să-i smulgă copilul odată cu durerea.

– Poţi!

– Oh, Doamne... nu... André... Rupse cearceaful cînd îl strînse, apoi se încleştă de pat şi împinse pînă ce nu mai putu nici să respire, nici să se mişte sau să strige şi cînd privi văzu un căpşor împins în afară, iar André striga odată cu ea.

– Oh, Doamne, Sabrina! Nu-i venea să creadă ce vedea, faţa copilului era întoarsă spre ei şi, de parcă ar fi ştiut ce să facă, se duse la capătul celălalt al patului şi ţinu căpşorul între mîini în timp ce ea împingea, iar acum ieşiseră şi umerii, apoi copilul scoase primul strigăt cînd ieşi cu totul. André îl susţinu uşor de pîntecul mamei şi plîngea cu ea. Sabrina rîdea şi plîngea în acelaşi timp, iar el o rugă să continue. Într-o clipă copilul ieşi întreg, ca prin miracol, în mîinile sale, iar André îşi privea soţia, apoi ridică trupul cald în sus:

– Este fată! Acum dădu drumul lacrimilor nestingherit fiindcă nu mai văzuse ceva atît de frumos ca micuţa dintre palme şi ca femeia pe care o iubea. Merse spre capul Sabrinei care se întinse acum şi o ţinu de umeri pe cînd ea începu să tremure, o acoperi cu cear-

ceaful şi-i aşează copilul în braţe. Oh, e atît de frumoasă... ca tine...

– Te iubesc atît de mult... Cordonul ombilical era încă legat de cele două trupuri, dar Sabrina privea sfîrşită şi mîndră. Se uită la André cu o dragoste nounăscută, iar el sărută întîi mama, apoi copilul.

– Eşti incredibilă. Fusese o experienţă pe care nu o vor uita niciodată, iar el ştia că acum o iubea cel mai mult. Era atît de frumoasă, cu copilul lor în braţe.

Apoi, încet, îi zîmbi încă tremurînd, dar mulţumită.

– Nu a fost prea greu pentru o fată bătrînă, nu-i aşa, André? Era atît de îndrăgostit de ea şi de copilul lor. Cînd doctorul veni cu ambulanţa la zece minute după naşterea copilului André îi deschise uşa zîmbind radios.

– Bună seara, domnilor, spuse el fericit şi mîndru dîndu-şi seama că veniseră prea tîrziu. Doctorul alergă pe scări şi o găsi pe Sabrina veselă, hrănind copilul.

– Este fată! îi anunţă ea cu încîntare, iar doctorul şi tatăl rîseră, apoi doctorul îi privi pe amîndoi, tăie cordonul şi se asigură că Sabrina se simţea bine. O privi mirat.

– Trebuie să spun, draga mea, că nu mă aşteptam la asta din partea ta.

– Nici eu, zîmbi ea şi întinse mîna spre André, apoi, privindu-l în ochi, îi spuse: Nu aş fi reuşit fără tine. André fu uimit de lauda ei pe care nu o merita.

– Nu am făcut altceva decît să mă uit. Tu ai făcut totul. Sabrina privi copila care dormea liniştită lîngă ea.

– Ea a făcut-o singură. Era o minune care se afla lîngă ea.

Doctorul le mai examină o dată. Era bucuros că mama şi copilul erau bine; trei kilograme şi jumătate, după cum arăta, poate chiar mai mult.

– Ar trebui să te duc la spital ca să te odihneşti acolo. Cu toate acestea nu era nici un motiv pentru care să le deranjeze, fiindcă naşterea era normală. Ce crezi?

Sabrina nu părea entuziasmată.

– Mai bine aş rămîne aici.

– Mă gîndeam că aşa vei spune. Doctorul nu era mirat. Uite ce e, te las acasă, dar, dacă apare vreo problemă ca febra sau vreo durere neobişnuită – se întoarse către André – atunci mă chemaţi imediat. Făcu dojenitor cu degetul spre Sabrina: şi să nu mai aşteptaţi pînă cînd e prea tîrziu! Sabrina le zîmbi celor doi bărbaţi.

– Credeam că mai pot să aştept puţin. Nu voiam să trezesc pe toată lumea în toiul nopţii. Cei doi se uitau la ea şi rîdeau. Oricum o făcuse şi destul de dramatic. Era ora cinci şi un sfert şi încă întuneric. Dominique Amélie de Vernay îşi făcuse intrarea în viaţă. Primul nume, Dominique, a fost greu de găsit, însă amîndoi conveniseră demult asupra celui de-al doilea.

După ce doctorul plecă în ambulanţă André îi aduse o cană de ceai, iar camerista care aşteptase răbdătoare naşterea copilului urcă în dormitor să o spele pe Dominique, apoi i-o aduse Sabrinei cît putu de repede. Patul fusese schimbat, Sabrina se îmbăiase, iar acum se aşezase din nou pe pat şi-şi bea ceaiul, ţinînd-o pe Dominique la piept. André o privi extaziat, cerul deveni roşiatic şi soarele răsări. Începu să rîdă.

– Ei, ce facem astăzi, draga mea? Se uitau unul la altul şi rîdeau întruna. Cît aşteptaseră şi cît de repede se petrecuse totul! Sabrina adormi în patul lor, amintirea locului hidos din cartierul chinezesc revenindu-i vag în minte... încă îl vedea pe André vorbind liniştit bărbatului cu arma în mînă... apoi îşi aminti cum coborîseră repede pe scări... iar acum stătea cu micuţa nounăscută dormind lîngă ea şi cu soţul ei alături.

După ce s-a trezit Sabrina l-au sunat pe Antoine. Tocmai pleca pe cîmp, cînd ridică distrat receptorul. André trecu direct la subiect.

– Este fată!

– Deja? întrebă entuziasmat Antoine. Doamne, este minunat!

– O cheamă Dominique şi e foarte frumoasă, are două ore şi – se uită la ceas – paisprezece minute, spuse el dintr-o răsuflare, iar Antoine nu-şi găsea cuvintele de bucurie.

– Oh, Dumnezeule, tată... *c'est formidable!* ... Cum se simte Sabrina?... E la spital? André rîse de fiul său.

– Răspunsurile sînt toate „da", „bine" şi „nu". Da, este formidabil, ea e bine şi nu, nu e la spital. Copilul s-a născut acasă. Sabrina îi făcea semne în timp ce el explica. Nu putea uita cum a ajutat-o şi că stătuse alături de ea. Pentru ea era foarte important că fuseseră împreună în acele momente.

– Cum? Antoine era uluit. Acasă? Dar am crezut că...

– Şi eu. Dar mama ta vitregă mi-a făcut-o repede. Nu a vrut să-mi tulbure somnul, aşa că m-a trezit prea tîrziu. Şi.. *voilà,* mademoiselle Dominique a sosit după vreo douăzeci de minute de la trezirea mea. Doctorul a ajuns după aceea.

– Este incredibil!

André vorbea de parcă încă visa, iar ochii i se umeziseră din nou.

– Da, fiule, este incredibil. A fost cea mai frumoasă noapte. Dorea ca Antoine să aibă parte şi el de asta într-o zi; de o femeie pe care să o iubească precum el îşi iubea soţia şi de naşterea mult-iubitului copil aproape de soţia lui, dacă se putea. Era bucuros că stătuse lîngă ea, acum că totul se sfîrşise cu bine. Fusese în acelaşi timp mult mai dificil şi mult mai uşor decît crezuse el. A fost o muncă mai grea decît orice altceva făcuse el pînă atunci, mai dureroasă, mai înspăimîntătoare, mai frumoasă, iar Dominique se născuse şi prin voia ei. Acum îşi dădu seama că Sabrina era norocoasă. Cînd se născuse Antoine mama lui se chinuise mai mult de două zile.

– Ai făcut-o foarte bine, o tachină André în după-amiaza aceea cînd stăteau în pat unul lîngă celălalt. Sabrina lua prînzul, iar Dominique era adormită în leagănul care fusese al lui Jon, acum împodobit cu organdi alb şi fundiţe de satin alb. Poate că ar trebui să o mai facem o dată, cîndva. André o tachina, iar ea îl privea uimită.

– Ia stai puţin... nu a fost chiar aşa de uşor... Era desigur foarte obosită, dar nici unul din semnele periculoase despre care îi avertizase doctorul nu apăru-

seră. Nu cred că aş mai vrea să trec prin asta încă o dată. Amîndoi ştiau că era puţin probabil la vîrsta ei să mai aibă o şansă, dar Dominique era deja un dar pentru care erau recunoscători amîndoi.

Fură dezamăgiţi cînd îl sunară pe Jon, iar acesta era în oraş, pentru prînz. Îi lăsară un mesaj secretarei pe care o avea cu Bill Blake, iar el o sună mai tîrziu, puţin băut şi nu prea interesat de telefonul ei de la prînz. Cînd află vestea se lăsă o tăcere la capătul firului, iar Sabrina crezu că legătura se întrerupsese.

– Jon?... Jon?... Jon?... Oh, fir-ar să fie... André, cred... dar Jon reveni la viaţă.

– Nu pot să cred că ai trecut prin asta – nu o mai văzuse de patru luni – cumva îmi închipuiam că ai să-ţi revii înainte de a fi prea tîrziu. Mamă, se pare că eşti perseverentă, rîse el ca un om beat, iar Sabrina se enervă.

– O cheamă Dominique, este micuţă şi foarte frumoasă. Sperăm să o vezi şi tu în curînd, continuă ea ca şi cînd ar fi fost şi el la fel de bucuros ca ei, iar Jon îşi dădu seama de ceva cînd numără pe degete lunile din urmă.

– Stai să ne gîndim, nu trebuia să se nască în decembrie, mamă? Parcă te-ai măritat în aprilie, sau aşa ceva... Băiatul ei nu era prost.

– Cam aşa ceva. S-a născut cu două luni mai devreme.

– Să nu-mi spui că ţi-a făcut ceva înainte de căsătorie. Nu e de mirare că sînteţi amîndoi surprinşi, dacă aţi făcut-o în iunie. Pun pariu că aşa a fost – rîdea în hohote –, iar Sabrinei îi venea să-l sugrume.

– Vino repede acasă să-ţi vezi sora, Jon.

– Sigur, mamă. Oh... şi felicitări pentru amîndoi...

Cît de diferit faţă de telefonul lui Antoine, se gîndi ea cînd închise. Antoine fusese nebun de fericire pentru ei, aproape plîngea, copleşit. Jon fusese cinic, răutăcios şi accentuase că ştia de conceperea copilului înainte de cununie. Sabrina se simţi dezamăgită de el din nou şi îl privi pe André cu lacrimi în ochi.

– Nu a fost amabil, – vorbea ca o fetiţă –, iar André o mîngîie pe mînă şi o sărută pe obraz.

– E gelos. A fost mult timp singurul copil. Mereu îi găsea scuze, de dragul ei. Dar, în ultima vreme, nu mai era de acord cu el.

– La fel e şi Antoine. Ştii, este nepoliticos şi egoist, iar pînă la urmă îşi va primi pedeapsa. Nu poţi trata oamenii astfel fără să şi plăteşti pentru asta. După ce spuse acestea, îşi aminti de Arden Blake şi spera ca ea să nu sufere din cauza lui Jon.

Nu l-au văzut pînă anul viitor. Sosi în iunie cînd Dominique avea opt luni şi de-abia se uită la ea cum păşi în Casa Thurston. Se uită împrejur de parcă el era proprietarul, iar mama lui îl văzu. Era mai frumos decît cu un an înainte, la absolvire. Nu avea încă douăzeci şi trei de ani, de fapt îi mai lipsea o lună, era înalt şi suplu, avînd un aer degajat. Era în el ceva sofisticat, aproape decăzut, iar Sabrina îl îmbrăţişă şi îl privi zîmbind. Trecuse un an de cînd îl condusese pe nava *Normandie* şi se bucura că îl revede. Avea copilaşul în braţe, iar micuţa rîdea la el, dar parcă nici nu o observă.

– Ei, ce crezi de domnişoara Dominique? o privi mîndră Sabrina, apoi se uită la el.

– De cine? Oh... ea... Se prefăcu indiferent, iar mama lui îl dojeni.

– Haide, nu face pe bărbatul cu mine, Jon. Îmi amintesc de tine cînd aveai vîrsta ei şi asta nu a fost prea demult. El zîmbi şi o privi mai blînd.

– Bine... bine... este drăguţă. Dar nu e tocmai la vîrsta la care-mi plac mie fetele.

– Şi care ar fi vîrsta aceasta? îl tachină ea pe cînd urcau scările şi ajunseră în camera lui. Nimic nu se schimbase. Păstra camera neatinsă pentru el, chiar dacă venea foarte rar acasă.

– Oh, între douăzeci şi unu, douăzeci şi cinci.

– Cred că Arden Blake iese din discuţie. Sabrina nu uitase de ea, nici de comentariul făcut de el că Arden era cheia lui spre succes, lucru care o iritase foarte mult. Nu poate avea mai mult de nouăsprezece ani încă.

– Ai o memorie bună, mamă. Aşa este. Pentru ea fac o excepţie.

– Biata copilă, păru necăjită Sabrina.

– Lasă asta. Vine împreună cu Bill de la Malibu săptămîna viitoare. Pot să stea aici?

– Puteţi veni chiar la Napa dacă tu şi Bill staţi într-o cameră. Avem două camere de oaspeţi foarte drăguţe pe care le puteţi folosi. De fapt, zîmbi ea voioasă, fiindcă se bucura că a venit, chiar dacă uneori era imposibil – ne-ar face plăcere să veniţi.

– Cred că nu mai locuiţi în magherniţa aia.

– Jon!

– Bine, dar asta era.

– Era doar provizoriu. Nu, André a construit o casă minunată. Antoine are o căsuţă alături de noi.

– El tot pe aici se învîrte? întrebă Jon enervat.

– Se ocupă de vie cu André. Proprietatea nu e mică şi lucrurile merg chiar bine. André nu ar fi reuşit fără el. Îşi aminti că Jon spusese despre André că era „fermier din Franţa", dar acum nu vorbi de rău despre el.

– Dacă avem timp, poate venim cîteva zile. Ei vor să stea mai mult aici.

– Sînt multe de văzut, dar s-ar putea să le placă şi la Napa.

Cînd sosiră erau cu toţii încîntaţi. Jon era vădit blazat şi plictisit, dar Bill era entuziasmat de viile imense de care se ocupau. Spunea că şi tatăl său, cîndva, investise mult în vii, în Franţa, şi făcuse o avere.

– Ştiu, zîmbi André, tatăl tău şi cu mine ne-am descurcat foarte bine cu această afacere. Bill era încîntat să afle cine era André. Se întoarse spre Jon şi-i spuse că André şi cu tatăl său se cunoscuseră cu ani în urmă. Bill Blake Senior nu venise să-i conducă la vapor şi André nu-l văzuse nici la *Harvard* cu un an înainte, dar acum îşi aminti. Data viitoare cînd voi merge la New York îi voi telefona. Între timp, te rog să-i transmiţi urările mele de bine.

– Aşa voi face. Dintr-odată Jon deveni mai interesat de André, deşi pe Antoine îl ignora complet, iar Sabrina

şi Arden se duseseră la o plimbare cu Dominique într-o cabrioletă pe care Sabrina o achiziţionase de la un magazin de antichităţi. S-au plimbat ore în şir pe cărările pe care Sabrina le cunoştea din copilărie, iar cînd în sfîrşit se întoarseră îi găsiră pe cei patru bărbaţi stînd pe malul lacului. Arden dădu mîna cu André şi cu Antoine, pe care-i cunoscuse dinainte. Sabrina observă că ochii lui Antoine aproape ieşiseră din orbite cînd îi strînse mîna. Tot restul după-amiezei se uită la ea, iar seara au vorbit ore în şir, în timp ce Bill şi Jon s-au dus în oraş să joace biliard.

Erau obişnuiţi să o lase acasă pe Arden şi pe nici unul dintre ei nu-i preocupa. Bill îl invitase şi pe Antoine, dar el îi spuse că avea de lucru la casă, pe care se pare că o uită chiar după plecarea acestora.

Sabrina rîse cînd îi spuse lui André seara, după ce o culcă pe micuţă. Antoine şi Arden stăteau în întuneric şi purtau o conversaţie înflăcărată pe verandă.

– E foarte atras de fată, ai observat?

– Da, se gîndi André. Jon va avea ceva împotrivă? Mă gîndeam că şi lui îi place de ea.

– Nu sînt sigură de asta. Sabrina se aşează pe pat. A spus ceva despre ea anul trecut care nu mi-a prea plăcut, adică o consideră a fi „cheia lui spre succes" şi sper că nu a vorbit serios. Dacă s-ar însura cu ea, ar avea un loc permanent la banca lui Bill Blake, dar nu vreau să profite de ea în acest fel. Nu era vorba că ar fi avut vreo influenţă asupra lui, Sabrina nu se amăgea, dar André nu luă în seamă comentariul.

– Nu cred că a vorbit cu răutate. Poate că la vremea respectivă a fost o concluzie de bravadă.

– Sper să fi fost aşa. Nu pare preocupat de ea. Seara s-au grăbit să plece la biliard.

– Nu pot spune acelaşi lucru şi de Antoine, zîmbi André. Antoine rupsese legătura cu fata din oraş şi de cîteva luni părea singur, dar nu şi în seara aceasta cu Arden Blake. Cei doi se jucaseră cu copilul mult timp alintînd-o şi rîzînd cu ea, sau ţinînd-o în braţe. Antoine era încîntat de fată, spre deosebire de Jon.

A doua zi Arden a intrat cu fetiţa în lac şi s-a jucat cu ea, iar cînd Antoine s-a întors de la întrunirea pe care o avusese în oraş cu nişte distribuitori importanţi se schimbă şi el în echipamentul de înot şi se duse lîngă Arden în lac. Au rîs şi au vorbit, apoi s-au jucat cu grijă cu Dominique, după care i-au adus-o Sabrinei. Au continuat să stea de vorbă, iar Sabrina îi privea aprobator. Păreau aproape căsătoriţi aşa cum se jucaseră cu copilul. Erau amîndoi destul de maturi. Aveau ceva atît de liniştitor şi cald unul pentru celălalt. Parcă erau făcuţi din acelaşi aluat; chiar părul avea aceeaşi nuanţă de blond. Erau o pereche potrivită, deşi nimeni nu vedea asta, însă Jon sesiză cînd intră şi el în lac după ce Dominique fusese scoasă afară, iar el înota chiar între Arden şi Antoine. În seara aceea au luat-o cu ei pe Arden la cinema, dar nu l-au invitat şi pe Antoine. Sabrina îl găsi stînd singur pe verandă, pierdut în gînduri, fumînd o ţigară şi bînd un pahar din vinul lor.

– Altceva mai bun nu ştii decît să bei din chestia asta? îl tachină ea şi se aşeză pe balansoar lîngă el. Eşti bine, dragul meu? Mereu îşi făcea probleme în privinţa lui, era atît de tăcut, încît nu ştiai dacă-l necăjeşte ceva, sau ce avea în minte. Nu dorea să-i supere pe ceilalţi şi avea o răspundere prea mare pe umeri. Din această cauză era un director executiv extraordinar pentru André şi un ajutor pentru amîndoi.

– Sînt în regulă. Avea acelaşi accent melodios ca atunci cînd sosise, iar ea zîmbi. *Ça va.*

– E drăguţă, nu? Amîndoi ştiau despre cine era vorba: Arden Blake.

– Mai mult chiar, spuse el încet, este o fată neobişnuită pentru vîrsta ei. Are multă înţelegere şi profunzime. Ştii că a lucrat cu un misionar în Peru timp de şase luni anul trecut? I-a spus tatălui ei că, dacă nu o lăsa, va fugi singură. Aşa că el a cedat. Vorbeşte spaniola fluent şi franceza la perfecţie – zîmbi din nou – şi în căpşorul acela blond al ei se petrec multe. Mult mai multe decît bănuieşte Jon, cred.

– Nu cred că pe el îl interesează sincer. Sabrina era

convinsă de asta, dar şi Antoine ştia prea bine.

– Cred că te înşeli. Poate că aşteaptă momentul potrivit. Acum el vrea doar să se joace şi ea e încă foarte tînără. Antoine o privi cu o înţelepciune matură în ochi pe care Sabrina nu o observase pînă atunci şi se întristă. Cred că se va căsători cu ea într-o zi. Ea nu ştie încă, dar sînt sigur. Vrea doar să o ţină pe foc pînă atunci, iar dacă s-ar apropia de ea cineva... Amîndoi se gîndiră cît de simplu a luat-o Jon cu el în seara aceea, deşi nu îl interesa compania ei. Spusese doar prea multe despre Antoine. Ştiu că am dreptate.

Sabrina fu sinceră cu el.

– Dacă se va căsători cu ea, o va face din motive ascunse, Antoine.

– Ştiu asta, zîmbi el trist. E ciudat cînd priveşti viitorul astfel. Este foarte uşor să prevezi ce vor face alţii. Ţi-ai dori să-i opreşti de multe ori, dar nu poţi.

– În cazul acesta ai putea, Antoine. Măcar o dată îi dorea să obţină ceea ce aştepta de la viaţă şi să nu-şi mai facă probleme pentru alţii. Nu-i datora nimic lui Jon care nu fusese niciodată amabil cu el. Din anumite motive pe care nu şi le putea explica Sabrina nu dorea ca Jon să o aibă pe Arden Blake. Aceasta pentru binele fetei şi nu pentru al lui. Ştia că nu le va fi bine nici unuia din ei. Încearcă să o cucereşti, dacă asta vrei.

– Este prea tînără, oftă el, apoi zîmbi, şi este nebună după el. Se pare că a fost de cînd avea cincisprezece ani. E greu să te lupţi cu aşa ceva. Va trebui să treacă peste asta şi mai durează.

– Cu timpul se va întîmpla. El nu se poartă prea frumos cu ea.

– Asta înrăutăţeşte situaţia. Fetele au ceva masochist în ele la vîrsta ei. Antoine era matur pentru anii lui, iar Sabrina îl privi.

– De ce nu stai mai mult cu ea?

– Asta am şi făcut astăzi. Ea oricum nu va mai sta mult aici, cred. Sabrinei îi veni o idee, iar seara îi spuse lui André.

– Nu crezi că ar trebui să-l trimiţi pe Antoine la New

York pentru studiul acela de piaţă de care am vorbit? André o privi mirat.

– De ce? Credeam că mergem noi la toamnă.

– De ce să nu-l laşi pe el?

– Nu vrei să mergi?

– Putem merge altă dată.

André o privi mai circumspect şi surîse.

– Iar eşti însărcinată?

– Nu. Mă gîndeam că lui i-ar prii, zîmbi ea.

– Aici e vorba de altceva. Nu mă păcăleşti pe mine. Ce ai ascuns sub mînecă, vrăjitoare mică? Veni lîngă ea şi o luă în braţe, iar nepăsarea ei dispăru şi începu să chicotească.

– Potoleşte-te, vorbesc serios.

– Ştiu. Dar despre ce?

– Bine... bine... Îi spuse despre Arden Blake şi despre Antoine care o plăcea.

– De ce nu-l laşi să se descurce singur? Are douăzeci şi şapte de ani, poate să-şi poarte de grijă. Dacă vrea să meargă la New York, îşi poate permite să o facă din banii lui. Antoine avea un salariu bun, dar acum nu se punea problema asta.

– În acest caz nu se va duce. Este prea gentleman şi nu vrea să-i ia locul lui Jon.

– Poate că gîndeşte bine. Nu crezi că ar fi bine să nu te amesteci? Părea îngrijorat, dar ei nu-i păsa.

– André, ea este perfectă pentru el.

– Atunci lasă-l singur.

– Ce naiba, eşti imposibil! El auzise tot ce i se spusese. Stătu de vorbă cu Antoine despre Arden ca fapt divers a doua zi şi nu spuse nimic cînd acesta dispăru toată după-amiaza şi veni acasă ars de soare şi mulţumit după un picnic undeva lîngă un pîrîu pe care-l descoperiseră. Antoine îi arătase cîteva soiuri de viţă-de-vie, probabil că o sărutase de cîteva ori, apoi seara o luă la plimbare cînd Bill şi Jon plecaseră în oraş după nişte fete dintr-un cor despre care auziseră. Cînd Arden plecă de la Napa cu Bill spre Malibu îi spuse lui Antoine că spera să se mai întîlnească pe viitor cu el. Jon mai

rămase cîteva zile, apoi plecă şi el în Sud la ei. Merse cu trenul către New York spre Los Angeles cu Bill. Antoine descoperise că avea ceva treabă acolo şi se duse o dată la Malibu să o vadă înainte ca ea să plece cu mama ei, dar le spuse foarte puţin Sabrinei şi lui André.

– Ei, îl trimiţi la New York? Sabrina jubila, iar soţul ei zîmbea misterios.

– Da, însă pentru că el m-a rugat. Are nevoie de o scuză ca să plece la New York şi să o vadă, deşi nu a pus problema chiar aşa. Cînd a sunat Jon părea din nou interesat de Arden şi vorbea mult de ea. O invitase ici şi colo, la nişte petreceri şi la o piesă. Sabrina ştia că se joacă, iar Antoine avea dreptate. Voia să o păstreze pentru el, iar ea era îndeajuns de tînără ca să se prindă în joc. Oricum Antoine se duse la New York să o vadă, iar cînd se întoarse părea deprimat.

– Ce s-a întîmplat? Ţi-a spus ceva? Sabrina îl pisa pe André de îndată ce tatăl şi fiul discutaseră.

– Da. Că este îndrăgostită de Jon.

– Dar nu se poate. Părea înnebunită după Antoine cînd a fost aici.

– Jon a făcut multă vîlvă şi acum se pare că s-ar logodi. Arden a crezut că e cinstit să-i spună lui Antoine. De data aceasta nici măcar nu l-a mai sărutat, dar să nu te prind că-i spui că ştii.

– Sigur că nu-i spun, răspunse ea la fel de supărată ca şi André. Jon manipulează oamenii la fel ca bunica lui.

– Uite ce e, nu te amesteca, o sfătui André, treaba este între ei trei. Dacă Antoine o doreşte îndeajuns, se va lupta pentru ea. Dacă Jon are chef de joacă, pînă la urmă o va lăsa baltă. Iar dacă ea are cît de cît ceva minte, îl va alege pe cel dorit. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci este să-i laşi singuri.

– Nu suport incertitudinea, începu ea să rîdă, dar ştia că André are dreptate.

Antoine nu mai vorbi de ea luni de zile, iar acum Sabrina vedea că Arden îi trimite scrisori, deşi se putea ca ele să fi venit cînd ea era în oraş. De Crăciun vorbiră cu Jon şi ar fi fost în stare să-i frîngă gîtul.

– Ce mai face Arden, dragule?

– Cine?

– Arden Blake. „Fata de care erai atît de interesat să o ţii departe de Antoine, măgarule", voi ea să-i spună, dar se abţinu. Sora lui Bill, prietena ta.

– Oh... sigur. E bine. Acum mă întîlnesc cu o fată pe care o cheamă Christine.

– De unde este?

– Din Manchester, cred, rîse el. Este model în New York, englezoaică, foarte înaltă, sexy şi blondă. După cît de brunet era el, cu siguranţă că-l atrăgeau blondele.

– E fată bună? André aştepta să-i spună şi el ceva, iar Sabrina rîse şi ea. Se bucura că iar o lăsase în pace pe Arden şi se gîndea să ducă informaţia mai departe. Te mai vezi cu Arden?

– Din cînd în cînd. Mă văd cu ea cînd mă voi duce la ei la Palm Beach, săptămîna aceasta.

– Pe aici cînd mai vii?

– Poate la vară. S-ar putea să o aduc şi pe Christine. Vestea părea şi mai promiţătoare pentru idila lui Antoine, iar Sabrina era entuziasmată.

– Sună perfect. Transmite-i dragostea mea.

André era revoltat cînd Sabrina închise telefonul.

– De partea cui eşti, oricum?

– Tu ce crezi? zîmbi ea. De data aceasta voia să-l vadă pe Antoine că primeşte ceea ce-şi dorea. Rar obţinea ceva, iar Jon avusese mereu ce voise. Era timpul să înveţe, iar ea ştia că nu-i va păsa prea mult în inima lui. Nu voia să-l ştie că suferă, dar nu dorea să-l vadă că face rău altcuiva şi era sigură că o va face pe Arden Blake să sufere, dacă ar avea ocazia. A doua zi îi spuse lui Antoine că Jon avea pe altcineva.

– Foarte bine, zise el părînd că nici nu auzise.

– Antoine, nu se mai întîlneşte cu Arden.

– Şi asta e bine, zîmbi el, dar pe faţă nu i se citea bucurie.

– Nu-ţi mai pasă de ea deloc? Buimăcită îl privea pe Antoine, iar el o sărută pe obraz.

– Îmi pasă foarte mult de ea, mamă dragă. Acum îi

spunea adesea „mamă". Dar ea este foarte tînără şi nehotărîtă, iar eu nu vreau să-i stau în cale.

– De ce nu?

– Pentru că aş suferi, răspunse el cu sinceritate.

– Şi ce dacă? zise ea şocată. Aşa e viaţa. Măcar luptă pentru ceea ce-ţi doreşti. Se înfuriase pe el, dar el era neclintit.

– Nu. De data aceasta nu pot să cîştig. Crede-mă, ştiu. E total oarbă la greşelile lui – o privea scuzîndu-se pe Sabrina, dar ei nu-i păsa. Ştia cine era Jon, mai bine ca oricine. Cu cît aş căuta să mă apropii de ea, cu atît ea va alerga spre el. Antoine avea dreptate, dar Sabrina nu se putea împăca şi cu acest gînd.

– Cît de proastă poate să fie?

– Foarte. Se cheamă tinereţe, dar se va maturiza.

– Şi atunci?

Antoine filozofă dînd din umeri.

– Probabil că se va mărita cu Jon. Aşa se întîmplă de multe ori.

– Şi nu te interesează?

– Ba da, însă nu pot face nimic. Am constatat asta cînd am fost la New York. De aceea am venit atît de supărat şi am fost în toane rele atîtea săptămîni, zîmbi el timid, iar ea era impresionată că recunoştea în faţa ei, deschis. Nu pot face absolut nimic. Sînt înfrînt. Fiul tău este un tînăr foarte convingător şi insistent, iar Arden crede orice îi spune el, cel puţin la suprafaţă. În sufletul ei cred, totuşi, că are multe remuşcări şi îndoieli în privinţa lui chiar şi acum, cînd o minte despre celelalte fete pe care le are, dar, de fapt, îi place să creadă tot ce-i spune el. O parte din ea nu este pe deplin convinsă, dar nu e destul de matură să se încreadă în instinctul ei şi să asculte de el încă. Într-o zi o va face. Acum o privi trist pe Sabrina. Poate că asta se va întîmpla după ce vor fi căsătoriţi de mult timp şi vor avea şi cîţiva copii. Aşa se întîmplă uneori în viaţă.

– Dar cu tine cum rămîne? Aceasta era mare ei grijă. Dacă Arden era atît de proastă, în ceea ce o privea îşi merita soarta. Jon putea să aibă grijă de el însuşi, dar

Antoine... Cu ce te vei alege din toată chestia asta?

– Cu o micuţă cicatrice, zîmbi el, şi cu o lecţie bine învăţată. În plus, mai am şi altceva de făcut. Avem o afacere aici şi vara asta vreau să mă duc în Europa.

Cînd veni de acolo părea şi mai supărat. Era absolut sigur că va fi război. Hitler devenise foarte puternic, iar peste tot era vîlvă. Antoine discută cu André săptămîni la rînd după ce se întoarse şi pentru prima dată lui André îi era teamă.

– Ştii de ce mi-e cel mai teamă? recunoscu într-o seară. Mi-e teamă pentru el. E destul de tînăr şi s-ar putea duce la război convins că face un gest nobil, din patriotism şi alte prostii de genul acesta şi acolo ar putea muri... Simţi o zvîcnire în dreptul inimii numai la acest gînd.

– Chiar crezi că ar merge?

– Nu am nici o îndoială. Mi-a spus el singur.

– Dumnezeule, nu... Se gîndea la Jon. Nu şi-l putea imagina în război. Cînd vorbi chiar ea cu Antoine nu se simţi mai liniştită.

– Franţa este încă ţara mea... şi va fi mereu... oricît de mult aş trăi aici. Dacă este atacată... mă duc pur şi simplu. Dar nimic nu era atît de simplu, iar acum de fiecare dată cînd ascultau ştirile Sabrina şi André simţeau ameninţarea. Ea îşi dorea ca Antoine să fi fost preocupat de Arden Blake. Poate că, dacă se însura cu ea, ar fi fost mai puţin încîntat să plece. Ceea ce spusese el deveni adevărat. Părea aproape imposibil să nu izbucnească un război acolo. Se rugau să nu fie prea curînd şi ca Antoine să se răzgîndească pînă atunci. Poate că vor reuşi să-l convingă că aveau mare nevoie de el aici. Sabrina bănuia că el va pleca oricum, iar André credea la fel.

Ca să-şi îndepărteze gîndul de la asta André dădu o petrecere pentru cea de-a cincizecea ei aniversare la Casa Thurston. Se adunaseră patru sute de invitaţi. Oameni pe care îi iubea, care ţineau la ea, unii pe care de-abia îi cunoştea şi fu o seară nemaipomenită. Bona o aduse şi pe Dominique într-o rochiţă roz, cu părul

buclat strîns cu o fundiţă de satin roz şi cu zîmbetul ei angelic accentuat de ochii mari şi albaştri. Era bucuria vieţii lor, iar Sabrina şi André o iubeau tot mai mult pe zi ce trecea, Antoine fiind la fel de nebun după ea ca şi ei. Veni la ziua Sabrinei cu o fată drăguţă. Era englezoaică şi studia la San Francisco un an. Era studentă la medicină, foarte serioasă, dar îi lipsea căldura şi isteţimea, ca şi ingeniozitatea lui Arden Blake, iar Sabrina se tot întreba ce se întîmplase cu ea. Jon nu veni la petrecere, dar îi spusese vara trecută de ea. Povestea că se întîlnea iar cu ea şi cu Christine, că acum avea şi o franţuzoaică, tot model, şi o evreică nemţoaică deosebit de frumoasă pe care tocmai o cunoscuse. Plecase din Germania înainte ca situaţia să se înfierbînte, iar Jon şi Antoine avuseseră o dispută despre politică în seara dinaintea plecării lui. Jon insistase că Hilter era grozav pentru economia germană şi probabil că va aduce mult bine Europei, dacă toată lumea, inclusiv evreii, se va purta frumos cu el. Antoine fusese atît de enervat, încît spărsese două pahare şi o cană, iar Sabrina se înfiora cînd îi auzea cum ţipă unul la celălalt.

– Lasă-i în pace, o împiedică André să se ducă în sufragerie. Le face bine. Sînt amîndoi bărbaţi în toată firea. De multe ori era greu să-şi amintească asta.

– Sînt beţi, pentru Dumnezeu. Or să se omoare.

– Ba nu.

Pînă la urmă Antoine ieşi mînios, iar Jon adormi pe canapea. A doua zi s-au despărţit prieteni, în relaţii mai bune decît altădată. Antoine spunea că-l va suna pe Jon la bancă dacă va mai veni la New York, iar înainte nici nu se gîndea să o facă. Sabrina era uluită şi-i recunoscu lui André că avusese dreptate.

– Ştii, bărbaţii sînt foarte ciudaţi, spuse ea cînd se întoarseră de la gară unde îl conduseseră pe Jon la tren. Aseară credeam că se vor lua la bătaie.

– Din fericire nu o vor face niciodată.

Vara aceea avură multă treabă. Viile mergeau bine, iar Antoine şi André erau ocupaţi cu culesul lor toamna. La scurt timp Dominique îşi serbă cel de-al doilea an de

viaţă. Jon era la Palm Beach cu familia Blake. Antoine nu mai vorbea de Arden şi veni primăvara, apoi vara, iar în iulie Jon îi sună şi le spuse că va mai lipsi o lună. Voia să vină în august, pe 18, iar cînd ajunse în gară Sabrina nu ştia de ce tot se foia, dar după ce Jon coborî din tren în urma lui păşi cea mai frumoasă blondă pe care Sabrina o văzuse vreodată cu el. Cînd se apropie de ea Sabrina avu un alt şoc. Era Arden Blake în floarea vîrstei. Avea douăzeci şi unu de ani acum, iar Sabrina nu o mai văzuse de doi ani. Era o diferenţă enormă în acest scurt răstimp. Era frumoasă de-ţi lua răsuflarea, avea părul coafat modern, era machiată frumos, silueta îi era mai conturată ca înainte, aproape ca a lui Jon. Unul lîngă celălalt formau o pereche formidabilă, iar Arden era la fel de dulce ca în trecut.

– Eşti de acord cu surpriza mea? Se uita el de la mama sa spre Arden zîmbind seara, în Casa Thurson la cină. Venise şi Antoine. Sabrina îl văzu cum o privea pe Arden cu interes, de mai multe ori, dar acum era foarte rezervat, iar Sabrina era convinsă că nu a fost o cină prea uşoară pentru el.

– Cu siguranţă că sînt de acord cu surpriza ta. Nu am mai văzut-o de mult pe Arden la noi – o privi cu un zîmbet cald, iar ea roşi cu inocenţă contrastantă cu rochia neagră, foarte sexy pe care o purta şi care-i descoperea o porţiune remarcabilă din sînii albi ca laptele. Antoine avea probleme şi cu ceea ce vedea la ea, dar Jon părea că nu observă. Sabrina spera în tăcere că nu se culcase cu ea, deşi nu putea spune de ce.

– Ei, mamă, avem şi o altă supriză pentru tine, zîmbi el, iar Arden îl privi dulos. Sabrina simţi că nu-i mai bate inima. Dintr-odată ştiu şi, fără să gîndească, îl privi pe Antoine cu o dorinţă disperată de a-l proteja. Jon observă şi continuă: Ne căsătorim anul viitor în iunie. Tocmai ne-am logodit. Sabrina se uită instinctiv la mîna ei stîngă, iar Arden lăsă să se vadă un inel cu safir şi diamante. Îl ascunsese pînă ce Jon avea să le spună, iar acum radia. Eşti de acord?

Sabrina tăcu puţin; nu era sigură ce să spună, iar

André rupse tăcerea.

– Sigur că sîntem. Ne bucurăm foarte mult pentru voi. Cînd se va mărita cu Jon va avea douăzeci şi doi de ani. Jon va împlini douăzeci şi şase, iar pe Antoine îl va părăsi norocul. Acum nu i se citea nimic pe chip şi ridică paharul în cinstea lor, apoi se duse să aducă o sticlă de şampanie din via lor.

– Vă felicit pe amîndoi şi vă doresc o viaţă lungă, dragoste eternă... ani mulţi...

– Auziţi, auziţi! André îi ţinea isonul fiului său şi-l secondă în toastul elegant, iar Sabrina încercă să-şi revină din şocul iniţial, dar seara a continuat în tensiune pentru ea şi respiră uşurată cînd toţi plecară în camerele lor şi reuşi să rămînă singură cu André şi să discute cu el.

– Antoine avea dreptate. Prevăzuse cu exactitate totul. Prezisese şi divorţul peste cîţiva ani, iar Sabrina se gîndi că şi aici avea dreptate. Oricît de potriviţi ar fi fost ca pereche, Sabrina ştia că nu va merge bine şi îi spuse şi lui André. El nu o iubeşte. O ştiu. Se vede în ochii lui.

– Sabrina – o privi el cu asprime – nu poţi face nimic. Cel mai înţelept ar fi să îi laşi pe drumul lor. Dacă vor greşi, lasă-i să afle singuri. Nu se căsătoresc decît peste zece luni. De aceea există logodnele. Se poate asfalta o şosea de aici pînă în Siam cu inele de logodnă date înapoi.

– Sper ca ei să i se deschidă ochii şi să facă asta.

Spera cu mai multă ardoare asta pe parcursul şederii lor acolo cînd la urechile ei ajunse un zvon că Jon ieşise în oraş cu două coriste cu o seară înainte. Nu-i spuse nimic. Tocmai o anunţase că iese cu nişte prieteni vechi şi o lăsase pe Arden acasă. Sabrina nu era de acord. Nu era altfel decît înainte. Nici Antoine nu era, sau sentimentele lui pentru logodnica lui Jon. Avea o privire arzătoare cînd se uita la ea, iar Arden parcă ştia. Privirile li se întîlneau şi rămîneau aşa, iar ea trebuia să se lupte cu lacrimile. Adevăratul şoc veni pe 3 septembrie, cu o zi înainte de a se întoarce la New York, iar Antoine veni acasă cînd află vestea. Avusese o întrunire

în oraş şi în drum spre casă auzise la radio. Prezicerile lui se adeveriseră din nou! Europa era în război. Intră în Casa Thurston, iar Sabrina era desfigurată. Auzise şi ea.

– Antoine... Fără să mai spună un cuvînt începu să plîngă. André era trist cînd intră în casă în spatele fiului său.

– Ai aflat vestea? Antoine nu mai trebuia să întrebe. Amîndoi îl priveau fix, temîndu-se de ce putea fi mai rău. André îi surprinse, însă.

– Te rog, nu pleca, începu el pe un ton temător şi stins. Fusese îngrozit cînd auzise comunicatele şi se grăbise acasă să-l implore. Nu-l putea lăsa pe Antoine să plece la război... era un copil... primul născut... avea lacrimi în ochi, iar Antoine veni aproape de el. Arden cobora încet scările şi Antoine o privi. Sabrina nu putea şti dacă îi spusese cuvintele ei sau lor.

– Trebuie să plec. Trebuie... nu aş putea sta acasă ştiind ce se întîmplă.

– De ce nu? Şi aceasta este tot ţara ta, zise Sabrina.

– Dar aceea a fost prima mea ţară, pămîntul meu natal. Casa mea. M-am născut acolo.

– Te-ai născut, fiul meu. Era o replică duioasă şi, pentru prima dată în viaţa lui, André părea bătrîn. *Mon fils...* Lacrimile îi şiroiau pe obraji, iar Sabrina vedea că şi Arden plîngea. Ochii i se lipiseră de Antoine, iar el se apropie de ea şi o mîngîie pe faţă.

– Într-o zi ne vom revedea, îi spuse, apoi oftă şi se întoarse către ceilalţi. Am sunat la Consulat acum cîteva minute. Au aranjat să plec cu trenul la noapte. Voi trece prin New York şi de acolo iau vaporul. Merg şi alţii – îl privi pe tatăl său – nu am de ales, tată. Era vorba de respectul de sine. Era vina lui André. Îl crescuse prea bine, prea integru, prea mîndru; Antoine nu se putea ascunde că alţii, la şase mii de mile de casă, cînd era nevoie de el acolo.

După aceea urmă coşmarul. L-au condus la gară după ce şi-a făcut bagajele. A stat de vorbă două ore cu André despre afacerea lor pe care o lăsa pe umerii lui şi îşi cerea scuze încontinuu pentru că-l dezamăgea,

dar nu mai voia să aştepte încă o zi. Şi Jon credea că face o prostie.

– De ce nu aştepţi pînă mîine, bătrîne, şi să pleci cu noi, într-un tren ca lumea? Ce pierzi?

– Timp. Au nevoie de mine acum. Nu după ce mă îndop patru zile şi joc cărţi în salonul din vagon. Ţara mea este în război.

Jon îl privi ironic.

– Vor aştepta. Nu or să amîne războiul pentru că tu ai întîrziat o săptămînă.

Antoine nu avea chef de glumă şi nici ei cînd îl conduseră la gară la ora două dimineaţa şi-l priviră cum urcă în tren împreună cu alţii care mergeau tot în Est. Pe peron se vorbea mult franceza, erau multe feţe palide şi un fluviu de lacrimi. Dintr-odată, pe cînd îşi lua rămas bun, Arden îi sări în braţe, iar el o sărută pe obraji şi o privi.

– *Sois sage, mon amie,* şopti el – care se putea traduce prin „fii cuminte" sau „fii înţeleaptă". Putea alege pe care o prefera, fiindcă oricum va trebui să aleagă cît de curînd. Îl privi distrusă cum pleacă, iar cînd trenul porni îl strigă. Jon o luă de mînă şi o trase spre maşină. André plîngea în hohote în braţele Sabrinei. O lăsaseră pe Dominique acasă. Ar fi fost prea mult pentru un copil de trei ani şi oricum nu ar fi înţeles nimic.

– Nu aş fi crezut niciodată că pleacă... chiar şi în tot acest timp cît spunea că pleacă... André nu se putea linişti şi toată noaptea a stat treaz în braţele Sabrinei. A doua zi cînd plecă Jon urmă partea a doua a agoniei. Părea că întreaga familie se destramă într-o singură zi, iar cînd Sabrina o sărută pe Arden amîndouă plîngeau fără să ştie de ce. Plîngeau pentru Antoine, dar nu puteau vorbi. Sabrina îl mai sărută o dată pe Jon.

– Să aveţi grijă de voi... să vă întoarceţi curînd... André nu venise la gară. Ar fi fost prea mult pentru el, iar cînd se întoarseră la Napa în seara aceea, la volan era Sabrina, iar André nu scosese un cuvînt tot drumul.

Antoine le telefonă o dată din New York cu o seară înainte de a pleca pe vapor şi nu mai auziră de el patru

luni, pînă în ianuarie. Era bine, în siguranţă la Londra şi fusese desemnat temporar pe lîngă trupele RAF. Îl admira pe de Gaulle, numai despre el le scria în scrisori, iar Sabrina alerga la cutia poştală în fiecare zi, cu Dominique care o trăgea de fustă. Cînd sosea o scrisoare de la Antoine alergau de două ori mai repede în casă, iar Sabrina i-o dădea lui André. Atîta timp cît primeau veşti de la el totul era bine. Totuşi trăiau într-o teamă permanentă. Chiar şi nunta lui Jon cu Arden pălise în aceste momente. La New York avu loc o ceremonie frumoasă. André şi Sabrina au fost prezenţi, Bill Blake a fost cavaler de onoare, Dominique ducea coşuleţul cu petale de flori, aveau douăsprezece domnişoare de onoare şi cavaleri şi cinci sute de invitaţi la Catedrala Sfîntul Patrick în prima sîmbătă din iunie, dar Sabrina a fost mai tot timpul distrată. Se tot gîndea la Antoine întrebîndu-se unde era şi ce făcea. Parcă plecase de o sută de ani, iar peste trei luni cînd le spuse că vine în permisie acasă, Sabrina se aşeză pe scaun şi începu să plîngă. Era plecat de treisprezece luni în şir, iar acum se afla în Africa de Nord cu de Gaulle şi se ivise o şansă să vină acasă în Statele Unite. Va putea petrece doar cîteva zile cu ei, dar cu puţin noroc va fi acasă de ziua lui Dominique care împlinea patru ani.

Aşa se şi întîmplă. Era o bucurie generală, iar acum, cînd pleca din nou, toţi erau mai liniştiţi. Nici André nu mai era atît de necăjit. Aura lui Antoine rămase cu ei mult timp după plecarea lui. Au discutat despre afacerea cu viile mult timp, o ţinuse pe Dominique în braţele lui de cînd venise şi pînă plecă, le povestise despre război, în special despre de Gaulle pe care-l diviniza.

– Zilele acestea şi americanii vor intra, zise el cu deplină siguranţă.

– Roosevelt nu spune chiar acelaşi lucru, interveni Sabrina.

– Minte. Se pregăteşte de război, ascultaţi-mă pe mine.

Ea zîmbi:

– Tot mai faci preziceri, Antoine?

– Nu toate se adeveresc, îi întoarse el zîmbetul, dar acesta da. Întrebă de Arden şi de Jon, iar Sabrina nu văzu nimic pe chipul lui. Era prea preocupat de război şi de de Gaulle. Îi povesti cît de frumoasă fusese nunta, dar că i se făcuse dor de Amelia cît fuseseră la New York. Murise la cîteva luni după naşterea lui Dominique, la vîrsta de nouăzeci şi unu de ani. Trăise o viaţă lungă, bogată şi fericită, dar Sabrina tot îi ducea dorul.

Antoine intenţiona să-i viziteze pe Arden şi pe Jon la întoarcerea în New York, dar se dovedi că nu avu destul timp. I se scurtase permisia şi plecase cu trei zile înainte de data iniţială, în toiul nopţii, cu o navă de război. Nu reuşi decît să le telefoneze şi vorbi cu Arden, fiindcă Jon era plecat.

– E la o cină de afaceri cu Bill. Va regreta că nu a putut vorbi cu tine. Mai voi să-i spună că se bucura că trecuse prin oraş, dar era măritată acum şi foarte precaută în ce spunea. Ai grijă de tine. Ce fac Sabrina şi André?

– Bine. Ocupaţi. M-am bucurat că i-am putut vedea. Dominique este mare – rîse el la telefon, închipuindu-şi chipul lui Arden, iar ea închise ochii şi zîmbi recunoscătoare că Antoine era în viaţă. Adesea se gîndea la el, dar era fericită cu Jon. Ştia că făcuse alegerea potrivită. Erau căsătoriţi de patru luni. Spera că rămînă însărcinată curînd.

– Trebuia să o fi văzut la nuntă, a fost adorabilă. Antoine se gîndea tot cu amărăciune la nuntă, iar acum trebuia să plece, ceilalţi îi aşteptau să dea şi ei telefon chiar de lîngă navă.

– Să-l saluţi pe Jon din partea mea.

– Sigur... ai grijă... După ce închise Arden stătu în faţa telefonului mult timp privind în gol şi ar fi vrut să-l aştepte pe Jon ca să-i spună, dar, ca de obicei cînd ieşea cu fratele ei, nu ajungea acasă înainte de ora trei noaptea.

A doua zi îi spuse de telefonul lui Antoine, dar el avea o durere îngrozitoare de cap şi nu păru deloc interesat.

– E nebun că s-a băgat în asta, i-o reteză Jon, slavă Domnului că nu e şi ţara asta tîmpită ca el.

– Franţa nu a avut de ales, zise ea enervată. Era o afirmaţie stupidă din partea lui.

– Poate că nu, dar ţara asta da, iar noi sîntem ceva mai isteţi.

În anul viitor, la Napa, îşi exprimă aceleaşi păreri, iar Sabrina era pe cale să-i crape capul.

– Nu te amăgi, Jon. Cred că Roosevelt minte. Ne vom implica şi noi peste un an, dacă pînă atunci nu se termină războiul.

– Ne implicăm pe naiba, mormăi Jon.

Băuse prea mult vin, dar era vizita din fiecare an şi era bucuros că venise. În ultimele două luni Arden părea deprimată. În iunie pierduse un copil şi se purta de parcă era sfîrşitul lumii.

– A fost doar un copil, pentru Dumnezeu... ce naiba, nu a fost nici măcar atît. Ea plînsese neîncetat, iar Sabrina o înţelegea perfect. Îşi aminti ce simţise ea cînd pierduse primul copil al ei cu John şi îi trebuise mult timp atît înainte, cît şi după aceea.

– Vei uita... priveşte-mă, l-am avut pe Jon... şi priveşte-o pe Dominique. Cele două schimbară un zîmbet şi o priviră cum se juca pe iarbă cu un căţeluş. Avea deja aproape cinci ani, iar pentru părinţii ei era cel mai drăgălaş copil care exista. Era bucuria vieţii părinţilor ei. Într-o zi vei avea unul. La început e greu. De ce nu-ţi cauţi ceva de care să te ocupi?

Arden ridică din umeri cu lacrimi în ochi. Nu voia decît să fie cu Jon şi să conceapă un alt copil, dar el nu prea era deloc acasă, iar cînd era, fie era bea, fie era obosit. Nu coopera ca soţ, dar ea nu voia să-i spună mamei lui asta.

– Mai lasă puţin timp să treacă. Mie mi-au trebuit doi ani ca să mai am un copil, dar la tine nu va trece atîta vreme.

Arden zîmbi neconvinsă. Arăta tot de parcă s-ar fi apropiat sfîrşitul lumii, iar Jon o lăsă la Napa în acest răstimp şi plecă la San Francisco să- şi viziteze nişte

prieteni, lucru pe care Sabrina îl găsi total deplasat din partea lui.

– Aşa face mereu? o întrebă ea pe Arden într-o zi, iar aceasta ezită, apoi dădu din cap afirmativ. Anul acesta slăbise şi se făcuse parcă şi mai frumoasă, deşi pierduse prea multe kilograme. Era mult mai drăguţă decît modelele după care se ţinea soţul ei.

– El şi Bill ies foarte mult împreună. Tata i-a spus ceva lui Bill acum cîteva luni. Credea că, dacă nu mai iese cu Bill, Jon se va purta altfel – o privi conciliantă pe soacra sa, iar aceasta o rugă din privire să continue – dar ei sînt prieteni de prea mult timp şi sînt nedespărţiţi chiar şi pentru o seară. Dacă Bill s-ar căsători, ar fi mai bine, dar spune că nu o va face niciodată. Arden zîmbi: Iar după cum evoluează lucrurile cred că e adevărat.

– Diferenţa este că Jon este căsătorit. I-a amintit cineva acest lucru? întrebă supărată Sabrina ceva mai tîrziu, cînd discuta cu André, dar acesta refuză să se amestece.

– Sabrina, acum este adult, un bărbat însurat. Cînd era mai tînăr nu s-a bucurat de sfaturile mele şi, cu siguranţă, nu cred că se va bucura acum, dacă i-aş spune ceva.

– Atunci o voi face eu.

– Asta depinde de tine.

Iar cînd se hotărî Sabrina, Jon fu recalcitrant:

– Iar ţi s-a plîns? Ce pacoste pe capul meu. Fratele ei are dreptate. Este o puştoaică rîzgîiată şi pîrîcioasă. Era foarte enervat şi începuse să vorbească urît despre ea.

– Este o fată bună, iubitoare şi tandră, Jon, şi e soţia ta.

– Crede-mă, am observat şi eu asta.

– Oare? La ce oră vii acasă seara?

– Ce e aici? Tribunal? Ce te priveşte pe tine?

– Îmi place de ea, asta-i. Iar tu eşti fiul meu şi te cunosc cît poţi fi de încăpăţînat, dacă o ţii în continuare alergînd după fuste. Pentru Dumnezeu, acum eşti însurat. Poartă-te în consecinţă. Acum cîteva luni era cît pe ce să devii tată...

Jon i-o tăie scurt:

– Nu a fost ideea mea. A fost vina ei.

– Nu doreai copilul, Jon? Vocea i se înmuiase şi tonul îi era trist. Se întreba dacă previziunile lui Antoine erau întemeiate. Lucrurile nu mergeau prea bine.

– Eu nu. Îmi doresc un copil aşa cum aş vrea acum un cal şchiop. Ce Dumnezeu, am douăzeci şi cinci de ani, avem tot timpul pentru asta. Într-un fel avea dreptate, însă Arden îşi dorea cu nerăbdare un copil. Sabrina se trezi deodată că vrea să ştie ce se petrece în mintea ei.

– Eşti fericit cu ea, Jon?

El o privi suspicios pe mama sa.

– Ea te-a pus să mă întrebi aşa ceva?

– Nu. De ce?

– Pur şi simplu mi se pare preocupată de asta. Mereu pune întrebări stupide ca aceasta. Ce naiba, nu ştiu. Sînt însurat cu ea, nu? Ce vrea mai mult de atît?

– Poate că vrea puţin mai mult. E nevoie de altceva în afară de o ceremonie. E nevoie de afecţiune, înţelegere, răbdare. Cît timp îţi petreci cu ea?

El ridică din umeri.

– Cred că nu prea mult. Am o mulţime de alte lucruri de făcut.

– Cum ar fi? Alte femei? Jon o privi sfidător.

– Poate. Şi ce? Pe ea nu o deranjează. Am destul şi pentru ea. A rămas însărcinată, nu? Atitudinea lui o scîrbi pe Sabrina.

– De ce ai vrut să te căsătoreşti cu ea?

– Ţi-am mai spus – o privi în ochi pe Sabrina fără să clipească –, era cheia succesului meu. Dacă sînt însurat cu Arden, am o slujbă pe viaţă. Sabrina era pe punctul de a plînge cînd îl auzi.

– Chiar vorbeşti serios? El ridică din umeri.

– Este o fată drăguţă. Ştiu dintotdeauna că a fost nebună după mine.

– Dar tu ce simţi pentru ea?

– Acelaşi lucru pe care-l simt pentru oricare fată, uneori mai mult, alteori mai puţin.

– Şi asta este tot? Sabrina îl ţintui cu privirea întrebîndu-se cine era acest bărbat oribil, insensibil, egoist şi nepăsător pe care îl purtase cîndva în carnea ei. Cine era el acum?... Era Camille, îi spuse o voce interioară... Dar era şi o părticică din ea... cu toate că nu avea inimă. Cred că ai făcut o greşeală groaznică – zise ea încet. Fata aceasta merită mult mai mult.

– E destul de fericită.

– Ba nu este. E singură şi tristă şi poate că ştie că nu-ţi pasă de ea mai mult decît te interesează pantofii din picioare. Jon o privi pe Sabrina şi nu avu ce să spună.

– Ce vrei să fac? Să mă prefac? Cînd s-a măritat cu mine ştia cine sînt.

– Şi a fost o proastă. Acum plăteşte un preţ prea mare.

– Aşa e viaţa, mamă! O privi ostil, apoi se ridică, iar Sabrina observă cît de drăguţ era. Însă asta nu era de ajuns şi o compătimea pe Arden mai mult ca pînă atunci. Cînd i-a condus la tren o strînse în braţe pe Arden cîteva clipe.

– Sună-mă, dacă ai nevoie de mine... o privi în ochi – să nu uiţi asta. Sînt aici şi poţi veni oricînd. Insistase să-i invite la ei de Crăciun, chiar de cînd vorbise cu Jon, dar el voia să meargă la Palm Beach unde era mult mai amuzant şi unde se afla şi Bill cu care putea petrece. San Francisco îl plictisea de moarte. I se părea prea provincial, după Boston şi Paris, Palm Beach şi New York. Arden care venea de la toate acestea era mai fericită la Napa cu Sabrina, cu André şi cu Dominque.

– Vom vedea, spuse Arden cu lacrimi în ochi, iar trenul porni şi Sabrina simţi o imensă greutate în piept săptămîni la rînd amintindu-şi ce-i spusese Jon. I-a trebuit ceva timp pînă ce să-i povestească şi lui André, iar acesta fu consternat ca şi ea.

– Antoine avea dreptate.

– Ştiam că aşa va fi. Ar fi trebuit să lupte pentru ea.

– Poate că a avut dreptate şi în această privinţă. Probabil că nu ar fi cîştigat. Fata era nebună după Jon.

– S-a înşelat amarnic. Îi va distruge viaţa. Era un lucru îngrozitor pe care putea să-l spună o mamă, dar aşa simţea. Sper, doar, să nu mai rămînă însărcinată. Asta-i mai lipseşte. Astfel, dacă într-o zi vede clar, va fi singură şi liberă să o ia de la început. Era o dorinţă stranie a unei soacre ca să-şi vadă fiul divorţînd, dar era dorinţa ei. Nu-i spuse nimic lui Antoine cînd veni din nou în permisie. De data aceasta pierdu ziua de naştere a lui Dominique, dar nu cu mult. Veni la sfîrşitul lui noiembrie şi rămase o săptămînă şi tocmai se îndreptau spre gară cînd la radioul din maşină se dădeau ştiri despre atacul de la Pearl Harbour.

– Oh, Dumnezeule! Sabrina opri maşina şi îl privi şocată. Erau singuri. André nu-l mai conducea la tren, era prea dureros pentru el. Doamne, Antoine! Ce înseamnă asta? Ştia prea bine ce însemna. Însemna război... şi pentru ea însemna Jon... Antoine o privi cu tristeţe.

– Îmi pare rău, mamă... Ea dădu din cap înecată de lacrimi şi porni maşina; nu voia ca el să piardă trenul; de fapt, şi-ar fi dorit asta mai mult ca orice. Încotro se îndrepta lumea? Tot globul era în război, iar ei aveau doi fii pentru care îşi făceau griji, unul în Africa de Nord cu de Gaulle şi numai Dumnezeu ştia unde-l vor trimite pe Jon. Peste cîteva zile aflară. Se înrolase cu Bill Blake după ce se îmbătaseră în ziua cînd au aflat vestea, iar acum Jon era roşu de mînie. Bill se îmbarca la cîteva mile de Fortul Dix. Jon era trimis la San Francisco şi după aceea urma să se îmbarce. O aducea şi pe Arden cu el, iar ea putea rămîne cu Sabrina şi cu André cît timp el era la bază.

– Măcar vom petrece Crăciunul împreună anul acesta. Perspectiva nu-l bucura prea mult. Era în toane proaste cînd sosise, îl enerva orice, se simţea singur fără Bill şi dădea vina pe soţia lui, chiar şi în ajunul Crăciunului pe care l-au petrecut în Casa Thurston. Pînă la urmă Arden a părăsit masa în lacrimi, iar Jon îşi aruncă şervetul pe jos:

– Mă face să vomit. Dar nu pentru mult timp, fiindcă

peste patru zile a primit ordin şi a doua zi trebuia să se îmbarce.

Sabrina, Arden şi André, însoţiţi de Dominique au mers pe dig să-l conducă. Peste tot erau oameni plîngînd, hohotind, fluturînd batiste şi steaguri. O fanfară cînta pe debarcader şi toată scena avea ceva ireal, de parcă se jucau de-a „hai să ne facem că", doar că nu se prefăceau cînd îl sărutară pe Jon de rămas bun, iar Sabrina îl strînse de mînă.

– Te iubesc, Jon. Nu mai spusese asta de mult, iar el nu era persoana căreia să-i spui uşor aşa ceva, însă, în ciuda celor întîmplate, ea voia ca el să ştie măcar acum.

– Şi eu te iubesc. Avea lacrimi în ochi, apoi o privi pe soţia lui cu un zîmbet strîmb. Să ai grijă de tine, puştoaico. O să-ţi scriu din cînd în cînd. Ea îi zîmbi plîngînd şi îl strînse în braţe. Acum îi părea incredibil că pleacă, iar după ce-şi spuseră la revedere şi priviră nava depărtîndu-se, pe Arden o cuprinseră hohote de plîns, Sabrina o cuprinse cu braţele pe după umeri, iar André le privea cu Dominique în braţe şi cu gîndul la fiul său plecat departe. Erau vremuri îngrozitoare pentru toţi, iar el se ruga ca amîndoi fiii să se întoarcă acasă, în viaţă.

– Haide, să mergem acasă. Arden se hotărîse să stea cu ei o vreme, dar cînd se întoarseră în Casa Thurston aceasta li se păru tuturor ca un mormînt şi chiar în după-amiaza aceea plecară la Napa. Acolo viaţa era mai uşor de suportat, aerul de ţară avea blîndeţe, iarba proaspătă şi cerul albastru păreau toate ireale şi totuşi era atît de greu de crezut că toate erau în regulă cînd lumea se întorsese pe dos.

Aici sosi o telegramă peste cinci săptămîni de la plecarea lui. Într-o zi veni un bărbat în uniformă, bătu la uşă şi i-o dădu lui André. Îşi simţi inima oprindu-i-se şi o deschise în faţa ei, dar ochii i se împăienjeniră înainte de a putea citi numele... Era Jonathan Thurston Harte... *„Cu regret vă informăm că fiul dumneavoastră a murit..."* Sabrina scoase un geamăt neomenesc, acelaşi pe care-l scosese cu douăzeci şi şapte de ani înainte, cînd

se născuse el. Plecase de pe lume la fel cum intrase în ea, prin inima mamei sale cu un ţipăt ascuţit. Se repezi spre André, iar Arden rămase şocată. Apoi Sabrina se duse lîngă ea şi toţi trei rămaseră împreună toată noaptea. Pînă şi Dominique plîngea. Acum înţelegea. Fratele ei murise. Nu se va mai întoarce niciodată.

– Care dintre ei? îl tot întreba pe André, nelămurită despre cine era vorba.

– Jon, iubita mea... fratele tău, Jon. O luă în braţe şi o legănă pe genunchi simţindu-se vinovat că era Jon şi nu Antoine, dar în acelaşi timp uşurat că nu era acesta. Toată ziua nu putu să o privească pe Sabrina, atît de mare era vina resimţită, însă ea îi citi în ochi fiindcă îl cunoştea prea bine.

– Nu mă privi astfel. Faţa îi era de nerecunoscut din cauza plînsului. Nu tu ai ales. Dumnezeu a făcut-o. Cu aceste cuvinte André veni în braţele ei plîngînd şi rugîndu-se ca Dumnezeu să nu mai facă încă o alegere. Nu ar fi supravieţuit dacă-l pierdea pe Antoine. Probabil că lui Jon i se întîmplase fiindcă Sabrina era mai puternică decît el, se gîndi în sinea lui. Oricum ar sta lucrurile totul era fără rost. Domnul dădea şi tot El lua, apoi El dădea şi tot El lua înapoi pînă ce totul devenea fără rost.

Capitolul 34

Ce faci azi? întrebă Sabrina privind-o peste umăr pe nora sa care se juca acum cu Dominique. Arden rămăsese la ei. Nu hotărîse asta, dar nu se putea întoarce acasă. Era la Napa cu ei de cinci luni deja. Era iunie 1942, iar Antoine venea în permisie în iulie. Cu cîteva luni în urmă fusese rănit la mîna stîngă, dar nu era grav. Acum lucra în biroul lui de Gaulle şi ei îi mulţumeau Domnului pentru asta. Vrei să vii în oraş cu mine sau stai aici?

Arden îi zîmbi femeii pe care o iubea atît de mult.

– Vin şi eu în oraş. Ce vrei să faci?

– Cîte ceva acasă...

Nu voia să o necăjească. Arden îşi revenise foarte bine. După moartea lui Jon aflaseră că era însărcinată din nou, dar şi de data aceasta pierdu copilul foarte repede. *Poate că aşa a fost să fie.* Cuvintele Sabrinei fură greu de suportat, totuşi. I-ar fi părut bine să-i vadă copilul lui Jon... propriul ei nepot... dar acum era prea tîrziu ca să plîngă şi încercau cu toţii să-şi revină după lovitură. Soarele răsărea în fiecare zi, dealurile erau verzi, strugurii erau minunaţi şi fiecare zi trecea la fel, astfel că viaţa nu mai părea la fel de dureroasă după o vreme. Sabrina se simţea de parcă ar fi mers şchiopătat mult timp. André o ajutase mult, iar acum o avea pe Dominique care-i aducea bucurie şi dragoste, apoi o avea şi pe Arden.

– Vreo noutate de la Antoine? întrebă Arden îndreptîndu-se spre oraş. O ţinea pe genunchi pe Dominique şi micuţa adormise. Îi plăcea să meargă cu ele cu maşina

şi în special o iubea pe „mătuşa Arden", cum îi spunea ea.

– Nu prea. Este sănătos. Spunea ceva de de Gaulle, se încruntă ea, dar ţi-o voi arăta. Vine cînd a promis. Arden privea peisajul pe lîngă care treceau, apoi copilul adormit din braţele sale.

– Este un bărbat deosebit. Era prima dată cînd vorbea de el de la moartea lui Jon, iar Sabrina se întreba dacă are regrete pentru el. Jon se purtase oribil cu ea, fără îndoială. Poate că o dată sau de două ori îşi dorise moartea lui. Dacă era aşa, acum, că murise, îi venea şi mai greu... Mă simt ca şi cînd l-aş fi iubit pe Antoine demult.

Sabrina conducea şi rîdea.

– Ştiam asta. Apoi atinse un teren mai sensibil: Cred că atunci era şi el îndrăgostit de tine. Arden încuviinţă.

– Ştiu, dar eu eram nebună după Jon.

– Antoine a înţeles. Spunea că te vei mărita cu el cu mult timp înainte de a o face.

– Zău? Păru uimită. De unde ştia?

Sabrina începu să rîdă:

– Ai spus-o tu singură. Este un bărbat deosebit. Cele două îşi zîmbiră în timp ce se aflau pe podul cel nou spre oraş. Sabrina adora podul Golden Gate. Era maiestuos, mult mai frumos decît Podul de peste Golf. Îşi aminti de zilele cu vapoare şi trenuri... cît de repede trecea timpul... era greu de crezut că avea cincizeci şi patru de ani, nu-i venea să creadă. Nu se simţea atît de în vîrstă. Cum trecuseră anii? Cît de repede? De ce omul nu poate avea mai mult timp?... Astfel de gînduri îi aminteau de Jon. De aceea voise să vină în oraş. Dorea să asiste la instalarea plăcii memoriale.

Pe o parte a casei, unde începuseră construcţia, cu mult timp în urmă, exista o nişă special lăsată de tatăl său. Îi spusese ce-şi dorise el să facă, iar acum ea făcea acest lucru pentru el... şi pentru John... iar acum şi pentru Jonathan... pentru toţi cei care locuiseră în Casa Thurston, astfel ca, într-o zi, să nu se uite... că au fost cu toţii acolo.

Muncitorii o aşteptau, iar ea aduse o placă de bronz pe care i-o arătă lui Arden. Merseră în grădina care acum era micşorată, dar care cîndva fusese foarte în-

tinsă. Sabrina îşi admiră plantele, florile minunate, apoi muncitorii săpară şi aşezară placa. Erau trei nume pe ea acum... *Jeremiah Arbuckle Thurston... John Williamson Harte... Jonathan Thurston Harte...* Era trist să le citeşti numele acolo, cu datele care le încadrau viaţile.

– De ce ai făcut asta? o privi cu tristeţe Arden.

– Ca să nu uite nimeni.

– Eu nu te voi uita niciodată. Bărbaţii muriseră, iar Arden o privea pe ea. Tu vei face parte din casa aceasta mereu, pentru mine.

Sabrina zîmbi şi o mîngîie uşor pe obraz, apoi privi placa pe care erau încrustate numele bărbaţilor pe care îi iubise.

– La fel cum sînt ei pentru mine... tatăl meu... John... Jonathan... Cuvintele îi amintiră de feţele acestora... păreau să reînvie cu toţii. Sabrina se uită la Arden: Şi numele meu va fi aici într-o zi... al lui André... al tău... al lui Antoine... Singura care dispăruse era Camille. Pentru ea nu era loc. Ea alesese exilul şi era ştearsă din amintire. Trecutul este un lucru important. Este pentru mine, a fost pentru această casă... cum s-a născut ea. Se gîndi la tatăl ei. La oamenii care au îndrăgit casa şi care au adus-o cu ei în prezent. Dar şi prezentul este important. Această parte îţi aparţine ţie – îndrăzni ea să spună – şi poate că Antoine şi cu tine veţi locui aici într-o zi... O privi pe Dominique care zburda printre straturile de flori, apoi se opri dintr-odată, de parcă ar fi ştiut că mama ei vorbeşte despre ea. Viitorul este şi al ei. Casa Thurston va fi a ei într-o bună zi. Cred că şi pentru ea va însemna tot atît de mult cît a însemnat pentru noi. S-a născut în această casă – zîmbi Sabrina amintindu-şi de ziua cînd o născuse, cu André lîngă ea –, tata a murit tot în casa asta... Se uită înapoi la clădire, la camerele pe care le cunoştea şi le îndrăgea atît de mult, apoi o privi pe Dominique, zîmbind. Era o moştenire pe care i-o lăsa sau pe care i-o va lăsa într-o zi, cu oamenii care fuseseră aici şi care îşi lăsaseră amprentele, inimile şi dragostea.

SFÎRŞIT